

Giới thiệu Tổng Giám Đốc Cạn Bã! Anh Quên Em Rồi sao?

Cô và anh cùng nhau trải qua mỗi tình đầu khi tròn 16 tuổi, lúc ấy cô cứ nghĩ mình là người con gái hạnh phúc nhất trên thế gian này. Bởi vì hấn và cô là một cặp trời sinh, đã hẹn ước yêu nhau và bên nhau đến hết đời.

Đáng tiếc số phận luôn trêu đùa chúng ta, khi một tai nạn bất ngờ xảy ra....

Cô đã mất hấn mãi mãi, mất đi cả trái tim của cô...

Người đàn ông mà cô đã yêu bằng cả xương máu của mình đã rời xa cô vĩnh viễn....

Thế giới cô tích có chàng hoàng tử bạch mã mà cô luôn tin tưởng đã sụp đổ hoàn toàn....

Bốn năm sau

Người đàn ông dưới ánh mặt trời trên sân tennis mà cô nhìn thấy....

Đó có phải là hấn không?

Người mà cô đã nhớ đến chết đi sống lại suốt bốn năm trời....

Cô vui mừng chạy ngay đến gặp hấn...

Nhưng đáp lại cô. Không phải là Tô Vận của cô nữa, hấn thay đổi thật rồi, đến mức cô không thể nhận ra hấn, hấn trở nên xấu xa, ôm phụ nữ để mua vui...

- Trình tiểu thư, 100 vạn, cô ngủ với tôi đêm nay!

Nước mắt, lần đầu tiên hấn đã làm cô phải khóc!

Người đàn ông vốn dĩ sẽ bảo vệ cô lại xem cô như gái chơi.

Tuyệt vọng, cô đã từ bỏ rồi!

Cô phải chịu đựng mọi sự sỉ nhục của hấn đến khi nào đây?

Rốt cuộc thì lòng tự trọng của cô ở đâu

- Tại sao còn đến tìm tôi? Không phải là... còn muốn ngủ với tôi sao?

Cô từ một cô gái đã từng được hấn trân trọng đến từng sợi tóc đã trở thành công cụ phát tiết của hấn

- Thứ tôi ghét nhất trên đời là....máu trinh!

- Muốn bỏ trốn? Em chỉ là con búp bê tình dục mà tôi bỏ tiền ra mua về. Em nghĩ mình có tư cách đó?

Người đàn ông cô yêu nhất đã trở thành người đàn ông cô sợ nhất và... hận nhất!

- Tô Vận, nếu anh thật sự còn yêu em, không phả

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cạn Bã! Anh Quên Em Rồi sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Tai nạn

Tổng giám đốc cạn bã, anh quên em rồi sao?

Chap 1: Tai nạn.

Miền Nam nước Pháp

- Vận, em yêu anh!

- Vi, anh yêu em!

Trên một đoạn đường thôn quê yên bình nhưng quanh co, là nơi đất trời giao thoa, hai bên đường là những cánh đồng lúa mì rộng lớn, thời tiết trong xanh, mát mẻ; một chiếc BMW màu trắng mui trần đang chạy với tốc độ vừa phải, bên trong xe có một đôi nam nữ đang cười đùa rất vui, nữ thì nhỏ nhắn, xinh xắn, trông còn rất nhỏ, tầm mười sáu mười bảy tuổi, nam tuấn tú, vẻ điển trai cuốn hút kiểu yêu nghiệt; cả hai luân phiên nhau gọi tên đối phương.

- Vận, bốn năm nữa em nhất định sẽ kết hôn với anh!

Người con gái vừa cầm một quả bóng bay vừa tươi cười gọi lớn, làn gió thổi tung bay mái tóc đen mượt khiến nụ cười ngọt ngào của cô cứ ần ần hiện hiện, quả bóng bay cũng thoải mái bay trên cao.

Người đàn ông ngồi bên cạnh vừa lái xe vừa đưa tay xoa xoa đầu người con gái bên cạnh, ánh mắt anh nhìn cô gái vô cùng ôn nhu, dịu dàng, nụ cười đầy sùng nịch, anh cũng nói lớn

- Vi, bốn năm sau em nhất định phải gả cho anh đấy!

Người con gái vén lại mấy sợi tóc che trước mắt qua sau tai rồi đổi giọng nghiêm trang hỏi

- Tô Vận, con có nguyện ý lấy Trình Tố Vi làm vợ, dù ốm đau hay khoẻ mạnh, dù nghèo khổ hay giàu sang, cũng sẽ yêu thương và tôn trọng cô ấy suốt đời?

Người đàn ông bật cười véo má cô gái rồi đồng đặc nói

- Con nguyện ý!

Rồi tiếp tục hỏi thật lớn

- Trình Tố Vi, con có đồng ý lấy Tô Vận làm chồng, dù ốm đau hay khoẻ mạnh, dù nghèo khổ hay giàu sang thì cũng sẽ yêu thương anh ấy, tôn trọng anh ấy suốt đời?

Cô gái cười rất tươi và dứt khoát trả lời

- Con nguyện ý!

Hai người cười khúc khích và cùng hô.

- Dưới sự chứng giám của trời đất, các vị thần linh, ta tuyên bố các con chính thức trở thành vợ chồng!

Sau đó hai người lại cùng nắm tay thật chặt, nhìn nhau cười thật hạnh phúc.

Chiếc xe tiếp tục xuống dốc.

Người đàn ông vừa cười vừa lái xe, thỉnh thoảng lại nhìn người con gái bên cạnh, véo nhẹ lên chóp mũi cô.

Cô- Trình Tố Vi là con gái út của công ty nghệ thuật B&C, đang học tại trường trung học Thượng Hải. Anh- Tô Vận, Tổng giám đốc Tô thị và cũng là con trai duy nhất của Tô gia. Hai người đã yêu nhau được một năm và lúc nào cũng đều rất hạnh phúc, nhưng mối quan hệ của hai người vẫn chưa công khai ra bên ngoài; hôm nay là kỷ niệm một năm hai người yêu nhau nên đã cùng đến Pháp chơi mấy ngày.

Trình Tố Vi đang vui vẻ nhìn quả bóng bay trên đỉnh đầu rồi thích thú đẩy quả bóng ra xa hơn, gió đột nhiên thổi mạnh, cô không giữ kịp được sợi dây của bóng bay mà để quả bóng bay mất về phía sau; vì đây là quả bóng mà Tô Vận đã tặng cô nên cô không muốn để nó bay mất, luống cuống nhào người ra khỏi xe và đưa tay về phía trước, muốn lấy lại được quả bóng bay.

Tô Vận đang lái xe, nhìn qua thì thấy hành động vô cùng nguy hiểm này của cô, anh lo lắng hét lên và đưa một tay kéo tay cô lại.

- Vi, nguy hiểm lắm, mau ngồi vào trong đi!

Trình Tố Vi vẫn cứng đầu không nghe lời, tiếp tục nhào người theo hướng quả bóng, cô tiếc nuối nói

- Vận, đó là quả bóng bay anh mua cho em mà!

Tô Vận thờ dãi kéo tay cô, dỗ dành

- Ngoan, mất rồi thì thôi, anh mua cho em cái khác, nguy hiểm lắm, mau ngồi lại nào!

Trình Tố Vi lắc đầu không chịu, cô muốn lấy lại quả bóng.

Tô Vận càng lúc càng lo lắng, vì xe đang xuống dốc nên anh không thể dừng xe lại được nên chỉ đành lựa lời dỗ dành cô.

Hai người đều không để ý phía trước đang có một chiếc xe tải đang chạy tới gần.

Tô Vận vẫn không nhìn phía trước, quay đầu sang chú ý sự an toàn của Trình Tố Vi, một tay anh đang giữ trên vô lăng. Xe vẫn đang xuống dốc.

Àm!

- Aaa! Vi....

- Vận....

Chiếc xe tải đâm thẳng vào đầu xe của Tô Vận làm chiếc xe mũi trần trong phút chốc đã ngừng lại và nát vụn cả một nửa.

Khung cảnh trở nên hỗn loạn.

Bên trong chiếc xe BMW, Tô Vận đã hoàn toàn bất tỉnh, trên trán và hai tay anh đã đầy máu tươi, những mảnh thủy tinh và phụ kiện trên xe đâm vào da thịt anh, chiếc áo somi của anh đã đồ hết một mảng lớn nhưng anh vẫn ôm chặt người con gái nhỏ trong tay, dùng toàn thân che chắn đầu cô..

Trong xe toàn mùi máu tươi, Trình Tố Vi cắn chặt răng chịu đau đớn mà mờ mắt ra, cô nhìn người đàn ông đang ôm chặt mình, hai tay nhỏ bé bị trầy xước mà kéo tay anh lay lay, tìm cô đập chậm mấy nhịp, lo sợ gọi

- Vận, Vận, anh sao vậy? Anh mở mắt ra nhìn em đi! Vận, đừng làm em sợ! Vận....

Cô gọi mãi nhưng Tô Vận vẫn bất tỉnh và không trả lời cô; sợ hãi, đau đớn, cô gào thét tên anh đến tê tâm liệt phế, nước mắt cũng giàn giụa chảy xuống

- Vận, anh tỉnh lại đi! Anh đã nói sẽ cưới em mà, anh không thể nuốt lời được, em xin anh, hãy tỉnh lại đi....

Cô vừa khóc vừa ôm lấy anh mà gào thét, vừa gọi anh lại vừa nhìn khắp xung quanh

- Có ai không? Làm ơn, làm ơn giúp với....

Khung cảnh hỗn loạn đã pha mùi bi tráng, tiếng kêu gào tuyệt vọng của cô gái vang khắp cánh đồng lúa mì bát ngát.

Bệnh viện thành phố.

Trong phòng bệnh vip, trên chiếc giường màu trắng, Trình Tố Vi hai tay dán đầy băng gạc và cắm thêm ống truyền dịch, trên trán cũng dán một miếng băng lớn, mái tóc dài mượt xoã xuống bả vai, chân đắp đến ngực, ngón tay cô bắt đầu cử động, mi mắt cũng run nhẹ, môi anh đào nhẹ bật ra mấy chữ

- Vận, Vận, anh đừng bỏ em....

Tiếng kêu của cô càng lúc càng lớn và bi thương, nước mắt từ khoé mắt tràn ra.

- Vận, Vận, đừng bỏ em....

Trình Sở Uy, Lâm Nhượng Tranh - ba mẹ của Trình Tố Vi vừa vui vừa lo chạy đến bên giường bệnh của con gái, người thì áp tay vào má cô, người thì nắm lấy tay cô và gọi

- Vi Vi, Vi Vi, con mau tỉnh lại đi! Ba mẹ đây, Vi vi!

Hai mắt tròn đẹp của Trình Tố Vi mở ra lập tức, nước mắt cũng rơi xuống nhiều hơn, miệng vẫn gọi không ngừng

- Vận Vận, anh ở đâu.....

Lâm Nhượng Tranh khóc theo con gái và nghẹn ngào nói

- Vi Vi, mẹ đây....

Trình Tố Vi tuyệt vọng nhìn sang ba mẹ, cô yếu ớt hỏi

- Ba mẹ, Vận đâu? Anh ấy không sao chứ ạ?

Nhìn ba mẹ áp a ấp úng, cô không nhận được mà tự ngồi dậy, cầm tay Lâm Nhượng Tranh mà hỏi

- Mẹ, mẹ nói con biết được không ạ? Vận đâu rồi ạ, anh ấy không sao đúng không mẹ.....

Lâm Nhực Tranh cầm chặt tay con gái, bà không dám nhìn cô và chỉ cúi đầu im lặng.

Trình Tố Vi càng lúc càng hoảng loạn, cô không chờ được nữa, liền kéo chân ra khỏi người, kiên quyết nói

- Ba mẹ không nói thì con đi tìm anh ấy, con muốn đi tìm Vận!

Tiếp theo, cô định gỡ luôn cả kim truyền dịch thì Trình Sở Uy khàn giọng nói

- Vi, Vi, cậu ta chết rồi! Tô Vận chết rồi!

Trình Tố Vi nghe như sét đánh ngang tai, hai tay cô dùng giữ không trung, tim như ngừng đập, cô gian nan cất tiếng

- Ba nói gì? Ba đang gạt con đúng không? Ba nói ai chết?

Trình Sở Uy đau lòng nhìn con gái rồi nặng nề nói lại.

- Ba nói Tô Vận chết rồi, khi cảnh sát vừa đến hiện trường tai nạn thì cậu ta đã chết rồi, Tô gia đã đến xác nhận thi thể và tiến hành hỏa táng hai ngày trước rồi!

Toàn thân Trình Tố Vi cứng đờ, cô như bị rút hết khí lực, một lúc sau lại gào lên và khóc lóc âm ỉ

- Ba gạt con! Con không tin! Vận đã hứa sẽ cưới con, anh ấy sẽ không bỏ con lại một mình đâu! Con phải đi tìm anh ấy, con phải gặp anh ấy!.

Vừa nói cô vừa gỡ kim truyền dịch trên mu bàn tay ra và một mạch lao xuống giường, chạy ra đến cửa. Trình Sở Uy và Lâm Nhực Tranh hoảng sợ đuổi theo, và kéo con gái lại.

- Vi Vi, Vi Vi, con bình tĩnh đi, đừng làm ba mẹ sợ, Vi Vi!

Nhưng Lâm Nhực Tranh vừa ôm được con gái thì cô đã ngất đi và ngã xuống trong ngực bà. Bà sợ hãi gọi lớn

- Vi Vi, con sao vậy? Tỉnh lại đi Vi Vi!

Kể từ ngày xảy ra vụ tai nạn đó, Trình Tố Vi đã ngất suốt năm ngày liền, Tô gia đã cử hành tang lễ của Tô Vận nhưng cô lại không hề biết gì, lúc cô tỉnh lại và nghe Trình Sở Uy nói Tô Vận đã chết, cô không thể tin nổi, cô càng không muốn tin; người thừa kế của Tô thị gặp tai nạn rồi qua đời, dĩ nhiên sẽ được Tô gia giữ bí mật với bên ngoài, cô thông qua Tô Hạ Nhiên- em gái song sinh của Tô Vận mà xác nhận tin tức đó là sự thật....

Quá sốc, quá tuyệt vọng mà cô lại rơi vào tình trạng hôn mê suốt mười ngày, ngày thứ hai cô tỉnh lại....

Ngồi thơ thẩn như người mất hồn, trên tay vẫn còn cầm một sợi dây chuyền và một bức ảnh chụp đôi nam nữ cười rất hạnh phúc, Trình Tố Vi giữ chặt hai món đồ đó trên tay, ánh mắt mông lung nhìn thẳng mà không có tiêu cự, nước mắt lăn lăn rơi xuống, tim cô đau thắt, chỉ mới vài ngày mà cô đã suy sụp như vậy, mất hết tất cả, mất đi thế giới của riêng mình, mất đi người đàn ông mà cô yêu nhất....

Tất cả đều tại cô, là cô đã hại anh, nếu cô nghe lời anh, nếu cô không ngoan cố muốn giữ lấy quả bóng bay....thì chiếc xe tải đó sẽ không đâm vào xe của hai người, anh cũng sẽ không bị mất thăng bằng, sẽ không xảy ra tai nạn, cô sẽ không phải mất anh!

Là tại cô, tất cả đều tại cô đã hại anh, là cô đã giết anh!

Choang

Vớ lấy chiếc lọ hoa trên bàn và đập mạnh xuống, Trình Tố Vi cầm một mảnh thủy tinh lớn rồi đưa tới trước mặt, nước mắt cô vẫn rơi không ngừng.

Cô yêu anh, phụ thuộc anh, đối với cô anh là tất cả thanh xuân, là cả thế giới, mất anh... tất cả đối với cô đã không còn ý nghĩa gì....

Đặt miếng thủy tinh lên cổ tay, cô khóc đến kiệt sức, vô lực nói

- Vận, đợi em...

Dứt lời, bàn tay cô run rẩy đè mạnh miếng thủy tinh xuống da thịt mềm mại, kéo thẳng một đường dài, một dòng máu đỏ tươi chảy xuống không ngừng, dính cả cánh tay cô rồi rơi xuống cả ga giường....

Cô đau, nhưng là đau trong tim.

.....

..... Vận, em đến đây.....

.....

Miếng thủy tinh rơi khỏi tay cô, bàn tay đầy máu buông lỏng khỏi giường, máu tươi ào ào chảy ra, hai mắt cô lịm đi và ngã xuống giường....

Trình Sở Uy và Lâm Nhượng Tranh ở bên ngoài phòng bệnh nghe tiếng bình vỡ thì vội vã đẩy cửa chạy vào, cảnh tượng trước mắt làm hai người đều bàng hoàng, kinh sợ.

- Vi Vi, Vi Vi....

Lâm Nhượng Tranh chỉ kịp gọi tên con gái rồi ngất đi, cũng may được Trình Sở Uy đỡ lấy. Trình Sở Uy luống cuống gọi bác sĩ rồi đau đớn nhìn con gái đang nằm trong vũng máu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã! Anh Quên Em Rồi sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Tình cờ gặp lại

TỔNG GIÁM ĐỐC CẬN BÃ, ANH QUÊN EM RỒI SAO?

Chap 2: Tình cờ gặp lại.

Bốn năm sau.

Câu lạc bộ thể thao Golden.

Một buổi sáng chủ nhật ở ngoại ô thật sự rất thanh bình.

Ở một vùng đất yên tĩnh như vậy mà một câu lạc bộ thể thao đã mọc lên, ở đây có rất nhiều loại hình thể thao giải trí dành cho mọi lứa tuổi, từ thể thao ngoài trời, trên không, dưới nước hay cả trong nhà.

Đó là dựa án đầu tư của B&C, tuy là một công ty nghệ thuật nhưng chủ tịch B&C, Trình Sở Uy cũng mong muốn có thể dựa vào câu lạc bộ thể thao này để phát triển nghệ thuật, hơn nữa còn có thể hạn chế được các loại hình tệ nạn xã hội đang gia tăng.

Chủ nhật luôn là ngày mà câu lạc bộ đông người nhất.

Bốn phương tám hướng đều tràn ngập tiếng vui đùa, chạy nhảy của nhiều người trong nhiều môn thể thao khác nhau.

Sân tennis cũng đang náo nhiệt không kém.

Hai đội tennis đã sớm vào vị trí, chỉ còn chờ mỗi hai người chơi đại diện mà thôi.

Từ ngoài cửa ra vào, tiếng cười nói của hai người con gái đã truyền đến

- Tổ Vi, hôm nay tớ nhất định sẽ hạ được cậu, hãy cẩn thận đấy!

- Phương đại tiểu thư, năm này qua tháng nọ, cậu chỉ biết làm việc và làm việc, lần cuối cùng cậu chơi tennis chắc cũng là năm cuối đại học rồi nhỉ? Cậu không đâu nổi tớ đâu, tớ khuyên cậu nên chịu thua trước đi thì hơn!

- Tổ Vi, cậu xem thường tớ quá rồi đấy! Ngoài công việc ra thì thân thủ của tớ rất tốt đấy nhé!

- Thôi đi, thân thủ tốt thì có liên quan gì đến kỹ năng phát bóng chứ?

Hai người họ chính là hai người chơi đại diện cho trận tennis hôm nay.

Cô gái có mái tóc đen được búi cao, đội thêm cái mũ nửa vành màu trắng, diện bộ trang phục tennis đơn giản với chiếc quần lửng đen bó sát và chiếc áo khoác thun tay dài màu trắng, đó chính là tiểu thư Phương gia, kiêm giám đốc Phương thị - Phương Du Kỳ.

Cô gái đi bên cạnh thì trong hoạt bát, năng động hơn với chiếc váy màu trắng che đến nửa đùi kết hợp với chiếc áo thun tay ngắn ôm sát người, có thể tôn lên dáng người rất chuẩn của cô, mái tóc nhuộm vàng được bím hai bên vai, cô chính là tiểu thư của Trình gia, cũng là con gái của chủ tịch B&C - Trình Tổ Vi.

Cả hai người đều trông rất hào hứng khi bước đến gần sân tennis, vừa thách đấu vừa cười với nhau, rồi tất cả cùng vào trận đấu..

Âm thanh phát bóng, tiếng đồng đội gọi nhau, tất cả đã vang lên khắp sân tennis.

Đường bóng của Trình Tố Vi thật sự rất đẹp và xuất sắc, chưa hề lỡ một quả nào, tỉ số đang nghiêng dần về phía cô.

- Du Kỳ, cậu nhận thua là được rồi đấy! Đừng để tớ đánh bại hoàn toàn rồi ngồi khóc lóc thảm thiết đấy!

Phuong Du Kỳ không hề tỏ ra nao núng, rất bình thản mà đáp lại

- Tố Vi, coi như cậu gặp may mà thôi! Cứ đợi đấy!

Trình Tố Vi vừa đón bóng vừa cười rất đắc ý

- Du Kỳ, đây là lần thứ ba rồi đấy!

Sân tennis đang lúc náo nhiệt và tràn ngập tiếng cười đùa nhau thì đột nhiên một người bảo an cùng quản lí chạy vào, vẻ mặt có vẻ rất khó xử, giống như khắp khán đài tới nơi rồi.

Trình Tố Vi nhìn thấy hai người họ thì liền dừng động tác phát bóng, cô thắc mắc hỏi

- Bác Lỗ Minh, có chuyện gì sao?

Người đàn ông tên Lỗ Minh, cũng là quản lý của câu lạc bộ này vừa lau mồ hôi vừa nói

- Tiểu thư, thật sự xin lỗi vì sự cố xảy ra nhưng cô có thể nhường lại sân tennis một lúc được không ạ?

Phuong Du Kỳ cũng bắt đầu thắc mắc mà chờ quản lý nói tiếp.

Trình Tố Vi vừa khó hiểu vừa không vui mà nói

- Bảo cháu nhường lại sân tennis, bác Lỗ Minh, sân này cháu đã đặt trước rồi mà, ba cũng đã hứa cho cháu chơi hết hôm nay, sao có thể có khách vào giờ này chứ ạ?

Lỗ Minh úp a úp úng mà nói

- Tiểu thư, đây là ý của chủ tịch, ngài ấy vừa gọi đến đặc biệt căn dặn cả câu lạc bộ phải tiếp đón vị khách này thật chu đáo, còn nữa, ngài ấy còn nói không để tiểu thư đụng mặt người này.....

Càng nghe thì Trình Tố Vi càng không giấu nổi sự bất mãn, cô nhất quyết không chịu thỏa hiệp

- Cháu không thích! Cháu phải nói chuyện với ba, ba thương cháu như vậy nên sẽ không có chuyện ba để người khác giành sân tennis với cháu được!

Lỗ Minh càng lúc càng thấy khó xử, ông liếc nhìn người bảo an bên cạnh rồi cố gắng lựa lời khuyên lơn Trình Tố Vi lần nữa

- Tiểu thư, cháu đừng làm bác khó xử được không? Bác chỉ là nhân viên làm công ăn lương thôi, cháu giúp bác được không?

Trên dưới Trình gia và cả B&C đều đã từng đau đầu vì cô tiểu thư này. Trình Tố Vi không phải cô gái xấu xa, cô có trái tim rất nhân hậu, rất thích giúp đỡ người khác nhưng chỉ nổi tính cách quá ương ngạnh, trẻ con đến người khác phải cười ra nước mắt.

Nhìn Lỗ Minh và người bảo an lo lắng đến tim đập chân run, Phuong Du Kỳ mới mở lời khuyên Trình Tố Vi

- Tố Vi, cậu đừng làm khó họ nữa, chúng ta cũng đã chơi rất nhiều ván rồi, cứ nhường sân lại cho người ta đi! Ba cậu mở câu lạc bộ cũng là để phục vụ người khác mà.

Nghe Phuong Du Kỳ nói như vậy, Lỗ Minh và người bảo an như gặp được đấng cứu thế, còn Trình Tố Vi cũng chịu suy nghĩ lại, sau một hồi thì đưa ra quyết định

- Thôi được, nhưng đây là lần đầu và cũng là lần cuối cùng, nếu còn lần sau cháu nhất định sẽ tìm ba hỏi cho rõ.

Nghe được câu này, Lỗ Minh và người bảo an như được ban ơn đặc xá, còn giờ ngón trở về phía Phuong Du Kỳ thể hiện sự tôn sùng cùng biết ơn.

.....

Trình Tố Vi cùng Phuong Du Kỳ rời khỏi sân tennis.

Khuôn mặt Trình Tố Vi rầu rĩ như đưa đám, cô bước đi một cách lè mề.

Phuong Du Kỳ đi bên cạnh không khỏi bật cười khi nhìn cô bạn thân của mình giận dữ như trẻ con

- Trình tiểu thư, đừng bày bộ mặt đó ra nữa, đi nào, tớ mời cậu ăn cơm!

Nhưng vừa dứt lời thì điện thoại của cô đã đổ chuông. Nhận điện thoại xong, cô khó xử nói Trình Tố Vi

- Tố Vi, xin lỗi nhé! Công ty có chuyện, tớ phải đi ngay bây giờ, để lần sau tớ mời cậu nhé!

Trình Tố Vi không nói gì mà chỉ ủ rũ gật đầu, lười biếng đưa tay lên làm động tác tạm biệt

- Cậu đi đi!

Phuong Du Kỳ cười gượng rồi bước nhanh đi, giong tay tạm biệt

- Bye!

Trình Tố Vi cũng vẫy tay đáp lại và nhìn cô bạn thân xoay người bước đi

- Bye bye!

Còn một mình cô bước đi lững thững trên sân.

Lúc đi qua gốc cây anh đào, bước chân cô đột nhiên khựng lại.

Ánh hoàng hôn rọi chiếu qua từng chiếc lá trên cây, đậu trên đỉnh đầu của người đàn ông đang đứng dưới những tán lá xanh.

Người đàn ông đó đang đưa lưng về phía Trình Tố Vi nhưng cũng đủ để khiến cô thần hồn nát thần tính.

Cô đứng lặng người mà nhìn người đàn ông đó, nhìn đang trò chuyện cùng một đám đàn ông cùng độ tuổi.

Tất cả bọn họ đều mặc trang phục tennis và đã chuẩn bị đầy đủ các dụng cụ thi đấu.

Thì ra người đó chính là người đã giành sân tennis với cô.

Nhưng bây giờ đó không còn là điều khiến cô bận tâm nữa, mà cái cô cần xác nhận chính là người đó có phải hấn không?

Bởi vì chỉ cần nhìn bóng lưng thôi là cũng đủ để cô có thể nhận ra hơn một nửa.

Người đàn ông mà cô yêu nhất.

Người mà cô yêu nhất, cũng là người yêu cô nhất, đã rời xa cô vĩnh viễn.

Bốn năm trước.

Nếu không phải vì tai nạn đó thì cô đã không mất đi người quan trọng nhất của đời mình.

Nếu khi đó cô không bướng bỉnh, cứng đầu thì hấn sẽ không phải chết.

Bốn năm rồi, đã bốn năm rồi.

Mặc dù cô đã đi du học suốt bốn năm, dù cho cô đã cố gắng tập trung toàn bộ tinh thần vào việc học vẽ, dù cho cô đã cố gắng không nghĩ đến nữa.

Nhưng cô vẫn không thể quên, cô rất nhớ hấn!

Tô Vận.....

Người đàn ông dưới gốc cây anh đào kia chậm rãi xoay người.

Đó cũng là lúc chiếc túi đựng dụng cụ tennis trên tay Trình Tố Vi rơi bịch xuống đất.

Cô xúc động không nói nên lời, chính xác hơn là không thể tin nổi vào mắt mình nữa.

Thật sự là hấn, thật sự là Tô Vận của cô!

Gương mặt đó, nụ cười đó đã in sâu vào tim cô, vào trí não cô từ lâu, suốt bốn năm qua luôn xuất hiện trong đầu cô.

Tô Vận, dù cho hấn có biến thành tro bụi thì cô vẫn có thể nhận ra.

Vì cô đã yêu hấn hơn cả máu thịt của mình.

"Vi, anh yêu em, đời này kiếp này em chỉ có thể gả cho anh! "

"Vi, em không gả cho anh thì còn có thể gả cho ai chứ? "

"Vi, bốn năm sau chúng ta nhất định sẽ kết hôn! "

"Vi, nếu có một điều ước, anh ước rằng sẽ nhanh chóng đến bốn năm sau"

Từng câu từng lời mà Tô Vận đã nói với cô bốn năm trước không ngừng vang lên trong đầu cô.

Nước mắt trào ra vì xúc động tột cùng, nụ cười nở rộ trên khoé môi cô đầy hạnh phúc, không chần chừ thêm nữa, cô chạy nhanh về phía hắn, bất chấp sự ngỡ ngàng của những người xung quanh mà nhào vào ôm chầm lấy hắn, cô nghẹn ngào cất lên từng từ

- Vận, là anh thật rồi.... Anh có biết em nhớ anh nhiều thế nào không?

Cả sân thể thao đều nín lặng, mọi ánh nhìn cứ dồn về phía hai người họ; những người đi cùng Tô Vận cũng hết sức bất ngờ về hành động quái lạ của cô gái này.

Tô Vận ngơ ngẩn rất lâu, mày kiếm khe nhú lại, hắn không vui mà đẩy người con gái trong ngực ra, giọng lạnh nhạt hỏi

- Cô là ai?

Nụ cười trên môi Trình Tố Vi bỗng nhiên đóng cứng, nhưng ngay lập tức đã khôi phục lại như ban đầu, cô vừa cười vừa nói, nhưng nước mắt đã ngập tràn gương mặt cô

- Vận, anh đang đùa có phải không? Không vui chút nào cả, anh đã đùa với em suốt bốn năm rồi, anh có biết anh giả chết khiến em phải sống vật vờ, khổ sở thế nào suốt bốn năm qua không? Vận, đừng đùa nữa được không? Em nhớ anh lắm anh biết không? Em thật sự, thật sự không biết phải làm gì cả.....

Tô Vận nhìn cô như nhìn người ngoài hành tinh, trong mắt còn lộ một vẻ chán ghét, hắn thật sự rất ghét phụ nữ đứng trước mặt mình mà khóc lóc oán thán, loại phụ nữ như vậy chẳng qua cũng chỉ là muốn đeo bám hắn mà thôi, và người con gái trước mặt này có thể cũng như vậy!

Hoặc cô có thể là một trong số những phụ nữ mà hắn đã từng quan hệ, nay lại quay lại tìm hắn đòi hỏi nhiều hơn.

Hắn đưa tay bóp bóp mi tâm, nở một nụ cười trào phúng

- Tôi không nhớ nổi đã gặp cô khi nào, nếu tiền tôi đưa không đủ tiêu thì cứ nói thẳng, đừng giả vờ khóc lóc trước mặt tôi. Hơn nữa, cô đang trù tôi chết?

Gương mặt Trình Tố Vi bỗng chốc đã hoá đá, cô ngược đôi mắt đầm lệ mà nhìn hắn, giọng nghẹn ngào nói

- Vận, anh nói gì vậy? Anh thật sự không nhận ra em? Em là Vi đây! Anh không nhớ thật sao? Vận, anh quên em rồi sao?

Tô Vận bực mình vò vò tóc, hắn hơi cao giọng nói, đẩy về xa cách

- Cô phiền thật đấy! Từ trước đến nay, một người phụ nữ tôi chỉ đưa lên giường một lần, nếu trong số đó có cô thì tôi cũng không thể nhớ nổi.

Những người đàn ông đứng cạnh đó bắt đầu bàn tán to nhỏ, còn có những người dành cho Trình Tố Vi nụ cười chế nhạo.

Tô Vận thì thản nhiên nhìn khóc hết nước mắt, lát sau mới giơ tay lên xem đồng hồ, trả lời rất đơn giản

- Cô làm phí mười lăm phút của tôi, hôm nay tâm trạng tôi rất tốt nên sẽ bỏ qua, biến đi!

Dứt lời, hắn lạnh lùng bước đi, còn mạnh tay đẩy cô sang một bên khiến cô lao đảo suýt ngã.

Trình Tố Vi như người mất hồn mà thê lương gọi

- Vận, em không biết tại sao anh lại giả vờ quên em nhưng em vẫn sẽ đến tìm anh, em sẽ không bỏ cuộc, anh cứ chờ đi!

Tô Vận không buồn đếm xỉa đến những gì cô nói mà sải bước thẳng về phía sân tennis.

Những người khác cũng bước theo hắn.

Hai chân Trình Tố Vi không thể nhấc nổi nữa, trái tim cô đang rỉ máu từng giọt, nước mắt không ngừng tuôn rơi.....

Người đàn ông đã từng thề non hẹn biển với cô, đã từng nói yêu cô lại trở nên như vậy, xem cô như người xa lạ, thậm chí là gái chơi!

Người đàn ông cô đã yêu bằng cả sinh mệnh, suốt bốn năm qua cô chưa từng quên lại có thể lạnh lùng nói không hề quen cô.

Cô phải làm sao bây giờ?.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cẩn Bã! Anh Quên Em Rồi sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Anh quên em rồi sao?

Căn phòng ngủ rất rộng, đồ vật bày trí vô cùng đẹp mắt và đầy chất nghệ thuật, một chiếc giá vẽ được đặt giữ gian phòng; những bức tranh màu nước, tranh chì, kí họa, thủy mặc..... được treo đầy tường; những loại màu vẽ đặt khắp đầu tủ, trên bàn, kệ sách.....

Ở một góc tường, rất nhiều bức tranh chân dung được vẽ bằng nhiều chất liệu khác nhau, chì có, sơn dầu có, những bức tranh được xếp theo thời gian, có những bức tranh cũ, hình như đã được ba đến bốn năm rồi, cũng có những bức tranh vừa mới hoàn thành, nhưng nội dung các bức tranh đều chỉ có một, đó là chân dung một người đàn ông.

Người đàn ông này có gương mặt vô cùng điển trai, ngũ quan anh tuấn, vẻ đẹp góc cạnh, đầy ma mị, thoát nhìn đã đoán ra đó là Tô Vận.

Trình Tô Vi vừa bước vào phòng đã ném thẳng túi lên giường, cô mệt mỏi ngồi xuống giường, nhìn qua những bức tranh về Tô Vận, trái tim cô thất lại, sóng mũi cay cay, cô rất muốn khóc.

Cô chậm rãi đưa tay lấy một bức tranh, nhẹ nhàng đặt lên đùi, ngón tay thon dài chạm nhẹ vào gương mặt người đàn ông trong ảnh, yếu ớt nói

- Vận, em nhớ anh lắm.....

Đã bốn năm rồi, bốn năm qua cô đã sống không ra sống, chết không giống chết, mỗi ngày trôi qua đối với cô như một cực hình, cô không dám bật khóc thành tiếng, cô chỉ có thể khóc một mình trong bóng tối.

Cô nhớ hân hân!

Bốn năm rồi, mỗi sáng tỉnh dậy, cô đều không bỏ được thói quen chạy đi tìm hân khắp nhà. Mỗi tối khi nhắm mắt lại, cô đều nhớ đến tai nạn ngày hôm đó, người cô yêu nhất đã chết bên cạnh cô!

Mỗi khi cô nhớ hân, cô lại cầm bút lên, vẽ lại gương mặt hân trong kí ức, mỗi một bức tranh là một nỗi nhớ, mỗi một bức tranh là ngàn lần cô khóc.

Nếu có thể quay lại, nếu có thể có được một điều ước, cô muốn tai nạn đó không hề xảy ra, cô ước gì tất cả những gì cô đã trải qua suốt bốn năm qua chỉ là một cơn ác mộng dài, chỉ cần cô tỉnh dậy thì tất cả sẽ kết thúc, hân lại đứng trước mặt cô, mỉm cười nhìn cô, nắm lấy tay cô và nói yêu cô.

Nhưng hôm nay, cô đã thực sự tỉnh lại, cô đã nhìn thấy hân, người mà cô yêu rất sâu đậm, người mà cô đã nhớ từng giây từng phút suốt bốn năm qua.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, cô đã xúc động và hạnh phúc đến bật khóc.

Tai nạn ấy thật sự đã không cướp đi người mà cô yêu nhất!

Vậy mà tại sao.....

Hân không ôm cô, hân không nhớ tên cô, hân không cần cô?

Hân đẩy cô ra, hân xỉ nhục cô, mắng cô, hân xem cô như người lạ.....

Tại sao chứ?

Có phải hân đã thay lòng?

Lời hẹn ước năm xưa nay đã không còn, hân hẳn tâm quên hết, chỉ một mình cô nhớ và chỉ một mình cô đau, một mình cô khóc?

Hay vì cô đã nhìn lầm người?

Không!

Cô có thể nhầm bất kì ai nhưng chỉ mỗi hân, cô sẽ không bao giờ nhầm!

Vậy thì tại sao? Tại sao lại thành ra như vậy chứ?

Cô cúi đầu nhìn Tô Vận trong tranh, nặng nề hỏi

- Vận, thật sự là anh sao? Anh thật sự đã trở về?

Không gian tĩnh mịch đến đau thương, tay cô túm chặt gra giường, trong mắt toát lên một quyết định đầy mạo hiểm.

Phòng bao hạng nhất của club.

Ánh đèn đầy màu sắc hết nháy rồi lại bật, tốc độ rất nhanh; những bản nhạc DJ vang lên đỉnh tai nhức óc, những tiếng chạm nhau của từng cái cốc thủy tinh vang lên thanh thúy.

Tiếng cười đùa hò hét của nam nữ hoà lẫn vào nhau khiến cuộc vui trong căn phòng càng tăng thêm độ hoang dã, suồng sã.

Chú! Chú! Chú!

Từng chiếc phi tiêu lông vũ liên tục găm trúng tâm của tấm bia trên tường.

Tô Vận vừa uống rượu vừa ném từng chiếc phi tiêu trong tay.

- Tô thiếu! Anh đúng là một thiên tài phóng ám khí đấy!

Rất nhiều người cùng hò theo mà khen ngợi tấm tắc, những cô gái phục vụ giọng mềm như cọng bún mà bày tỏ sự ngưỡng mộ.

- Tô thiếu, anh thật giỏi đó! Tối nay em nguyện theo anh để học hỏi..

Chỉ trong chốc lát mà đã có hai người phụ nữ ăn mặc nóng bỏng đứng sát bên cạnh Tô Vận, tùy tiện ôm lấy cánh tay hắn, cố tình để bộ ngực đầy đặn của mình áp vào tay và ngực hắn.

Tô Vận không đẩy ra mà còn nhiệt tình hưởng ứng, hắn vòng tay ôm lấy cả hai người phụ nữ, không chút kiêng kỵ gì mà sờ soạng khắp cơ thể họ.

Cảnh tượng này đối với những người đàn ông trong phòng chẳng còn gì là lạ nữa, bọn họ hò hét một trận rồi lại cùng nhau nâng ly, ai cũng đều ôm áp người đẹp trong tay.

Tô Vận đẩy cả hai người phụ nữ kia xuống sofa rồi bắt đầu hôn lần lượt cả hai.

Đúng lúc này thì tiếng gõ cửa cùng giọng của nhân viên phục vụ vang lên

- Tô thiếu, có một vị tiểu thư nói muốn gặp anh ạ!

Tô Vận nhú mày không vui, hắn uống cạn cốc rượu trên bàn rồi ôm cả hai người đẹp ra khỏi phòng bao...

.....

Trình Tố Vi ngồi trước quầy bar mà nhìn xung quanh, tay cô cầm một cốc rượu trái cây nhẹ nhưng cô không uống nổi một ngụm.

Sau một hồi chờ đợi cùng quan sát, cuối cùng cô cũng đã nhìn thấy bóng dáng quen thuộc ấy, cô vội đứng lên, nhưng cũng ngay lập tức, toàn thân cô trở nên cứng đờ khi nhìn thấy một cảnh tượng đau lòng mà cô không muốn thấy.

Cách đó không xa, Tô Vận vẫn còn ôm áp hai cô người đẹp hai bên, hắn nói gì đó với nhân viên phục vụ rồi nhìn về phía Trình Tố Vi, chột, hắn nhếch môi cười mỉa mai, gương mặt ma mị có phần quỷ quyết lại trở thành vẻ đẹp khoáy đảo chứng sinh; nhìn dáng vẻ có chút buông thả của hắn, chiếc áo somi chỉ cài vài cúc, gấu áo cũng xổ ra bên ngoài, càng làm tăng thêm nét quyến rũ riêng biệt.

Hắn cứ như thế, cứ cười, cứ nhìn người con gái đang đứng chôn chân trước mắt.

Phải khó khăn lắm, Trình Tố Vi mới lấy lại được bình tĩnh, cố gắng để không bật khóc hay rơi lệ, cô không cho phép bản thân mình yếu đuối và lùi bước ngay lúc này nên đã can đảm bước đến gần Tô Vận, cố gắng thật thản nhiên mà nói

- Vận, hôm nay em sẽ không làm tốn nhiều thời gian của anh nữa. Em chỉ muốn hỏi anh hai câu, xin anh hãy trả lời em thật lòng!

Hai tay cô đang túm chặt góc váy đã rịn đầy mồ hôi nhưng cô vẫn lấy hết dũng khí mà đối diện với Tô Vận.

Tô Vận thu nụ cười bốn cọt trên môi lại, tùy tiện nói

- Xin mời!

Trình Tố Vi cố gắng diễn đạt ngắn gọn nhất có thể

- Câu thứ nhất, em muốn hỏi anh, anh thật sự là Tô Vận, Tổng giám đốc Tô thị, người thừa kế duy nhất của Tô gia?

Tô Vận đẩy hai cô người đẹp bên cạnh ra, khó hiểu nhìn Trình Tố Vi và hỏi lại

- Cô lại muốn dờ trò gì nữa đây?

Trình Tố Vi tập trung cao độ để đối đáp với hắn, cô dứt khoát nói

- Anh chỉ cần trả lời em, phải hay không?

Tô Vận nhìn cô như người ngoài hành tinh, bực tức trả lời

- Phải! Tôi là Tô Vận!

Một câu khẳng định "Tôi là Tô Vận" của hắn lẽ ra phải khiến Trình Tố Vi hạnh phúc tột cùng mới phải, nhưng tại sao cô lại thấy đau đớn ê ẩm như vậy.

Hai tay cô vẫn không rời vị trí cũ, gật nhẹ đầu rồi tiếp tục nói

- Tốt! Câu thứ hai, bốn năm trước, anh từng gặp tai nạn đúng không?

Tô Vận càng lúc càng thấy khó hiểu và tò mò về cô gái lạ này, nhưng hắn vẫn trả lời

- Đúng vậy!

Trình Tố Vi không thể che giấu sự xúc động trong lòng, cô mang theo hy vọng mà nói

- Vậy.....

Nhưng cô chưa kịp nói thì Tô Vận đã nghiêm giọng chặn lại

- Không phải cô nói chỉ hỏi hai câu thôi sao? Cô đã hỏi, tôi cũng đã trả lời! Vậy là ok rồi chứ? Mời cô đi cho!

Trình Tố Vi luống cuống muốn gọi hắn nhưng hắn lại dứt khoát xoay người đi vào bên trong, còn cô thì bị nhân viên phục vụ chặn lại.

.....

Bước ra khỏi club, Trình Tố Vi cảm giác đôi chân mình đang đeo cả tấn chì, trái tim cũng đã sớm bị bóp đến nát vụn.

Đã quá rõ ràng rồi không phải sao?

Tô Vận hắn thật sự là Tô Vận, hắn nhớ vụ tai nạn bốn năm trước, nhưng hắn lại nói rằng hắn không hề nhớ cô hay biết cô là ai?

Hắn ăn chơi suông sã, ôm phụ nữ để mua vui, đó là người đàn ông mà đã từng nói yêu cô đây sao?

Là người đàn ông mà cô yêu nhất và nhưng nhớ suốt bốn năm qua đây sao?

Thế nhưng.....

Tất cả chỉ là một mình cô đa tình, cô ngốc nghếch, khờ dại mà vẫn yêu một người đã sớm quên mất cô là ai.

Người không còn nhớ tên cô, không còn nhớ khuôn mặt cô, càng không nhớ cô đã từng xuất hiện trong cuộc đời hắn!

Đưa cánh tay trái lên, cô dùng tay phải tháo chiếc đồng hồ trên cổ tay trái ra, một vết sẹo sâu và dài hiện lên rất rõ ràng và dữ tợn, xấu xí trên cổ tay cô.

Đây là kết cục mà cô đã phải nhận lấy từ tình yêu đầu đời của mình..

Bốn năm trước, cô vẫn còn là một đứa trẻ, suy nghĩ nông cạn, ngây ngô, dễ dãi, cô yêu Tô Vận, cô chỉ biết như vậy thôi, khi mất đi hắn, cô đã có một quyết định thiếu suy nghĩ đó, muốn đi cùng hắn.....

Đây là thương tích từ bốn năm trước, bây giờ nó đã đóng vảy.

Nhưng hôm nay, nó lại một lần nữa rách toạc ra.

Nó không chỉ còn đau như năm đó, mà nó đau hơn ngàn lần.

Rốt cuộc thì bốn năm qua, cô đang chờ đợi điều gì đây?

Đợi một người đã mãi mãi không nhớ cô là ai!

Ngẩng mặt lên đón lấy từng trận mưa xuống, nước mắt cô hoà vào từng giọt nước nặng trĩu, cô đau đớn mà gào thét

- Vận! Anh quên em thật rồi sao?

Mặc tất cả những người bước vội trong màn mưa, cô vẫn đứng chôn chân tại chỗ, cả người cô đã ướt sũng, cô khóc để tất cả mọi nỗi đau, mọi ám ức có thể theo những dòng nước mưa mà trôi đi.

Bốn năm qua, tuy bên ngoài cô luôn tỏ ra rằng mình đang cố quên đi, rằng mình đã quên, nhưng rốt cuộc trong lòng cô vẫn không thể quên được, cô vẫn còn nuôi một hy vọng dù biết rằng rất nhỏ, nhưng cô vẫn hy vọng rằng Tô Vận thật sự không chết, cô đã hy vọng rằng hắn có thể sống rất tốt, dù là ở một nơi xa xôi, dù hắn không ở bên cạnh cô, dù là như vậy..... cô vẫn hy vọng rằng, hắn sống thật tốt!

Hôm nay cũng vậy, dù hắn có quên cô, cô vẫn cầu nguyện cho hắn sống thật hạnh phúc.....

Nhưng, hắn thật sự quên cô rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cạn Bã! Anh Quên Em Rồi sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Sợi dây chuyện cũ

B&C.

Là một công ty nghệ thuật lớn nhất nhì tại Trung Quốc, B&C là chữ cái đầu của beauty and color, là công ty nghệ thuật do Trình Sở Uy một tay sáng lập từ đam mê hội họa của bản thân. Từ khi thành lập đến nay, B&C luôn không ngừng phát triển vì không chỉ có mỗi Trình Sở Uy mà Trình Tổ Vi- con gái ông cũng rất yêu thích hội họa và là một tài năng bẩm sinh, cô đã giúp đỡ công ty rất nhiều. Đặc biệt là sau chuyến du học ở Đức về, cô chỉ tập trung vào việc học vẽ.....

Hôm nay vẫn như thường ngày, Trình Tổ Vi lại ngồi một mình trên bệ cửa sổ mà vẽ những bức tranh về cuộc sống nơi đô thị nhộn nhịp phía dưới.

Nhưng hôm nay cô lại không thể tập trung, cứ ngồi thần thờ từ lúc sáng sớm đến bây giờ. Cửa phòng làm việc của cô vang lên tiếng gõ mấy lần nhưng mãi đến tiếng thứ mười cô mới nghe thấy, vội vàng đáp

- Vào đi!

Đẩy cửa bước vào phòng không phải ai khác mà chính là Vỹ Thành- người bạn thanh mai trúc mã của Trình Tổ Vi.

Nhìn thấy Trình Tổ Vi lại ngồi lên bệ cửa sổ mà vẽ cảnh thành phố phía dưới làm lòng anh không khỏi thất lại, vì anh biết mỗi khi cô ngồi như vậy là cô lại nhớ đến người đàn ông đó, bốn năm qua cô vẫn như vậy.....

- Vi Vi, bận rộn vậy sao?

Trình Tổ Vi ngẩng đầu lên và nhìn thấy Hứa Vỹ Thành đang đứng dựa vào cửa thì không khỏi kinh ngạc, cô nhẹ nở một nụ cười lấy lệ mà nói

- Vỹ Thành, anh tìm em có chuyện gì sao?

Vừa nói cô vừa dọn hết đồ vào trong cặp rồi bắt đầu tìm đường đi xuống.

Thấy cô mãi loay hoay trên đó, Hứa Vỹ Thành không khỏi bật cười, ánh mắt anh nhìn cô đầy sùng nịch, anh bước đến gần cửa sổ và cẩn thận bế cô xuống một cách thật nhẹ nhàng.

- Anh đói bụng rồi, muốn cùng em ăn cơm được không?

Trình Tổ Vi nở nụ cười ngưỡng ngạo, cô nhẹ đẩy anh ra rồi sửa sang lại tóc, nhẹ giọng nói

- Cũng được, anh đợi em mười phút!

Hứa Vỹ Thành cười thầm trong lòng, anh gạt đầu nhẹ rồi đi ra ngoài đợi cô....

Hứa Vỹ Thành để Trình Tổ Vi xuống rồi lái xe đến bãi đậu.

Trong lúc đợi Hứa Vỹ Thành, Trình Tố Vi đột nhiên nhìn thấy một hình bóng quen thuộc đi vào một nhà hàng khác đối diện, đi bên cạnh người đó còn có một người phụ nữ với thân hình bóng mắt.

Không một chút do dự, Trình Tố Vi lao nhanh qua đường, cô vừa chạy đến gần đó vừa gọi

- Vận, Vận, là anh đúng không?

Người đàn ông trước mặt cô liền dừng bước, hấn xoay người lại, khi vừa nhìn thấy cô, hấn khẽ nhúu mày rồi nhếch môi cười trào phúng.

- Trình tiểu thư, lại là cô?

Hai tay Trình Tố Vi nắm chặt góc váy, cô hít một hơi thật sâu rồi nói.

- Vận, tại sao anh lại làm vậy? Anh thật sự quên em hay cố tình tỏ ra không quen em? Nếu là cố tình thì cho em biết lý do đi, còn nếu là thật... hãy cho em biết rốt cuộc bốn năm trước đã xảy ra chuyện gì với anh?

Người phụ nữ đang ôm lấy cánh tay Tô Vận đột nhiên phì cười nhìn Trình Tố Vi.

- Đúng là ngu xuẩn, tưởng giả vờ đáng thương là sẽ được chú ý?

Tô Vận nghe cô ta nói vậy liền nhếch mép cười, ánh mắt lơ đãng nhìn Trình Tố Vi đang đứng trước mặt, tay thì đưa xuống vỗ nhẹ lên hông cô ả kia.

- Trình tiểu thư, cô luôn nói rằng tôi quên cô, chẳng lẽ trước đây chúng ta từng quen nhau?

Còn không để Trình Tố Vi có cơ hội trả lời, hấn đã nhanh chóng cắt ngang.

- Trình tiểu thư, phụ nữ tôi quen thật sự rất nhiều đấy! Nhưng rất tiếc tôi không thể nhớ hết tên và khuôn mặt của từng người, trừ phi.....

Đang nói thì đột nhiên hấn ngừng lại rồi tiến sát lại gần cô, ghé môi vào bên tai cô, giọng trầm thấp nói

- Cô khiến tôi nhớ lại lúc chúng ta trên giường!

Một câu nói của hấn thật sự khiến Trình Tố Vi hoá đá, cô đứng ngây ngổ mà nhìn hấn.

Tô Vận hứng thú nhìn cô, trên môi treo một nụ cười tà mị, hấn lùi lại mấy bước rồi lại trêu chọc

- Nếu cô có khả năng đó thì tôi sẵn sàng chờ đợi!

Nói xong, hấn tặng cô một nụ cười mờ ám rồi cùng người đẹp của mình bước vào trong nhà hàng.

.....

Lúc Hứa Vỹ Thành đậu xe xong và quay lại thì không nhìn thấy Trình Tố Vi ở trước nhà hàng nữa, anh bắt đầu lo lắng mà tìm khắp xung quanh. Cuối cùng cũng nhìn thấy cô ở phía bên kia đường.

Anh vội bước đến chỗ cô đang đứng.

- Vi Vi, em sao vậy? Sao lại ở đây?.

Trình Tố Vi gạt mình hoàn hồn và xoay người lại nhìn Hứa Vỹ Thành, cô cười gượng và lắc đầu

- Không có gì, chỉ là em vừa gặp lại bạn cũ nên đứng nói chuyện một lúc thôi! Em đói rồi, chúng ta đi ăn thôi!

Hứa Vỹ Thành không chút nghi hoặc mà vui vẻ gật đầu.

Trình Tố Vi đã đợi trước cổng Tô thị hơn ba tiếng rồi, cô muốn đợi đến khi Tô Vận tan làm, cô phải gặp hấn!

Cuối cùng thì cô cũng đã chờ được đến lúc này, tất cả nhân viên của Tô thị lần lượt ra về.

Ba mươi phút sau thì Tô Vận mới đi ra. Hấn vào gara rồi lái xe ra khỏi công ty.

Trình Tố Vi chỉ đợi xe hấn rồi đi thì liền đuổi theo, cô lái xe vượt qua xe của hấn rồi đợi cơ hội mà chặn xe của hấn.

Kít!!!!

Hai chiếc xe lần lượt phanh thắng.

Tô Vận không vui mà mở cửa bước xuống. Đúng lúc hắn đang định đưa tay gõ cửa xe của Trình Tố Vi thì cũng cùng lúc mở cửa ra.

- Em còn tưởng anh sẽ không gặp em!

Tô Vận nhú mày nhìn cô, khó hiểu mà hỏi

- Trình tiểu thư, thật ra chúng ta từng có quan hệ gì mà cô cứ liên tục đi theo tôi như vậy chứ?

Trình Tố Vi liếm liếm môi rồi khẽ nói

- Vận, anh đã từng yêu ai chưa? Mọi tình đầu của anh?

Nghe câu hỏi kỳ lạ này của cô, Tô Vận lập tức phá lên mà cười.

- Haha, Trình tiểu thư, cô thật sự khiến tôi càng lúc càng thấy khó hiểu đấy! Nói đi, cô muốn thế nào đây?

Trình Tố Vi cố gắng giữ bình tĩnh rồi lấy ra một chiếc hộp nhung màu trắng đưa cho hắn.

- Anh còn nhớ món quà này không? Đó là món quà sinh nhật anh tặng em.

Tô Vận có chút khó hiểu nhưng vẫn cầm lấy chiếc hộp mà mở ra xem.

Trong đó là một sợi dây chuyền bạch kim khá đơn giản, mặt dây chuyền chỉ là một chiếc cỏ bốn lá rất nhỏ.

Nhưng hắn nhìn mãi, mặc dù có chút ký ức nhưng chẳng thể nào nhớ ra được!

Trình Tố Vi đau lòng nhìn hắn, cô ghen ngào nói

- Sợi dây chuyền rất đơn giản đúng không? Đây hoàn toàn không phải phong cách tặng quà của anh? Cũng không thích hợp với một cô tình nhân của anh? Vận, anh thật sự cho rằng trước đây chúng ta chỉ có quan hệ xác thịt?

Đầu Tô Vận đột nhiên đau như búa bổ, một tay hắn cầm chặt chiếc hộp, tay kia ôm lấy đầu, hắn khàn giọng nói

- Cô đi đi!

Trình Tố Vi phát hiện ra điểm bất thường, cô lo lắng muốn đỡ lấy Tô Vận thì bị hắn gạt ra và lớn tiếng quát

- Tôi nói cô đi đi!

Trình Tố Vi vẫn không hết lo lắng

- Vận, anh sao vậy? Chúng ta phải đến bệnh viện ngay!

Tô Vận bực bội đập mạnh vào xe của cô rồi dùng hết sức để trở lại xe của mình, tay hắn vẫn ôm lấy đầu.

Trình Tố Vi vừa đuổi tới trước cửa xe của hắn thì hắn đã bắt đầu khởi động xe và rời đi.

Cô không thể gọi hắn lại.

Vĩnh Uyên Ương.

Tô Vận lái xe vào gara rồi mới đi vào phòng khách, hắn hơi bất ngờ khi thấy Tô Hạ Nhiên- em gái song sinh của mình đang ngồi trên sofa mà đọc sách.

- Tiểu Nhiên, sao em lại ở đây?

Thấy anh trai đã về, Tô Hạ Nhiên liền đặt quyển sách xuống bàn và chạy tới trước mặt hắn, vẻ mặt có chút nghiêm trọng mà nói

- Anh hai, em có chuyện quan trọng muốn thông báo với anh. Ba mẹ đã bàn bạc xong chuyện hôn sự của anh rồi, là công chúa Fatin gì đó của Hoàng gia Thái. Em giấu ba mẹ nói với anh đây nhé! Đừng có khai tên em ra là được!

Cô tự biên tự diễn nửa ngày mới phát hiện ra gương mặt Tô Vận cực kỳ khó coi.

Hình như hắn không khoẻ!

Cô thấy hấn mãi ôm lấy đầu nên hốt hoảng vừa gọi vừa đỡ hấn ngồi xuống.

- Anh hai, anh lại bị đau đầu sao?

Tô Vận không nói gì, trên tay hấn vẫn còn cầm chiếc hộp mà Trình Tố Vi đưa.

Tô Hạ Nhiên gọi quản gia và người làm tới giúp Tô Vận giảm bớt cơn đau...

Cô bất chợt nhìn thấy chiếc hộp trong tay anh mình nên liền lấy mà xem.

Cô suyt nữa thì bị dọa đến cần đứt lưỡi rồi.

Trong chiếc hộp nhưng là một sợi dây chuyền, mà đây còn là sợi dây chuyền cô đã từng nhìn thấy bốn năm trước.

Sợi dây chuyền mà Tô Vận đã nhờ cô tư vấn để làm quà tặng sinh nhật cho Trình Tố Vi trước đây.

Bây giờ nó lại xuất hiện trong tay Tô Vận!

Chẳng lẽ hấn và Trình Tố Vi đã gặp lại nhau?

Hấn đã nhớ ra điều gì sao?

Vừa lấy khăn lau mồ hôi trên trán cho Tô Vận, Tô Hạ Nhiên vừa ướm hỏi

- Anh hai, chiếc hộp này, là ai đã đưa cho anh?

Tô Vận đưa tay day day thái dương, mệt mỏi nói

- Mục tiêu mới của anh!

Tô Hạ Nhiên nhìn hấn, khó khăn nuốt nước bọt, cô thử hỏi

- Anh quen người đó?

Tô Vận cười tà mị, hấn lấy lại chiếc hộp rồi nói

- Bây giờ thì chưa nhưng sẽ sớm quen thôi!

Đứt lời, hấn chống tay lên ghế và đứng lên, đi về hướng cầu thang.

Tô Hạ Nhiên tuy thở phào một hơi nhưng vẫn rất lo lắng.

- Anh hai, anh đừng nhớ ra cô ấy, tuyệt đối đừng nhớ gì cả, nếu anh còn yêu cô ấy thì làm ơn đừng cố gắng nhớ lại....

Mặc dù đã bốn năm trôi qua nhưng chuyện xảy ra đêm đó, những gì cô đã nghe ba mình nói thật sự đã ám ảnh cô không ngừng.....

- Hãy nói với Trình gia là tiểu Vận đã chết rồi, còn nữa, bảo bọn họ đem con bé đó đi khỏi Pháp ngay và cũng đừng về Thượng Hải, nếu bọn họ còn để nó đến gần tiểu Vận thì cứ giết hết tất cả!

- Lão gia, ông đã hứa với tôi là chỉ loại bỏ Trình Tố Vi, tại sao lại làm tiểu Vận bị thương chứ?

- Trình Tố Vi dù có đầu thai cũng không được đón nhận vào Tô gia, lúc đầu tôi chỉ muốn cho người âm thầm loại bỏ nó. Không ngờ tiểu Vận sống chết không chịu bỏ nó, bây giờ tiểu Vận đã không nhớ nó nữa thì tôi sẽ tha cho nó, coi như nó gặp may vậy!

- Lão gia, tại sao ông lại ghét Trình Sở Uy và Trình Tố Vi đến vậy cơ chứ?

Từng câu từng chữ mà Tô lão gia nói như một bóng ma luôn đeo bám, trở thành nỗi ám ảnh của Tô Hạ Nhiên đến tận bây giờ..

Nếu Tô Vận không nhớ ra Trình Tố Vi thì Trình Tố Vi mới được an toàn, Tô lão gia sẽ không đụng đến cô nữa..... Nhưng nếu Tô Vận nhớ lại tất cả.....

Nên làm ơn, Tô Vận, hấn đừng nhớ lại gì cả!

Ném chiếc hộp xuống giường, Tô Vận cũng nằm ngay xuống, hấn đưa tay day day vùng thái dương đau nhức rồi đột nhiên cầm chiếc hộp lên lần nữa, mở ra, đóng vào nhiều lần; trên môi hấn là một nụ cười khinh miệt.

- Muốn giả vờ làm lọ lem đáng thương để câu dẫn tôi? Ok, Trình Tố Vi, tôi và cô sẽ chơi đến cùng!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cắn Bã! Anh Quên Em Rồi sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Tôi mua em

Tiếng nhạc DJ trong club vang lên đỉnh tai nhức óc, ánh đèn mờ ảo nhấp nháy không ngừng, những đôi nam nữ ôm lấy nhau nhảy những điệu điên cuồng và đầy gợi dục.

Ở bên quầy rượu, những anh bartender đang tạo ra rất nhiều ly rượu đầy màu sắc và đa hình thù cho khách.

- Một ly whiskey!

Cậu thanh niên đang bận rộn pha một ly cocktail, vừa nghe một giọng đàn ông truyền đến, cậu ta nhanh chóng ngẩng đầu lên nhìn và nhanh chóng bật cười.

- Anh Vận! Đến rồi sao?

Tô Vận cười cười rồi chống một khuỷ tay xuống mặt bàn, bàn tay chụp lấy bàn tay cậu bartender trước mặt.

Cậu thanh niên đó lấy một cái cốc và gấp vài viên đá vào, đẩy đến trước mặt Tô Vận rồi mở một chai whiskey ra.

- Sao vậy? Hôm nay không dùng phòng bao à? Ngán rồi sao?

Cậu bartender này có thân phận rất đặc biệt mà lại được giấu kín, đó là em họ của Tô Vận- Liêu Minh Viễn, vốn dĩ sẽ tiếp quản công ty của gia đình nhưng lại chỉ hứng thú với việc pha chế rượu, nhờ có Tô Vận giúp đỡ mà cậu mới theo đuổi được đam mê của mình, bây giờ cậu là tay pha chế rượu xuất sắc nhất trong club của Tô Vận.

Tô Vận cầm cốc rượu lên rồi uống một ngụm, hần nhìn Liêu Minh Viễn rồi hơi quay lưng lại và hát cảm về phía trước.

- Anh thật sự không thể nhớ nổi cô ta là ai nhưng cô ta luôn bám đuôi anh, em xem thử có cách nào giúp anh không đây?

Liêu Minh Viễn nhìn về phía đó, một cô gái đang ngồi uống rượu nhưng đúng hơn là đang tìm người vì cô liên tục nhìn xung quanh. Cậu nhíu mày để nhìn rõ hơn và thật sự kinh ngạc thốt lên.

- Trình tiểu thư?

Cậu nhận ra Trình Tố Vi vì cô vốn dĩ rất nổi tiếng trong giới hội hoa. Nhưng cậu càng kinh ngạc hơn khi biết Trình Tố Vi lại bám theo Tô Vận như vậy.

- Anh Vận, anh nói Trình tiểu thư theo anh đến đây sao?

Tô Vận gạt đầu và nhếch môi cười, hần tiếp tục uống rượu.

Suy nghĩ một lúc, Liêu Minh Viễn đột nhiên nảy ra một ý.

- Anh Vận, em có ý này.

Tô Vận đặt ly rượu xuống và nghe cậu nói.

Vừa nói Liêu Minh Viễn vừa nhìn về Trình Tố Vi, cười một cách xấu xa.

- Anh Vận, anh thử một đêm với cô ta đi. Trông cô ta rất ngon đấy!

Tô Vận lắc đầu rồi uống thêm một ngụm rượu, đặt cốc xuống và nói

- Em biết anh không thích xử nữ!

Liêu Minh Viễn cười khoái trí.

- Anh không biết sao? Những cô tiểu thư này có ai còn sạch sẽ đâu. Hơn nữa, nếu cô ta vẫn còn là xử nữ thì anh coi như đen đuôi một chút nhưng sẽ khiến cô ta sợ và không theo anh nữa. Như vậy không phải ok rồi sao?

Tô Vận quay sang nhìn Trình Tố Vi cách đó hai quầy rượu và chìm trong sự suy tư rất lâu...

Ai cũng biết hấn không thích xử nữ nhưng chẳng ai biết lý do cả, thứ khiến hấn kinh tởm nhất chính là tấm thân xử nữ, máu trinh khiến hấn bị ám ảnh!

Cao ốc Tô thị

Phòng làm việc của Tổng giám đốc.

Trợ lý kiểm tài xế của Tô Vận- Hàn Tiềm vừa đợi lấy văn kiện cần Tô Vận kí duyệt vừa báo cáo lịch trình cho hấn.

- Tô tiên sinh, ba tiếng nữa anh có cuộc họp với phòng kế hoạch, hai giờ chiều kiểm tra sơ bộ công trình xây dựng sân golf mới. Lịch trình hôm nay chỉ có như vậy thôi ạ!

Tô Vận chỉ gật đầu mà không nói gì, hấn ký xong tập hồ sơ rồi đưa cho Hàn Tiềm.

- Được rồi, cậu ra ngoài đi!

Hàn Tiềm vừa đi ra, hấn ngồi trầm tư một lúc rồi lấy từ trong ngăn kéo ra chiếc hộp nhung màu trắng rồi mở nó ra, hấn nhìn mãi sợi dây chuyền trong đó, chỉ thấy nhức đầu chứ không thể nhớ ra được gì.

- Trình Tô Vi, rốt cuộc em là ai?

Hấn đóng chiếc hộp lại và chợt nở một nụ cười thâm hiểm.

Trình Sở Uy vừa phát biểu xong kế hoạch hoạt động của công ty trong tháng tới xong và bước về vị trí thì trợ lý giám đốc liền gọi Trình Tô Vi lên triển khai nội dung của buổi triển lãm.

Thấy Trình Tô Vi cứ ngồi thất thần, tay cô cầm cây bút mà không hề chuyển động, mắt cứ nhìn về một hướng và tâm hồn như treo trên mây; Trình Sở Uy nghiêm mặt quát.

- Vi Vi, con đang làm gì đấy! Đến phần phát biểu của con rồi.

Trình Tô Vi giật mình hoàn hồn và vội vã cúi đầu xin lỗi tất cả những người có mặt ở đây.

- Xin lỗi mọi người, tôi sẽ bắt đầu ngay!

Trình Sở Uy vẫn không ngừng quan sát biểu hiện của con gái mình suốt cả bài trình bày của cô.

.....

Sau khi cuộc họp kết thúc, Trình Tô Vi vừa đi đi ra khỏi phòng họp vừa xoa xoa bả vai.

Trình Sở Uy ở phía sau nhìn thấy con gái đang đi trước liền gọi và bước nhanh theo.

- Vi Vi, ba có chuyện cần nói với con!

.....

Hai người ngồi trên chiếc ghế băng và mỗi người cầm trên tay một cốc cà phê.

Trình Sở Uy thở dài một hơi rồi nói.

- Vi Vi, có phải con gặp chuyện gì phiền muộn không?

Trình Tô Vi đặt cốc cà phê sang một bên rồi nhìn thẳng vào mắt ba mình, cô hỏi một cách nghiêm túc.

- Ba, bốn năm trước, ba có tận mắt chứng kiến Vận thật sự đã chết?

Trình Sở Uy rùng mình nhìn con gái, ông nhanh chóng khẳng định.

- Phải, ba đã xác định rất cẩn thận, Tô Vận thật sự đã chết trong vụ tai nạn đó!

Trình Tô Vi liền đổi sang câu hỏi khác.

- Vậy ba có biết ngoài Vận ra thì Tô gia còn có người con trai nào khác không ạ?

Trình Sở Uy lắc đầu.

- Không có, Tô gia chỉ có hai đứa con là Tô Vận và Tô Hạ Nhiên.

Trình Sở Uy thắc mắc hỏi ngược lại con gái mình.

- Vì gì, con sao vậy? Sao đột nhiên con lại muốn tìm lại những chuyện này chứ? Không phải con nói đã quên cậu ta rồi sao?

Trình Tố Vi nuốt một ngụm nước bọt và vội vàng né tránh.

- Không có gì ạ! Ba, con xin lỗi vì sự mất tập trung trong buổi họp. Con thấy không được khỏe lắm, con xin phép ạ!

Cô lúng túng đứng lên rồi bước nhanh vào trong.

Mặc dù cô không nói rõ nhưng trong lòng Trình Sở Uy vẫn nao nao bất an và lo lắng.

Bốn năm trước ông đã suýt mất con gái rồi, ông không muốn sự việc đó lặp lại lần nữa.

- -----

Trình Tố Vi vẫn không từ bỏ, cô tiếp tục đến club tìm Tô Vận.

Sau một lúc tìm kiếm cô đã nhìn thấy hắn, cô hít một hơi thật sâu rồi bước đến chỗ hắn.

- Vận, chúng ta lại gặp nhau nữa rồi!

Tô Vận đang mải mê uống rượu và ôm ấp mấy cô ăn mặc là loi với thân hình nóng bỏng, nghe ai gọi mình liền quay lại, hắn nhìn cô gái trước mặt với ánh mắt chán ghét, trên môi nở một nụ cười châm chọc.

- Trình tiểu thư, thế nào rồi? Cô đã suy nghĩ xong rồi chứ?

Hắn đẩy mấy cô ả bên cạnh ra rồi vẫy tay gọi Trình Tố Vi.

- Trình tiểu thư, mời ngồi!

Hai tay Trình Tố Vi túm chặt góc váy rồi ngồi xuống đối diện hắn, cô chỉ dám nhìn xuống môi hắn mà không dám đối diện mắt với hắn.

- Vận, anh có thể trả lời em một cách thật lòng không?

Tô Vận cười nhếch mép.

- Trình tiểu thư, cô muốn nói gì đây? Tôi đã cho cô bao nhiêu mà vẫn không đủ?

Trình Tố Vi lấy hết dũng khí mà nhìn thẳng vào mắt hắn.

- Anh chưa từng cho em đồng nào!

Tô Vận nhìn cô đầy khinh rẻ, hắn không chút do dự mà lấy ra một tấm thẻ ném vào mặt cô.

- Cầm lấy rồi biến khỏi mắt tôi!

Tấm thẻ sáng lấp lánh trên bàn như con dao nhọn cứ vào tim của Trình Tố Vi, cô lặng người một lúc rồi đẩy tấm thẻ lại cho hắn.

- Vận, chắc anh cũng biết em là ai. Em không thiếu tiền!

Tô Vận hừ lạnh một tiếng rồi đưa tấm thẻ đó cho một cô ả đứng bên cạnh, mắt vẫn hướng về phía Trình Tố Vi.

- Vậy cô thiếu đàn ông?

Tìm Trình Tố Vi nhói lên từng cơn, cô lắc đầu, giọt nước mắt long lanh rơi xuống gò má cô.

- Vận, anh quên em thật rồi sao? Em chẳng là gì đối với anh sao?

Tô Vận đột nhiên im lặng nhìn cô, đầu hắn lại có từng cơn đau nhẹ, hắn vừa lắc lắc đầu cho tỉnh táo xong liền nói

- Trình tiểu thư, nếu cô đã có thành ý như vậy rồi thì tôi không nên từ chối. 100 vạn thế nào, cô ngủ với tôi đêm nay!

Trình Tô Vi hoàn toàn suy sụp, tối nay hẳn đã làm cô phải khóc.

Tô Vận mà cô từng biết không phải loại người xấu xa như vậy, ôm phụ nữ để mua vui.

Tô Vận mà cô từng biết sẽ không dùng tiền để mua lấy phụ nữ.

Và....

Tô Vận mà cô yêu sẽ không bao giờ khiến cô phải khóc.

Tô Vận mà cô yêu sẽ không xem thường cô như vậy, coi cô là gái chơi.

Tô Vận mà cô yêu sẽ không bao giờ đuổi cô đi, xem cô phiền phức.

Nhưng.....

Vẫn là hắn, vẫn là Tô Vận. Vậy mà hắn đã thay đổi rất nhiều, đã gạt cô ra khỏi cuộc đời từ lâu.

Rốt cuộc thì đoạn tình cảm bốn năm trước, hắn có thật lòng hay không?

Hắn có thật sự yêu cô như những gì hắn đã nói?

Và con người của bốn năm trước và hôm nay, đâu mới thực sự là Tô Vận đây?

Cô muốn biết rõ câu trả lời, muốn biết tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này và hắn có thật sự đã quên cô.

Cô nhìn thẳng vào mắt hắn, liếm liếm môi rồi nói.

- Được! Em đồng ý, 100 vạn!

Tô Vận hít thở một cách nặng nề, trong lòng hắn chợt thấy bứt rứt khó chịu, hắn càng tỏ ra khinh thường hơn.

- Trình tiểu thư, không ngờ vì tiền mà cô sẵn sàng bán thân?

Trình Tô Vi cười chua xót, cô lớn tiếng nói

- Em nói lại lần nữa, em không thiếu tiền, mà em thiếu đàn ông!

Những người bên cạnh không ngừng bàn tán và cười cợt.

Cặp mày kiếm của Tô Vận nhú chặt lại, hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói.

- Được! Nếu cô đã muốn vậy thì tôi sẽ chiều!

Rồi hắn đứng lên, bước lên bàn đến trước mặt cô, hắn đưa tay nâng cằm cô lên, tay còn lại luồn vào áo cô và vuốt ve quanh nhũ hoa trên ngực cô, hắn cẩn thận quan sát biểu hiện của cô.

Trình Tô Vi có thể đoán ra mục đích của hắn, cô chủ động vòng một tay lên cổ hắn, tay còn lại cời từng cúc áo trước ngực ra, cô cũng nhìn thẳng vào mắt hắn và cười nhẹ.

Tô Vận không hiểu tại sao hắn lại thấy tức giận vô cùng khi cô cời mở đến như vậy, hắn véo mạnh lên nhũ hoa vẫn còn e thẹn của cô.

Trình Tô Vi không chút né tránh, cô tỏ ra rất thoải mái và con rên rỉ một cách tự nhiên. Cô cũng đang quan sát biểu hiện của hắn.

Hắn đang tức giận!

Cô đã tỏ ra như mình là một cô gái hư hỏng để xem biểu hiện của hắn.

Hắn tức giận có nghĩa là cô vẫn còn vị trí trong lòng hắn!

Hắn càng tức giận cô càng thấy vui.....

Nhìn biểu hiện gần như lảng lơ của cô, Tô Vận càng cảm phần hơn, hắn không thèm để ý đến ánh mắt của những người bên cạnh mà kéo tuột một bên vai áo của cô xuống.

Với kinh nghiệm dày dặn của hắn thì khi chỉ mới chạm vào người cô, hắn đã biết cô chưa từng tiếp xúc với đàn ông, nhưng cô lại diễn trước mặt hắn, chẳng lẽ cô muốn lên giường với hắn như vậy?

Điều đó khiến hắn khó chịu, chỉ muốn đánh cho cô tỉnh ngay!

Trình Tố Vi cũng không hề lo sợ hay ngượng ngừng gì cả, cô còn đưa tay kéo tuột vai áo ngực, nhưng trong lòng không ngừng gào lên.

Tô Vận, hắn hãy ngăn cô lại!

Quả nhiên, Tô Vận thật sự đã chụp lấy tay cô lại, hắn tức giận nhìn cô và lập tức bế cô lên, đi về phía phòng nghỉ.

.....

Tô Vận ném Trình Tố Vi xuống giường một cách thô bạo, hắn đứng từ trên cao nhìn xuống cô.

Biểu hiện của cô rõ ràng là giả, cô chưa từng thân mật với đàn ông!

Nếu vậy chẳng lẽ cô là xử nữ?

Xử nữ.....

Hắn thấy kinh tởm với xử nữ!

Nhưng vẫn không hẳn là như vậy, cô chưa từng gần gũi với đàn ông không có nghĩa là cô vẫn sạch sẽ, nếu cô đã dám đưa ra đề nghị đó với hắn có thể cô không còn trong sạch nữa!

Hơn nữa, cô xuất thân trong giới thượng lưu, lại còn sống ở nước ngoài bốn năm, làm sao cô có thể giữ thân như ngọc chứ?

Vừa nghĩ hắn vừa nhếch môi cười khinh, hắn bắt đầu cởi bỏ áo khoác rồi nói với cô.

- Nếu cô hối hận có thể ra ngoài!

Trình Tố Vi nhìn hắn bằng một ánh mắt đầy gọi tình, cô nhẹ liếm môi rồi ngồi dậy, cởi bỏ váy áo trước mặt hắn và từ từ đến gần hắn, giọng điệu vô cùng mê người.

- Nếu em hối hận thì đã không theo anh vào đây? Sao vậy, anh không đủ khả năng?

Tô Vận thật sự sốc khi nghe cô nói vậy, hắn hừ nhẹ một tiếng rồi đẩy ngã cô xuống giường, nhanh chóng cởi bỏ quần áo trên người.

- Em dám xem thường tôi? Trình Tố Vi, tối nay tôi sẽ cho em biết thế nào là không thể xuống giường!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cẩn Bã! Anh Quên Em Rồi sao?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Vết máu trên gra giường (H+)

Hai tay Trình Tố Vi bấu chặt gra giường, cô bắt đầu lo lắng và run sợ, ánh mắt nhìn về phía Tô Vận như một con nai tơ bị lạc mẹ.

Tô Vận bị ánh mắt đó của cô làm cho mê loạn, một tay hắn giữ sau gáy cô, môi bạc phủ lên môi cô, nuốt hết mật ngọt trong miệng cô, tay kia thuận thế cởi hết quần áo trên người cô xuống, cõng đến đâu hắn lại vuốt ve da thịt cô đến đâu;

Nụ hôn càng lúc càng cuồng nhiệt và ướt át, Trình Tố Vi cũng đáp trả lại từng đợt tấn công của Tô Vận thật điêu luyện, lưỡi cô cùng lưỡi hắn quấn lấy rồi rời ra.

Sau khi hôn đến sắp ngộp thở, hắn mới buông cô ra, hắn nhìn cô có vẻ hài lòng.

- Kỹ thuật hôn rất tốt!

Trình Tố Vi liếm liếm môi nhìn hắn.

Chẳng lẽ hắn đã quên đây đều là do hắn dạy cô?

Tô Vận không hiểu được ánh mắt đó của cô, hắn cười nhạt và hỏi.

- Em là xử nữ?

Trình Tô Vi chớp chớp mắt rồi lắc đầu, cô rụt rè nhìn hấn.

- Em mất rồi, hai năm trước....

Cô tưởng hấn sẽ rất giận dữ khi nghe cô nói vậy, nhưng không ngờ hấn lại rất hài lòng, hấn gạt đầu một cái và vỗ nhẹ lên má cô.

- Tốt lắm, tôi nay tôi sẽ cho em biết thế nào gọi là tuyệt vời!

Trình Tô Vi cố nén nỗi đau trong lòng mà thản nhiên cười, cô chủ động sờ soạng lên khắp cơ thể trần truồng của hấn, từ cơ ngực săn chắc đến viên trân châu trước ngực hấn, cô nhào người dậy và từ từ hôn lên đó, môi và lưỡi cố gắng phối hợp thật nhịp nhàng, cô liếm mát thật nhẹ nhàng xung quanh rồi cắn nhẹ vào đó.

Cô có thể nghe được tiếng Tô Vận khê rên trong cổ họng, cô cười đắc ý và tiếp tục, không chút do dự, cô liền đưa tay xuống hạ thân hấn, vuốt ve bên ngoài quần lót nhưng cô có thể cảm nhận được một dị vật to lớn và nóng hổi đang được giấu sau lớp quần lót.

Tuy trong lòng rất khấn trương và hồi hộp nhưng cô vẫn tiếp tục hành vi hư hỏng đó thêm nữa, cô kéo tuột chiếc quần lót bó sát của hấn, mạnh bạo cảm lấy con quái thú kia mà vuốt ve, mon trón.

Tô Vận thật sự không thể chịu nổi sự kích thích do cô mang lại, hấn hít thở thật nặng nề và gào nhẹ trong cổ họng.

- Ngoan, cho tôi....

Trình Tô Vi cười nhẹ, nụ cười đầy chua xót, nước mắt từng giọt, từng giọt rơi xuống, cô lại vội vã lau đi.

Chẳng lẽ hấn đã quên những gì hấn từng nói, hấn muốn giữ cho cô đến đêm tân hôn.

Nhưng bây giờ cô có trở thành người như thế nào, thậm chí là một kẻ bẩn thỉu hấn cũng chẳng quan tâm, chẳng may đau xót, đối với hấn bây giờ cô chỉ có thể làm hấn vui bằng cách giúp hấn thỏa mãn dục vọng!

Nếu cô làm như vậy mà hấn vui, hấn sẽ nhớ cô lâu hơn thì cô sẽ thỏa mãn hấn!

Cô rút bàn tay đang nắm cựa vật của hấn về, trên đó còn dính rất nhiều chất dịch màu trắng đục.

Tô Vận nhìn xuống đó mà phát hoảng, hấn không ngờ bản thân hấn lại có thể thỏa mãn bằng tay của một người phụ nữ như vậy!

Hấn tự tin bản thân không dễ dàng gì bị phụ nữ hạ gục nhưng rõ ràng vừa rồi cô lại khiến hấn có cảm giác sung sướng đến tê dại chỉ vừa qua màn dạo đầu, đã vậy hấn còn thỏa mãn đến mức bắn ra cả tay cô!

Chuyện gì vậy chứ?

Hấn không thể tin nổi vào bản thân mình nữa.

Còn Trình Tô Vi vẫn tiếp tục hành vi hư hỏng của mình, cô cắn nhẹ môi rồi liếm nhẹ một vòng. Cô từ từ dặng hai chân rộng ra, phơi bày nơi tư mật của người phụ nữ trước mặt hấn, cô còn cả gan đến mức dùng một tay tách cửa hang bí ẩn ra, đưa những ngón tay vẫn còn dính tinh dịch kia thoa đều xung quanh phần thịt non mềm, thậm chí còn đưa vào bên trong. Cô vẫn cắn nhẹ môi và nhìn hấn bằng ánh mắt là loi.

- Anh không thích thế này?

Tô Vận nhú chặt mày kiểm nhìn cô, dục vọng trong lòng hấn không ngừng gào thét, hấn liền đẩy mạnh cô xuống giường

- Đồ dâm đẳng lăng lợ, tôi sẽ thỏa mãn em!

Hấn vừa nằm đè lên người cô thì cô đã đưa chân quăn ngang thắt lưng hấn, nhưng khi cự vật to lớn kia sắp áp chặt vào vùng da non mềm của cô thì cô liền sợ hãi dừng lại, không thể tiếp tục nữa..

Tô Vận cười nhạt khi trông thấy cô đã nằm bất động.

Những hành động của cô đúng là của một gái bán hoa chuyên nghiệp nhưng hoàn toàn lúng túng, chỉ có nụ hôn là điêu luyện thật sự.

Tô Vận nhìn cô gái dưới thân, hấn không hiểu tại sao ánh mắt của cô luôn khiến hấn đau lòng và như bị thôi miên. Những hành động nhằm quyến rũ hấn lại khiến cho hấn tức giận. Đặc biệt khi nghe cô nói mình không còn là xử nữ, lẽ ra hấn nên thấy may mắn nhưng không hiểu tại sao hấn rất xót xa.

Thấy Tô Vận cứ mãi nhìn mình, Trình Tô Vi dần mất tự nhiên, cô hơi cúi đầu và lí nhí.

- Anh sao vậy? Không muốn nữa à?

Hàng lông mày đen rậm của Tô Vận càng nhíu chặt hơn khi nghe cô nói vậy, hấn đưa tay bóp chặt cằm cô và ép cô đối diện với mình.

- Muốn lên giường với tôi đến như vậy. Chắc em không phải vì tiền, nói đi, em muốn gì?

Trình Tố Vi di chuyển ngón tay thật nhẹ nhàng dọc theo sống lưng hắn, cô dùng giọng điệu là lời nói với hắn.

- Em chẳng muốn gì cả! Chỉ muốn thử cảm giác mà thôi.

Nghe xong câu trả lời của cô, ngực Tô Vận như bị đâm thủng, hắn không muốn tưởng tượng ra cảnh cô ở trên giường quyến rũ đàn ông như thế này!

Hắn nhắm mắt lại để kìm nén cơn giận, hắn nắm chặt hai vai cô, nhìn cô bằng ánh mắt này lửa.

- Trình Tố Vi, rốt cuộc đâu mới là bộ mặt thật của em? Hôm qua em khóc lóc trước mặt tôi một cách rất đáng thương, bây giờ lại biểu hiện rất chuyên nghiệp, còn dám quyến rũ tôi. Trình Tố Vi, tôi nên xem em là loại người gì đây?

Trình Tố Vi chết lặng một lúc, tim cô như bị rạch một đường dài.

Cô cũng rất muốn hỏi hắn thật ra đâu mới là con người thật của hắn.

Bốn năm trước hắn nói yêu cô và hứa hẹn đủ điều với cô chỉ là bông đùa?

Đối với hắn cô chẳng là gì, chỉ đơn giản là một người phụ nữ đã đi lướt qua đời hắn.

Nếu thật như vậy thì cho dù cô có trở thành một người như thế nào đi nữa thì cũng chẳng liên quan đến hắn.

Những hành động quyến rũ đàn ông này cô chưa từng làm bao giờ, nhưng cô đã thấy ở kí túc xá trước đây rất nhiều, dù không muốn biết nhưng cô cũng đã biết khá nhiều, cộng với những người bạn của cô đã nói với cô thường xuyên.

Cô chỉ liều lĩnh thử xem thế nào, không ngừng lại hiệu quả thật.

Tô Vận vẫn bóp chặt cầm cô, hắn cúi đầu hôn ngẫu nhiên lên môi cô. Hạ thân hắn áp chặt xuống giữa hai chân cô, đưa cự vật to lớn chen vào cửa động bí ẩn kia, không hề do dự mà đẩy mạnh thẳng lưng.

- Aaaa!!!!

Trình Tố Vi đau đớn la lên, tay đang vuốt ve sống lưng của Tô Vận bầu chặt, cô không ngừng cào cào khắp lưng hắn, móng tay gần như đã cắm vào da thịt hắn.

Hạ thân đau đến sắp gãy ra làm đôi, cô bật khóc thành tiếng khi cơn đau cứ dầy vò khắp từng sợi dây thần kinh của cô. Cô mơ màng nhìn hắn, giọng cực nhỏ đến đáng thương.

- Ừm... Vận....đau... đau lắm....

Hai chân cô quăn chặt hông hắn như muốn tìm cái gì đó chắc chắn để bám trụ.

Đau đớn lan khắp toàn thân cô.

Cô hồi hận rồi!

Lẽ ra cô nên nói với hắn đây là lần đầu tiên của cô!

Tô Vận không thèm để ý phản hạ thân của hai người, hắn thấy cô kêu đau liền cười khinh.

- Vẫn còn muốn giả vờ?

Trình Tố Vi nước mắt lưng tròng nhìn hắn.

Cô thật sự rất đau mà, nhưng tại sao hắn lại nghĩ cô đang giả vờ?

Tô Vận trước đây sẽ không để cô đau đớn dù chỉ một chút.

Nhưng bây giờ cô thật sự rất đau, vậy mà hắn lại không chút quan tâm!

Nhìn những giọt nước mắt long lanh của cô, ngực Tô Vận cứ nhói lên nhưng hắn chẳng hiểu tại sao mà cũng không hiểu. Để dẹp bỏ dòng suy nghĩ đó, hắn càng đẩy mạnh thẳng lưng hơn nữa, tốc độ ra vào càng lúc càng nhanh, mỗi một lần vào tiếp theo hắn càng cho sâu vào hơn nữa.

- Đồ dám dăng, tôi sẽ chơi chết em!

Đau đớn dần tan đi, khoái cảm ập đến và xông lên tận đại não, Trình Tố Vi bất ngờ rên rỉ thò mồm.

- Ừm... Vận... thoải mái.....

Tô Vận tức giận thúc mạnh hơn nữa, hấn nắm eo nhỏ của cô và luật động không ngừng.

- Dâm dăng, mới như vậy đã thoải mái rồi? Em thoải mái nhưng tôi thì chưa!

Hấn như một con dã thú săn đuổi con mồi không biết mệt, liên tục bắt cô đổi những tư thế khác, rút cạn sức lực của cô mới đủ để hấn thoải mái.

- -----

Đau đớn và khoái cảm đan xen nhau trong trận kích tình đêm qua vẫn còn đọng lại trên người Trình Tố Vi. Cô vừa mở mắt ra, cơn đau từ hạ thân truyền đến khiến cô muốn cắn vào lưỡi ngay, hai chân cô không thể khép lại như bình thường và chẳng thể nhấc lên nổi.

Khi quay đầu nhìn sang bên cạnh, trước mắt cô là Tô Vận vẫn đang ngủ say, cô bất giác cười tủm tỉm.

Cô nhấc chăn lên liền thấy một vết máu đỏ tươi dính trên gra giường đã khô. Không cần suy nghĩ cô cũng biết đó là gì.

Cô cười tủm tỉm một mình, hết nhìn xuống dưới chân cô lại nhìn sang bên cạnh. Thấy vết máu trinh tiết của mình và lại thấy Tô Vận nằm bên cạnh, cô chưa bao giờ thấy hạnh phúc như bây giờ.

Cô không thể tin mình đã trở thành người phụ nữ của Tô Vận, lần đầu tiên của cô đã trao cho người đàn ông mà cô yêu.

Nghĩ đến đây, cô liền kéo chăn lên che nửa mặt và cười rất vui, rồi lại nhìn sang Tô Vận, cô xoay đi xoay lại mà không biết mệt.

Cô đã nhìn hơn nửa ngày, Tô Vận mới tỉnh dậy, hấn đưa tay vỗ vỗ trán rồi chống tay ngồi dậy. Hấn lắc lắc đầu cho tỉnh táo và bất ngờ nhìn sang bên cạnh.

Trình Tố Vi cũng vừa đúng lúc nhìn lên.

Bốn mắt chạm nhau, cô vội cúi xuống và lấy tóc che đi nửa gương mặt, lí nhí hỏi

- Anh dậy rồi sao?

Tô Vận nhìn cô một lúc mới nói

- Tôi qua em còn rất bạo gan, bây giờ lại như một con thỏ. Trình Tố Vi, em khiến tôi thấy thật khó hiểu đấy!

Trình Tố Vi tròn mắt nhìn hấn, cô cố gắng ngồi dậy, đồng thời tay cô túm lấy chăn che trước ngực. Trong lúc cô ngồi dậy, vết máu trên gra giường bất ngờ bị lộ ra ngoài.

Tô Vận vừa nhìn thấy vết máu đó liền sững sốt đến hoá đá, hấn chỉ vào đó và lớn tiếng hỏi.

- Đó là gì? Cô là xử nữ?

Trình Tố Vi vừa kinh ngạc vừa hoảng hốt trước biểu hiện của hấn, cô ngập ngừng không biết nói thế nào.

- Vận... em... em...

Tô Vận tức đến cặp mắt đỏ ngầu, hấn xốc chăn ra khỏi người, cứ như vậy mà đứng lên. Hấn bước vội đến bên Trình Tố Vi, mặc cô đang đau đớn vẫn kéo cô xuống giường.

Bị kéo bất ngờ, Trình Tố Vi còn chưa kịp định được thăng bằng, chỉ vừa kéo được tấm chăn che người, cô lao đảo suýt ngã.

- Vận, anh sao vậy?

Tô Vận túm lấy tay cô đưa lên cao, tay hấn chỉ về phía vết máu đó lần nữa, tức giận hỏi.

- Tôi hỏi lại lần nữa, đó là cái gì? Còn cô, cô là xử nữ?

Cổ tay Trình Tố Vi bị túm chặt đến đau đớn, cô sắp bị dọa đến khóc rồi.

- Vận, anh đừng làm em sợ.....

Tô Vận bóp chặt cằm cô, cơ hồ muốn bóp nát nó.

- Cô không hiểu tôi nói gì à? Cô là xử nữ nhưng tại sao lại nói dối tôi? Trình Tố Vi, cô muốn lên giường với tôi như vậy sao?

Gương mặt trắng mịn của Trình Tố Vi đã ngập đầy nước mắt, cô lắc đầu khó tin.

- Vận, anh đang nói gì vậy?

Tò Vận đẩy cô ra và gầm lên.

- Cô khiến tôi thật ghê tởm! Còn cả cái thứ dơ bẩn kia, thật sự rất buồn nôn!

Hắn trừng mắt nhìn cô rồi cầm lấy quần áo, đi vào phòng tắm và đóng sầm cửa lại.

Trình Tố Vi hoàn toàn chết lặng, cô ôm chặt tấm chăn và ngã phịch xuống sàn, nước mắt tuôn ra như suối, hai tay cô luồn vào trong tóc, mặt vùi vào giữa hai gối và khóc nức thành tiếng.

Hắn mắng cô là kẻ kinh tởm, hắn khinh thường sự trong sạch của cô....

Tại sao chứ? Rốt cuộc là tại sao hắn lại như vậy?

- -----

Trình Tố Vi bước ra khỏi club với gương mặt phờ phạc, cô bước đi như một thầy ma.

Hứa Vi Thành đã đợi sẵn ở bên ngoài, vừa thấy cô đi ra, anh liền bước tới, lo lắng hỏi

- Vi Vi, em sao vậy? Em nhìn anh được không? Vi Vi, em đừng dọa anh.....

Trình Tố Vi ngược đôi mắt sưng đỏ lên nhìn anh, nước mắt của cô vẫn không ngừng rơi.

- Tại sao anh ấy lại như vậy? Tại sao Vận lại đối xử với em như vậy?

Bộ dạng của cô lúc này trông rất nhếch nhác, đầu tóc rối tung, hai mắt sưng đỏ vẫn còn đọng nước, khắp cổ và vai cô đầy rẫy những dấu vết mờ ám, quần áo cô còn chưa chỉnh lại.

Những dấu vết trên người cô khiến Hứa Vi Thành cảm thấy không nói được gì, hai tay anh nắm chặt thành quyền.

- Vi Vi, em nói anh nghe, tên khốn đó đã làm gì em? Có phải hắn ta đã cưỡng ép em không?

Vừa nói anh vừa vịn hai tay lên hai vai Trình Tố Vi, kiên nhẫn đợi cô trả lời.

Trình Tố Vi đẩy nhẹ anh ra, cô vừa lắc đầu vừa nói.

- Anh ấy không cưỡng ép em! Là em tự nguyện.

Hứa Vi Thành nghe như tiếng sét đánh ngang tai, anh khó tin mà hỏi lại.

- Em nói gì? Em tự nguyện? Em nói em tự nguyện cho hắn? Vi Vi, tại sao chứ?

Lòng anh đau như dao cắt, anh gần như mất kiểm soát mà gầm lên.

Trình Tố Vi nhìn về một phía xa xăm, nước mắt cô vẫn không ngừng rơi, môi mím khẽ mấp máy.

- Em muốn biết anh ấy có thật là Vận của em không.....

Hứa Vi Thành thở hồng hộc.

- Thế rồi sao? Em đã có được câu trả lời chưa?

Trình Tố Vi vô hồn bước đi, mắt cô không hề chớp và cứ thế trả lời

- Em không biết, em không biết gì cả.....

Hứa Vi Thành sợ hãi kéo cô lại và lo lắng gọi

- Vi Vi, em định đi đâu?

Trình Tố Vi vẫn nhìn theo một phía nhất định, cô lại trả lời một cách vô thức.

- Em không biết, em không biết phải đi đâu.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cạn Bã! Anh Quên Em Rồi sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Cứ từ từ tận hưởng

Biệt thự Trình gia.

Trình Sở Uy và Lâm Nhược Tranh đều hết sức kinh ngạc và lo lắng khi thấy Hứa Vĩ Thành đưa Trình Tố Vi về với bộ dạng nhếch nhác và còn bất tỉnh nữa.

Hứa Vĩ Thành cùng Lâm Nhược Tranh đưa Trình Tố Vi vào phòng nghỉ ngơi rồi mới ra ngoài.

Lâm Nhược Tranh lo lắng hỏi.

- Vĩ Thành, con có thể cho bác biết rốt cuộc Vi Vi đã xảy ra chuyện gì không? Trên người con bé... Vĩ Thành, không phải Vi Vi đã.....

Hứa Vĩ Thành nhanh chóng an ủi bà.

- Bác gái, bác đừng lo, Vi Vi không sao đâu ạ! Chỉ là một chút tai nạn ngoài ý muốn thôi ạ. Bác đừng lo lắng để lỡ ảnh hưởng đến sức khỏe thì không hay đâu ạ!

Lâm Nhược Tranh gật gật đầu nhưng trong lòng vẫn cảm giác bất an.

Hứa Vĩ Thành dìu bà xuống phòng khách thì thấy Trình Sở Uy đã đợi đến nóng cả ruột, ông vừa thấy họ xuống liền đứng lên hỏi.

- Vi Vi thế nào rồi? Con bé không sao chứ?

Hứa Vĩ Thành đỡ Lâm Nhược Tranh ngồi xuống, Trình Sở Uy cũng ngồi vội và vẫy tay bảo Hứa Vĩ Thành cùng ngồi.

- Được rồi Vĩ Thành, cháu nói cho bác biết rốt cuộc Vi Vi đã xảy ra chuyện gì?

Hứa Vĩ Thành nhìn hai người rồi nói

- Hai bác đừng quá lo lắng ạ! Vi Vi không sao đâu ạ. Nhưng mà, cháu nghĩ chuyện này cháu nên nói với hai bác.

Trình Sở Uy khẩn trương hỏi

- Là chuyện gì vậy Vĩ Thành?

Hứa Vĩ Thành đảo mắt mấy vòng rồi nói.

- Bác trai bác gái, gần đây hai bác có thấy Tố Vi có chút khác lạ không ạ?

Lâm Nhược Tranh nghi hoặc lắc đầu.

- Không có, cháu muốn nói gì sao?

Hứa Vĩ Thành trầm ngâm gật đầu

- Cô ấy hình như đang gặp gỡ một người đàn ông trông rất giống Tô Vận....

Lâm Nhược Tranh tròn tròn mắt và há hốc mồm như vừa nghe được một câu chuyện kinh dị.

- Không thể nào, Tô Vận chẳng phải đã chết từ bốn năm trước rồi sao?

Hứa Vĩ Thành có vẻ suy tư nói.

- Cháu cũng tin là vậy, nhưng Vi Vi cứ một mực khẳng định đó là Tô Vận khiến cháu thật sự lo lắng.

Trình Sở Uy từ nãy đến giờ chỉ im lặng, ông như đang nhớ lại chuyện mà Trình Tố Vi đã hỏi ông lúc ở công ty.

Bên tai, Hứa Vĩ Thành vẫn không ngừng nói, ông thờ dãi và đưa tay ra hiệu cho anh dừng lại.

- Được rồi Vĩ Thành, hôm nay rất cảm ơn cháu, bác mệt rồi, hôm sau chúng ta sẽ nói đến vấn đề này.

Nói xong ông liền đứng lên và bước vào thư phòng.

Hứa Vi Thành ngẫm hiểu ông đang đuổi khách nên cũng không ở lại nữa, anh tạm biệt Lâm Nhược Tranh rồi ra về.

- -----

Rầm!

Tô Vận gần như sắp đẩy sập cả cánh cửa, hần tức giận đến hai mắt đỏ ngầu, gân xanh nổi đầy trên trán.

- Mẹ kiếp, Trình Tố Vi, cô dám lừa tôi?

Vừa đưa tay cởi vài cúc áo trên cổ ra hần vừa bước đến bàn làm việc để lấy chiếc hộp nhưng đó, hần đang định ném nó ra cửa sổ thì đầu đột nhiên đau nhức, hần buông lỏng chiếc hộp nhưng để nó rơi xuống dưới sàn, một tay hần chống lên bàn, tay kia ôm lấy đầu, bên tai hần cứ văng vẳng giọng một nữ nhân.

"Em yêu anh. Vận, em yêu anh..."

- Aaa!!!

Hần ôm chặt đầu và ngồi phịch xuống ghế, hần không còn nghe gì nữa và chỉ một lúc sau cảm giác đau đớn đã biến mất dần.

Hần lắc lắc đầu cho tỉnh táo rồi nhặt chiếc hộp nhưng dưới chân lên, ném lại vào ngăn kéo rồi nhấn máy nội bộ gọi cho trợ lý.

- -----

Ở khoang hạng nhất, một cô gái với dáng vẻ diễm đạm đang chăm chú vào một quyển tạp chí, thỉnh thoảng cô ta lại uống một ngụm cà phê.

- Xin lỗi, vị tiểu thư này, đây là chỗ của tôi!

Một người đàn ông dùng tiếng anh nói với cô ta.

Cô gái đó nghe được liền quay đầu sang nhìn, cô ta vội cầm túi của mình đang để ở ghế bên cạnh lên rồi cúi đầu xin lỗi bằng tiếng anh.

Người đàn ông cười cảm ơn rồi ngồi xuống.

Cô gái đó đọc xong vài trang tạp chí liền đưa tay lấy tách cà phê của mình, nhưng đột nhiên có một bàn tay chặn tay cô ta lại, người đàn ông bên cạnh tiếp tục dùng tiếng anh nói với cô ta.

- Xin lỗi, đây là cà phê của tôi!

Cô gái đó vội bỏ quyển tạp chí xuống và nhìn sang, cô ta thật sự bất ngờ khi thấy mình đang cầm lấy cốc cà phê của người đàn ông. Người đàn ông không những không tức giận mà còn bật cười.

- Tiểu thư, quyển tạp chí đó hấp dẫn đến vậy sao?

Nghe anh ta nói tiếng trung, cô ta vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

- Anh là người Trung Quốc?

Người đàn ông cũng bật cười khi nghe cô ta nói tiếng trung.

- Đúng vậy, tôi là người Trung Quốc, cô cũng là người Trung Quốc?

Cô gái mừng rỡ gật đầu

- Phải, tôi cũng là người Trung Quốc, vậy là chúng ta là đồng hương rồi! Rất vui được gặp anh, tôi là Đường Nhã Tĩnh, bác sĩ khoa nội ở bệnh viện Giang Hoàn.

Vừa nói cô ta vừa đưa danh thiếp của mình cho người đàn ông.

Người đàn ông vui vẻ nhận lấy rồi cũng tự giới thiệu bản thân và đưa danh thiếp của mình ra.

- Cô Đường, rất hân hạnh được biết cô. Tôi là Trương Định Siêu.

Anh ta còn đưa tay ra trước mặt Đường Nhã Tĩnh, chờ cô ta bắt lấy tay mình.

Đường Nhã Tịnh vừa đưa tay bắt lấy tay anh ta vừa cảm danh thiếp của anh ta lên xem.

- Vận Thành? Công ty đá quý Vận Thành?

Trương Định Siêu cười lịch sự.

- Hẹn gặp cô ở Thượng Hải!

- -----

Mặc dù đã hứng chịu rất nhiều sự sỉ nhục của Tô Vận nhưng Trình Tố Vi vẫn quyết không từ bỏ, cô muốn tìm ra được câu trả lời, rốt cuộc thì tại sao Tô Vận lại biến thành như vậy?

Cô lại đến club của Tô Vận để tìm hấn, vừa nhìn thấy cô, nhân viên phục vụ và những cô ả lần trước ở cùng Tô Vận bắt đầu xì xào bàn tán.

Trình Tố Vi chẳng buồn để ý đến bọn họ, cô đi thẳng đến chỗ Tô Vận và không hề có chút sợ sệt gọi.

- Vận, anh có thể cho em chút thời gian không?

Liêu Minh Viễn đang ngồi cùng Tô Vận thật sự bị dọa đến phát hoảng khi thấy Trình Tố Vi vẫn còn bám lấy Tô Vận như vậy.

Lúc này Tô Vận đã nói với cậu ta cô là xử nữ, nếu là xử nữ thì không phải cô bị dọa một lần rồi thì nên bỏ chạy đi chứ?

Nhưng cô vẫn mặt dày đến đây tìm Tô Vận nữa, rốt cuộc thì cô gái này là ai đây? Có quan hệ gì với Tô Vận sao?

Tô Vận nghe giọng cô liền đặt cốc rượu xuống bàn rồi quay lại nhìn cô, ánh mắt hấn tỏ rõ sự chán ghét.

- Trình tiểu thư, cô còn chưa thỏa mãn sao?

Thấy gương mặt Trình Tố Vi dần biến sắc, hấn liền nhếch môi cười và đứng lên, bước đến gần cô và ghé sát vào tai cô nói.

- Hay cô lại muốn ngủ với tôi?

Trình Tố Vi run rẩy nắm chặt góc váy, cô định nói gì đó liền bị Tô Vận bịt chặt miệng bằng nụ hôn.

Tô Vận say mê hôn cô rất lâu, hấn chưa bao giờ cảm thấy thích thú với nụ hôn với ai như vậy, cảm giác khi hôn cô thật sự rất tuyệt và quen thuộc như đã gặp từ rất lâu.

Hai tay Trình Tố Vi vòng qua cổ hấn và đáp trả lại hấn rất nhiệt tình.

Cảm nhận được sự chủ động của cô, Tô Vận liền dừng lại, hấn lạnh lùng nhìn cô rồi kéo tay cô đi.

- Theo tôi!

Trình Tố Vi chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng vẫn cứ bước theo hấn.

Những người còn lại không khỏi há hốc mồm nhìn theo.

Liêu Minh Viễn vẫy tay cho những người khác ngồi xuống rồi nói.

- Tôi cho mọi người biết, tối qua hai người họ đã ngủ chung đấy!

Tin tức này hầu như chẳng làm ai bất ngờ vì hình như ai cũng đều đã biết.

Liêu Minh Viễn cười cười rồi tiếp tục nói

- Cô ta là xử nữ!

Quả nhiên câu này mới khiến bọn họ giật mình thật sự.

Liêu Minh Viễn nhìn về hướng phòng nghỉ rồi nói tiếp.

- Cô ta là xử nữ đầu tiên ngủ với anh Vận, tôi nghĩ anh ấy bắt đầu thấy hứng thú với xử nữ rồi đấy!

Một cô gái ngồi bên cạnh hừ nhẹ rồi nói.

- Anh Viễn, anh đùa kiểu gì vậy?

Liêu Minh Viễn cười cười và lắc đầu.

- Anh cũng hy vọng mình chỉ đùa. Nhưng rốt cuộc thì tại sao anh Vận lại ghét xử nữ chứ? Đàn ông chẳng ai là không thích xử nữ cả. Các người có ai biết không?

Một gã phục vụ liền chen vào.

- Anh thân với anh ấy như vậy mà cũng không biết thì làm sao bọn em biết được?

Ai cũng biết Tô Vận không thích xử nữ nhưng không ai biết lý do cả.

Tô Vận lại đưa Trình Tố Vi vào phòng nghỉ đêm đó, hấn ném cô xuống giường rồi khom người xuống, bóp chặt cằm của cô.

- Trình Tố Vi, tôi chỉ muốn bóp chết cô ngay lập tức!

Trình Tố Vi đau đớn nhủ mày, cô nhìn hấn như van xin.

Tô Vận bóp chặt cằm cô nữa, hấn nghiêng răng nghiêng lợi nói

- Thứ tôi ghét nhất và ghê tởm nhất chính là xử nữ và.... máu trinh, đối với tôi xử nữ mới là loại phụ nữ tệ nhất!

Trình Tố Vi thật sự kinh hoàng khi nghe hấn nói ra những lời như vậy, cảm giác đau đớn từ cằm truyền lên khiến cô ứa nước mắt.

Tô Vận đẩy mạnh cô ra khiến cô bị ngã xuống giường, hấn nhìn cô và cười khinh bỉ.

- Trình Tố Vi, cô lại dám lừa tôi?

Trình Tố Vi khó khăn bò dậy, cô khó hiểu mà hỏi.

- Vận, hãy cho em biết tại sao anh lại biến thành như vậy? Anh không nhớ bốn năm trước anh đã từng nói gì với em sao? Anh luôn muốn giữ gìn cho em, anh muốn dành nó cho đêm tân hôn của chúng ta. Nhưng bây giờ chúng ta có vượt rào thì sao chứ? Anh có giận cũng không thể nói như vậy!

Tô Vận nhìn cô mà không nói gì, coi như chưa nghe gì, hấn rút một điều xì gà ra, vừa châm lửa vừa nói.

- Lần này coi như hình phạt nhẹ! Vào đi!

Hấn vừa dứt lời, năm tên vệ sĩ liền mở cửa bước vào, bọn họ cung kính cúi chào.

- Tô tiên sinh, ngài gọi chúng tôi!

Tô Vận nhìn Trình Tố Vi bằng ánh mắt khinh bỉ rồi bước đến ghế ngồi xuống, nói với năm tên vệ sĩ.

- Cô ta tặng cho các cậu đây! Cứ từ từ mà thưởng thức!

Năm tên vệ sĩ nghe xong, đáng vẻ nghiêm nghị lúc nãy hoàn toàn tan biến, trên mặt tên nào cũng hiện lên một nụ cười dâm tã, gật đầu lia lịa trước mặt Tô Vận.

- Cảm ơn ngài, bọn tôi sẽ giúp cô ta vui vẻ. Haha!

Trình Tố Vi kinh hãi nhìn sang Tô Vận, khóc lóc hỏi

- Vận, anh đang nói gì vậy? Anh muốn để em cho bọn họ?

Thấy hấn vẫn thản nhiên hút thuốc, cô lại nhìn về phía trước, cô sợ hãi lùi về phía sau khi năm tên đó đang đến gần.

- Các người không được qua đây! Đừng đến gần tôi!

Tên đi trước cười rất dâm và bắt đầu cởi áo ra.

- Cô gái, yên tâm, chúng tôi sẽ thật nhẹ nhàng!

Trình Tố Vi sợ hãi lắc đầu, nước mắt giàn giụa trên gương mặt xinh đẹp của cô.

- Không! Tôi không muốn. Các người không được đụng vào tôi!

Tô Vận cho điều xì gà vào gạt tàn, hấn nói với giọng điệu châm chọc.

- Trình Tố Vi, không phải cô thiếu đàn ông sao? Năm người chắc thỏa mãn cô rồi chứ?

Trình Tố Vi liếc mắt lắc đầu, cô chưa từng thấy sợ hãi và tuyệt vọng như bây giờ.

Năm tên trước mặt đã cời trần nửa thân trên.

Trình Tố Vi gào khóc nghẹn ngào.

- Tô Vận, anh là đồ khốn! Em hối hận vì đã yêu anh.....Tô Vận anh là tên khốn, em ghét anh, em ghét anh đến chết!

Tô Vận chẳng thèm để ý đến những câu mắng chửi của cô mà đi thẳng ra khỏi phòng.

- Cứ tận hưởng đi!

Cánh cửa đóng sầm lại phía sau hắn, chỉ còn nghe tiếng khóc đến xé ruột gan và tiếng van xin đến xót xa của Trình Tố Vi.

Bước chân của Tô Vận chợt khựng lại một lúc, ngực hắn không hiểu tại sao lại nhói lên, hắn quay đầu lại nhìn cánh cửa phía sau, nhưng cuối cùng vẫn quyết định rời đi.

Trình Tố Vi vẫn không ngừng gào khóc nhưng năm tên súc sinh kia không hề động lòng mà còn thấy phấn khích thêm, bọn họ cùng giữ chặt cô trên giường, người thì xé áo cô ra, tên thì thỏa thích nhào nặn cặp tuyết lê trắng ngần của cô, kẻ thì cúi xuống hôn khắp mặt cô, bọn họ thay nhau giày xéo thân thể cô và không ngừng phát ra những tiếng cười vô sỉ.

Mà bên ngoài cánh cửa, Hàn Tiềm chỉ đợi Tô Vận đi xa rồi mở cửa vào trong.

Đập vào mắt cậu ta là một khung cảnh hết sức hỗn loạn và đau lòng.

Trên người Trình Tố Vi không còn một mảnh vải che thân mà còn đầy rẫy những dấu vết giày xéo của đám súc sinh, cô đã khóc đến tuyệt vọng...

Năm tên đó đều đang bắt đầu cời bỏ thắt lưng và khoá quần.

Hàn Tiềm giận dữ hét lên.

- Tất cả dừng lại ngay cho tôi!

Năm tên đó kinh ngạc nhìn về phía cậu ta, một gã cười phá lên.

- Anh Tiềm, có phải anh cũng muốn nhập tiệc không?

Hàn Tiềm nhỏ một ngụm nước bọt sang một bên rồi trừng mắt nhìn bọn họ.

- Mẹ nó! Đám súc sinh các cậu, còn không mau cút đi!

Nhân lúc bọn họ đang giằng co, Trình Tố Vi nhanh chóng kéo chăn che người, cô nhìn về phía Hàn Tiềm bằng ánh mắt van nài.

Một tên nghe Hàn Tiềm nói vậy liền bắt đầu nói

- Anh Tiềm, là Tô tiên sinh đã tặng cô gái này cho bọn em. Anh không có quyền bắt bọn em dừng lại được. Nếu anh không muốn tham gia thì có thể làm khán giả cũng được.

Bốn tên còn lại lập tức phá lên mà cười.

Hàn Tiềm tức giận gầm lên.

- Đó là ý của Tô tiên sinh, ngài ấy đã thay đổi ý định, bảo tôi đưa vị tiểu thư này đến chỗ ngài ấy!

Nghe Hàn Tiềm nói vậy, năm tên vệ sĩ liền thay đổi hẳn thái độ, bọn họ hạ thấp giọng hỏi lại.

- Anh nói thật sao? Tô tiên sinh muốn lấy lại cô gái này?

Hàn Tiềm gật đầu lạnh lùng

- Ngài ấy nói sẽ thưởng cho các cậu những cô gái khác, còn vị tiểu thư này, bây giờ tôi phải đưa đi!

Năm tên đó đành nén dục vọng đang lớn dần trong người lại và bước xuống giường.

Hàn Tiềm bước đến, định giúp Trình Tố Vi ngồi dậy thì cô đã lập tức chạy xuống giường, nhặt vội quần áo và mặc nhanh vào, cô chạy như một người

mất trí ra khỏi phòng mà không nói gì.

Hàn Tiềm lạnh lùng nhìn năm gã đó rồi nói

- Chuyện này tôi sẽ xử lí!

.....

Trình Tố Vi chạy mãi, chạy mãi, cô cũng không ngừng khóc, tim cô đang rỉ máu đến đau đớn.

Bộ dạng cô lúc này khiến ai đi ngang cũng kinh ngạc nhìn lại.

Cô chân trần mà chạy, đầu tóc rối như vừa đánh nhau với ai...

Cô sai rồi, sai thật rồi!

Lẽ ra cô không nên đến tìm Tô Vận, lẽ ra cô không nên gặp lại hắn!

- -----

Bệnh viện Hear.

Tô Hạ Nhiên vừa ôm một đóng tài liệu từ phòng photo đi ra đã thấy Mẫn Quan đi rất nhanh về phía thang máy.

Anh ta đang vội đi đâu sao?

Nghĩ đi nghĩ lại, cô tiếp tục phần công việc của mình.

.....

Ở đại sảnh bệnh viện Đường Nhã Tịnh đã đợi sẵn. Mẫn Quan vừa đến là cô ta liền đứng lên. Nở một nụ cười lịch thiệp.

- Mẫn Quan ca, đã lâu không gặp! Anh vẫn khoẻ chứ?

Lúc nghe tin Đường Nhã Tịnh về nước, Mẫn Quan bắt đầu thấy trong lòng bất an. Bây giờ nhìn thấy cô ta càng khiến anh không vui.

- Nhã Tịnh, em còn muốn gì nữa sao? Chẳng lẽ em vẫn còn giằng vò Vận thêm nữa? Em đã khiến nó đau như vậy vẫn chưa đủ sao?

Đường Nhã Tịnh vẫn tươi cười, cô ta cố tình gạt đi những gì Mẫn Quan nói.

- Mẫn Quan ca, em vừa mới về nước, anh không thể chào đón em sao?

Mẫn Quan bực nhọc quát

- Vậy tại sao lại đến tìm anh? Em có thể đến tìm Thiên Duật hoặc Lâm?

Đường Nhã Tịnh nhún mày và cười

- Mẫn Quan ca, anh là quân sư của em cơ mà, em đến tìm bọn họ làm gì chứ?

Mẫn Quan càng lúc càng thấy phiền.

- Đó là trước đây, em nghĩ sau bao nhiêu chuyện em gây ra cho Vận mà anh còn có thể làm quân sư của em sao?

.....

Lúc Tô Hạ Nhiên ôm một đóng tài liệu vào phòng họp thì một vài y tá liền chạy đến hỏi cô.

- Tiểu Nhiên, cô có biết bác sĩ Mẫn vội đi gặp ai không?

Tô Hạ Nhiên lắc đầu và đặt đóng tài liệu xuống bàn.

Một cô y tá nhanh chóng nói chen vào.

- Là Đường Nhã Tịnh, cô ta về nước rồi! Chắc cô ta muốn quay lại với anh trai cô đấy!

Tô Hạ Nhiên nghe xong thì rất tức giận, cô nhanh chóng nói cảm ơn họ rồi chạy ra khỏi phòng họp, đi về hướng thang máy.

.....
Đường Nhã Tịnh nũng nịu kéo lấy tay Mẫn Quan.

- Mẫn Quan ca, hai năm qua em thật sự rất nhớ Vân, em biết em có lỗi với anh ấy rất nhiều, lần này em về là muốn nói lời xin lỗi với anh ấy, lúc không có Vân bên cạnh em mới nhận ra em yêu anh ấy nhiều như thế nào, em không thể để mất anh ấy được, anh giúp em được không?

Mẫn Quan xoa xoa vùng thái dương đau nhức.

- Nhã Tịnh, em đủ rồi đấy! Lời xin lỗi phải nói đúng thời điểm thì mới có ý nghĩa. Nếu em thật lòng yêu Vân thì không nên phản bội nó.

Hai người đều không biết những gì nãy giờ họ nói đã bị Tô Hạ Nhiên đứng phía sau nghe hết.

Tô Hạ Nhiên hừ nhẹ một tiếng và cười khinh miệt

- Đường Nhã Tịnh, cô cũng mặt dày thật đấy!

Cả hai người đều kinh ngạc vì sự xuất hiện của Tô Hạ Nhiên.

- Tiểu Nhiên?

- Tiểu Nhiên! Sao em lại ở đây?

Tô Hạ Nhiên bước đến trước mặt Đường Nhã Tịnh rồi đi mấy vòng xung quanh cô ta.

- Tôi không ngờ lại có một người mặt dày như cô đấy! Cô phản bội anh tôi để lên giường với một gã đàn ông khác, bây giờ lại quay về nói là muốn bắt đầu lại. Đường Nhã Tịnh, cô đang đóng phim truyền hình sao?

Đường Nhã Tịnh mặc dù rất tức giận nhưng vẫn cố nén xuống.

- Tiểu Nhiên, tôi tìm anh cô chứ không phải cô.

Tô Hạ Nhiên bật cười

- Vậy thì tôi cũng xin cho cô biết, chị dâu của tôi chỉ có một người duy nhất, và đương nhiên đó không phải là cô rồi. Tôi cũng nói rõ để cô khỏi ảo tưởng. Người mà anh trai tôi yêu là một người khác, không phải là cô!

Cả Đường Nhã Tịnh và Mẫn Quan đều kinh ngạc vì câu cuối cùng của Tô Hạ Nhiên.

Đường Nhã Tịnh nhanh chóng lật ngược tình thế.

- Cô đừng nói vậy, Vân yêu tôi và tôi chính là mối tình đầu của anh ấy?

Tô Hạ Nhiên cười châm chọc

- Mối tình đầu? Thật nực cười! Phải xem đến cuối cùng ai mới là người ở bên cạnh anh trai tôi cả đời! Tốt nhất cô đừng quá ảo tưởng.

Nói đến mối tình đầu thì Trình Tố Vi mới đúng là mối tình đầu của Tô Vân. Chuyện hai người đã từng yêu nhau chẳng ai biết cả vì lúc đó bọn họ chưa từng công khai. Sau vụ tai nạn bốn năm trước, kí ức của Tô Vân về Trình Tố Vi hoàn toàn biến mất, lúc hấn tỉnh lại đã bắt đầu một mối tình mới với một nữ bác sĩ khoa nội - Đường Nhã Tịnh. Kí ức đó không còn ai nhắc lại, người duy nhất biết được chuyện đó chỉ có ba mẹ của hai người họ. Tô Hạ Nhiên sau này mới biết mọi chuyện vì đã nghe lén cuộc nói chuyện của ba mẹ mình.

Rõ ràng Trình Tố Vi mới là người được ở bên cạnh Tô Vân chứ không phải Đường Nhã Tịnh.

Đường Nhã Tịnh nhất định không chịu thua, cô ta bắt ngờ lớn giọng

- Cô im ngay cho tôi! Cô đừng có ở đây dạy đời tôi!

Tô Hạ Nhiên tức giận khi bị cô ta quát vào mặt, cô cũng bắt đầu xắn tay áo lên mà chửi.

- Cô đúng là không biết xấu hổ mà, lúc cô lên giường với gã khác có nghĩ đến anh tôi không? Hay cô chỉ lo tận hưởng hả?

- Im miệng cho tôi, con điên này!

Đường Nhã Tịnh thực sự bị cô chọc giận mà quát lên và còn lỡ tay đẩy ngã cô.

Tô Hạ Nhiên vừa ngã xuống liền nhú mồm một cách khó chịu, tuy vậy họng cô vẫn rất lớn.

- Bà chị điên này, cô dám đẩy tôi!

Mẫn Quan hết sức lo lắng mà ngồi xuống đỡ cô lên, anh không vui mà nhìn Đường Nhã Tĩnh.

- Nhã Tĩnh, em quá đáng rồi đấy, hôm nay đến đây thôi, em về đi!

Rồi dìu Tô Hạ Nhiên đi về phía thang máy để lại Đường Nhã Tĩnh tròn mắt nhìn theo.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cạn Bã! Anh Quên Em Rồi sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Anh thật đáng sợ

Đứng trước cổng của nhà Phương Du Kỳ, Trình Tố Vi như người chết đuối vớ được cọc gỗ, cô vừa thở hồng hộc vừa chạy vào trong. Nhưng những tên vệ sĩ của Phương Du Kỳ lập tức chặn cô lại. Nhìn bọn họ lại khiến cô nhớ đến đám súc sinh đó, cô sợ hãi lùi lại phía sau và gọi lớn.

- Du Kỳ, Du Kỳ, giúp tớ với!

Những tên vệ sĩ vẫn đứng chặn trước mặt cô.

- Tiểu thư, cô không thể vào được!

Trình Tố Vi không biết phải làm gì, cô đành liều lĩnh cắn vào tay của một gã rồi chạy như tên bắn vào phòng làm việc của Phương Du Kỳ, cô vừa khóc vừa gọi

- Du Kỳ, giúp tớ với....

Cô vô lực trượt theo cánh cửa mà ngã ngồi xuống. Hai tên vệ sĩ vừa lúc đó liền chạy vào, bọn họ cúi đầu xin lỗi Phương Du Kỳ và định lôi cô đi.

Nhưng Phương Du Kỳ đã quát lớn.

- Cút! Ai cho phép các người đụng vào cô ấy?

Hai tên vệ sĩ không dám nói gì liền lui ra.

Phương Du Kỳ ngồi xuống trước mặt Trình Tố Vi, nhẹ nhàng giúp cô vén tóc qua sau tai rồi lau nước mắt cho cô.

- Tố Vi, đã xảy ra chuyện gì? Cậu nói cho tớ biết được không?

Trình Tố Vi xấu hổ cúi đầu, cô chỉ biết ôm mặt khóc và nức nở từng tiếng.

- Tên khốn đó... Tô Vận... anh ta...

Sau khi nghe cô kể hết mọi chuyện xảy ra ở club, Phương Du Kỳ rất tức giận và bảo trợ lý chuẩn bị xe để đến tìm Tô Vận tính sổ.

- -----

Mẫn Quan vừa xử lý vết thương cho Tô Hạ Nhiên vừa hỏi.

- Tiểu Nhiên, em nói Vận yêu người khác là sao chứ? Có phải em chỉ nói vậy để chọc giận Nhã Tĩnh không?

Tô Hạ Nhiên thành thật lắc đầu nhưng lại trả lời một cách bàng quơ

- Thì là như vậy đấy!

Mẫn Quan nhìn cô, vừa lắc đầu vừa cười, tiếp tục xử lý vết thương cho cô..

- -----

Từ khi Phương Du Kỳ ra mặt giúp Trình Tố Vi, Tô Vận đã không còn thấy cô đến tìm hấn nữa. Hôm đó cô không bị mấy tên vệ sĩ làm gì quá đáng, tất cả là nhờ Hàn Tiềm. Cũng vì chuyện này mà Hàn Tiềm bị hấn đánh đến nỗi phải khâu vài mũi.

Đã mấy ngày rồi, Tô Vận thật sự rất bứt rứt trong người, còn rất tức giận nữa!

Trình Tố Vi lại dám bỏ trốn rồi biến mất không thấy tăm hơi đâu!

Nếu để hắn bắt được thì cô chết chắc!

Hắn cứ mãi ngắm nhìn sợi dây chuyền mà Trình Tố Vi đã đưa cho hắn, càng nhìn hắn lại càng có cảm giác quen thuộc, nhưng cứ mỗi lần nhớ thì đầu hắn lại đau như muốn nổ tung.

Cốc cốc cốc.

Cửa phòng đột nhiên vang lên, Tô Vận chẳng buồn ngẩng đầu lên, cứ thế mà nói.

- Vào đi!

Người vừa bước vào chưa vội gọi hắn mà đến rất gần mới cất tiếng.

- Vận, anh đang xem gì mà chú tâm vậy?

Giọng nói này vô cùng quen thuộc khiến Tô Vận phải ngẩng đầu lên nhìn.

Cặp mày kiếm của hắn nhũn chặt lại, vừa bất ngờ, kinh ngạc vừa khó tin nổi.

- Đường Nhã Tịnh?

Đường Nhã Tịnh mỉm cười rất tươi, cô ta bước đến gần bàn làm việc của Tô Vận hơn và vui mừng nói.

- Vận, anh vẫn chưa thay đổi cách bố trí phòng làm việc, em thật sự rất vui đó! Anh còn nhớ không, từng vật dụng trong căn phòng này và cả bàn làm việc này nữa, là em đã tự tay bày trí. Đã hai năm rồi anh vẫn giữ nguyên nó, có phải anh vẫn còn nhớ em? Anh đang đợi em quay về đúng không?

Tô Vận nhìn cô ta bằng ánh mắt chán ghét, hắn cười nhạt

- Đường Nhã Tịnh, cô đánh giá quá cao bản thân rồi đấy! Nhưng đối với tôi, Đường Nhã Tịnh cô không đáng giá một xu, cô lấy tư cách gì mà để tôi đợi cô hay nhớ cô?

Nụ cười trên môi Đường Nhã Tịnh chợt đông cứng lại nhưng rất nhanh lại khôi phục đáng vẻ thản nhiên như lúc nãy.

- Vận, em biết anh rất hận em. Hai năm qua em cũng đã sống rất khổ sở, em đã bị tội lỗi dày vò suốt hai năm. Lúc em đau khổ nhất, em không ngừng nhớ đến anh. Vận, anh tha thứ cho em được không?

Tô Vận nhìn lại trên bàn, hắn liền đóng chiếc hộp nhung lại và cất vào ngăn kéo nhưng Tô Hạ Nhiên đã rất nhanh mắt và nhìn thấy sợi dây chuyền trong đó, cô ta không khỏi nghĩ đến những lời mà Tô Hạ Nhiên nói, vậy nên cô ta liền hỏi.

- Vận, anh từng yêu ai ngoài em sao?

Tô Vận bóp bóp mi tâm rồi ngược nhìn cô ta, nhếch mép cười khinh bỉ.

- Chưa từng, tôi chưa từng yêu ai ngoài cô, nhưng đó chỉ là trước đây, bây giờ tôi đã hết yêu cô nên tôi có thể yêu người khác!

Đường Nhã Tịnh dường như chết lặng, cô ta không thể tin nổi

- Vận, anh gạt em đúng không? Em biết anh vẫn còn yêu em mà.

Tô Vận thật sự không muốn nhìn thấy cô ta thêm giây phút nào nữa, hắn đã chán ngán đến tận cổ rồi!

Tai nạn bốn năm trước đã khiến hắn đứng trên bờ vực giữa sự sống và cái chết, lúc hắn tỉnh lại, gương mặt đầu tiên hắn nhìn thấy chính là Đường Nhã Tịnh, nụ cười thanh tao cùng mừng rỡ của cô ta lúc đó khi nhìn hắn thật sự đã khiến trái tim hắn rung động.

Hai chân hắn không thể đi lại ngay được do dư chấn của vụ tai nạn. Những ngày hắn tập luyện ở bệnh viện, Đường Nhã Tịnh đã luôn ở bên cạnh hắn, như một người bạn và cũng là một bác sĩ của hắn.

Hắn chợt có cảm giác muốn ở cùng cô ta mãi mãi, xem đó là chốn bình yên của mình. Hắn không rõ cảm giác đó gọi là gì, cũng không chắc chắn đó là tình yêu nhưng hắn vẫn khẳng định với cô ta đó là yêu và đã thổ lộ với cô ta.

Hai người trở thành một cặp đôi yêu nhau và nhận được sự chúc phúc của nhiều người. Tưởng rằng sẽ mãi mãi ở bên nhau nhưng vào đúng hôm kỷ niệm hai năm hai người yêu nhau, Tô Vận đã trở về sớm hơn thường ngày.

Khi hắn bước vào nhà, quần áo, giày dép nam nữ vứt lung tung dọc theo cầu thang vào phòng ngủ của hai người.

Trên chiếc giường ngủ của hắn và Đường Nhã Tịnh, một vết máu đỏ tươi dính trên đó đầy sắc tình, còn có dấu vết của những giọt ái dịch, gra giường nhăn nhúm đến khó coi, tất cả cho thấy một trận kích tình kịch liệt vừa mới diễn ra trên chiếc giường này.

Mà bên tai hắn, tiếng rên rỉ của nữ nhân và tiếng thở dốc của đàn ông bắt đầu lớn dần.

Tô Vận cảm nhận được tim mình đập rất nhanh, một cảm giác sợ hãi xông lên tận não. Hắn bước nhanh về phía phòng tắm và dùng chân đạp cửa ra.

Hai cơ thể trần truồng đang kết hợp với nhau dưới làn nước như một cây kim nhọn đâm vào ngực của hắn, hắn tức giận gầm lên và đã đánh gã đàn ông đó gãy vài cái xương sườn.

Chẳng còn gì để nói, Đường Nhã Tịnh đã rõ ràng là phản bội Tô Vận ngay trên chiếc giường của hai người.

Suốt hai năm yêu nhau, hắn chưa từng đụng vào cô ta, đã nhiều lần hắn muốn có được lần đầu tiên của cô ta nhưng luôn có một bàn tay vô hình ôm hắn lại.

Rốt cuộc thì Đường Nhã Tịnh cũng phản bội hắn!

Vết máu trên gra giường đỏ và việc làm của Đường Nhã Tịnh đã khiến Tô Vận ghé tòm xử nữ, đối với hắn mà nói thì xử nữ, dù là ai cũng đều đề tiện như nhau!

Tô Vận đứng lên và bước đến gần cô ta, ghé sát môi vào tai cô ta và nói nhỏ

- Tôi chưa từng thử cảm giác làm tình với xử nữ, nhưng đã có một người. Cô có thể cho tôi sao?

Đường Nhã Tịnh nắm chặt hai ty thành nắm đấm, cô ta tức đến nghiến răng.

- Vận, anh không thể nói với em như vậy được!

Tô Vận lùi lại và nhếch môi cười, hắn nhấc máy nội bộ lên.

- Đưa cô ta ra ngoài cho tôi!

Đường Nhã Tịnh hoảng hốt quay lại nhìn hắn, nhưng cô ta chưa kịp nói gì thì cảnh vệ đã xông vào

- Tô tiên sinh!

Tô Vận hét cầm về phía Đường Nhã Tịnh, đám cảnh vệ lập tức vâng lệnh mà kéo cô ta ra ngoài.

Đường Nhã Tịnh không ngừng giãy giụa và gào lên.

- Vận, anh đừng đuổi em đi! Vận, anh cho em một cơ hội được không?

Tô Vận mệt mỏi ngồi xuống ghế, đúng lúc này hắn lại nhận được một cuộc gọi.

- Trận đua ngày mai cậu đừng có quên đấy!

Là điện thoại của Doãn Thiên Duật, anh ta gọi để nhắc nhở Tô Vận về giải đua xe ngày mai.

Tô Vận gãi gãi chân mấy rồi cười cười.

- Cậu yên tâm đi, lần này cậu và Lâm đều sẽ chết dưới tay tớ!

Doãn Thiên Duật không nói gì mà chỉ cười rồi cúp máy.

- -----

Từ ngày xảy ra chuyện đó đến bây giờ, Trình Tố Vi suốt ngày chỉ nhốt mình trong phòng, cô chẳng chịu kể chuyện đó với ai ngoài Phương Du Kỳ. Mỗi ngày Hứa Vi Thành và Phương Du Kỳ đều đến trò chuyện cùng cô nhưng chẳng khuyên được cô ra khỏi nhà.

Nhưng tất cả mọi người đều thấy nhẹ nhõm vì cô không mắc chứng bệnh tâm lý nào cả, chỉ là ít tiếp xúc với mọi người hơn trước đây, và cô cũng ít nói hơn.

Hôm nay Phương Du Kỳ lại đến với gương mặt vô cùng phấn khởi, vừa vào đến phòng Trình Tố Vi đã vội ngồi xuống và nói.

- Tố Vi, hôm nay sẽ diễn ra giải đua xe moto, cậu có muốn đi xem không? Tớ sẽ tham gia dành giải, cậu đến cổ vũ tớ nhé!

Nghe xong, Trình Tố Vi cũng mệt mỏi không muốn đi, cô lắc đầu

- Cậu đi đi, tớ muốn ở đây!

Phuong Du Kỳ nắm lấy tay cô và hết lời khuyên lơn

- Tớ Vi, cậu đi cùng tớ được không?

Trong đầu Trình Tớ Vi chợt hiện ra hình ảnh của Tô Vận, nếu là giải đua xe thì có lẽ hắn cũng đến.

Không!

Cô không muốn gặp hắn!

Phuong Du Kỳ đương nhiên hiểu được suy nghĩ của cô, liền nắm chặt tay cô rồi nói.

- Tớ Vi, cậu đừng sợ, có tớ ở đây, tớ sẽ không để anh ta làm hại cậu đâu. Hơn nữa Tô Vi, trường đua rộng như vậy, anh ta sẽ không dễ gì nhìn thấy cậu đâu. Nên cậu đừng sợ gì cả!

Trình Tớ Vi nghe xong thì thấy yên tâm hơn rất nhiều nhưng cô vẫn còn lưỡng lự. Phuong Du Kỳ phải khuyên mãi cô mới đồng ý đi cùng.

- -----

Khắp các phòng thay đồ và phòng chuẩn bị đã chật ních cả người.

Những người đàn ông tham gia phần lớn là những người thuộc tầng lớp thượng lưu hoặc hoàng tộc. Bên cạnh bọn họ có rất nhiều cô nàng với thân hình bốc lửa. Phụ nữ tham gia không nhiều vì đây là một cuộc thi đấu đánh cược cả tính mạng.

Trong phòng thay đồ cho nam.

Sau khi đã thay đồ xong xuôi. Tô Vận, Từ Lâm và Doãn Thiên Duật đang chuẩn bị đến phòng kỹ thuật để kiểm tra chiếc bảo bối của mình.

Lúc bước ra khỏi phòng thay đồ, Tô Vận hình như đã nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đang đi vào phòng thay đồ dành cho nữ. Hắn nhếch môi cười nhẹ rồi nói với hai người kia.

- Hai cậu đến đó trước đi, tớ sẽ đến ngay!

Rồi bước nhanh về hướng phòng thay đồ dành cho nữ.

- -----

Trình Tớ Vi vừa lục tìm khắp các túi lớn túi nhỏ của Phuong Du Kỳ vừa tự lẩm bẩm.

- Con nhỏ này, rốt cuộc là cậu ấy để ở đâu chứ?

Lúc Phuong Du Kỳ đi ra khỏi phòng thay đồ lại để quên đồng hồ theo dõi các chỉ số của cơ thể, điều đó có chút khó khăn trong lúc thi đấu nên đã nhờ cô quay lại tìm giúp.

Tìm một lúc lâu, cuối cùng cô cũng đã tìm ra. Cô mừng rỡ thở phào một hơi rồi cất nó vào túi, xoay người lại.

Hai mắt cô đột nhiên mở to và cả người hoàn toàn chết lặng như gặp ma giữa ban ngày.

Mà thật ra là cô thật sự đã gặp ma!

Tô Vận đứng trước mặt cô với một nụ cười châm biếm và khiêu khích rất rõ, hắn vừa nói vừa tiến lại gần cô.

- Tôi còn tưởng em đã bốc hơi khỏi trái đất này rồi đấy! Trình Tớ Vi, em thật to gan.

Mỗi bước tiến của hắn là một bước lùi của Trình Tớ Vi. Tay cô bấu chặt vào đùi đến đau rát, ánh mắt cô nhìn hắn đầy sợ sệt và van xin.

- Vận, anh đừng đến gần em! Nếu anh ghét em như vậy thì đi đi, em sẽ không làm phiền anh nữa! Từ giờ em sẽ không xuất hiện trước mặt anh nữa, như vậy anh đã hài lòng chưa?

Cô vừa nói vừa khóc lóc rất đáng thương, cô cứ mãi lùi về phía sau nhưng Tô Vận không hề có ý định tha cho cô.

- Trình Tớ Vi, em bị dọa đến mất cả hồn vía rồi sao? Bản lĩnh quyền rũ đàn ông của em đâu hết rồi, sao mới nhìn thấy tôi em đã sợ đến vậy chứ?

Trình Tớ Vi vừa khóc vừa lắc đầu, cô sợ hãi van xin.

- Vận, em xin anh đừng đến đây! Là lỗi của em, em sai rồi, chuyện tối hôm đó em thật lòng xin lỗi. Nếu em biết anh kinh tởm em đến như vậy thì em sẽ

không ở cùng anh tối hôm đó. Tất cả là lỗi của em. Em sai rồi, nên anh đừng lại gần đây!

Những gì cô nói không những không làm dịu được tâm trạng của Tô Vận mà còn khiến hắn tức giận hơn.

Àm!

Hắn dấn mạnh vào một cái tủ giữ đồ bên cạnh và gầm lên.

- Trình Tố Vi, có phải em muốn chọc giận tôi không?

Trình Tố Vi không thể lùi lại thêm nữa, lưng cô đã dán sát vách tường, gương mặt cô giàn giụa nước mắt, cô vẫn không ngừng cầu xin hắn.

- Em biết sai rồi. Lẽ ra em không nên tìm anh, lẽ ra em không nên nói rằng đã từng biết anh. Vận, dù sao anh cũng không nhớ em, anh cứ coi như em chưa từng xuất hiện trong đời anh được không? Anh đi đi được không?

Ngực Tô Vận nhói lên từng cơn đau đớn, hắn nhíu mày nhìn cô và bước đến trước mặt cô, mặc cô khóc lóc van xin vẫn giữ chặt cô ở góc tường.

- Trình Tố Vi, em dám bỏ trốn còn muốn trốn tôi cả đời sao? Em to gan thật đấy! Hôm nay tôi xem em trốn đằng nào!

Trình Tố Vi sợ hãi đến hai chân run lẩy bẩy, cô không chút chần chừ mà cầm lấy một tay hắn, cắn mạnh một cái vào khuỷu tay rồi chạy nhanh ra khỏi phòng thay đồ.

Tô Vận thật sự đã bị chọc giận.

- Con mẹ nó! Em dám cắn tôi?

Hắn cũng nhanh chóng đuổi theo cô, nhưng vừa ra khỏi phòng thay đồ đã không thấy cô đâu nữa, hắn thở từng hơi nặng nề và nghiến răng nghiến lợi nói.

- Trình Tố Vi, em ra đây ngay cho tôi! Nếu để tôi bắt được thì em chết chắc!

Hắn vẫn không từ bỏ việc tìm cô.

Mà Trình Tố Vi đang nấp phía sau một cái tủ đang cố gắng bịt thật chặt miệng mình lại để không phát ra tiếng động, cô nhìn hắn đầy sự đề phòng, nước mắt cô đã rơi nhiều hơn mưa.

Tại sao Tô Vận từng rất dịu dàng ôn nhu với cô lại trở nên đáng sợ như một con quái vật như vậy?

Tô Vận hình như đang đi đến chỗ cô, nhưng cũng may một nhân viên kỹ thuật chạy đến gọi.

- Tô tiên sinh, thời gian thi đấu sắp bắt đầu rồi ạ! Anh có cần kiểm tra lại xe không ạ?

Tô Vận đành dừng lại và bước xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bả! Anh Quên Em Rồi sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Phòng thay đồ

Trận đua đã sắp bắt đầu, tất cả những tay đua và cổ động viên đều đã có mặt đầy đủ ở trường đua. Cả trường đua ồn ào lên hẳn khi các tay đua lần lượt vào vị trí.

Tô Vận, Từ Lâm và Doãn Thiên Duật cùng lúc bước ra, rất nhiều tiếng hò hét vang lên khắp trường đua.

- Vận, chúng em yêu anh!

- Lâm, cố lên!

-

Bên này, Trình Tố Vi chỉ tập trung vào chuẩn bị thật tốt cho Phương Du Kỳ vào đường đua.

- Du Kỳ, cẩn thận!

Phuong Du Kỳ cười thật tự tin rồi bước vào vị trí.

Chỉ còn đứng một mình, Trình Tố Vi có thể cảm nhận được một luồng khí lạnh đang ở rất gần mình, cô chẳng dám nhìn về phía vạch chuẩn bị, hai tay cô vẫn còn lạnh run và nắm chặt chiếc túi trên tay.

Tiếng hò reo vẫn vang lên không ngừng, còn cả tiếng trọng tài đang phỏ biến luật chơi.

Trình Tố Vi cũng không thể mãi né tránh được, cô liền đưa mắt nhìn về phía Phuong Du Kỳ nhưng cô ấy lại đang trò chuyện với một người khác, ánh mắt của cô liền rơi ngay đúng mắt của Tô Vận, hần nhìn cô đầy ân ý và còn nở một nụ cười châm chọc. Cô không dám nhìn hần thêm, lập tức thu mắt về.

Tiếng còi báo hiệu đã được thổi lên, tiếng moto nổ máy rầm rầm rồi vụt chạy rất nhanh về phía trước.

Cuộc đua đã thật sự bắt đầu....

Trình Tố Vi sốt ruột nhìn lên màn hình quan sát lớn trước mặt, mắt cô cứ dõi theo Phuong Du Kỳ và miệng cứ lẩm bẩm tên cô ấy nhưng lại không ngừng nhìn sang Tô Vận và trong lòng cứ lo lắng cho hần.... Mồ hôi đã rịn ra khắp lòng bàn tay cô.

Sau bốn mươi phút, Tô Vận là người về đích đầu tiên, tiếp theo là Từ Lâm và lần lượt đến người thứ hai mươi lăm sau hai mươi chặng đua.

Nhìn thấy Tô Vận trở về an toàn và còn được hạng nhất, Trình Tố Vi như thấy nhẹ nhõm hần, nhưng không thấy Phuong Du Kỳ đâu, cô bắt đầu lo lắng.

Sau khi đã trao giải thưởng xong, Phuong Du Kỳ mới trở lại cùng một người đàn ông, cô ấy giới thiệu đó là Nghiêm Hào Dương.

Trình Tố Vi và Nghiêm Hào Dương rất nhanh đã hoà hợp, anh ta còn bí mật nhờ cô làm quân sư cho mình trở lại với Phuong Du Kỳ.

Sau khi thay đồ xong, Phuong Du Kỳ đã xách túi ra khỏi phòng thay đồ rồi nói với Trình Tố Vi.

- Tố Vi, tớ có chuyện cần nói với tiền bối nên đi trước đây! Gặp lại cậu sau.

Trình Tố Vi gật gù đầu và vẫy tay tạm biệt cô bạn thân của mình. Cô thở phào một hơi rồi bắt đầu thay đồ. Lúc cô mới cởi chiếc áo thun trên người ra thì đột nhiên nghe tiếng mở cửa và cả tiếng bước chân đang đến gần, cô tưởng Phuong Du Kỳ quay lại nên vẫn tiếp tục cởi chiếc quần da xuống và vừa lấy quần áo trong túi ra vừa nói.

- Du Kỳ, cậu lại quên gì nữa sao?.

Không thấy ai trả lời, cô cũng không vội quay lại mà tiếp tục nói

- Tớ kiểm tra qua một lượt rồi, không có đồ của cậu ở đây đâu.

- Thân hình rất đẹp đấy!

Nghe giọng đàn ông vang lên phía sau, Trình Tố Vi liền quay lại nhìn.

Bịch.

Quần áo trên tay cô liền rơi xuống, hai mắt cô tròn tròn vì kinh ngạc và sợ hãi. Chỉ kịp lấp bắp.

- Anh, anh, sao lại là anh?

Cô hoàn toàn luống cuống và gương mặt đã sớm biến sắc, quên cả đưa tay che ngực.

Tô Vận nhếch môi cười hài lòng và tiến lại gần cô, lần này hần bước nhanh tóm nhanh, không để cô có cơ hội lùi lại mà đã trực tiếp kéo lấy cổ tay cô, một tay bóp chặt cằm cô rồi nói.

- Trình Tố Vi, có phải em muốn bị dạy dỗ một trận mới biết sợ?

Trình Tố Vi dùng hết sức để thoát khỏi hần nhưng đều vô ích, cô giương đôi mắt sợ hãi nhìn hần, nhờ giọng cầu xin.

- Vận, em xin anh, tha cho em được không? Em hứa sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa! Lần này là lần cuối cùng được không?

Những gì cô nói khiến Tô Vận có cảm giác thật sự thất bại, hần bỏ tay khỏi cằm của cô nhưng tay đang nắm cổ tay cô lại tăng thêm sức.

- Trình Tố Vi, em rất biết cách quyến rũ đàn ông đấy? Sao nào, có phải muốn chuyển đối tượng sang Nghiêm Hào Dương?

Trình Tố Vi tức giận trừng mắt với hần, cô giật mạnh tay về

- Vận, anh nói linh tinh gì đấy? Du Kỳ là người mà Nghiêm tiên sinh yêu, anh ấy chỉ nhờ em làm quân sư thôi.

Tô Vận cười phá lên như vừa nghe được một câu chuyện rất khôi hài.

- Trình Tố Vi, em thật là ngây thơ! Em nghĩ Phương Du Kỳ sẽ là nữ thần tình yêu của Nghiêm Hào Dương sao? Cô ta là công cụ làm ấm giường cho Thiên Duật đấy! Cũng như em vậy thôi.....

Trình Tố Vi có chút kinh ngạc mà nhìn hấn nhưng lại càng tức giận hơn, cô cố hết sức để rút tay khỏi tay hấn.

- Anh đừng có nói bậy, mau bỏ tay em ra!

Nhưng do cô dùng quá sức giằng co mà một miếng dán trên cổ tay cô bất ngờ rơi ra.

Cô sợ hãi và cuống quýt đưa tay ra sau lưng.

Đầu óc Tô Vận trong chốc lát liền trống rỗng, trên tay hấn hiện giờ chỉ còn lại một miếng dán rất kỳ quái, hấn cầm nó để xem thử, đột nhiên mày kiếm nhú chập đến khó chịu.

- Trình Tố Vi, em đang muốn chơi trò ma quỷ gì với tôi đây?

Trình Tố Vi cẩn thận nhìn hấn đầy đề phòng, cô gian nan nuốt một ngụm nước bọt, cố gắng giữ chặt cánh tay ở phía sau.

Đó là một lớp da giả mà cô dùng để che đi vết sẹo trên cổ tay, vết sẹo của nỗi đau bốn năm trước, cô tuyệt đối không thể để hấn nhìn thấy nó được!

- Vận, anh trả nó lại cho em!

Tô Vận bật cười, hấn nhìn cô rồi ném thẳng miếng da đó xuống dưới chân, lạnh lùng chỉ tay xuống.

- Cúi xuống nhặt!

Trình Tố Vi liếm liếm môi rồi cố gắng hít thở một hơi, bước lên một bước và cẩn thận cúi xuống nhặt nó lên..

- A!

Cô không ngờ Tô Vận lại túm lấy cánh tay đó của cô-cánh tay cô đang cố giấu và kéo cô ngã vào lồng ngực của hấn.

Trình Tố Vi hoảng hốt giãy giụa, cô đâm liên tục vào ngực và cánh tay hấn

- Vận, anh bỏ em ra!

Tô Vận chẳng buồn để ý đến sự phản kháng của cô, hấn chỉ tập trung xem xét cổ tay cô.

Một vết sẹo rất sâu và dài!

Ngực hấn như bị đâm một nhát đau đớn, mi mắt giựt giựt liên tục, hấn khàn giọng hỏi.

- Vết sẹo này là thế nào?

Trình Tố Vi khàn khàn nhìn hấn, cô rất muốn rút tay lại nhưng bị hấn giữ rất chặt.

- Không phải chuyện của anh, mau bỏ tay ra!

Tô Vận nổi giận khi nghe cô nói như vậy, hấn gầm lên.

- Trình Tố Vi!

Nhưng hấn chưa nói gì thì đầu đã đột nhiên đau nhức, hấn liền bỏ tay cô ra và ôm chặt lấy đầu.

- Vận! Em yêu anh...

Giọng nữ nhân quen thuộc đó lại vang lên trong đầu hấn nhưng hấn không thể nhớ ra được người đó là ai.

Thấy hấn ôm chặt đầu như vậy, Trình Tố Vi vừa hoảng sợ vừa lo lắng.

- Vận, anh sao vậy? Anh đau ở đâu sao?

Tô Vận không trả lời mà chỉ ôm lấy đầu.

Trình Tố Vi quên sạch hoàn toàn hoàn cảnh hiện tại của hai người mà chạy đến đỡ lấy hấn, cô khóc lóc gọi.

- Vận, anh đừng làm em sợ.... Vận, chúng ta đến bệnh viện được không?

Tò Vận cố gắng lắc đầu cho tỉnh táo lại nhưng giọng nói đó vẫn vang vọng bên tai...

- Vận, em yêu anh.

Tò Vận hít thở thật nặng nề, đột nhiên hấn cất giọng nói

- Trình Tổ Vi, nói yêu tôi thử xem!

Trình Tổ Vi tuy có chút kinh ngạc nhưng vẫn làm theo, cô nức nở nói

- Vận, em yêu anh, em yêu anh!

Tò Vận đau đớn lắc đầu và rống lên.

- Được rồi, im ngay!

Không phải!

Không phải giọng nói đó!

Rốt cuộc thì đó là ai? Là ai mà luôn xuất hiện trong đầu hấn như vậy?

Nực cười hơn là hấn còn có cảm giác đó là Trình Tổ Vi, nhưng sự thật không phải vậy!

Hấn đẩy cô ra rồi từ từ ổn định lại.

Trình Tổ Vi không rời mắt khỏi hấn dù chỉ là một giây, thấy hấn đã dần khỏe lại, cô thầm thở phào một hơi nhẹ nhõm, còn mừng rỡ chạy đến ôm lấy tay hấn.

- Vận, thật tốt quá, anh không sao rồi!

Tò Vận nhìn xuống cánh tay cô đang nắm lấy tay mình, hấn chợt nở một nụ cười đầy ẩn ý.

- Em không sợ tôi nữa sao?

Câu hỏi của hấn đã giáng, một đòn nặng nề vào ý thức của Trình Tổ Vi, làm cô sợ hãi rút tay về và còn lùi ra xa.

- Em xin lỗi.

Tò Vận vừa cười vừa bước từng bước đến gần cô, ép sát cô vào tường và cúi đầu nói vào tai cô.

- Hãy nhớ những gì em vừa nói, nếu em còn xuất hiện trước mặt tôi thì tôi sẽ khiến em phải hối hận!

Hấn ngược nhìn biểu cảm trên gương mặt cô lúc này rồi cúi xuống cắn mạnh vào cổ trắng ngần của cô, nghe cô rên khẽ một tiếng, hấn liền đưa tay vén tóc cô ra.

Một vết cắn còn ứa máu bám gần sát gáy cô khiến Tò Vận hoàn toàn mất khống chế, hấn bóp chặt cằm cô.

- Là của ai?

Trình Tổ Vi tức giận gạt tay hấn ra, nhúc nhích cúi thấp đầu.

- Anh không nhớ gì sao? Anh đã làm gì với em.

Tò Vận nhú chặt chân mày, khàn giọng hỏi.

- Là của bọn họ?

Trình Tổ Vi ngẩng đầu lên đối diện với hấn, cô cười nhạt và hờ hững

- Vận, anh thật mâu thuẫn đấy! Không phải hôm đó anh đã quyết định để em lại cho bọn họ sao? Nếu vậy cho dù em và bọn họ làm gì cũng chẳng liên quan đến anh!

Hai mắt Tò Vận đỏ ngầu đến đáng sợ, hấn gần như bóp nát hai vai cô.

- Trình Tô Vi, bọn họ đã chạm vào những đâu?

Trình Tô Vi giương đôi mắt ngoan cường nhìn hắn, cô tiếp tục chọc giận hắn.

- Toàn bộ, không chừa một chỗ nào cả. Còn rất thoải mái nữa!

Nhìn gương mặt cơ hồ sắp bốc ra lửa của hắn, cô cười hài lòng và tiếp tục ăn nói thật trơ trẽn.

- Anh muốn biết toàn bộ sao? Được thôi, em sẽ cho anh biết thật chi tiết. Kích thước của cả năm người rất tuyệt đấy, làm em rất "sướng" nữa, chỉ năm người thật sự không đủ. Kỹ thuật của bọn họ tốt hơn anh nhiều đấy!

Cô càng tỏ ra lẳng lơ thế nào thì hai tay cô càng run rẩy đến thế đó, cô nắm chặt hai tay và cố gắng nhìn thẳng vào mắt hắn.

Từng sợi dây thần kinh của Tô Vận như bị cô châm lửa, hắn gầm gừ nhìn cô

- Em nói bọn họ đã làm em?

Trình Tô Vi vừa định tiếp tục khiêu khích hắn thì đã bị hắn đẩy xuống và nằm phịch trên sàn. Tiếp theo hắn ngồi xuống dưới chân cô, cỡi bỏ chiếc quần lót duy nhất trên người cô một cách hấp tấp và thô bạo, hai tay nắm hai bên chân cô và tách thật rộng chúng ra, hắn tát thật mạnh vào vùng tư mật non mềm của cô.

- Dâm phụ lẳng lơ, cái lỗ này cũng bị cho vào rồi sao, hửm?

Vừa nói hắn vừa dùng ngón tay vuốt nhẹ xung quanh cửa hang và ngắt nhẹ khiến Trình Tô Vi ưỡn thân rên rỉ.

- Ừm... Vận... Ngứa.....

Tiếng rên rỉ non nớt của cô càng làm cho Tô Vận ngứa ngáy toàn thân, hắn cho một ngón tay vào trong u cốc ấm nóng và khàn giọng hỏi

- Nói! Cái lỗ này đã bị bọn họ đâm vào chưa?

Mặc dù bị kích thích nơi nhạy cảm nhất nhưng Trình Tô Vi vẫn còn sót lại chút lí trí, cô vẫn không chấp nhận bị thu phục.

- Rồi...còn rất.....sướng.....a....

Gương mặt Tô Vận đen lại rất khó coi, hắn đâm thẳng ngón tay vào sâu bên trong mà bắt đầu cọ xát.

- Được lắm, dâm phụ, tôi sẽ giúp em ra thật nhiều nước dâm.

Đầu óc Trình Tô Vi dần trở nên mơ hồ, các đầu ngón tay và ngón chân cô cũng tê dại dần, cô chỉ biết thả mình phóng túng cùng hắn, chủ động dang rộng chân ra và thoải mái rên rỉ.

- Ừm... Vận... thật thoải mái....

Tô Vận vừa đưa ngón tay vào đã thấy rất hài lòng.

Không có dấu hiệu bị tàn phá!

Cô đang nói dối!

Nhưng dù là cô nói dối điều này thì việc năm tên vệ sĩ đó chạm vào cô không phải là không có!

Bây giờ nghĩ lại hắn thật sự rất hối hận, tại sao lúc đó hắn có thể đem một cực phẩm như cho kẻ khác hưởng thụ chứ?

Cơ thể cô thật sự rất tuyệt, cảm giác khi ra vào vẫn luôn khít chặt, và đặc biệt khi chạm vào cô hắn thấy rất thoải mái, chẳng có gì ngăn cản hắn cả!

Vừa nghĩ hắn vừa cho thêm lần lượt hai ngón tay nữa vào, chẳng mấy chốc các ngón tay hắn đã ướt đẫm dịch mật.

Trình Tô Vi cắn môi rên rỉ vô cùng gọi tình, cơ thể uốn éo lên mà tận hưởng từng đợt khoái cảm.

Tô Vận hài lòng nhìn biểu cảm của cô và thấp giọng ra lệnh.

- Nói em là loại đàn bà dâm đẳng, muốn được chơi đến chết!

Trình Tô Vi hoàn toàn đánh mất hết lí trí, chỉ còn biết nói theo lời hắn.

- Ừm... ân.... Vận.... em muốn anh.....chơi.... chơi đến chết....

Đột nhiên Tô Vận rút hết ngón tay ra, khiến Trình Tổ Vi tròn tròn mắt và thở gấp, trán cô đã nhễ nhại mồ hôi và tóc xoã tung trước mặt.

- Ummm.... Khó chịu....

Tô Vận đưa ngón tay đang ướt đẫm mật dịch của mình lên và mút sạch một đầu ngón tay

- Dâm phụ, ra thật nhiều nước đấy, mùi vị dâm đẳng, em có muốn tự nếm thử không?

Không đợi cô trả lời hần đã đẩy hết hai ngón tay còn lại vào miệng cô và bắt cô mút sạch.

Reng reng reng.

Chuông điện thoại của Tô Vận đột nhiên vang lên, hần bực bội cầm lên xem rồi lập tức tắt đi.

Hần trở lại với công việc đang dang dở của mình, bắt đầu cởi bỏ chiếc áo ngực của Trình Tổ Vi và cúi đầu hôn lên khắp cơ thể cô.

Reng reng reng

Chuông điện thoại tiếp tục reo, hần tức giận tắt ngay mà không buồn nhìn.

Hần lại định cởi bỏ quần áo của mình thì điện thoại chết tiệt lại đổ chuông, lần này hần quyết định nghe máy và tức giận mắng

- Mẹ kiếp, có phải cậu rảnh rồi không có gì làm không?

Đáp lại hần là giọng nửa thật nửa đùa của Từ Lâm.

- Tớ đợi cậu bên ngoài. Đừng chơi quá đà, ở đây là trường đua không phải giường của cậu, nếu muốn thì đưa cô ta về club rồi vui vẻ. Cậu muốn giống con ngựa đực thì cũng phải giữ chút sĩ diện cho ba mẹ cậu.

Tô Vận thật sự muốn chửi thề.

Vậy là tên đó đang ở bên ngoài và mọi chuyện trong này anh ta đã nghe hết!

Khốn kiếp thật!

Hần không nói gì mà cúp máy ngay, hần nhìn Trình Tổ Vi đang nằm thờ đốc mà trong lòng bứt rứt khó tả.

Tạm dừng lại, hần cúi xuống hôn lên tai cô rồi thì thầm.

- Dâm phụ, gặp lại em sau..

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bả! Anh Quên Em Rồi sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Giao dịch

- Haha! Con làm tốt lắm!

Ngồi trên sofa phòng làm việc của chủ tịch và xem tin tức về giải đua xe đang phát trên tivi, Tô lão gia vỗ đùi cười sảng khoái.

Tô Vận chưa từng thấy ba mình ủng hộ những trò tiêu khiển này của cô, hần hơi kinh ngạc nhìn ông.

Giọng cười của Tô lão gia thay đổi hần sang một ý cười thâm hiểm.

- Đây chắc chắn sẽ là món quà tuyệt nhất cho Trình gia.

Tô Vận tưởng mình nghe nhầm, hần nhìn ba mình rất lâu và hỏi

- Trình gia? Chuyện này có liên quan gì đến Trình gia?

Tai nạn bốn năm trước Tô gia đã âm thầm nói với bên ngoài là Tô Vận đã đi du học nước ngoài, nhưng lại báo với Trình gia là hần đã chết, mục đích là muốn chia cắt hần với Trình Tổ Vi mãi mãi. Bốn năm qua Trình gia luôn nghĩ rằng Tô Vận thật sự đã chết. Cuối cùng cũng đã bốn năm, Trình gia nên biết sự thật Tô Vận vẫn còn sống. Sự trở lại của Tô Vận đối với Trình gia lại được thông qua bản tin trận đua xe của giới thượng lưu. Có lẽ đây sẽ là một

món quà rất ý nghĩa mà Tô lão gia đã chuẩn bị cho Trình Sở Uy vào sinh nhật sắp tới.

Ý thức được mình đã lỡ lời, Tô lão gia liền xua tay nói.

- À, không có gì! Không phải con nói có việc cần làm sao? Con đi đi!

Tô Vận thoáng quan sát nét mặt ông nhưng không thu hoạch được gì, hắn đành đứng lên và cúi chào rồi đi ra ngoài.

- -----

Vừa đi ra đến gara, Tô Vận gần như không thể bước tiếp nữa, trước mắt hắn bỗng nhiên trở nên mờ ảo, đầu hắn bắt đầu đau nhức, giọng nói quen thuộc ấy lại vang lên bên tai.

- Vận, em yêu anh!

Đầu hắn đau như muốn nứt ra, tiếp đó giọng của Trình Tố Vi lại quanh quẩn trong đầu hắn.

- Vận, em yêu anh, em yêu anh!

Tô Vận bước đi loảng choảng đến gần xe và cố gắng mở cửa vào trong, hắn ôm chặt đầu và gặm gù đau đớn.

Phải rất lâu hắn mới dần ổn định lại nhưng trong đầu cứ hiện lên gương mặt như thiên sứ của Trình Tố Vi, bất giác hắn gọi khẽ.

- Trình Tố Vi? Rốt cuộc em là ai?

Tại sao hắn lại nhớ đến Trình Tố Vi khi nghe giọng nói quen thuộc kia bên tai?

Có phải hắn đã bỏ quên ký ức quan trọng gì không?

Sau khi hắn tỉnh lại từ vụ tai nạn, bác sĩ đã kết luận rằng não bộ hắn hoàn toàn bình thường và hắn không hề bị mất trí nhớ hay đánh quên ký ức gì. Nhưng từ khi gặp Trình Tố Vi, hắn liên tục gặp phải những triệu chứng kỳ lạ, đầu hắn thỉnh thoảng lại đau nhức và trong đầu cứ xuất hiện một giọng nói quen thuộc của một người con gái, xung quanh hắn hình như có một ánh mắt đang dõi theo hắn mỗi ngày, đó là một ánh mắt cô đơn.

Còn về Trình Tố Vi, cô luôn mang đến cho hắn một cảm giác gần gũi. Mà vết sẹo trên cổ tay cô nữa nó khiến hắn đau đớn, nhưng nó ở đâu mà ra? Tại sao cô lại muốn giấu hắn?

Hôm đó cô đã nói yêu hắn, nhưng giọng nói đó không giống như giọng luôn xuất hiện trong đầu hắn. Giọng nói kia hình như là của một nữ sinh trung học!

Nữ sinh trung học? Có thể là ai cơ chứ?

Tại sao trong đầu hắn có thể xuất hiện nữ sinh chứ? Hắn đâu phải Từ Lâm mà chơi đùa với nữ sinh?

Đẹp những suy nghĩ đó sang một bên, hắn bắt đầu khởi động xe và rời khỏi gara.

Nhưng lúc hắn đang lái xe ra khỏi công toà cao ốc thì đột nhiên phanh thắng gấp vì Đường Nhã Tịnh đang đứng chặn ngang trước đầu xe. Hắn vừa tức giận vừa bực bội mở cửa bước ra, đến gần cô ta

- Cô đang làm gì ở đây? Cô muốn chết sao?

Đường Nhã Tịnh liền cười nũng nịu, chạy tới ôm lấy lấy cánh tay cánh tay hắn và lắc nhẹ.

- Vận, người ta nhớ anh mà... Anh vô tâm thật đó, còn không nhận điện thoại của người ta nữa!

Tô Vận chán ghét nhìn cô ta rồi đẩy cả người cô ta ra, chỉnh chỉnh lại tay và cổ áo.

- Đường Nhã Tịnh, tôi phải nói bao nhiêu lần cô mới chịu hiểu? Bây giờ chúng ta chẳng còn quan hệ gì cả, tôi chẳng có lý do gì phải nhận điện thoại của cô.

Đường Nhã Tịnh bày ra bộ mặt ảm ức nhìn hắn, cô ta kéo dài giọng

- Vận, em biết em đã nợ anh rất nhiều, em chỉ muốn chuộc lại tội lỗi mà em đã gây ra, tại sao ngay cả một cơ hội anh cũng không thể cho em?

Tô Vận nghe xong, trên môi liền thoáng ý cười, hắn thu lại ánh mắt hờ hững ban nãy.

- Cô muốn chuộc lỗi? Được thôi, nếu như cô có thể tặng tôi món quà này!

- -----

Tại một cửa hàng KFC.

Đây là cửa hàng quen thuộc mà Trình Tố Vi thường hay đến. Hôm nay vừa đúng lúc cửa hàng có chương trình trao quà cho một cuộc thi. Nếu vị khách nào có thể ăn hết được mười phần gà rán trong vòng mười lăm phút sẽ được tặng một món quà tự chọn.

Ba ngày nữa là đến sinh nhật của Trình Sở Uy, Trình Tố Vi vừa nảy ra một ý là giành lấy một phần thưởng thi ăn để làm quà sinh nhật cho ba mình. Những sinh nhật trước đây cô đều giành thời gian đến chọn lựa những món quà đắt tiền cho ba mình, nhưng cô thấy nó không có chút đặc biệt gì cả, lần này cô sẽ dùng chính công sức của mình để có được một món quà thật ý nghĩa cho ba mình.

Mười phần gà rán đã bày trước mặt Trình Tố Vi và Phương Du Kỳ, sau khi ký tờ phiếu tham dự, Trình Tố Vi bắt đầu ăn những chiếc đùi gà trước mặt.

Phương Du Kỳ ngồi nhìn cô mà không khỏi than thở.

- Tố Vi, cậu thật sự định ăn hết đống gà rán này sao? Dạ dày của cậu sẽ thủng mất đấy! Hay cậu cứ tự tay chọn một món quà thật đẹp cho bác trai được rồi!

Trình Tố Vi hai tay cầm hai chiếc cánh gà và bỏ vào miệng liên tục, cô vừa nhai vừa nói trông rất vội vã.

- Đừng nói chuyện với tớ, cậu chỉ cần ngồi đây thôi! Tớ sẽ lấy chiếc bình phong đó để tặng cho ba mình.

Cô cắm đầu cắm cổ mà ăn đến nỗi quên cả trời đất. Rất nhiều lần cô vì đầy bụng mà muốn nôn ra nhưng vẫn cố gắng ăn cho thật nhanh.

Phương Du Kỳ nhìn cô dồn hết sức lực mà ăn thật sự rất lo lắng, liên tục khuyên cô dừng lại nhưng đều vô ích.

Mười giây, chín giây, tám giây.... đồng hồ đã dừng lại!

Phần gà rán của Trình Tố Vi cũng vừa đúng lúc hết sạch.

Cuối cùng Trình Tố Vi đã lấy được chiếc bình phong duy nhất trong cửa hàng, cô mừng rỡ ôm hộp quà trên tay và khoe với Phương Du Kỳ.

- Du Kỳ, tớ làm được rồi, tuyệt thật!

Nhưng dạ dày cô bắt đầu đau âm ỉ vì phải chứa một lúc quá nhiều thức ăn, cô cau mày khó chịu, tay ôm bụng và cùng Phương Du Kỳ đi ra khỏi cửa hàng.

- Oẹ!!!

Vừa mới bước ra khỏi cửa, cô đã chạy đến một gốc cây cạnh đó, nôn lấy nôn để.

Phương Du Kỳ lo lắng đứng bên cạnh, vừa vỗ vỗ lưng giúp cô vừa lấy khăn cho cô.

.....

- Là cô ta?

Cách đó không xa, một chiếc BMW đang đậu bên đường. Đường Nhã Tịnh ngồi ở ghế lái phụ quay sang hỏi Tô Vận bên cạnh bằng giọng lo sợ.

Tô Vận nhìn người con gái đang nôn khan cực khổ bên gốc cây phía trước, trong lòng không khỏi dâng lên một cội cảm xúc phức tạp. Hắn quay lại nhìn Đường Nhã Tịnh, khẽ nâng khoe môi rồi nói.

- Phải, là cô ta! Nếu cô có thể đưa cô ta lên giường của tôi, tôi sẽ quay lại với cô!

Trong mắt Đường Nhã Tịnh dâng lên một nỗi chua xót, cô ta gian nan nói.

- Anh thật sự muốn làm như vậy? Nhưng tại sao, nếu anh muốn cô ta thì có thể tự thực hiện.

Tô Vận cười thoải mái.

- Tôi làm tình với cô ta thì cũng cần khán giả, cô không muốn?

Đường Nhã Tịnh uất ức nhìn hắn, cô ta đau đớn hỏi.

- Vận, anh làm vậy là muốn trả thù em sao?

Tô Vận áp sát khuôn mặt điển trai vào mặt cô ta, tay hắn vừa vuốt tóc cô ta vừa cất lời.

- Đường Nhã Tịnh, tôi đã nói rồi. Đối với tôi cô không đáng giá đến mức như vậy!

Đường Nhã Tịnh không khỏi uất ức, cô ta hơi cao giọng.

- Vậy thì cho em một lý do đi! Tại sao anh lại muốn em làm như vậy?

Tô Vận bỏ cô ta ra và ngồi lại vị trí của mình, hần vừa nhìn về bóng hình nhỏ nhắn phía trước vừa trả lời..

- Là giao dịch, chúng ta chỉ đang làm một cuộc giao dịch. Tôi cần cô ta, cô cần tôi! Vẹn cả đôi đường, không phải sao?

Đường Nhã Tịnh lặng người nhìn hần rất lâu rồi chưa xốt hỏi.

- Chỉ cần em đưa cô ta lên giường anh thì anh sẽ quay lại với em?

Tô Vận lắc đầu và cười tà

- Không phải một lần mà là rất nhiều lần, mỗi lần tôi muốn cô đều phải đưa cô ta lên giường của tôi, nhưng không phải ở đâu cả mà là biệt thự Tô gia!

Mỗi lần hần muốn?

Tô gia?

Đường Nhã Tịnh không thể tin vào tai mình nữa, cô ta kéo lấy một cánh tay hần và hạ thấp giọng hỏi

- Vẹn, anh đang đùa đúng không? Biệt thự Tô gia? Anh không nghĩ đến bác trai bác gái sao? Họ sẽ không để yên cho anh làm loạn như vậy đâu!

Tô Vận ra vẻ tiếc nuối lắc đầu.

- Cô có thể chọn làm hoặc không. Tôi muốn thân thể của cô ta. Cô muốn một chút tin tức để thổi phồng danh tiếng của mình. Hoặc thậm chí nếu cô muốn vị trí Tô thiếu phu nhân tôi cũng có thể cho cô! Chỉ là, cơ thể cô tôi không buồn động đến, cái tôi muốn là cơ thể của cô ta! Thế nào, cô vẫn còn muốn tôi quay lại với cô?

Đường Nhã Tịnh nhìn Trình Tố Vi ở phía xa kia, cô ta lưỡng lự rất lâu mới chỉ nói được một câu băng quơ

- Cô ta là thiên kim tiểu thư của Trình gia đấy! Anh muốn cùng Trình gia gây chiến? Hơn nữa, bạn thân của cô ta lại là Phương Du Kỳ!

Tô Vận cười khoái chí, hần vừa châm điếu xì gà vừa nói

- Phương Du Kỳ đã có Thiên Duật lo. Còn Trình gia.... e là sẽ gợn găng sớm thôi!

Hần liếc nhìn Đường Nhã Tịnh một cách chán ghét.

Thật ra đây chỉ là cái cớ để hần khiến cô ta phải tự động rút lui. Một người kiêu ngạo như Đường Nhã Tịnh sẽ không bao giờ chấp nhận hạ thấp bản thân mình như vậy, đặc biệt là làm một việc như bị sỉ nhục!

Hần thật sự muốn thử lại cảm giác ở bên trong Trình Tố Vi, hần có thể dễ dàng làm được điều đó! Về Trình gia, chỉ cần mượn con dấu của Từ Lâm dùng một chút là có thể khiến Trình gia tê liệt trong một thời gian dài.

Hần thật sự không biết bản thân mình tại sao lại như vậy? Tại sao lại muốn một người phụ nữ đến như vậy? Lại còn là xử nữ duy nhất hần đụng vào!

Có lẽ bắt đầu từ lúc ấy, lúc cô nói yêu hần, lúc hần nhìn thấy ấn ký trên cổ cô và vết sẹo trên cổ tay cô.

Rốt cuộc thì cô là ai mà lại cứ đảo lộn cuộc sống của hần lên như vậy, hần thật sự muốn tìm ra câu trả lời!

Đường Nhã Tịnh căm phẫn nhìn về phía Trình Tố Vi, hai tay cô ta nắm chặt, móng tay gần như đâm thủng da thịt, nhưng cô ta tuyệt đối không để Tô Vận nhìn thấy bộ dạng lúc này của cô ta.

Quả nhiên đúng với dự đoán của Tô Vận, Đường Nhã Tịnh đã đưa ra quyết định.

- Em sẽ không làm! Em không muốn dâng anh cho ai cả. Em sẽ dùng cách khác để anh chấp nhận em lại.

Tô Vận bật cười ha hả, một phần vì cảm thấy quá thú vị, một phần vì đã diễn biến theo dự định của hần.

- Được thôi! Cô cứ làm những gì cô muốn!

Tiệc sinh nhật của Trình Sở Uy chỉ tổ chức đơn giản, khách mời chủ yếu là nhân viên và cổ đông của B&C, ngoài ra còn có một số đối tác làm ăn của ông.

Tô thị cũng là một khách mời đặc biệt trong bữa tiệc đêm nay.

Nhưng đại diện đến tham dự không phải chủ tịch Tô mà là Tô Vận.

Sự xuất hiện của Tô Vận như một phen dọa người đối với Trình Sở Uy, ông không thể tin nổi vào những gì đang diễn ra trước mắt và suýt nữa thì đứng không vững rồi.

Tô Vận đi cùng Hàn Tiềm đến trước bục phát biểu và cúi chào Trình Sở Uy.

- Trình lão tiên sinh! Đây là món quà mà cha tôi đã đặc biệt chuẩn bị cho ngài, hy vọng ngài sẽ hài lòng.

Trình Sở Uy cười nhạt

- Có lẽ tôi đã nhận được món quà lớn nhất của Trình gia rồi!

Tô Vận càng lúc càng thắc mắc về biểu cảm cũng như thái độ của Trình Sở Uy khi nhìn thấy hân, giống như nhìn thấy người vừa chết đi sống lại vậy?

Tất cả những người có mặt trong buổi tiệc đều không có biểu hiện đó ngoại trừ ông.

Lần trước Tô lão gia cũng đã nhắc đến Trình gia với sự căm phẫn.

Chẳng lẽ tai nạn bốn năm trước của hân có liên quan gì đến Trình gia? Còn cả Trình Tố Vi nữa?

Trình Tố Vi.....

Ba chữ này thấp thoáng trong đầu Tô Vận đã nhắc hân nhìn xung quanh, nhưng chẳng thấy cô đâu cả!

Bữa tiệc đã bắt đầu từ rất lâu, khách khứa đều đã gửi lời chúc và quà mừng cho Trình Sở Uy nhưng Trình Tố Vi vẫn chưa thấy đâu cả.

Lâm Nhược Tranh bắt đầu cuống quýt lên mà phân phối người làm và vệ sĩ tìm kiếm Trình Tố Vi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cạn Bã! Anh Quên Em Rồi sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Say rượu

Trên dưới Trình gia và B&C đều đang nháo nhào lên để tìm kiếm Trình Tố Vi nhưng là đang tìm trong âm thầm, cố gắng để không ai trong bữa tiệc này biết được.

Nhưng từ lúc mới đến và đến bây giờ Tô Vận luôn quan sát mọi việc xung quanh, hân vẫn chưa nhìn thấy Trình Tố Vi.

Trong lúc Trình Sở Uy đang phát biểu thì đột nhiên tất cả mọi người đều xôn xao lên và nhìn về phía cửa lớn.

- Ba, ba, Vi Vi về rồi đây! Chắc ba đã rất lo lắng cho Vi Vi...

Từ bên ngoài bước vào là một người đàn ông dìu Trình Tố Vi đang say khướt. Người đàn ông đó không ngừng lay Trình Tố Vi tỉnh táo lại.

- Vi Vi, em tỉnh lại đi! Đừng gây sự nữa!

Trình Tố Vi bước đi loạng choạng, chỉ cần người đàn ông đó buông lỏng tay thì cô có thể ngã xuống ngay. Cô vừa cười vừa xua tay.

- Anh hai, hôm nay em rất buồn, anh ấy không chịu gặp em. Nhưng em cũng rất vui vì là sinh nhật của ba. Anh hai, em vui lắm.

Người đàn ông đang dìu cô không phải ai khác mà chính là anh trai của cô - Trình Diên. Anh là con nuôi của Trình gia và hiện đang giữ chức giám đốc điều hành của B&C tại London.

Hôm nay khi anh vừa hạ cánh đã nhận được điện thoại báo rằng Trình Tố Vi đang ở club và uống đến say mềm. Anh đã rất lo lắng và chạy đến đó đưa cô về, nhưng Trình Tố Vi vẫn như một đứa trẻ ương bướng ngày nào, bắt anh uống cùng cô đến mấy cốc, vừa uống cô cứ lải nhải với anh. Phải nhọc công lắm anh mới có thể đưa cô về đây.

Nhìn thấy Trình Tố Vi trở về an toàn, Tô Vận cảm giác tảng đá lớn trong lòng mình đã được gỡ xuống, nhưng khi thấy cô trong vòng tay một người đàn ông mà cứ lắc qua lắc lại khiến hân cực kỳ khó chịu và tức giận.

Cô biến mất cả đêm cùng người đàn ông này sao?

Cô từng khóc lóc giữ lấy hắn nhưng bây giờ đã gạt bỏ hết tất cả để ngã vào lòng một người khác?

Cô xem Tô Vận hán là gã đàn ông để cô xoay vòng vòng!

Nhưng mọi chuyện sẽ không dễ dàng với cô như vậy được, hắn sẽ dạy dỗ cô một lúc để cô ghi nhớ, thế nào là chừng mực!

Lâm Nhượng Tranh vội vã chạy đến giúp Trình Diên diu Trình Tố Vi, bà vừa cúi đầu xin lỗi khách khứa vừa gọi khẽ con gái.

- Vi Vi, con đang làm gì vậy? Con tỉnh lại đi!

Trình Sở Uy vẫn đứng trên bục phát biểu, ông nhìn thoáng qua Tô Vận đang đứng cách đó không xa rồi lại nhìn con gái đang nói năng lộn xộn, ông liền thở dài rồi thấp giọng nói.

- Hai người đưa nó về phòng rồi trở lại đây!

Thấy Trình Sở Uy không hề nổi giận mà còn lo lắng, Trình Diên và Lâm Nhượng Tranh cũng yên tâm mà đưa Trình Tố Vi lên lầu.

Còn Trình Sở Uy liền tìm cách giải thích với tất cả khách khứa về chuyện vừa xảy ra.....

.....

Sau khi đưa Trình Tố Vi vào phòng, Trình Diên chỉ đứng lại một lúc rồi liền ra ngoài theo yêu cầu của Lâm Nhượng Tranh.

Lâm Nhượng Tranh ở lại trong phòng lau người và kiểm tra tình trạng của Trình Tố Vi xong, bà cũng đi ra và gọi quản gia lên dặn dò vài câu.

Xong xuôi, bà đi xuống cầu thang.

.....

Đổi theo phía sau Lâm Nhượng Tranh là ánh mắt đầy toan tính của Tô Vận, hắn từ từ bước đến trước cửa phòng của Trình Tố Vi và nhìn xuống dưới cầu thang, khoé môi giương nhẹ rồi lấy chìa khoá mở cửa vào trong, rồi khoá lại ngay.

Giương mặt xinh đẹp và đỏ vì rượu của Trình Tố Vi lấp ló trong cái chăn lớn; còn cả thân thể cô chỉ được che một phần; cô chưa ngủ hoàn toàn mà chỉ vì say mà nằm xuống, miệng vẫn lầm bầm nói nhảm và thỉnh thoảng lại hắt chần ra khỏi người. Tất cả những hình ảnh đầy khiến cho dục vọng đang ngủ yên trong người Tô Vận dần thức tỉnh, yết hầu hắn chuyển động lên xuống, ánh mắt rực lửa nhìn chăm chăm về phía giường, rồi hắn cũng bước gần về phía đó.

Hắn đứng từ trên cao nhìn xuống cô gái nhỏ đang cọ quấy lung tung, khoé môi bất giác nở một nụ cười dịu dàng mà bản thân hắn không hề chú ý. Hắn ngồi xuống bên cạnh cô để nhìn ngắm cô kỹ hơn, bàn tay hắn đặt lên khuôn mặt đang đỏ ửng vì say của cô dần dần thay đổi vị trí, di chuyển xuống vùng cổ và ngực của cô, len lỏi vào từng mảng da thịt cô, mon trón nhẹ nhàng nhằm khơi dậy bản năng ham muốn của cô.

- Trình Tố Vi, tôi biết em thiếu đàn ông nhưng không ngờ em lại đói khát đến như vậy. Tôi nay tôi sẽ dạy dỗ em một chút....

Dứt lời, hắn liền kéo mạnh áo cô để lộ thân thể tuyệt đẹp như điêu khắc, chiếc áo ngực bằng ren màu đen chỉ che được một phần ba cặp tuyết lê căng tròn của cô.

Bàn tay to lớn và gân guốc của hắn nhẹ nhàng mon trón khắp da thịt cô, từ phần ngực xuống cái bụng phẳng lì không một chút mỡ thừa.

- Ừm... Nóng.....

Bị đụng chạm khiến Trình Tố Vi khó chịu xoay mình, cô đưa tay lên cào tóc và nói, hai mắt mông lung nhìn người bên cạnh, cô đột nhiên bật cười khanh khách.

- Vận, anh đang làm gì vậy? Ở đây là phòng em mà!

Tô Vận có chút hài lòng vì cô vẫn còn chưa ngủ thiếp đi, hắn đưa tay áp nhẹ vào một bên má cô rồi vén tóc cô ra sau tai.

- Dâm phụ, em đi lâu như vậy mà vẫn chưa được ăn no? Lại muốn được ăn nữa sao?

Trình Tố Vi ngược đôi mắt đã sắp khép hờ của mình mà nhìn hắn, cô vừa cười vừa chủ động nắm lấy tay hắn.

- Vận, có phải anh rất nhớ em không? Em cũng rất nhớ anh, em rất nhớ anh....ngày nào, giờ nào em cũng đều nhớ anh...

Tô Vận đặt ngón trỏ lên môi cô và vuốt nhẹ, hắn khàn giọng nói

- Thật ư? Vậy hãy cho tôi thấy, em nhớ tôi đến mức nào!

Trình Tố Vi hình như không để lọt tai những gì hắn nói, cô lại cười như một đứa trẻ.

Tô Vận không nổi giận mà càng thấy thích thú hơn, hắn cời nốt chiếc áo ngực và chân váy cùng quần lót cô ra, nhanh chóng cúi xuống hôn thật sâu lên môi cô, nụ hôn như đang cố tình giày xéo cô. Hai tay bắt đầu bận rộn ngao du khắp cơ thể cô và tự trút bỏ quần áo của mình.

Trình Tố Vi hoảng sợ vòng tay qua tấm lưng rộng lớn của hắn mà bấu chặt, cổ họng bật ra những tiếng rên rỉ khe khẽ nhưng đã bị chặn lại.

Trong đầu Tô Vận không ngừng tự vẽ ra cảnh cô cùng Trình Diên thân mật.

Trình Diên chỉ là con nuôi của Trình gia, không có quan hệ máu mủ gì với Trình Tố Vi, chuyện bọn họ xảy ra quan hệ hoàn toàn có thể! Hơn nữa, ánh mắt và sự ân cần của Trình Diên dành cho Trình Tố Vi rõ ràng không phải của anh trai đối với em gái.

Nghĩ đến cảnh đó, nụ hôn của hắn càng trở nên cuồng bạo, không phải là hôn mà chính xác hơn là hắn đang cắn xé môi cô. Môi và lưỡi hắn vừa quần được môi lưỡi cô thì răng hắn liền cắn mạnh xuống.

Miệng lưỡi rướm máu cùng cảm giác đau đớn truyền từ môi đến tận đại não khiến Trình Tố Vi rên rỉ khó chịu, hai tay đánh diên loạn trên lưng hắn. Cô có thể cảm nhận được vị tanh nồng trong khoang miệng và sự giận dữ của Tô Vận...

Dục vọng không ngừng gào thét khiến Tô Vận càng muốn giải tỏa thật nhanh, hắn tạm dừng sự trừng phạt đó lại và nằm đè lên người cô hoàn toàn, tách hai chân cô ra, áp hạ thân của mình vào hạ thân cô; tay vẫn đang săn sóc bộ ngực sữa căng tròn của cô.

- Dâm phụ, tôi sẽ khiến em rên rỉ vì tôi!

Rồi nhanh chóng đẩy mạnh thắt lưng, đem thứ khủng khiếp nhất của mình chôn sâu vào bên trong cô.

Bị lấp đầy một cách bất ngờ khiến Trình Tố Vi co người lại rồi ưỡn ngực lên đón nhận. Cô thả lỏng dần và thoải mái rên rỉ, hai tay bấu chặt lưng hắn.

- Ừm.... ừ.... ừ.... Vận... thật thích...

Tô Vận không cúi xuống hôn cô nữa mà để cô rên rỉ càng lúc càng lớn, hắn muốn thấy cô phóng đảng hơn thế nữa, hai tay hắn nắm chặt eo nhỏ của cô và đẩy mạnh thắt lưng liên tục.

- Dâm phụ, rên to hơn nữa đi nào! Không phải em rất thích được chơi sao?

Trình Tố Vi không còn chút lý trí nào nữa, tác dụng của rượu cùng khoái cảm liên tục khiến cô chỉ biết hành động theo bản năng; hai chân tách rộng ra hơn và tay chủ động xoa nắn bầu ngực của mình, miệng không ngừng rên rỉ.

- A.... aa.... ừm.... Vận....nhanh...nhanh chút nữa...

Tô Vận rất hài lòng với biểu hiện của cô, hắn càng động mạnh và nhanh hơn nữa, giọng nói bỗng dưng.

- Trình Tố Vi, bộ dạng em bây giờ đúng là dâm phụ thèm khát đàn ông.

Trình Tố Vi không còn sức phản bác những gì hắn nói, cô ngược mắt nhìn lên trần nhà và miệng thở gấp như cá thiếu nước. Cô tưởng sẽ nhanh chóng được yên ổn nhưng không ngờ Tô Vận không hề biết điểm dừng, hắn bắt cô đòi tư thế liên tục và cứ ra vào không ngừng.

.....

Từ lúc đưa Trình Tố Vi vào phòng và đi xuống đại sảnh, Trình Diên thật sự không yên tâm về cô...

Suốt cả một buổi cô đã ngồi uống rất nhiều rượu và chỉ nói mỗi một câu "Tại sao anh ấy lại quên em?". Mặc dù cô không nói ra nhưng anh biết cô đang nói đến ai, anh cũng biết rõ trong tim cô chỉ có vị trí cho một người!

Anh là anh trai cô thì sao chứ? Anh và cô chẳng có quan hệ huyết thống gì, không cùng chảy một dòng máu thì có ma lực nào có thể ngăn cấm chuyện anh yêu cô như một người đàn ông yêu một người phụ nữ?

Đặt ly rượu lên khay của nhân viên phục vụ đi qua, Trình Diên xoay người bước nhanh lên cầu thang, khi anh đang gần đến thì đột nhiên bước chân khựng lại, anh thật sự kinh ngạc khi nhìn thấy một người đàn ông nước ra từ phòng của Trình Tố Vi, vừa đi hắn vừa cài lại cúc áo trước ngực và ở cổ tay rồi mặc áo khoác vào, bước chân vững chãi và dứt khoát đi lướt qua anh và xuống cầu thang. Hắn còn nhìn anh và cười khiêu khích.

Trình Diên vừa kịp nhận ra thì hắn đã đi mất!

Là Tô Vận!

Nhưng tại sao hắn lại đi ra từ phòng của Trình Tố Vi?

Không lẽ hắn đã làm gì cô?

Hành động của hắn lúc này, quần áo xộc xệch chưa chỉnh lại hoàn toàn....

Không!

Vi Vi của anh!

Trình Diên hoảng loạn chạy nhanh đến trước cửa phòng của Trình Tố Vi và định đưa tay mở cửa.

- Tiểu Diên, con đang làm gì ở đây? Ba đang tìm con đấy!

Nghe giọng của Lâm Nhược Tranh phía sau, Trình Diên liền dừng hành động sắp tới của mình lại và lấy lại phong thái, xoay người lại nói với bà.

- Con xuống ngay đây ạ! Còn Vi Vi, lúc này con bé uống rất nhiều, mẹ xem con bé giúp con.

Lâm Nhược Tranh nhú mào có chút không hài lòng.

Bà biết tình cảm của hai anh em này rất tốt nhưng Trình Diên rõ ràng đang đi quá giới hạn của một người anh trai. Nửa đêm nửa hôm mà lại một mình chạy đến phòng của em gái, chuyện này thật sự không ra gì!

Bà cố gắng áp chế sự khó chịu trong lòng xuống và dịu giọng nói

- Mẹ sẽ vào xem con bé, con xuống gấp ba đi!

Trình Diên liếc nhìn về cửa phòng của Trình Tố Vi rồi gật đầu đi xuống.

Lâm Nhược Tranh nhìn theo, trong mắt tràn ngập sự phức tạp rồi đến khoá kỹ phòng của Trình Tố Vi mà không hề nhìn vào trong rồi xoay người rời khỏi, dặn dò quần gia vài câu.

- -----

Trình Sở Uy tuy là một người rất ôn nhu và hiền hậu nhưng chuyện xảy ra tối qua cũng khiến ông bức tức đôi phần.

Trình Tố Vi- con gái rượu của ông, đường đường là một thiên kim tiểu thư có đầy đủ lễ giáo gia quy mà lại uống đến say mềm trong tiệc sinh nhật của ông, đến trễ và còn phiền đến anh trai đưa về, rốt cuộc cô muốn làm trò gì đây?

Trước đây cô chưa từng gây chuyện, rất mực nghe lời ông nhưng tại sao hôm qua lại như vậy?

Chẳng lẽ là vì người đó?

Tô Vận?

Tô Vận còn sống, vậy là Tô gia đã lừa Trình gia. Chuyện này rốt cuộc Trình Tố Vi đã biết chưa?

Nhớ đến lời nhắc nhở của Hứa Vỹ Thành lúc trước, ông không khỏi lo lắng, chẳng lẽ người mà Trình Tố Vi gặp thật sự là Tô Vận!

Tô Vận, Tô gia!

Tại sao bọn họ lại làm vậy?

Trình gia và Tô gia vốn không thuận nhau trên thương trường nhưng cũng không hề có ân oán gì, tại sao bọn họ cứ như hồn ma không tan, lại xuất hiện trong cuộc đời Trình Tố Vi lần nữa?

Lâm Nhược Tranh bung trà ra và đặt xuống trước mặt chồng và con trai mình.

- Sở Uy, ông đừng giận quá mà làm hại đến sức khỏe. Tôi đã bảo thím Kỉ gọi Vi Vi dậy rồi, đợi nó xuống đây tôi sẽ hỏi nó chuyện tối qua.

Trình Sở Uy uống một ngụm trà rồi thở dài một hơi, ông hỏi Trình Diên đang ngồi bên cạnh.

- Tiểu Diên, tối qua Vi Vi đã ở đâu? Tại sao con lại biết mà tìm nó?

Trình Diên đan hai tay vào nhau và nhìn ba mình

- Thật ra lúc con hạ cánh đã nhận được điện thoại của Vi Vi, em ấy cứ nói làm nhảm bên tai con rồi im bật, nhân viên ở club đã nói địa chỉ cho con.

Lâm Nhược Tranh có cảm giác không ổn chút nào, bà lắc đầu mệt mỏi rồi đi lên phòng gọi con gái.

Vừa mới lên đến nơi bà đã thấy thím Kỉ đứng bên ngoài với dáng vẻ khẩn trương, hình như không thể mở được cửa mà bà cũng không dám làm ồn ào

lên nên chỉ gọi khẽ.

Lâm Nhược Tranh bước đến, bà liền lui ra để nhường chỗ.

Cốc cốc cốc!

- Vi Vi, con dậy rồi chứ? Mau mở cửa cho mẹ đi! Con sao vậy? Vi Vi, trả lời mẹ nào!

Vừa gọi, Lâm Nhược Tranh vừa gõ cửa liên tục.

Tất cả đã làm cho Trình Sở Uy và Trình Diên chú ý và cùng chạy lên xem.

- Chuyện gì vậy? Vi Vi đâu?

Hai người đàn ông cùng thay phiên nhau gõ cửa và gọi Trình Tố Vi nhưng đều không nghe cô trả lời.

- Thím Kì, mang chìa khoá dự phòng ra đây?

Trình Diên sốt ruột nói.

Trình Sở Uy vẫn không ngừng gõ cửa

- Vi Vi, có phải con sợ ba sẽ phạt con chuyện tối qua nên không muốn ra gặp ba không? Không sao, Vi Vi, con mở cửa đi, ba sẽ nghe con nói.

Thím Kì mang chìa khoá dự phòng đến và đưa vội cho Trình Diên.

Nhận được chìa khoá, Trình Diên lập tức mở cửa ngay.

Bốn người cùng chạy vào và gọi.

- Vi Vi.

Nhưng tất cả đều bất động khi thấy một khung cảnh trước mắt...

Váy áo của Trình Tố Vi bị ném xuống sàn một cách lộn xộn, còn cả nội y của cô nữa.

Đồ đạc trên bàn bị hất tung xuống sàn và vỡ tan tành.

Chăn gối trên giường lẫn lóc lung tung, gra giường nhăn nhúm và còn vương lại dấu vết của một cuộc hoan ái.

Trình Tố Vi ngồi một co người ở góc giường, tay giữ chặt chăn che trước ngực, khắp cánh tay, bả vai và cổ cô đều in những ấn ký xanh tím, môi nhỏ sưng tấy và rướm những vết máu đã khô. Đầu tóc rối bù của cô che đi nửa khuôn mặt phờ phạc, nước mắt liên tục rơi xuống, hai mắt cô vô hồn nhìn về phía trước. Cô không nói cũng không động đậy, hoàn toàn ngồi im lặng.

Thím Kì vội chạy đến bên giường và nắm hai tay cô mà lay.

- Tiểu thư, tiểu thư, con sao vậy? Con nhìn thím Kì đi!

Trình Diên đau đớn nhìn người con gái nhỏ bé đang ngồi thất thần trên giường, không cần nói anh cũng biết cô đã xảy ra chuyện gì!

Hai tay anh cuộn chặt thành nắm đấm, gân xanh nổi đầy trên tay và trán, anh nghiến răng ken két

- Tô Vận, tên súc sinh!

Nghe hai chữ "Tô Vận", tất cả đều đồng loạt phản ứng.

Trình Sở Uy hít thở nặng nề, tức giận hỏi

- Là Tô Vận? Tiểu Diên, đã xảy ra chuyện gì?

Trình Diên chưa từng thấy đau như lúc này, anh hạ thấp giọng nói.

- Tối qua, con đã tận mắt nhìn thấy Tô Vận bước ra từ phòng của Vi Vi, đáng về....như vừa làm gì đó xong....

Lâm Nhược Tranh không thể đứng vững nữa, bà suyết nữa thì ngã xuống, cũng may là Trình Diên kịp thời đỡ lấy. Bà vừa khóc vừa nói

- Là tại tôi, là lỗi của tôi, tôi không nên để Vi Vi ở lại trong phòng một mình.... Vi Vi, là mẹ có lỗi với con.....

Trình Tô Vi này giờ im lặng, vừa nghe đến tên của Tô Vận liền mấp máy môi khô.

- Vận... Vận... Em đau lắm....

Thím Kỉ vừa khóc vừa gọi cô, tay nắm lấy hai tay lạnh ngắt của cô.

- Tiểu thư, cô làm sao thế này....

Nhìn con gái như vậy, Trình Sở Uy không khỏi đau xót, hai mắt già nua của ông hiện lên một ngọn lửa căm phẫn và ông nói với Trình Diên.

- Gọi luật sư Kiều đến đây, ta sẽ tố tên súc sinh đó vào tù!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cặn Bã! Anh Quên Em Rồi sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Em muốn khởi kiện?

Trong phòng khách của Trình gia bây giờ căng thẳng hơn bất kỳ lúc nào.

Trình Tô Vi được bọc trong một tấm chăn lớn và được Lâm Nhượng Tranh ôm trong lòng, cô nhìn Tô Vận đối diện bằng ánh mắt ngập nước và oán hận, không nói một lời.

Trái lại với biểu hiện của cô, Tô Vận lại rất ung dung, nhàn nhã khi ngồi bất chéo chân và thưởng thức tách trà trên tay.

Bên cạnh hẳn, Cố Dục Thần không ngừng gõ bàn phím lạch cạch và tập trung tranh luận.

- Luật sư Kiều, chỉ dựa vào lời khai của Trình thiếu đây mà anh có thể khẳng định thân chủ tôi đã xâm phạm đến Trình tiểu thư?

Vừa sáng sớm, anh ta đã nhận được một cuộc gọi của Hàn Tiềm nói là Tô Vận bị Trình gia tố cáo với tội danh cưỡng dâm. Anh ta thật sự dựng tóc gáy khi nghe tin này, Tô Vận từ trước đến nay chỉ vui đùa với những cô gái sành sỏi và hoàn toàn phục tùng, tại sao lại có tội cưỡng hiếp chứ? Mà không phải ai khác đó lại là thiên kim tiểu thư của Trình gia.

Chuyện hán day dư cùng Trình Tô Vi thì anh ta đã nghe nói, nhưng không ngờ lại đến mức này!

Thân là một luật sư, biết rõ Tô Vận thật sự phạm tội đó, nhưng Cố Dục Thần vẫn phải giúp hần thoát tội, rõ ràng là đã trái với đạo đức nghề nghiệp.

Bỏ đi!

Cái khi gì mà đạo đức nghề nghiệp, ai bảo Tô Vận là bạn thân của anh ta chứ?

Nhưng nhớ đến những gì Tô Vận đã thừa nhận thật khiến anh ta muốn đánh người.

.....

- Cậu nói thật đi, cậu đã làm gì cô gái đó? Những gì ghi trong đơn tố cáo là thật?

Đứng trước bàn làm việc của Tô Vận, Cố Dục Thần không tránh khỏi bức tức mà hỏi.

Tô Vận xoa xoa vùng thái dương và trả lời một cách thần nhiên.

- Tôi chỉ muốn giải toả một chút thôi, cảm giác ở bên trong cô ta thật sự rất tuyệt đấy!

Cố Dục Thần một tay bóp bóp trán, tay kia chống hông rồi thở hắt ra một hơi dài..

- Vận, cậu hết chỗ để chơi rồi sao mà lại ở ngay Trình gia gây chuyện? Cậu có nghĩ đến hậu quả khi ba cậu biết chuyện không?

Tô Vận rót hai ly rượu vang, đưa một ly cho Cố Dục Thần, hần cầm một ly lên rồi nói.

- Bạn của tớ, tớ biết cậu sẽ không bỏ mặc sự sống chết của tớ đâu. Trình gia chỉ tố cáo trong sự tức giận nhưng chẳng có chứng cứ gì, hơn nữa, lúc đó Trình Tô Vi đã bị tớ chơi đến mức không biết đông tây nam bắc rồi....

Vừa nói hần vừa nở một nụ cười rất đều rồi uống một ngụm rượu. Cố Dục Thần tức giận hét lên

- Cậu ngậm miệng ngay lại cho tớ! Cậu khôn nạn cũng vừa phải thôi, nếu cậu không phải bạn tớ thì tớ đã đâm vào mặt cậu lâu rồi!

Rồi anh ta uống hết cả ly rượu vang, vừa đặt chiếc ly rỗng xuống bàn, anh ta vừa liếc Tô Vận.

- Cậu nghe kỹ đây, đừng nói bất cứ điều gì cả, nó sẽ gây bất lợi cho cậu. Cậu yên tâm được rồi đấy, bởi vì cho dù Trình Sở Uy có không muốn dùng việc kiện tụng lại thì tớ chắc chắn Trình Tố Vi cũng sẽ không ra toà làm chứng nên cậu cũng sẽ không bị gọi ra hầu toà!

.....

Đối diện với Cố Dược Thần là một luật sư trẻ tuổi anh ta, với đôi kính cận nhìn rất thư sinh và có phần lẳng tử. Cậu ta đặt cây bút xuống bàn rồi cười điềm tĩnh.

- Luật sư Cố, quả nhiên danh bất hư truyền, anh nắm rất rõ chứng cứ đấy! Còn tìm hiểu vụ việc rất nhanh. Nhưng tôi muốn nhắc anh một điều này, nghĩa vụ của một luật sư chính là đưa kẻ phạm tội ra trước pháp luật.

Cố Dược Thần điều chỉnh lại tư thế ngồi, mắt vẫn lên quan sát biểu hiện nhỏ nhất của Trình Tố Vi, anh ta cười trừ và nhìn sang luật sư Kiều.

- Luật sư Kiều, đều là luật sư có lẽ anh hiểu rất rõ, chúng ta chỉ có thể nói chuyện dựa trên chứng cứ! Nhân chứng mà bên anh đưa ra đã khẳng định rằng anh ta đã tận mắt nhìn thấy thân chủ tôi bước ra từ phòng của nạn nhân?

Luật sư Kiều không bác bỏ mà gật đầu chắc chắn.

Tất cả những người có mặt ở đây đều quên cả thở mà theo dõi cuộc tranh luận của bọn họ.

Cố Dược Thần gật gật đầu rồi nói tiếp.

- Tôi hôm đó là bữa tiệc sinh nhật của ba nạn nhân, nhân chứng có thể đã uống rượu trước khi nhìn thấy kẻ tình nghi? Dựa vào khả năng đó thì nhân chứng có thể đã nhìn lầm kẻ tình nghi thành thân chủ của tôi!

Nghe anh ta phản biện như vậy, Trình Diên không nhịn được con phần nộ mà lớn tiếng cắt ngang.

- Anh nói bậy, tôi chắc chắn đã nhìn thấy Tô Vận, chắc chắn là Tô Vận!

Vừa nói anh vừa chỉ tay vào mặt Tô Vận, mặt đỏ gay.

Trình Sở Uy ngồi bên cạnh luật sư Kiều nãy giờ chỉ im lặng theo dõi nhưng vẫn không thể nhịn được mà lên tiếng

- Luật sư Cố, tôi hiểu rất rõ tiểu Diên chắc chắn không nhận lầm người, cậu không nên bác bỏ lời nói của nó một cách phiến diện như vậy được!

Cố Dược Thần cười lịch sự rồi trực tiếp hỏi Trình Diên.

- Nhân chứng, sau khi anh xuống máy bay lúc mười bảy giờ ba mươi, anh đã đến club để đón nạn nhân, lúc đó là hơn mười chín giờ, trong khoảng thời gian anh cùng nạn nhân ở club, anh đã uống rượu? Khi anh đưa nạn nhân trở về Trình gia, anh cũng đã uống vài ly rượu. Theo kiểm tra nồng độ cồn trong cơ thể anh ngày hôm sau vẫn còn vượt quá mức quy định, điều đó có thể khẳng định rằng vào lúc anh nhìn thấy kẻ tình nghi đã sử dụng một lượng cồn khá lớn, nên khả năng anh nhìn lầm người hoàn toàn có thể xảy ra.

Lâm Nhục Tranh cảm ghét nhìn Tô Vận đang ngồi đối diện, bà ôm chặt con gái hơn và liên tục vỗ nhẹ sau lưng cô. Mà Tô Vận chẳng hề để bà vào mắt, hần chỉ nhìn Trình Tố Vi đang co người sợ hãi trong chiếc chăn lớn, khoé môi hần giương giương tự đắc rồi rút một điều xì gà ra, thản nhiên châm lửa như đang ngồi giải trí.

Nhìn hành động đó của hần, Cố Dược Thần liền đưa tay chặn lại và nói nhỏ vào tai hần.

- Cậu nghiêm túc chút đi! Tớ là luật sư biện hộ cho cậu chứ không phải bảo mẫu, nếu cậu còn xem tớ là bạn thì dẹp ngay vẻ ngông cuồng của cậu lại!

Tô Vận nghe xong không những không thực hiện theo mà còn nháy mắt với anh ta, cười rất vui vẻ.

- Bạn của tớ, cậu lo gì chứ? Cậu cứ yên tâm làm việc của cậu, tớ lo việc của tớ!

Cố Dược Thần thật sự muốn đâm ngay một đấm vào mặt hần. Trong ba người, Từ Lâm, Doãn Thiên Duật và Tô Vận thì giải quyết rắc rối cho Tô Vận thật sự khiến anh ta muốn phát điên, Tô Vận không bao giờ biết nhìn nhận tình hình!

- Cậu thêm com tú đúng không?

Nghe lời cảnh cáo của Cố Dược Thần, Tô Vận mới thu nộ cười trên môi về và ngồi lại, ra hiệu cho anh ta tiếp tục.

Bên kia, luật sư Kiều vẫn tiếp tục đưa ra những lý luận phản bác.

- Nghi phạm và nạn nhân đã có quen biết từ trước, đây không phải là lần đầu tiên nghi phạm xâm hại đến nạn nhân. Theo như những gì chúng tôi tìm hiểu

được cùng với lời khai của những người liên quan thì nghi phạm nhiều lần đe dọa cưỡng hiếp nạn nhân. Đây chính là động cơ để nghi phạm thực hiện hành động xâm hại nạn nhân ngay tại nhà riêng. Thứ hai, khi chưa được sự đồng ý của chủ nhà mà nghi phạm đã tự tiện xông vào phòng nạn nhân, đây là hành vi xâm phạm trái phép!

Cố Dược Thần rất tập trung theo dõi những lời phản luận của đối phương, anh ta liền cười một cách ung dung nhưng lời lẽ cực kỳ sắc bén.

- Luật sư bên nguyên, khi anh chưa thể đưa ra chứng cứ tiếp theo thì chúng tôi hoàn toàn có thể kiện anh tội vu khống. Nếu anh không thể đưa ra nhân chứng tiếp theo thì tôi sẽ bắt đầu hỏi nạn nhân!

Luật sư Kiều không có phản biện gì và Trình Sở Uy cũng đã đồng ý nên Cố Dược Thần bắt đầu quay sang hỏi Trình Tố Vi.

- Nạn nhân, cô đã quen thân chủ tôi từ trước?

Trình Tố Vi im lặng mà không nói gì, cô ôm chặt mẹ mình hơn.

Cố Dược Thần tiếp tục công kích

- Nạn nhân, trong một thời gian dài cô đã làm phiền thân chủ tôi lần này đến lần khác. Rõ ràng cô có ý định riêng, có rất nhiều tin đồn cho rằng cô vì muốn quyến rũ thân chủ tôi mà đã đến tận club để tìm anh ấy. Những gì tôi vừa nói có phải là sự thật?

Trình Tố Vi sợ hãi lắc đầu, cô vừa khóc vừa vùi mặt vào ngực của mẹ mình.

- Phản đối! Luật sư bên bị đang ép cung nạn nhân.

Nhưng Cố Dược Thần vẫn không có ý định dừng lại.

- Nạn nhân, cô hãy trả lời câu hỏi của tôi, có phải cô có ý định gả gắm thân chủ tôi? Vì không thể thực hiện được ý định của mình nên cô đã tự bày ra vở diễn này, đổ lỗi oan cho thân chủ của tôi!

Luật sư Kiều căng thẳng đến từng sợi dây thần kinh, cậu ta lập tức phản biện.

- Luật sư bên bị, anh nên chú ý lời nói của mình, những gì anh đưa ra cũng chỉ dựa trên suy đoán!

Cố Dược Thần vẫn không để tâm đến lời cảnh cáo của luật sư bên nguyên mà tiếp tục theo dõi biểu hiện của Trình Tố Vi. Quả nhiên, cô đã ngẩng đầu lên và nhìn thẳng vào Tô Vận, hai mắt đỏ hoe vì khóc quá nhiều, khoé mắt vẫn còn ướt, cô nhìn hấn bằng sự căm phẫn và đột nhiên hỏi.

- Anh ghét tôi đến vậy sao? Rốt cuộc thì đến hôm nay tôi cũng đã tìm ra được câu trả lời... Anh không phải Tô Vận! Bởi vì Tô Vận sẽ không bao giờ quên tôi... Tuy rằng tôi không biết tại sao anh lại ghét tôi đến như vậy, nhưng tôi thật sự cảm ơn anh.... đã cho tôi câu trả lời....

Nước mắt đã rơi đầy trên mặt cô mà cô cũng chẳng hề lau đi, cô vẫn nhìn hấn như vậy.

Tô Vận gần như chết lặng khi đối diện với ánh mắt bi thương đó của cô, nhìn thấy những giọt nước mắt của cô. Mây kiếm của hấn khẽ run, mi mắt giựt giựt vài cái. Ngực trái bỗng nhiên nhói lên từng cơn... Nhưng rồi hấn lại nở một nụ cười trào phúng.

- Vậy ư?

Hấn dập tắt điếu xì gà trên gạt tàn và đứng lên, chậm rãi bước về phía Trình Tố Vi. Trước sự kinh ngạc và bất mãn của những người có mặt ở đây, hấn kéo Trình Tố Vi đứng lên một cách thô bạo. Tay chuyển lên bóp chặt cằm cô và nghiêng răng nghiêng lợi nói

- Trình Tố Vi, tôi thật sự không biết em là loại phụ nữ gì đấy! Lúc thì em khóc lóc trước mặt tôi, lúc thì tìm mọi cách quyến rũ tôi...

Lâm Nhượng Tranh bị Tô Vận đẩy ngã xuống sofa, bà tức giận đứng lên và mắng.

- Tô Vận, cậu bỏ Vi Vi ra ngay! Nếu cậu còn muốn làm hại con tôi thì tôi sẽ khiến cậu phải trả giá!

Trình Sở Uy và Trình Diên cũng hoảng loạn cùng lúc đứng lên..

- Tô tổng, cậu mau bỏ Vi Vi ra!

Tô Vận hoàn toàn bỏ ngoài tai những lời cảnh cáo xung quanh mà ngông cuồng giữ chặt Trình Tố Vi, lời cô sát đến chân tường khiến cô làm rơi chiếc chân đang chèo trên người. Hấn chống một tay lên tường, bao vây cô trong phạm vi chỉ thuộc về hấn.

- Trình Tố Vi, em thật sự rất có bản lĩnh, tôi khâm phục em!

Nói đoạn, hấn dừng lại rồi ghé sát môi vào tai cô, giọng điệu châm chọc.

- Tôi qua em đã rất nhiệt tình, vậy mà em quên nhanh như vậy? Bây giờ còn muốn kiện tôi? Tốt thôi! Em cứ việc kiện, và đem hết những chuyện ân ái của chúng ta kể trước toàn dân cả nước, để tất cả mọi người đều được biết em là một con dâm phụ quyến rũ đàn ông...

Trình Tố Vi nước mắt lưng tròng nhìn hấn, cô liều mạng lắc đầu..

- Tôi không có! Anh đang nói bậy....

Luật sư Kiều bên cạnh thấy tình hình chuyển biến như vậy liền lên tiếng phản đối.

- Nghi phạm, đề nghị anh dừng hành động của mình lại ngay lập tức! Anh đang đe dọa nhân chứng trong quá trình lấy lời khai. Tôi đề nghị anh hãy giữ khoảng cách với nạn nhân!

Bên cạnh, Cố Dược Thần cũng bất mãn nói lớn.

- Vận, cậu dừng lại ngay, mau bỏ cô ấy ra! Nếu cậu còn tiếp tục gây rối thì tớ sẽ không lo vụ này nữa, cậu tự mà tìm luật sư khác đi!

Dù là bạn bè nhưng anh ta thật sự không thể nhắm mắt cho qua hành động hết mức quá đáng nàu của Tô Vận được.

Tô Vận vẫn không nghe lời cảnh cáo của bất kỳ ai, ghé vào tai Trình Tố Vi và nói tiếp.

- Tôi nói bậy? Trình Tố Vi, em đối với đàn ông đều như vậy sao?

Trình Tố Vi ngước đôi mắt đầy uất hận và bị che bởi một màn nước mỏng lên nhìn hấn.

Đối diện với ánh mắt này của cô làm Tô Vận bức bối khó chịu, hấn bóp chặt cằm cô và gặng từng tiếng một.

- Mẹ nó, em đừng có dùng cái ánh mắt chết tiệt đó mà nhìn tôi!

Trình Tố Vi bị hấn dọa sợ thêm, cô cố gắng giãy giụa ra khỏi người hấn nhưng càng bị hấn khống chế chặt hơn.

- Đứng yên cho tôi! Em muốn thách thức tôi?

Những người xung quanh đều không dám cảnh giác lơ là, mọi ánh mắt đều đổ dồn về hai người họ, với hy vọng Tô Vận sẽ không làm gì đó quá đáng!

Trình Tố Vi sợ hãi cúi mặt xuống, cô thật sự đã chịu đứng nguyên.

Thấy cô ngoan ngoãn nghe lời khiến Tô Vận rất hài lòng, hấn lại nói vào tai cô.

- Ngoan lắm, bây giờ em trả lời bọn họ được rồi đấy! Em thật sự muốn ra toà?

Trình Diên nhin không được mà lớn tiếng quát.

- Tô Vận, anh làm như vậy không phải khiến cô ấy nghe lời anh mà là làm cho cô ấy sợ anh đấy!

Lời của Trình Diên thật sự đã khiến Tô Vận phải bận tâm, hai tay hấn hình như run nhẹ nhưng lại được hấn che giấu rất tốt, hấn bóp chặt cằm của Trình Tố Vi và ép cô nhìn thẳng vào mắt hấn, tức giận hỏi.

- Em sợ tôi?

Hai tay Trình Tố Vi đang nắm chặt góc váy đã đổ một tầng mồ hôi; cô nhin đau mà lắc đầu.

Tô Vận buông lỏng tay hơn nhưng nụ cười giấu cợt vẫn duy trì trên môi.

- Tốt! Trả lời đi nào, em thật sự muốn khởi kiện?

Cố Dược Thần và luật sư Kiều đưa mắt nhìn nhau rồi lần lượt nói.

- Vận, cậu dừng lại đi!

- Trình tiểu thư, cô đừng lo, cô có âm ức gì thì hãy nói ra hết đi, tôi sẽ đòi lại công bằng cho cô!

Tô Vận nở một nụ cười trào phúng rồi bỏ Trình Tố Vi ra, lùi lại vài bước nhưng vẫn không thu tầm mắt lại và nhìn cô như cảnh cáo rồi hất cằm về phía luật sư Kiều và Cố Dược Thần.

Trình Tố Vi cố gắng giữ bình tĩnh để nói với tất cả bọn họ.

- Luật sư Kiều, mọi chuyện chỉ là hiểu lầm thôi, xin lỗi vì đã phiền đến anh!

Dáng vẻ cô vô cùng nhút nhát, cô quay sang nói với Cố Dược Thần.

- Luật sư Cố, xin lỗi vì đã làm phiền, Trình gia sẽ sớm rút đơn kiện thân chủ anh lại!

Cô tiếp tục nói lần lượt với từng người.

- Ba, mọi chuyện dừng lại ở đây được rồi! Ba rút đơn kiện lại đi ạ!

- Mẹ, xin lỗi vì đã làm mẹ phải lo lắng.....

- Anh hai, anh nhìn lầm rồi ạ....

Cuối cùng, cô đưa tay hướng về phía quán gia, mệt mỏi nói.

- Thím Kì, cháu mệt rồi ạ.....

Thím Kì cố nén đau xót trong lòng và đến dìu cô lên cầu thang.

Lâm Nhược Tranh bắt mắt trông mắt nhìn Tô Vận rồi xoay người đi lên lầu.

Trình Sở Uy đứng đó với vẻ mặt khó chấp nhận, ông hừ lạnh một tiếng.

- Tô Vận, món nợ mà cậu đã nợ Vi Vi và cả món nợ Tô gia các người nợ chúng tôi, tôi sẽ từ từ tính với cậu. Ngay từ lúc bắt đầu tôi đã nhận thấy cậu không thật lòng với con gái tôi.

Ông bực tức đi vào thư phòng cùng luật sư Kiều.

Tô Vận đứng lặng rất lâu, nước mắt của Trình Tố Vi, sự căm phẫn của cô và cả những lời Trình Sở Uy vừa nói như một tảng đá lớn đè chặt cơ thể hần.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Căn Bã! Anh Quên Em Rồi sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Ký ức

Vừa đi ra gara, Cố Dực Thần vừa bực nhọc phàn nàn

- Tớ đã nói với cậu thế nào? Cậu chỉ cần ngồi yên theo dõi là được, cậu làm vậy là đang đe dọa nạn, cản trở luật sư lấy lời khai đẩy cậu biết chưa? Trình gia có thể dựa vào điểm này mà không rút lại đơn kiện, ngược lại còn có thể kiện cậu thêm tội đe dọa nạn nhân.

Anh ta nói không ngừng nghỉ nhưng Tô Vận đi bên cạnh thì cứ im lặng và suy tư điều gì đó. Hình như hần chẳng nghe lọt tai câu từ nào, sau đó đột nhiên bước nhanh hơn và đưa tay làm động tác tạm biệt.

- Cảm ơn cậu, tớ đi trước đây!

Cố Dực Thần chờ người ra nhìn hần lên xe và vụt mắt, anh ta thở dài một hơi rồi cũng lấy xe của mình.

- -----

Trên giường của Trình Tố Vi bày rất nhiều bức vẽ về Tô Vận. Đây là những bức tranh mà cô đã vẽ theo ký ức của mình suốt bốn năm qua....

Khuôn mặt của hần, nụ cười của hần, dáng người của hần...cô nhớ

tất cả, bốn năm qua không ngày nào cô không nhớ hần. Mỗi lần nhắm mắt lại cô đều nghe được giọng hần, thì thầm bên tai cô "anh yêu em"; cô nhớ từng cử chỉ dịu dàng của hần khi ở bên, nhớ ánh mắt trìu mến mà hần nhìn cô, nhớ vòng tay quen thuộc của hần.... Nhưng đôi lại, hần đã quên cô rồi, hần đã xóa hết tất cả những ký ức về cô.....

Không phải!

Hần không phải Tô Vận mà cô yêu!

Hần làm nhọc cô, khinh rẻ cô, sỉ nhục cô.... Nếu hần thật sự là Tô Vận của cô thì sẽ không như vậy.

Ngay từ khi gặp hần, cô không nên hy vọng, ánh mắt khi đó hần nhìn cô hoàn toàn xa lạ, không phải là ánh mắt từng âu yếm nhìn cô. Lẽ ra cô nên chấp nhận sự thật từ bốn năm trước.

Tô Vận mà cô yêu thật sự đã chết rồi!

Hắn đã chết từ tai nạn ngày hôm đó. Lẽ ra cô nên học cách chấp nhận từ lâu rồi. Tại sao cô vẫn mãi hy vọng? Có phải cô quá ngốc không?

Trình Tố Vi ngồi thất thần ở giữ chiếc giường, cô cứ nhìn khuôn mặt Tô Vận trong từng bức tranh, nước mắt của cô rơi xuống và làm nhoà nhiều bức vẽ ở gần, một vài bức đã bị cô vô thức nhàu nát trong tay.

Cô bỏ những bức tranh trong tay xuống và xé bỏ miếng dán trên cổ tay, để lộ vết sẹo dài và rất sâu. Cô đưa tay kia vuốt nhẹ lên đó.

Đây là vết thương của bốn năm trước, khi cô mất đi người mà cô yêu nhất.

Và bây giờ, một vết thương mới lại hình thành, nhưng nó ở trong tim cô, một vết sẹo có lẽ không bao giờ lành, nỗi đau này có lẽ cô phải dành cả cuộc đời để quên đi.

.....

- Đồ ngốc, em quên ăn kem để về sớm được không? Lại bị ướt mưa rồi.

Tô Vận vừa cầm lấy khăn lau mái tóc ướt sũng cho Trình Tố Vi vừa phàn nàn.

Trình Tố Vi ngồi trên ghế đung đưa hai chân, trên tay cầm một cốc sữa nóng, cô vừa uống một ngụm xong liền cái búống.

- Em đã nói bao nhiêu lần rồi, nếu anh cứ gọi em là đồ ngốc thì em sẽ không đến đây nữa!

Tô Vận vừa cười vừa lắc đầu, hắn tạm dừng lại và lấy máy sấy tóc cho cô.

- Ở đây là nhà chúng ta, em không về đây thì về đâu?

Trình Tố Vi hai tay bọc chặt cốc sữa trên tay để tìm chút hơi ấm, cô đáp lại rất lạnh lẽ.

- Đây là nhà anh, đâu phải nhà em.

Tô Vận liền bật cười, hắn dùng tay chải sơ tóc cho cô rồi tắt máy sấy đi và đặt sang một bên; hắn ôm lấy cô từ phía sau, cằm tì vào vai cô và nói

- Rất nhanh thôi đây sẽ là nhà của em. Chúng ta sẽ cùng sống ở đây, còn cả những bảo bối của chúng ta nữa.

Dứt lời, hắn liền hôn lên má và môi của cô.

Trình Tố Vi hơi cọ ngoay người, cô phản bác lại.

- Ai nói em sẽ ở cùng anh?

Tô Vận càng ôm chặt cô hơn, không để cô có cơ hội chạy thoát.

- Vì, bốn năm nữa anh nhất định sẽ cầu hôn em, từ đây đến lúc đó em không được thay lòng đâu đấy!

.....

Lúc đó cô mới chỉ là một nữ sinh trung học, tình yêu đầu đời của cô có thể chỉ là một tình yêu ngây ngô của một đứa trẻ, cô cũng đã từng nghĩ như vậy, nhưng không phải, cô yêu Tô Vận không phải cách mà một cô thiếu nữ cảm nắng một người đàn ông hoàn hảo như hoàng tử trong mơ, cô yêu hắn theo từng nhịp đập của trái tim, yêu theo cách một người phụ nữ yêu một người đàn ông của đời mình.....

Cầm một bức vẽ lên, Trình Tố Vi vô thức hỏi.

- Vận, đã bốn năm rồi, anh nói chúng ta sẽ kết hôn mà.....anh quên rồi sao.....

Hắn đã quên cô, quên hết lời hẹn ước của hai người, hắn đã đi quên mất đường về.

Cô đã làm gì sai? Tại sao chuyện này lại xảy ra với cô? Người đó là của cô mà.... tại sao ông trời lại nhẫn tâm cướp hắn khỏi cô đến hai lần như vậy?

- - - - -

Từ lúc rời khỏi Trình gia, Tô Vận đã liên tục đau đầu, hắn vừa lái xe vừa lấy tay còn lại xoa xoa hai bên thái dương, lắc đầu cho tỉnh táo.

" Vận, em yêu anh "

Giọng nói và câu nói quen thuộc đó lại xuất hiện trong đầu hắn, tần số càng lúc càng cao, khiến đầu hắn như muốn nứt ra.

Ánh mắt đầy bi thương của Trình Tố Vi cứ đeo bám, ám ảnh hắn.

Kít!!!

Nhanh chóng tấp vào lề đường, hắn vừa ôm đầu vừa thở hồng hộc. Ngực trái hắn cảm giác như bị vật gì đó đâm vào, đau đớn.

.....

Hình như rượu không đủ để làm Trình Tố Vi say hoàn toàn, vừa trải qua một trận kích tình nên cô đã mềm nhũn ra và nằm gối đầu trong ngực của Tô Vận, mồ hôi trên trán cô nhễ nhại, làm dính rất nhiều sợi tóc.

Tô Vận nhìn cô gái nhỏ trong ngực, sắc mặt không chút biểu cảm, hắn vừa định ngồi dậy thì đột nhiên cô đưa tay ôm lấy một tay hắn lại, nhỏ giọng thì thào.

- Vận, anh quên em thật rồi sao? Em biết là tại em nên chúng ta mới gặp tai nạn, em nên nghe lời anh, không đòi lấy lại quả bóng bay, là tại em đã quá ngang bướng, em xin lỗi, xin lỗi anh...

Tô Vận không khỏi kinh ngạc khi nghe cô nói như vậy, không biết có phải vì tác dụng của rượu mà cô nói làm nhảm không nhưng hắn vẫn ngồi xuống nghe cô nói như bị thôi miên. Hắn không biết mình lại đưa tay lau nước mắt cho cô khi cô đang nói.

- Vận, em nhớ anh lắm, anh có biết không? Bốn năm qua ngày nào em cũng nhớ anh. Anh đã hỏi vết sẹo này ở đâu ra đúng không.

Vừa nói cô vừa lấy tay tháo lớp da giả trên cổ tay ra, đưa cánh tay có vết sẹo đó tới trước mặt hắn, cô tiếp tục nói

- Là em tự làm ra nó đấy! Chỉ một nhát rạch xuống thôi, nhưng tại sao em lại đau như vậy..... Tại sao anh có thể tàn nhẫn đến như vậy? Anh đã hứa chỉ cần bốn năm nữa chúng ta sẽ kết hôn mà, anh quên những lời mình đã hứa rồi sao.....

Những ngón tay thon dài của Tô Vận vẫn đang nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, hắn lặng nhìn cô rất lâu dưới ánh đèn mập mờ.

.....

Những gì cô nói lẽ ra hắn không cần để trong lòng làm gì, có thể cô chỉ nói lung tung lúc say. Nhưng tại sao hắn lại có cảm giác quen thuộc và âm ỉ đau như thế này?

Cảm giác rất thật, hình như cô không nói dối cũng không nói linh tính.

Như vậy rốt cuộc là thế nào đây?

Hắn và cô từng quen nhau trước đây?

Bốn năm trước?

Đó là thời điểm hắn đã gặp tai nạn?

Chẳng lẽ hắn đã đánh mất ký ức quan trọng gì sao?

Vừa lắc đầu, Tô Vận vừa cố gắng lấy lại tinh tảo, hắn lấy điện thoại gọi cho một người.

- Bác sĩ Châu, chúng ta gặp nhau đi!

- -----

Một tay nhàu nát hồ sơ thông tin cá nhân của Trình Tố Vi và ném vào thùng rác, Đường Nhã Tịnh nở một nụ cười đầy nham hiểm khi bước nhanh ra khỏi bệnh viện.

Vừa lái xe ra khỏi bệnh viện, Đường Nhã Tịnh lập tức phanh thắng gấp vì có một chiếc xe khác đang lao tới, cô ta bực bội mở cửa bước xuống và đến gõ gõ vài cái lên kính chiếc xe đã chặn đường.

Kính xe hạ xuống, gương mặt tuấn tú đậm nét cười của một người đàn ông xuất hiện, vừa nhìn thấy Đường Nhã Tịnh, anh ta liền niềm nở chào hỏi.

- Bác sĩ Đường? Chúng ta lại gặp nhau rồi, cô còn nhớ tôi chứ?

Đường Nhã Tịnh cũng rất nhạy với gương mặt của người khác, vừa nhìn người đàn ông đó đã nhận ra ngay, cô ta liền nở một nụ cười lịch thiệp.

- Trương tổng, thật không ngờ lại gặp anh ở đây!

Trương Định Siêu cười rất ôn nhu, anh ta mở cửa bước ra khỏi xe và đưa tay ra trước mặt Đường Nhã Tịnh.

- Bác sĩ Đường, rất vui được gặp lại cô! Cô đang định đi đâu sao? Trông cô rất vội!

Đường Nhã Tịnh nở một nụ cười xã giao, cô ta đưa tay bắt lấy tay Trương Định Siêu.

- Rất vui được gặp lại, Trương Tổng! Trông anh cũng thật rảnh rỗi, không phải anh đang lái xe dạo quanh Thượng Hải này chứ?

Trương Định Siêu cũng không phủ nhận, anh ta vuốt vuốt cằm và nói.

- Cũng không hẳn là dạo chơi, tôi có một người bạn quen thân ở London, anh ấy về nước sau tôi vài ngày, về để mừng tuổi của ba mình, hôm qua gia đình có xảy ra chút chuyện nên chúng tôi cũng chưa có dịp gặp lại. Tôi hơi buồn chán nên cũng muốn ra ngoài đổi chút gió.

Đường Nhã Tịnh nghe xong liền đưa tay che miệng cười trộm, cô ta vừa cố nhịn cười vừa nói.

- Trương tổng, anh mắc bệnh nói nhiều sao? Còn cả chứng mất phương hướng nữa. Anh đến bệnh viện để đổi gió? Còn chuyện bạn của anh, anh đâu cần phải giải thích quá rõ như vậy!

Trương Định Siêu cười gượng gạo và đưa tay gỡ gỡ sau gáy.

- Đó là do cô hỏi nên tôi mới trả lời thôi.

Đường Nhã Tịnh thu lại nụ cười của mình rồi nghiêm túc nói.

- Tôi biết rồi, tôi không nên cười anh! Dù sao cũng rất vui vì gặp lại được anh. Bây giờ tôi có chuyện cần phải làm, chúng ta gặp lại sau nhé!

Nói xong, cô ta liền vẫy tay và cười tạm biệt, chạy nhanh vào trong xe.

Trương Định Siêu chỉ biết ngơ ngác đứng nhìn chiếc xe chạy vụt mất nhanh chóng.

- -----

Bác sĩ Châu chính là bác sĩ mổ chính cho Tô Vận bốn năm trước cùng với Đường Nhã Tịnh. Ông ta là người biết rất rõ sự tình bốn năm trước nhưng chưa bao giờ nói ra.

Hôm nay Tô Vận đột nhiên đến đây khiến ông ta có dự cảm không lành.

- Tô tổng, cậu không khoẻ ở đâu sao?

Tô Vận ngồi ở ghế đối diện với ông ta, gương mặt ngưng trọng nặng nề.

- Bác sĩ Châu, gần đây tôi có những triệu chứng rất lạ, tôi thường xuyên đau đầu và chóng mặt, thỉnh thoảng còn nghe một giọng nữ nhân mơ hồ, nhưng sáng nay tôi đã nghe rõ hơn và còn lặp lại rất nhiều lần. Cảm giác rất thân thuộc, có phải tôi đã đánh mất một phần ký ức quan trọng? Có phải có ai đó đã bị tôi lãng quên đi?

Hai tay bác sĩ Châu dưới bàn run nhẹ, ông ta cố gắng giữ vững tinh thần mà trả lời.

- Không có! Bốn năm trước khi phẫu thuật thành công chúng tôi đã kiểm tra toàn bộ hoạt động trong não bộ của cậu rồi, cậu không hề có dấu hiệu mất trí nhớ vĩnh viễn hay tạm thời, cũng không có dấu hiệu của bệnh lý nào về hoạt động của não bộ và hệ thần kinh.... Những triệu chứng mà cậu nói chỉ là do áp lực công việc hoặc chế độ làm ăn uống, nghỉ ngơi của cậu không hợp lý mà thôi. Còn giọng nói mà cậu nghe được có thể chỉ là do ảo giác.

Tô Vận lắc đầu biểu hiện sự không đồng tình, hắn đưa ra ý kiến phản bác.

- Không đúng, cảm giác đó rất quen thuộc. Tôi sẽ làm kiểm tra lại một lần nữa, ông hãy sắp xếp cho tôi. Nếu ký ức của tôi biến mất thật, tôi phải tìm lại nó!

Giọng điệu của hắn rất kiên quyết và quyết định cũng đã rõ ràng. Vừa nói xong hắn đã đứng lên và đi ra khỏi phòng làm việc của bác sĩ.

Bác sĩ Châu nhìn bóng lưng hắn đã mất dần mới thở phào một hơi rồi rút điện thoại ra gọi.

- Chủ tịch, Tô tổng vừa rời khỏi, cậu ấy đã hỏi đến chuyện của bốn năm trước, còn yêu cầu làm kiểm tra lại, tôi phải làm gì tiếp theo đây ạ!

Đầu dây bên kia truyền lại một giọng già nua nhưng rất đồng dạng.

- Không được để nó nhớ ra bất kỳ điều gì về Trình Tố Vi. Cho dù phải làm bằng cách nào, thậm chí biến nó thành một thằng khờ khạo cũng không được để nó nhớ ra!

Bác sĩ Châu có chút do dự.

- Chủ tịch, tôi thấy hay là chúng ta nên dừng lại, cho cậu ấy biết sự thật, cô gái đó chẳng làm gì để phải chịu tội cả.....

Người đàn ông đó gần như tức giận đến găm lên.

- Con gái của một đôi gian phu dâm phụ mà không có tội sao? Chẳng nào tôi còn sống tôi sẽ không để cho Trình gia được hạnh phúc, vụ tai nạn bốn năm trước lẽ ra Trình Tổ Vi nên chết đi rồi, nhưng không ngờ tiểu Vận lại liều mạng để cứu nó. Cũng rất may hai người đã kết thúc, nếu không tôi sẽ đem Trình gia chôn sống cùng nhau.

Bác sĩ Châu chẳng còn gì để nói, ông ta chỉ còn biết thờ dài.

Nếu muốn trách thì chỉ còn biết trách ông trời đã trêu đùa bọn họ mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cặn Bã! Anh Quên Em Rồi sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Triển lãm

Tô Vận vẫn không ngừng xoa xoa thái dương, hần uể oải đi tới chỗ đậu xe, từ trầm tư hần chuyển sang chán ghét khi nhìn thấy Đường Nhã Tịnh đang đứng bên cạnh xe hần.

Vừa thấy Tô Vận, Đường Nhã Tịnh đã mừng rỡ cười rộng cả khoe miệng và không chút kiêng dè mà chạy đến ôm chặt lấy cánh tay hần, đồng đánh nói

- Vận, anh đừng lạnh lùng với người ta như vậy được không? Người ta vì muốn gặp anh nên đã đứng đây rất lâu đây, chân mỏi cả rồi này.....

Tô Vận khó chịu hất cô ta ra khỏi người, lạnh nhạt phán một câu.

- Bên trong có phòng chờ, bên ngoài có quán cà phê. Bản thân cô là một bác sĩ, hơn nữa ở đây là bệnh viện. Tôi nói như vậy mà cô cũng chưa hiểu?

Đường Nhã Tịnh dù uất ức nhưng vẫn cố nuốt trong lòng, cô ta nhất quyết phải bám được vào người của Tô Vận.

- Vận, anh đừng như vậy nữa mà, người ta chỉ muốn gặp anh thôi...

Tô Vận trừng mắt nhìn cô ta, trực tiếp dùng sức đẩy cô ta ra làm cô ta lao đảo suýt thì ngã nhào xuống, đáng vẻ lười biếng của hần chui vào trong xe, chẳng buồn nói thêm nửa lời nào.

Đường Nhã Tịnh tức đến máu trong người sôi trào, cô ta nghiêng chặt răng mà vừa hét vừa chạy đến đập lên cửa kính xe của Tô Vận liên tục.

- Vận, anh biết rõ Trình Tổ Vi đến đâu cơ chứ, anh nói anh hứng thú với cô ta nhưng cô ta không hề để anh vào mắt. Hứa Vỹ Thành mới thật sự là người đàn ông của cô ta, anh ta đã mở một cuộc triển lãm cho riêng Trình Tổ Vi. Chắc bây giờ bọn họ đang vui vẻ với nhau rồi, anh nghĩ cô ta sẽ nghĩ đến anh sao?

Nghe thông tin mà Đường Nhã Tịnh nói, Tô Vận liền đẩy cửa bước ra, khẩn trương hỏi.

- Cô vừa nói gì? Triển lãm?

Đã mấy ngày rồi, từ lúc mở cuộc thảo luận, hần đã không còn gặp Trình Tổ Vi nữa, cảm giác trống trải ấy khiến hần vô cùng khó chịu.

Có lẽ cô đã nhốt mình trong Trình gia và chẳng buồn ra ngoài. Nhưng đột nhiên lại xuất hiện một buổi triển lãm, cô là một họa sĩ nên chắc chắn sẽ tham dự, hơn nữa đó còn là buổi triển lãm của mình cô!

Tốt thôi!

Nếu cô đã cố tình tránh mặt hần thì hần sẽ tự động đến tìm cô.

Buổi triển lãm của B&C được rất nhiều người trong giới nghệ thuật quan tâm và đến tham dự, trong đó có rất nhiều danh họa nổi tiếng tiếng giới.

Đây là buổi triển lãm nhằm quảng bá tên tuổi của B&C nhưng cũng là một buổi triển lãm mà Hứa Vỹ Thành đặc biệt chuẩn bị những điều bất ngờ dành cho Trình Tổ Vi. Theo mong muốn cô từng nói, anh đã cho trưng bày bức vẽ của Phương Du Kỳ- bạn thân của cô.

Buổi triển lãm càng lúc càng náo nhiệt và rất nhiều lời bàn luận tích cực về những bức tranh được đem ra triển lãm.

Nhờ buổi triển lãm này mà Trình Tổ Vi mới chịu ra khỏi nhà, cô vừa muốn tìm một thú vui để quên đi những gì đã xảy ra trong thời gian qua, vừa muốn

xem thành quả nghệ thuật của bản thân.

Những bức vẽ của cô và Phương Du Kỳ được đặt gần nhau ở dãy trung tâm, cô đã đứng xem chúng một lúc lâu rồi. Hứa Vỹ Thành cũng bảo cô đứng đây đợi anh đi gặp khách hàng.

- Trình tiểu thư, cô thật sự là một họa sĩ có triển vọng đấy! Những bức tranh này rất đẹp và có hồn.

Trình Tố Vi giật mình xoay người lại nhìn, cô liền cười chào hỏi.

- Nghiêm tiên sinh, anh đến vì Du Kỳ sao?

Nghiêm Hào Dương cười cười và gỡ tay sau gáy, gật đầu.

- Tôi sẽ đợi cô ấy!

Trình Tố Vi thở dài một hơi, do dự nói

- Không biết Du Kỳ có đến được không, cậu ấy bị tên ác ma đó trông rất kỹ.

Nghiêm Hào Dương tự tin nhìn cô và dứt khoát lắc đầu.

- Tiểu Kỳ nhất định sẽ đến!

Trình Tố Vi không đành lòng dập tắt hy vọng của anh, cô liền lôi chủ đề khác ra bàn bạc.

- Nghiêm tiên sinh, anh xem những bức tranh này, thật sự rất đẹp nhỉ? Du Kỳ đã đặt rất nhiều tâm huyết vào nó đấy!

Nghiêm Hào Dương thoáng nhìn biểu cảm của cô, tuy cô đã cười rất tươi nhưng hình như không phải như vậy.

- Trình tiểu thư, có phải cô có chuyện gì giấu tiểu Kỳ không? Tuy cô không thừa nhận nhưng tôi có thể thấy được cô thật sự không vui.

Bị nói trúng tâm tư khiến Trình Tố Vi lúng túng, khó xử, cô đang úp úp mở mở định nói gì thì bị giọng nam nhân phía sau cắt ngang.

- Trình Tố Vi, tôi tưởng em xấu hổ đến mức không dám ra khỏi nhà rồi, nhưng không ngờ em lại ở đây quyến rũ đàn ông?

Nhìn thấy Tô Vận bước đến, Trình Tố Vi như gặp ma giữ ban ngày, cô giương đôi mắt sợ hãi và đề phòng nhìn hắn, nhanh chóng đứng sau lưng Nghiêm Hào Dương để tìm chỗ dựa an toàn, toàn thân cô run rẩy, ngón tay ngón chân bắt đầu lạnh ngắt.

Hành động của cô khiến Tô Vận không hài lòng, hắn cau chặt mày kiếm, tỏ vẻ tức giận.

- Em trốn tôi? Em nghĩ em có thể trốn được tôi? Hay vì em trước mặt người đàn ông mới của em mà em vờ làm nai tơ để được người khác thương xót?

Nói đoạn, hắn ngừng lại để quan sát biểu hiện của cô rồi tiếp tục trêu chọc.

- Xem nào! Trình Diên, Hứa Vỹ Thành, bây giờ còn có cả Nghiêm Hào Dương, tất cả đều vây quanh em tối nay, chắc em đang rất hài lòng!

Nhận thấy sự cảnh giác của Trình Tố Vi ngay từ lúc đầu và những lời Tô Vận nói, Nghiêm Hào Dương đã phần nào đoán ra quan hệ của hai người, anh lên tiếng phản bác

- Tô tiên sinh, nếu đã đến đây thì mời anh thưởng thức những bức tranh được triển lãm, một người bận rộn như anh không nên để thời gian làm những việc vô nghĩa được.

Tô Vận nghe xong, không giận mà cô cười, nụ cười của sự khinh miệt.

- Nghiêm tiên sinh, sở thích của anh cũng thật lạ, anh lại hứng thú với một món đồ mà tôi đã dùng qua.

Nghiêm Hào Dương thầm thở dài trong lòng và cười nhả nhận

- Chỉ là món đồ anh đã dùng qua, không phải món đồ anh đã vứt đi, tôi có hứng thú có quá mạo phạm không đây?

Hai mắt Tô Vận vẫn dán trên người Trình Tố Vi, hắn cười nhạt và gật đầu.

- Chỉ là một dụng cụ giải quyết nhu cầu, tôi không keo kiệt đến mức không thể cho người khác mượn, nếu anh muốn thì cứ tự nhiên. Nhưng tôi muốn nhắc nhở anh, cô ta thật sự rất đam mê đấy, ba người đàn ông cũng chưa thể thỏa mãn cô ta.

Nghiêm Hào Dương thật sự bất ngờ khi nghe những lời này, tuy Trình Tố Vi và anh chỉ là quan hệ quen biết bình thường nhưng chứng kiến cảnh cô bị một gã đàn ông si nhục như vậy thật khiến anh thấy tức giận.

- Tô tiên sinh, cảm ơn anh đã nhắc nhở, nhưng đây đâu phải chuyện anh cần bận tâm!

Từ đầu đến cuối, Trình Tố Vi chỉ đứng lặng im sau lưng Nghiêm Hào Dương, cô hoàn toàn chết lặng khi nghe những gì Tô Vận nói, tim cô như bị ngàn lưỡi dao cứ vào, đau đớn.

Hắn thật sự chỉ xem cô là dụng cụ phát tiết mà bất kỳ người đàn ông nào cũng có thể đụng đến!

Đối với hắn, cô lại là một món đồ chơi, hắn có thể ném đi hoặc đùa bỡn trên tay.

Không thấy Trình Tố Vi lộ mặt khiến Tô Vận càng tức tối, hắn hướng đến sau lưng Nghiêm Hào Dương mà đi tới.

Trống ngực Trình Tố Vi đập liên hồi, cô run rẩy lùi từng bước một, chân nọ đạp phải chân kia suýt nữa thì ngã nhào xuống.

Nhận thấy được sự sợ hãi và đề phòng của cô, Nghiêm Hào Dương liền đưa tay chặn ngang trước mặt Tô Vận.

- Tô tiên sinh, hy vọng anh tự trọng! Trình tiểu thư không muốn tiếp chuyện với anh, chẳng lẽ anh không nhận ra?

Tô Vận nghe xong liền nhếch môi cười khinh.

- Nghiêm tiên sinh, đây là chuyện giữ tôi và Trình tiểu thư, anh không nên xen vào thì hơn!

Không khí càng lúc càng ngột ngạt, Trình Tố Vi biết không thể trốn mãi như vậy nữa, cô đành lấy hết can đảm mà bước ra chậm rãi, cô nhìn thẳng vào mặt Tô Vận rồi nói.

- Tô Vận, anh lo tôi không thể thoả mãn? Tại sao anh không thử hỏi tại sao anh không thể khiến tôi thoả mãn mà còn cần đến bao nhiêu đàn ông khác? Có hay không anh cần phải kiểm tra lại khả năng của mình?

Tô Vận không thể ngờ rằng cô có thể nói ra những lời khiêu khích hắn như vậy, hắn cực kỳ phẫn nộ mà nhìn cô.

- Em xem thường khả năng của tôi? Trình Tố Vi, có phải sự trừng phạt của tôi chưa đủ để em biết điều?

Trình Tố Vi cười, nụ cười yếu ớt và thê lương, cô đưa tay vén lại vài sợi tóc rối trước mặt, điềm nhiên đáp.

- Đó là do anh tự nghi ngờ đấy chứ? Anh không tin vào khả năng của mình chứ không phải tôi nên anh mới tìm mọi cách để tiếp đãi tôi?

Tô Vận chỉ muốn bóp chết cô ngay lập tức!

Cô lại dám ở trước mặt bao nhiêu người mà coi thường bản lĩnh đàn ông của hắn!

Nhưng hắn chưa được nói gì thì một tên vệ sĩ đã chạy đến nói gì đó vào tai hắn. Lập tức, hắn cùng mấy tên vệ sĩ rồi đi.

Trình Tố Vi thở phào một hơi, cô cảm giác hai chân mềm nhũn như vừa thoát ra khỏi địa ngục.

.....

Buổi triển lãm đã thực sự bắt đầu.

Trình Sở Uy và Lâm Nhược Tranh bận rộn tiếp đón khách khứa, bên cạnh còn có một vài nhân viên của B&C.

- Ba, ba xem Vi Vi có phải rất có tố chất của một họa sĩ không?

Đứng bên cạnh Lâm Nhược Tranh và Trình Sở Uy là một ông lão trạc ngoài sáu mươi với gương mặt phúc hậu của một người già phương Tây. Ông chính là Perf John - một họa sĩ tài ba được thế giới vinh danh và là ba nuôi của Lâm Nhược Tranh, cũng chính là sư phụ của Trình Sở Uy.

Perf John rất hài lòng với những bức tranh do Trình Tố Vi vẽ, ông liên tục gật đầu.

- Hai con đã nuôi dạy con bé rất tốt! Vi Vi thật sự là một thiên tài của giới hội họa, ta hy vọng con bé có thể làm tốt hơn thế này nữa!

Lâm Nhược Tranh và Trình Sở Uy nhìn nhau cười, hai người mỗi người một câu trò chuyện cùng Perf John rồi cùng ông đi tham quan hết phòng triển lãm.

Cách đó không xa thì Trình Tố Vi và Nghiêm Hào Dương đang cùng trông chừng Phương Du Kỳ, vì cô ấy vừa chạy một mạch lên sân thượng như một người bị ma nhập.

Khi xe đã được chuẩn bị xong, Nghiêm Hào Dương đưa Phương Du Kỳ ra về, Trình Tố Vi dặn dò anh rất nhiều mới yên tâm để họ đi.

Trình Tố Vi sắp xếp lại vài thứ rồi đi vào nhà vệ sinh, nhưng lúc cô vừa định đi vào khu vực nhà vệ sinh thì đột nhiên nhìn thấy một bóng người mặc áo đen chạy về hướng nhà kho. Theo quán tính, cô liền rón rén bước về phía đó, cẩn thận quan sát xung quanh, khi đã gần đến cửa nhà kho cô mới cất

tiếng hỏi.

- Xin hỏi, có ai bên trong không?

Cô lặp lại câu hỏi ba lần và càng lúc càng tiến sát gần cửa nhà kho hơn.

Đột nhiên cánh cửa được mở ra và có một cánh tay kéo cô vào trong, xong cánh cửa cũng đóng sầm lại phía sau cô.

Mọi chuyện diễn biến quá nhanh và bất ngờ khiến Trình Tố Vi chưa kịp hét lên thì đã bị chế trụ trên một chiếc giường cũ trong nhà kho.

Vì trong đây quá tối nên cô không thể nhìn rõ người trước mặt là ai, từng sợi dây thần kinh của cô căng như sợi dây đàn, cô sợ hãi nhìn xung quanh nhưng chẳng thấy gì ngoài một màu đen, chỉ có chút ánh sáng mờ nhạt không đủ để cô nhìn ra kẻ trước mặt.

- Là ai? Tại sao lại kéo tôi vào đây?

Cô đã sống ở nước ngoài rất lâu và còn là một con người hiện đại nên cô không tin vào mấy chuyện ma quỷ, cô chỉ sợ đây là một tên sát nhân mà thôi. Càng sợ cô càng run rẩy, câu không ra câu.

- Anh, anh là ai? Anh muốn làm gì. Tôi, tôi....

Người đàn ông đang chế ngự cô vẫn không nói gì, hấn giữ chặt hai tay cô trên đỉnh đầu, tay còn lại bóp mạnh vào cằm cô, hấn khẽ bật cười một tiếng.

- Tôi muốn cùng em làm tình ở đây!

Giọng nam trầm thấp quen thuộc vang lên.

Là hấn, Tô Vận!

Trình Tố Vi rùng mình sợ hãi, cô bắt đầu giãy giụa điên cuồng và mắng nhieéc

- Tô Vận? Anh định làm gì? Mau thả tôi ra!

Nhìn cô cố gắng kháng cự càng khiến hấn muốn trong người Tô Vận trời dậy, hấn lắc đầu tiếc nuối.

- Cứ giãy giụa nữa đi, đến khi em mệt rồi sẽ ngoan ngoãn nghe lời thôi.

Trong chốc lát, Trình Tố Vi có thể cảm nhận được hai tay bị giữ ở đỉnh đầu của cô đang bị trói chặt vào song sắt bằng một sợi dây thừng. Cô hoảng sợ gào thét

- Không được! Tô Vận, anh không thể làm vậy, mau thả tôi ra!

Tô Vận cười nhạo sự phản kháng vô nghĩa của cô.

Xoạc!

Không hề báo trước, hấn xé toạc chiếc váy trên người cô xuống rồi tiếp tục cời bỏ hết nội y của cô, không chút nâng niu hay có một hành động vuốt ve mà giống như đang mở một gói hàng rẻ tiền.

Hấn muốn tìm ra câu trả lời trong đêm nay!

Rốt cuộc thì cô là ai? Giọng nói luôn xuất hiện trong đầu của hấn là của ai? Còn cả những gì hấn vừa nghe lúc này.....

Một người đàn ông bán cây cảnh ở ven đường đã hoảng sợ và bỏ chạy khi nhìn thấy Tô Vận và Trình Tố Vi xuất hiện cùng một chỗ. Sau đó người đàn ông đó cũng bị bắt về tra hỏi.

Ông ta từng là một người nông dân sống ở miền Nam nước Pháp bốn năm trước, khi đó ông ta đã tận mắt chứng kiến một vụ tai nạn rất thảm khốc ở một vùng nông thôn. Một đôi nam nữ rất đẹp nhưng đã vĩnh viễn bị chia cắt, người con trai đã chết trong lúc xảy ra tai nạn.....

Nhưng người chết đột nhiên xuất hiện, còn ở cùng người phụ nữ lúc đó. Chuyện này không phải rất đáng sợ sao?

Hai mắt Tô Vận đỏ ngầu mà nhìn Trình Tố Vi, hấn nghiêng răng nghiêng lợi nhả ra từng từ.

- Rốt cuộc em là ai? Sợi dây chuyền đó có ý gì? Em nói chúng ta từng biết nhau? Tôi hỏi em, em biết gì về tôi?

Trình Tố Vi đã bị dọa đến đầu óc quay cuồng, cô vừa khóc vừa lắc đầu

- Tôi không biết anh đang nói gì cả! Mau thả tôi ra.

Tô Vận càng lúc càng mất kiên nhẫn, hấn lập tức đứng lên, cời bỏ quần áo của mình, vừa nhìn cô từ trên cao vừa nói.

- Em không muốn trả lời cũng được. Tối nay tôi chẳng cần em phải trả lời bất cứ câu hỏi nào cả, chỉ cần em nói yêu tôi là được!.

Trình Tố Vi uất ức nói không nên lời, cổ họng cũng đã đau rất vì gào thét, cô chỉ còn có thể liều mạng giãy giụa.

Tô Vận như một con mãnh thú đang tiến lại gần, hấn áp sát thân mình vào người cô, thô bạo tách hai chân cô ra, không màn đạo đức, trực tiếp đi vào bên trong.

- Aaa!!!

Bị xâm nhập bất ngờ và không một chút ẩm ướt khiến Trình Tố Vi đau đớn la hét, cảm giác hạ thân như bị xé ra làm đôi khi hấn điên cuồng luật động, ma sát khắp nơi.

Hấn rút ra rồi lại đâm vào liên tục, được cả chục lần hấn mới khàn giọng lên tiếng

- Chỉ cần em nói yêu tôi thì tôi sẽ dừng lại!

Trình Tố Vi không thể nghe được nửa câu hấn nói, đau đớn và khoái cảm liên tục tra tấn, hành hạ cô, cô cứ mãi lắc đầu mà không biết chuyện gì đang xảy ra hay mình đang làm gì.

Thấy cô lắc đầu và luôn giữ miệng khiến Tô Vận hoàn toàn đánh mất khống chế, hấn càng động mạnh và nhanh hơn nữa khiến cô phải phóng túng rên rỉ thật lớn.

- Ừm... Thích quá.....ừ.... ừ....

Tô Vận như một chiếc xe mất phanh, hấn mãi ra vào mà không có điểm dừng, hai tay hấn nắm lấy vòng eo thon nhỏ của cô, hơi thở của hấn cũng càng lúc càng dồn dập hơn.

- Dâm phụ, nói yêu tôi!

Mặc dù vậy hấn vẫn không sao quên được giọng nói đó.

Đó có phải là giọng của Trình Tố Vi hay không thì hấn phải thử một lần!

Hấn muốn nghe cô nói một câu như vậy " Vận, em yêu anh! "

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã! Anh Quên Em Rồi sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Ảnh nóng

Theo từng đợt ra vào của Tô Vận, Trình Tố Vi vẫn không ngừng lắc đầu, cô không hề nghe được hấn nói gì.

- Ừm.... ừ.... xin anh... dừng.... dừng lại.... tôi...tôi... không... không được... không chịu... chịu nổi nữa....

Không còn là khoái cảm nữa mà chỉ còn sự tra tấn, giày vò của một con quái thú. Trình Tố Vi thở dốc cực kỳ khó khăn mà van xin.

- A.... ừm... xin anh.....đủ rồi....

Khắp người cô đều ướt đầm mồ hôi, đầu tóc rối bù, cô thở dốc không ngừng; trên ngực, vai và cổ đều là những ấn ký đỏ chói, bụng dưới là một lớp tinh dịch dày đặc mà phân thân của Tô Vận còn sót lại sau khi rút đầy vào bên trong của cô.

Ngược lại với bộ dạng nhếch nhác của cô, Tô Vận ngày càng tăng thêm tốc độ luật động mà không biết mệt. Đã hơn hai tiếng, hai người đã đổi bao nhiêu tư thế, hấn cũng đã phóng ra rất nhiều đợt khoái cảm vào bên trong, nhưng hấn vẫn chưa muốn dừng lại. Cái hấn muốn chỉ là một câu " em yêu anh " của cô.

Mặc dù lần trước hấn đã bắt cô nói một lần nhưng lại chẳng phát hiện ra nét tương đồng giữ giọng của cô và giọng luôn xuất hiện trong đầu hấn. Có thể khi đó cô đã quá căng thẳng nên hấn không thể nhìn ra. Cũng có thể lần này vẫn sẽ như lần trước. Nhưng dù có hay không phải thì hấn vẫn phải xác nhận lại mọi chuyện.

Những gì cô nói khi gặp hấn lần đầu và cả đêm hôm đó tại Trình gia; sợi dây chuyền cô đưa cho hấn, những biểu hiện khác lạ bắt đầu xuất hiện gần đây và cả lời người đàn ông kia.....

Lúc hấn xảy ra tai nạn, Trình Tố Vi đã ở cùng hấn?

Những chuyện vô lí này rốt cuộc là thế nào đây?

Nhưng mà....

Tất cả có lẽ đều do Trình Tố Vi vẽ ra, cô là thiên kim tiểu thư của một gia đình lớn thì chuyện này có gì là khó khăn?.

Hấn dứt khoát phủ sạch tất cả, tiếp tục đẩy mạnh hạ thân, một tay hấn vẫn giữ chặt eo cô, tay kia đặt sau gáy cô, ép cô phải nhìn hấn.

- Dâm phụ, nói yêu tôi thì tôi sẽ dừng lại!

Hấn nói bằng một giọng trầm đục vì tác động của cuộc giao hoan liên tục. Thấy Trình Tố Vi lại lần nữa lắc đầu, hấn liền di chuyển tay lên đỉnh đầu cô, túm lấy mái tóc cô và kéo mạnh.

- Vẫn còn ngoan cố? Không sao! Đêm nay vẫn còn dài, tôi sẽ làm đến khi em chịu mở miệng!

Đau đớn từ da đầu truyền đến khiến Trình Tố Vi dần tỉnh táo, cô ngước đôi mắt đắm nước nhìn hấn, môi mòng khề mấp máy.

- Ân.... Tô Vận.....tôi không biết anh muốn hỏi gì....nhưng những gì cần nói tôi đều đã nói hết rồi...cần bản anh không tin tôi.... vậy thì còn muốn hỏi gì nữa.... nếu anh thật sự quên tôi rồi, cũng chẳng cần tôi nữa....anh có thể lờ đi tất cả....sống cuộc sống vốn dĩ là của anh....

Động tác của Tô Vận bắt đầu ngừng lại, hấn lặng nhìn cô và chờ cô nói tiếp.

- Tôi đã luôn tin rằng đó là anh....nhưng tôi lầm rồi...anh không phải người đó.... vậy nên...chúng ta không có quan hệ gì cả....tôi nên sớm nhận ra... anh không phải Tô Vận....

Từng câu từng chữ từ phát ra miệng cô khiến Tô Vận chết lặng trong giây lát, hấn nắm lấy một bên vai cô mà lay

- Em muốn nói gì? Rốt cuộc giữ chúng ta đã xảy ra chuyện gì?

Trình Tố Vi nhìn hấn qua một lớp nước mỏng ở khoé mắt, cô nở một nụ cười yếu ớt và lắc đầu.

- Không gì cả! Tất cả đều là do tôi nhầm lẫn...là một mình tôi tự tạo ra.... chúng ta... chưa từng biết nhau....

Những từ cuối cùng được thốt ra thì nước mắt cô liền trào ra như đê vỡ. Cô cứ nhìn thẳng vào mắt Tô Vận, thỉnh thoảng lại cup mắt vài lần rồi quay mặt sang một bên, không buồn nhìn nữa. Cô nghẹn một tiếng nhỏ.

- Tôi muốn được yên tĩnh.... Nhờ anh đó....

Toàn thân Tô Vận bỗng chốc trở nên nặng nề, mọi chuyện diễn biến quá nhanh đến mức hấn chưa kịp làm gì.

Lúc đầu cô nói như đinh đóng cột, cô và hấn từng biết nhau....

Nhưng bây giờ cô lại nhất mực phủ nhận tất cả!

Đâu mới là sự thật? Đâu mới là ký ức trước đây của hấn?

Tô Vận nhìn cô gái nhỏ nằm cuộn mình trong đống quần áo rất lâu, đột nhiên đầu hấn đau như búa bổ, hấn nhanh chóng đưa tay ôm chặt vùng sau gáy và lắc đầu thật mạnh. Vì không muốn để cô nhìn thấy nên liền cầm nhanh quần áo và đứng lên.

Trình Tố Vi ôm chặt chiếc váy che trước ngực, mặt môi thờ từng hơi dài. Vừa nghe tiếng khéo khoá quần, cô liền nhích người một chút.

- Cho dù em là ai, hay chúng ta từng biết nhau thì cũng sẽ không thay đổi được gì. Tôi không yêu em như những gì em nói. Đối với tôi em tồn tại như một sự phiền phức, vì em mà cuộc sống tôi đảo lộn lên hết. Nếu thật sự có đoạn ký ức như em nói, tôi muốn xoá hết toàn bộ- một đống hỗn tạp!

Những câu những từ mà hấn nói ra khiến Trình Tố Vi không đủ can đảm quay đầu lại nhìn nữa, cô càng cố gắng thu mình lại hơn nữa.

Không thấy cô trả lời, tưởng rằng cô có tình phản kháng, Tô Vận liền bước tới gần và đưa tay kéo mạnh cô lên.

- Biểu hiện này của em là sao đây?

Trình Tố Vi đau đớn nhú mày, cố gắng rút tay về nhưng sức lực yếu ớt của cô không thể nào chống lại hấn nên chỉ có thể trừng mắt căm phẫn.

- Anh bỏ tay ra, những gì cần nói tôi đều đã nói, những gì anh nói tôi cũng đã nghe. Anh còn muốn gì nữa đây?

Tô Vận nắm chặt cổ tay cô và đưa ngang trước mặt, hấn chợt nở một nụ cười như có như không.

- Trình Tố Vi, em thật sự rất lợi hại! Hoá ra đây chính là cách em câu dẫn đàn ông. Tôi thật sự rất khâm phục!

Càng lúc hấn càng đi quá giới hạn khiến Trình Tố Vi không thể chịu đựng được mà vừa gào lên vừa cố sức vùng vẫy.

- Im đi! Tôi không muốn nghe anh nói chuyện gì điên khùng nữa! Cút! Anh cút ngay cho tôi!

Tô Vận không ngờ cô lại kích động đến như vậy, hấn không những không thể khống chế cô nữa mà còn bị cô làm bị thương.

Hấn nhìn một loạt vết cào trên tay nhưng không hề tỏ ra giận dữ, ngược lại còn cười rất đắc ý.

- Tốt lắm, em cứ tiếp tục giãy giụa đi! Tôi thích nhất là khi nhìn thấy em phản kháng!

Trình Tố Vi nghiêng răng nghiêng lợi nhìn hấn, cô chậm rãi nhả ra từng từ.

- Đồ thần kinh!

Trong không gian chật hẹp tối om, hai con người với hai sắc thái biểu cảm khác nhau đang cố gắng thắng được đối phương.

Một bên là sự tức tối, phẫn nộ.

Một bên là sự ung dung, tự đắc.

- Vi Vi! Vi Vi! Con có ở đây không?

- Trình tiểu thư, nếu cô nghe thấy xin hãy trả lời chúng tôi!

Bên ngoài hình như có rất nhiều người đang gọi Trình Tố Vi. Hình như là Trình gia và nhân viên phòng triển lãm.

Bọn họ đang tìm cô khắp nơi!

Nghe tiếng gọi bên ngoài, Trình Tố Vi hoảng loạn đến tái cả mặt, cô nhìn Tô Vận bằng một ánh mắt đa sắc thái, vừa là cảnh cáo nhưng cũng là cầu xin.

Tô Vận nhanh chóng bắt kịp biểu cảm của cô nên rất hài lòng, hấn cúi người xuống, đối diện nhìn cô, giọng giễu cợt nói.

- Sao vậy? Mới đây đã chấp nhận thua rồi? Tôi đột nhiên nghĩ ra một điều rất thú vị, không bằng em hét to lên, mắng chửi tôi. Như vậy tôi có thể sẽ đưa em ra ngoài, để bọn họ cùng nhìn thấy bộ dạng này của em. Cho bọn họ biết chúng ta đã rất vui vẻ ở đây suốt hơn hai tiếng....

Hấn đột nhiên kéo dài giọng điệu khiến Trình Tố Vi lạnh cả xương sống, rõ ràng là nói rất nhẹ nhàng nhưng lại là ý định đe dọa. Cô cẩn thận nhìn hấn, hết sức đề phòng.

- Tô Vận, tôi không muốn đùa với anh. Những gì anh muốn đều đã có được, anh tha cho tôi đi được chưa?

Nghe cô nói vậy, Tô Vận liền phá lên mà cười rồi đột nhiên xoa đầu cô rất nhẹ nhàng.

- Tốt thôi, dĩ nhiên tôi sẽ cho em ra ngoài rồi, vì tôi đã chuẩn bị cho em một món quà rất có ý nghĩa đấy!

Quà?

Trình Tố Vi không khỏi kinh ngạc và đề phòng nhìn hấn, cô sợ hãi lùi lại.

- Nếu anh làm gì tổn hại đến Trình gia tôi sẽ không để yên cho anh.

Dứt lời, cô liền bước xuống chiếc giường cũ và cố gắng mặc lại quần áo thật nhanh. Lúc rời đi vẫn không quên quay lại nhìn Tô Vận nhằm cảnh cáo.

.....

Kết!

Cánh cửa nhà kho vừa được mở ra Trình Tố Vi đã nhìn thấy rất nhiều người đứng sẵn bên ngoài.

- Ba mẹ!

Sắc mặt Lâm Nhượng Tranh hình như không được tốt, bà mệt mỏi cúi đầu xuống, hình như vừa gặp phải chuyện gì rất kinh hãi.

Trình Tố Vi lo lắng chạy đến định đỡ lấy mẹ mình thì Trình Sở Uy đứng bên cạnh liền nghiêm giọng ra lệnh.

- Vi Vi, con ra ngoài xem chuyện tốt mà con đã làm ra đi!

Trình Tố Vi chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng thấy vẻ mặt tất cả mọi người đều rất nghiêm trọng nên cô không nhận được mà vụt chạy ra ngoài.

Tất cả mọi người ngay lập tức liền chạy theo sau.

Cả phòng triển lãm bây giờ đã loạn cả lên, tất cả những người có mặt ở đây đều cố gắng xô đẩy nhau mà dùng điện thoại để chụp lại những bức ảnh treo đầy trên tường.

Cảnh vệ thì cố gắng cản tất cả bọn họ lại, phóng viên thì không ngừng chụp ảnh....

Một khung cảnh hỗn loạn hơn cả biểu tình!

Nhưng cái khiến Trình Tố Vi chết lặng người không phải đám người kia mà là chính những bức ảnh đang treo trên tường.

Đó là những bức ảnh chụp cảnh ân ái của cô và Tô Vận, góc chụp là toàn bộ gương mặt cô, không thấy mặt Tô Vận, chỉ có tấm lưng hằn!

Hoá ra đây là món "quà" mà hắn nói!

Tì tiện! Hèn hạ!

Hắn định dùng những bức ảnh này để ép cô?

Nhưng hắn muốn gì ở cô chứ?

Muốn cô nói yêu hắn?

Không phải rất nực cười sao?

Hắn vốn dĩ đã coi cô là kẻ phiền phức, sao lại phải em cô nói lời như vậy? Hắn cũng đã quên cô rồi....

Đầu của Trình Tố Vi xoay vòng vòng, cô khó khăn hít thở, phải vịn vào ghế bên cạnh để đứng vững.

- Vi Vi, chuyện này là thế nào đây? Sao con có thể làm ra loại chuyện đáng xấu hổ này chứ? Con xem đi! Danh dự, mặt mũi của Trình gia bị con bôi nhọ hết cả rồi!

Trình Sở Uy vừa thở phì phò vừa quát.

Lâm Nhược Tranh cũng không khỏi bất mãn và đau lòng

- Vi Vi, con xem con đã làm gì đi? Ba mẹ không cấm đoán chuyện con quen biết hay qua lại với ai, nhưng một kẻ bệnh hoạn như vậy mà con cũng giao du như vậy.....

Tất cả những người xung quanh đều đã bắt đầu chỉ trỏ và bàn tán xôn xao. Bọn họ đều cho rằng Trình Tố Vi là loại con gái hư hỏng, không biết xấu hổ!

Trình gia đang hết sức căng thẳng và ngột ngạt thì đột nhiên trên màn hình lớn lại chiếu một đoạn clip, toàn bộ một cuộc hoan ái của Trình Tố Vi và một người đàn ông mập mập mờ mờ nhưng rất sắc nét.

Gương mặt Trình Tố Vi hoàn toàn trắng bệch, cắt không còn giọt máu, cô không thể tin nổi mà lắc đầu.

- Không phải! Không phải như vậy.....

- Trình phu nhân!

Lâm Nhược Tranh bị đoạn clip trên đó dọa đến ngất đi, nhân viên bên cạnh hoảng hốt dìu bà lên phòng nghỉ.

Trình Sở Uy đau lòng nhìn con gái, ông chỉ biết thở dài vô lực và gọi trợ lý.

- Tất ngay đi cho tôi! Lập tức chặn hết giới truyền thông lại, chuyện này tuyệt đối không được xuất hiện trên bất kỳ trang mạng nào.

Cậu trợ lý rụt rè nhìn ông, ngập ngừng nói.

- Phóng viên ở đây đều do Tô thị gọi đến, tôi e là.....

Trình Sở Uy nghe đến hai từ "Tô thị" cứ như bị gãi đúng chỗ đau, cô gào lên giận dữ.

- Tô Vận? Súc sinh! Lẽ ra tôi nên cho nó vào tù lúc đó rồi.

Trình Tố Vi đứng bên cạnh như hoá đá, nước mắt cô cứ rơi xuống mà cô cũng không hề lau đi.

Tô Vận.....

Tại sao hấn lại đối xử với cô như vậy?

Hấn ghét cô đến như vậy sao?

Cô đã làm gì sai chứ?

Người phải gánh chịu một nỗi đau suốt bốn năm qua là cô. Người luôn giữ gìn mối tình của hai người cũng là cô.

Người lẽ ra nên được giải bày, nên được nhận lời xin lỗi là cô.

Tại sao lại như vậy?

Tại sao cô không thể phát tiết tất cả?

Tại sao cô đã đau đến như vậy rồi mà vẫn còn khiến cô đau thêm

Rốt cuộc, rốt cuộc cô đã làm gì sai?

Vì cô đã quá yêu hấn? Hay vì cô quá ngốc?

Tại sao hấn lại ghét cô như vậy?

Vì cô là xử nữ? Hay vì cô đã chen chân vào cuộc sống của hấn?

Rốt cuộc là tại sao.....

Thật ra hấn đang muốn gì đây?

Sự xuất hiện của đoạn clip càng làm cho mọi người thêm tò mò, phóng viên không ngừng đặt câu hỏi.

- Trình tiểu thư, cô có thể cho chúng tôi biết nguồn gốc của những bức ảnh và đoạn clip không? Chúng được quay thật hay là làm giả vậy?
- Trình tiểu thư, cô có thể cho mọi người biết người đàn ông ở cùng cô là ai không? Là vị hôn phu hay bạn trai bí mật của cô sao?
- Trình tiểu thư, đây là hoạt động nằm trong kế hoạch của B&C và Trình gia sao? Có phải cô đang công khai chuyện tình cảm bằng những bức ảnh này?
- Trình tiểu thư, cô đang qua lại bí mật với một người đàn ông có thân thế đặc biệt đúng không? Nhìn chiếc nhẫn trên tay người đó chắc chắn là sản phẩm duy nhất trên thế giới này rồi.
- Trình tiểu thư, không phải cô đang làm tình nhân chứ?

Rất nhiều người chen lên phía trước, hàng loạt các câu hỏi được đặt ra nhưng Trình Tố Vi vẫn chẳng nói nửa lời, cô vụt chạy về hướng nhà kho trước sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người.

.....

Toàn bộ những gì diễn ra bên ngoài Tô Vận đều đã chứng kiến hết. Tất cả đều theo đúng như vở kịch hấn viết ra nên hấn thật sự rất hài lòng.

Khi Trình Tố Vi đẩy cửa xông vào nhà kho, hấn vẫn ung dung ngồi nhìn, chẳng có chút kinh ngạc gì cả, giống như chuyện này cũng nằm trong dự tính của hấn.

- Em đến sớm hơn tôi tưởng đấy! Sao nào? Em hài lòng với món quà của tôi chứ? Trình Tố Vi, em sẽ sớm được nổi tiếng thôi! Có phải em đang cảm động đến mức muốn khóc không? Đến để cảm ơn tôi sao?

Trình Tố Vi đưa tay quạt sạch nước mắt trên mặt, cô cười một tiếng lạnh nhạt.

- Tô Vận, món quà của anh thật sự rất lớn, tôi không thể nào nhận nổi, anh hãy mang nó về đi!

Tô Vận cười cười, hấn bước từng bước thư thái về phía cô.

- Trình Tố Vi, em đang sợ như vậy sao còn phải tỏ ra kiên cường chứ? Hay là em cầu xin tôi, ở đây làm trò dâm đăng cho tôi xem, có thể tôi sẽ giúp em che đậy chuyện ngoài kia!

Trình Tố Vi trừng mắt nhìn hấn, cắn phần quít.

- Anh không biết xấu hổ sao? Anh ép tôi như vậy thì có gọi là anh hùng không?

Tô Vận cười đắc ý, nhanh chóng lẩn át lời cô.

- Người nên thấy xấu hổ không phải là cô sao?

Trình Tố Vi hận không thể cắn chết hắn ngay tại đây, cô cố gắng để nước mắt không rơi xuống, hai tay nắm chặt góc váy trong vô thức cùng run rẩy.

Tô Vận nhanh chóng liếc nhìn được hành động đó của cô nên càng đắc ý hơn. Ghé sát môi vào tai cô mà nói

- Bây giờ chắc là mọi người đang rất tò mò đấy! Em hãy ra đó và cho bọn họ biết đi, nói cho cả thế giới này nghe là em đã ngủ với tôi!

Trình Tố Vi hoảng hồn nhìn hắn, cô lặng đi một lúc rồi mới nói.

- Anh thừa nhận đi, thừa nhận với bọn họ người trong bức ảnh là anh và cũng chính anh là kẻ đã làm ra chuyện này!

Tô Vận hừ nhẹ một tiếng, hắn đưa tay vén tóc cô, nhẹ nhàng nói.

- Tại sao tôi phải làm vậy? Em có thể lựa chọn đứng ra giải thích hoặc là không?

Trình Tố Vi nhất quyết không chấp nhận thua cuộc.

- Nếu anh không đứng ra thừa nhận thì tôi sẽ kéo Vỹ Thành vào hứng chịu, tôi sẽ trả ơn bằng cách kết hôn với anh ấy! Nếu tôi đã kết hôn thì anh không có quyền làm phiền tôi nữa!

Tô Vận khẽ nhũm mày nhìn cô.

- Em đang đe dọa tôi?

Trình Tố Vi lắc đầu.

- Là giao dịch! Anh đứng ra thừa nhận thì tôi sẽ làm theo những gì anh yêu cầu.

Tô Vận nhìn cô đầy vẻ suy tư rồi gật gật đầu. Sau đó lấy ra một sợi dây chuyền đưa tới trước mặt cô.

- Vậy thì trả lời tôi đi, sợi dây chuyền này là thế nào? Cả những gì em nói, hãy nói hết tất cả cho tôi! Bốn năm trước, trước khi tôi gặp tai nạn đã quen em sao?

Toàn thân Trình Tố Vi chết lặng trong giây lát rồi cô liền lắc đầu.

- Tôi đã nói rồi, đó là do tôi đã nhầm lẫn anh với một người. Những gì cần nói tôi đều đã nói hết. Tôi khẳng định lại lần nữa, chúng ta chẳng hề có quan hệ gì!

Tô Vận nửa tin nửa ngờ nhìn cô rồi hỏi lại.

- Em nói thật chứ? Không hề quen biết?

Trình Tố Vi cười nhạt một tiếng.

- Chẳng phải anh nói không biết tôi sao? Như vậy đã quá rõ ràng rồi còn gì? Không phải anh đang nghĩ rằng mình bị mất trí nhớ sau tai nạn chứ? Thực tế chút đi, đây đâu phải phim ảnh, ký ức con người dễ dàng bị đánh mất như vậy sao? Nếu thật sự là người quan trọng đối với mình thì mãi mãi sẽ không mất đi, dù anh có là kẻ tâm thần!

Tô Vận nghe xong liền thay đổi sắc mặt, chỉ chờ người ra một lúc rồi lập tức lấy lại thể chủ động, hắn thấp giọng nói

- Đó không phải chuyện em cần quan tâm, em chỉ cần cho tôi biết tất cả những gì đã xảy ra bốn năm trước?

Trình Tố Vi cố nén sự run sợ trong lòng, cô hít thở một hơi dài.

- Nếu anh đứng ra thừa nhận mọi chuyện thì tôi sẽ cho anh câu trả lời ngay bây giờ.

Tô Vận không hề có ý định thỏa hiệp với cô nên vẫn ung dung đáp

- Nhưng tôi không có ý định sẽ làm điều đó! Nếu em muốn đùa thì tôi sẽ đùa với em.

Trình Tố Vi gian nan gật đầu, cố gắng tỏ ra thật tự nhiên. Cô không nói gì thêm nữa mà dứt khoát xoay người rời khỏi nhà kho.

.....

Hành động vọt chạy bất ngờ của Trình Tố Vi đã khiến các phóng viên và những người có mặt ở đây thêm tò mò và có được chủ đề bàn tán tiếp theo.

Sự ồn ào náo loạn nhanh chóng được thay bằng một sự im lặng đến khó tin khi tất cả mọi người đều cùng hướng mắt nhìn về Trình Tố Vi đã bước lên phía bục phát biểu. Khi cô bắt đầu hướng vào micro thì cả đám đông cũng dần ồn ào lại. Chờ đợi một trận bom tấn mới.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cạn Bã! Anh Quên Em Rồi sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Trả lời tôi!

Tất cả những người ở đây đều đang nín cả thở mà hướng mắt về phía bục phát biểu.

Trình Tố Vi cố nén sự sợ hãi trong lòng, cô nắm chặt góc váy phía dưới và hít thở thật sâu mới đủ can đảm để mở miệng.

- Xin lỗi các vị vì sự cố đã xảy ra hôm nay. Về những bức ảnh mà các vị đang rất quan tâm, tôi sẽ gấp đáp tất cả mọi thắc mắc của các vị. Những bức ảnh này.....

Cô có thể cảm nhận được nhịp tim mình nhanh hơn bình thường, thiếu chút nữa là vọt ra ngoài rồi. Cô ngừng lại một lúc để lấy lại bình tĩnh mà nói tiếp.

- Những bức ảnh này đều là thật!

Cô vừa nói ra thì tất cả phóng viên và khách khứa đều xôn xao hẳn lên, ai cũng rất tò mò muốn biết tiếp theo cô định nói gì.

Trình Tố Vi chưa từng cảm thấy khẩn trương như bây giờ, còn đáng sợ hơn cả đứng trước hội đồng coi thi. Chiếc váy gần như đã bị cô nhàu nát.

- Người đàn ông trong những bức ảnh này thật ra các vị đều biết, đó là....

Thời khắc quan trọng đã đến, không khí im bất đến nặng nề và đáng sợ như sắp phải nhận lấy một bản án tử hình hay kết quả một trận đấu.

Bên trong phòng nghỉ, Perf John đang ngồi trên sofa thờ hồng hộc vì giận dữ, hai mắt già nua vẫn dán trên màn hình lớn trong phòng.

Trình Sở Uy ngồi bên cạnh vợ mình cũng bắt đầu khẩn trương đến cả mồ hôi.

Trình Diên và Hứa Vỹ Thành càng khẩn trương hơn cả bọn họ.

Mà phía trên cầu thang nhìn xuống chính là gương mặt gương giương tự đắc của Tô Vận. Hắn không tin cô sẽ nói ra tên hắn. Cô không thể đem hết chuyện nhục nhã của bản thân mà nói với cả thế giới này biết được!

Nhưng mọi suy đoán và tự tin của hắn hoàn toàn sai khi nghe cô thốt ra từng tiếng một.

- Đó là.... Tổng giám đốc Tô thị, Tô Vận!

Quả nhiên là một quả bom lớn nhất trong lịch sử giới thượng lưu, tất cả mọi người đều nhốn nháo lên như giặc tràn vào lãnh thổ, ai cũng nhanh chóng dùng điện thoại hoặc máy ảnh ghi lại thời khắc quan trọng này.

- Trình tiểu thư, cô nói thật chứ? Người đó thật sự là Tô tổng- Tô tiên sinh?

- Cô có thể cho chúng tôi biết rốt cuộc mối quan hệ giữ hai người là gì không? Hai người đã qua lại được bao lâu rồi?

Gương mặt Tô Vận chuyển biến đến đáng sợ, hệt như một con quỷ khát máu, chiếc cốc trong tay bị hắn bóp nát không chút do dự, máu từ bàn tay hắn rỉ ra mà hắn vẫn không hề cảm nhận được chút đau đớn. Ngay lúc này, hắn chỉ muốn bóp chết Trình Tố Vi ngay!

Cô lại dám nói ra tên hắn?

Cô đang nói cho cả thế giới này biết hắn ngu với cô?

Xem ra hắn đã đánh giá quá thấp về cô rồi?

So với hắn nghĩ, cô còn mặt dày hơn rất nhiều.

Cô thay đổi rất nhanh khiến hắn không tài nào nắm bắt nổi. Rốt cuộc thì đầu mới là con người thật của cô đây?

Cô luôn tỏ ra mạnh mẽ kiên cường và còn rất vô sỉ trước mặt người khác nhưng khi ở cùng hần cô liền khóc lóc với bộ dạng rất đáng thương.

Tô Vận hần chưa bao giờ không thể đoán nổi một người phụ nữ. Bản thân hần rất căm ghét cái loại cảm giác không thể kiểm soát nổi một người phụ nữ như vậy, một loại cảm giác sỉ nhục và thất bại!

Được thôi!

Nếu cô đã muốn nói đến như vậy thì hần sẽ giúp cô nói hết tất cả!

.....

Nghe lời tuyên bố của Trình Tô Vi, Lâm Nhượng Tranh và Trình Sở Uy đều hoàn toàn sụp đổ.

- Ba nuôi, ba đừng nghe Vi Vi nói bậy, con bé chỉ là đang tìm chỗ trút giận thôi ạ!

Lâm Nhượng Tranh bất chấp sự nguy hiểm mà lặn từ trên giường xuống, chạy đến ôm lấy chân của Perf John, bà khóc lóc nài nỉ.

- Ba nuôi, ba đừng giận Vi Vi. Tất đều là do Tô Vận bày ra, cậu ta muốn Vi Vi bị bẽ mặt trước tất cả mọi người thôi ạ.....

Trình Sở Uy cũng vội đỡ lấy vợ mình và nói với thầy của mình.

- Thầy, thầy rất hiểu Vi Vi mà, con bé nhất định có nỗi khổ không thể nói ra. Thầy có thể tha lỗi cho con bé một lần không ạ?

Perf John buồn bực nhìn hai người đang lo lắng cầu khẩn, ông nén một hơi dài rồi chậm rãi tháo cặp kính viễn vọng, nặng nhọc ngồi trở lại ghế.

- Bốn năm trước Vi Vi tại sao lại làm chuyện ngốc nghếch đó, ta đã hỏi hai con nhưng chẳng ai cho ta một lý do đáng thuyết phục. Ta đã đưa con bé sang Đức du học, bốn năm qua Vi Vi ở cùng ta đã bắt đầu hoạt bát trở lại. Nhưng khi trở về Thượng Hải không được bao lâu thì con bé liền gặp phải bao nhiêu chuyện, bây giờ hai con có thể cho ta biết lý do là gì chưa? Tô Vận rốt cuộc có quan hệ gì với Vi Vi mà lại làm ra trò vô sỉ như vậy?

Lâm Nhượng Tranh nước mắt ngấn dài gục đầu vào vai chồng, đau lòng nói.

- Ba nuôi, bọn họ không phải là người! Vi Vi không làm gì sai cả, tại sao con bé phải chịu đựng những chuyện như vậy? Con thật sự cũng rất muốn biết.....

Trình Sở Uy cúi nhìn vợ mình một lúc rồi lại phải đối diện với nét mặt nặng nhọc của thầy mình.

- Thầy, tại bọn con không tốt, không biết cách dạy con, nếu thầy muốn trách mắng gì thì cứ trách bọn con, Vi Vi, con bé.....

Perf John thờ dãi nặng nề rồi nói với Trình Diên.

- Tiểu Diên, con dẫn Vi Vi vào đây gặp ta ngay.

.....

Mọi chuyện xảy ra như một cơn ác mộng nhanh đến và cũng lập tức vụt đi. Một thông tin quá mức chấn động hơn cả tin tức chiến tranh hai miền biên giới.

Chỉ một khắc trước cả toà nhà này như muốn nổ tung, nhưng bây giờ tất cả lại yên lặng đến chỉ còn nghe tiếng thở của hai người.

Trình Tô Vi ngồi phịch dưới mặt sàn, gương mặt phờ phạc, vô hồn; đầu tóc rối rắm, nước mắt giàn giụa trên gương mặt xinh đẹp; không biết qua bao lâu cô mới nói được câu đầu tiên.

- Anh ghét tôi đến vậy sao? Anh làm vậy với tôi thì anh thấy rất vui sao.....

Nói đến từ cuối cùng, cô chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Tô Vận đang đứng trước mặt; nhìn nụ cười đắc ý và ánh mắt khinh miệt của hần, tim cô quặn thắt từng cơn, nước mắt rơi nhiều hơn nữa, cô cũng không thể quên những gì hần đã nói với cả thế giới này vào một khoảnh khắc trước.

" Các vị, tôi biết các vị đang rất tò mò về những bức ảnh này. Tôi cũng không thể làm mà không thừa nhận. Những bức ảnh này là do tôi công khai và người trong những bức ảnh này cũng chính là tôi"

Đột nhiên, hần ngừng lại để quan sát biểu hiện của Trình Tô Vi đang đứng bên cạnh rồi tiếp tục nói.

" Có lẽ các vị ở đây đều đã gặp những con người hai mặt rồi nhưng người phụ nữ này lại có rất nhiều khuôn mặt khác nhau. Lần đầu khi tôi gặp cô ta, cô ta đã khóc lóc nói rằng tôi bỏ rơi cô ta. Nhưng ngay lập tức liền leo lên giường với tôi, còn thể hiện rất tốt nữa. Một người chưa đủ để thỏa mãn sự đam mê của cô ta, cô ta còn muốn cả những tên cảnh vệ của tôi. Hỏi xem có người phụ nữ nào dám đam mê như cô ta không? Không những vậy, cô ta còn lên giường với cả người đàn ông của bạn mình..... "

Mặc kệ Trình Tô Vi có gào thét chửi rủa thế nào hần vẫn không ngừng lại, mà còn tiếp tục rất hăng say.

" Một người phụ nữ như vậy, các vị nghĩ cô ta chỉ đơn giản là người bị hại? "

Trình Tố Vi thật sự không muốn tin vào tai và mắt mình nữa. Tô Vận đối với cô càng lúc càng trở nên xa lạ, tàn nhẫn và máu lạnh vô cùng!

Nhìn những giọt nước mắt chồng chéo lên nhau trên khắp gương mặt của Trình Tố Vi và cả ánh mắt uất hận của cô, bộ dạng nhếch nhác tiều tụy của cô khiến Tô Vận rất bức rứt khó chịu, cảm giác nơi ngực rất khác lạ mà hắn chưa từng có với ai trước đây, cảm giác đó như lúc nhìn thấy cô khóc trong phiên tòa giả định lần trước. Nhưng đó là loại cảm giác gì hắn thật sự không biết, chỉ cảm thấy không muốn nó tiếp diễn thế này mãi....

Hắn hơi cúi người xuống, tay vén vài sợi tóc của cô ra sau tai bất chấp sự phản kháng của cô, giọng tuy cực kỳ bình thản nhưng lại đầy mùi sát khí.

- Tôi đã bảo em không được dùng ánh mắt đó nhìn tôi kia mà? Em đã thử thách tính nhẫn nại của tôi? Trình Tố Vi, có phải em lại muốn bị trừng phạt?

Trình Tố Vi từng mắt nhìn hắn như nhìn kẻ thù, cô dứt khoát né tránh sự đụng chạm của hắn.

- Anh không phải thần thánh mà có quyền ra lệnh hay phán quyết bất kỳ ai. Anh không có quyền nói đến hình phạt đối với tôi!

Tô Vận không hề nổi giận khi cô mắng hắn như vậy, hắn vẫn tiếp tục vuốt tóc cô và từ từ ngồi xuống, tay nâng cằm cô lên.

- Cái tôi muốn chắc em đã rõ. Bốn năm trước giữa chúng ta đã xảy ra chuyện gì? Sợi dây chuyện đó là do tôi tặng em? Chỉ cần em nói hết tất cả thì em sẽ được yên!

Trình Tố Vi cố nén đau thương trong lòng, cô dứt khoát lắc đầu lần nữa.

- Tô Vận, anh vẫn chưa hiểu sao? Chúng ta chưa từng biết nhau. Tôi có biết một Tô Vận, nhưng người đó không phải là anh!

Tô Vận càng nghe càng thấy hoang đường, hắn thật sự không biết cô đang nói gì. Tại sao lúc mới gặp hắn cô luôn khẳng định rằng hai người từng quen nhau, nhưng bây giờ cô lại trở mặt nhanh đến nỗi hắn chưa kịp nhìn nhận rõ mọi chuyện?

Hắn tăng dần lực tay hơn nữa, ép Trình Tố Vi phải nhìn thẳng vào mắt hắn.

- Trình Tố Vi, em nói tôi bị mất trí nhớ, nhưng tôi thấy em mới là người có vấn đề về thần kinh, lúc em nói chúng ta từng biết nhau, sống chết bám lấy tôi. Bây giờ em lại nói khác đi hoàn toàn. Em đang trêu chọc tôi?

Bị giữ chặt cằm nên Trình Tố Vi không thể phản kháng, cô chỉ biết trừng mắt nhìn hắn, nếu có thể cô muốn đánh tan đi nụ cười đắc ý đó của hắn.

Bốp!

- Thằng khốn!

- Anh hai!

Không gian đang yên tĩnh bỗng chốc trở nên hỗn loạn khi Trình Diên bất ngờ lao tới và đâm mạnh vào đúng má phải của Tô Vận khiến hắn mất sự phòng ngự, buông Trình Tố Vi ra và bị chính nắm đấm đó làm cho nghiêng đầu sang một bên, khoé môi rách một đường và bắt đầu rỉ chút máu.

Trình Diên tức giận đến thở phì phò, anh vừa mắng vừa lao đến gần Tô Vận, một tay túm lấy cổ áo hắn.

Bốp!

Một quả đấm thứ hai giáng vào má phải của Tô Vận lần nữa. Trình Diên nghiêng răng gặm gừ.

- Súc sinh, sao mày dám làm vậy với Vi Vi hả? Con bé đã nợ mày cái gì mà mày làm ra trò bệnh hoạn này?

Thật kỳ lạ là Tô Vận chẳng hề có ý định đánh trả, hắn đưa tay lên lau đi máu trên khoé miệng và trả lại bằng nét cười nhạt.

- Một tiếng bốn mươi phút. Trong một khoảng thời gian lâu như vậy cậu ở đâu nhỉ? Trình gia không cho phép cậu ra ngoài cậu liền rút đầu vào trong mai. Một khoảng thời gian lâu như vậy, cậu không nghĩ rằng tôi đã đưa Trình Tố Vi lên thiên đường bao nhiêu lần rồi sao?

Một câu tuy nhẹ nhàng nhưng lại rất thâm độc, vừa mang ý cười cợt, châm chọc Trình Diên vừa lảng nhục Trình Tố Vi.

- Câm miệng cho tao! Súc sinh, mày còn có thể nói ra những lời đê tiện như vậy?

Trình Diên không thể nhẫn nhịn nổi nữa mà lao thẳng đến chỗ Tô Vận, anh lại giờ nắm đấm lên định đánh hắn một trận nhưng liền bị hắn dùng tay chặn lại, bẻ ngược tay anh ra sau và dùng sức đẩy mạnh anh ra.

- Trình Diên, cậu làm con chó cho Trình gia nên chỉ cần bọn họ bảo cậu liếm giày thì cậu liền làm theo. Cho dù tôi có bắt Trình Tố Vi làm tình trước mặt bao nhiêu người mà Trình gia không tháo dây xích cho cậu thì cậu không thể cắn được ai cả!

Bị đẩy với một lực đảo rất mạnh khiến Trình Diên khó khăn lắm mới có thể đứng lên. Nhưng ngay lúc anh định nói gì đó thì Tô Vận đã tiến sát lại gần anh, hạ thấp giọng nói.

- Tôi biết cậu không phải muốn làm con chó trung thành của Trình gia mà là ở lại Trình gia với một mục đích khác. Trình Diên, cậu nghĩ tôi không nhìn ra cậu có ý với Trình Tô Vi? Anh trai yêu em gái của mình. Tôi và cậu thì ai mới là súc sinh đây? Tôi cũng cho cậu biết, người phụ nữ mà Tô Vận tôi muốn chưa bao giờ là không có được. Tôi muốn Trình Tô Vi quỳ dưới thân tôi thì cô ta cũng phải quỳ. Nếu cậu dám đưa cô ta đi tôi sẽ chôn sống cậu ngay. Có muốn cược không?

Trình Tô Vi đứng bên ngoài ruột gan đã sôi nóng như lửa thiêu, cô không biết hai người họ đang nói gì mà vẻ mặt Trình Diên vô cùng phẫn nộ còn Tô Vận lại cười rất điềm nhiên. Không biết có lại đánh nhau nữa không đây?

- Anh hai, chúng ta vào trong thôi!

Cô vừa cất tiếng lên thì hai người đàn ông đang đối nhau gay gắt liền có sự chuyển biến về hành động. Trình Diên nhanh chóng quay lại nhìn cô và cố gắng cười để làm cô yên lòng.

- Vi Vi, ba mẹ và ông ngoại đang đợi em ở trong, em vào đó trước đi!

Trình Tô Vi nhìn thoáng qua Tô Vận, cô thấy hai tay hắn run nhẹ.

Cô nhìn lầm sao?

Cô tiếp tục nói với Trình Diên mà mặc kệ mọi phản ứng của Tô Vận

- Anh hai, anh vào cùng em đi, em rất sợ ông ngoại....

Giọng cô hạ thấp đến sợ hãi càng khiến người khác nảy sinh ý muốn bảo vệ.

Trong lòng Trình Diên rung động nhẹ, anh nhanh chóng đến gần cô và dịu dàng nói.

- Được rồi, anh sẽ vào cùng em.

Tô Vận như vừa đi ra từ cõi mộng, trong một thoáng hắn chẳng biết nói gì, chỉ lặng nhìn Trình Tô Vi như một người vô thức.

Giọng nói vừa rồi....

Cô đang cố tình làm nụng với Trình Diên để trêu chọc hắn, nhưng đây không phải điều hắn quan tâm. Mà chính giọng của cô vừa rồi.

Vẫn là giọng nói thường ngày của cô nhưng lại ở một mức độ, sắc thái khác. Giống với giọng luôn xuất hiện trong đầu hắn.

Đột nhiên hắn đứng lặng người rất lâu, mãi đến khi Trình Tô Vi và Trình Diên đi xuống bậc phát biểu, hắn mới dần lấy lại tinh thần, giọng trầm thấp gọi.

- Trình Tô Vi, em nói chúng ta chưa từng biết nhau?

Bước chân của Trình Tô Vi đột nhiên ngừng hẳn khi nghe câu hỏi đó của hắn. Cô rùng mình xoay người lại, mạnh dạn đối diện với hắn.

- Tô Vận, tôi đã từng nghĩ đầu anh bị chấn thương sau tai nạn nhưng hôm nay tôi đã biết nào anh vốn dĩ không có nếp nhăn. Người đã phủ nhận tất cả mọi chuyện là anh chứ không phải tôi!

Nói xong, cô dứt khoát xoay người rời đi cùng Trình Diên. Để lại Tô Vận vẫn còn thắc mắc bao nhiêu chuyện.

- -----

Phịch!

- Ông ngoại, Vi Vi xin lỗi vì đã làm ông ngoại mất mặt!

Trước sự có mặt của Trình Sở Uy, Lâm Nhược Tranh và Trình Diên, Hứa Vỹ Thành; Trình Tô Vi quỳ gối nhận lỗi với Perf John. Cô cúi gầm mặt và nhỏ giọng nói.

- Ông ngoại, Vi Vi sai rồi ạ, ông ngoại đừng trách ba mẹ, đây là lỗi của Vi Vi, mọi chuyện đều do Vi Vi gây ra nên Vi Vi sẽ tự gánh chịu.....

Nghe những lời bộc bạch của đứa cháu nuôi, Perf John chỉ biết thờ dài.

- Vi Vi, cháu có biết ta đã rất kỳ vọng vào buổi triển lãm hôm nay không? Những bức ảnh đó không hề khiến ta thất vọng, mà ta chỉ thấy thương cháu hơn....

Trình Tô Vi không ngờ ông sẽ nói như vậy, cô xúc động nhìn ông, mếu máo gọi.

- Ông ngoại....

Perf John đưa bàn tay già nua của mình xoa xoa đầu cô rồi dứt khoát nói ra quyết định của mình.

- Vi Vi, về Đức với ông ngoại đi cháu. Ta biết cháu đã chịu nhiều ảm ức ở đây rồi, mặc dù cháu không nói nhưng ta biết cháu khổ sở như thế nào, về Đức và sống cuộc sống của cháu, như vậy cháu mới có thể hạnh phúc....

Trình Tố Vi thật sự rất kinh ngạc trước quyết định này của ông, cô ngập ngừng suy nghĩ vài phút rồi lắc đầu kiên quyết.

- Ông ngoại, Vi Vi xin lỗi ông, Vi Vi không thể về Đức với ông được, Vi Vi muốn ở lại Thượng Hải....

Nghe cô nói vậy, Trình Sở Uy đứng bên cạnh liền cao giọng mắng

- Vi Vi, con còn muốn gây thêm chuyện gì nữa đây? Đây là cách duy nhất mà mọi người có thể nghĩ ra ngay lúc này. Bây giờ tên của con đã trở thành từ khóa tìm kiếm hàng đầu trên các trang báo rồi, con muốn ở lại đây làm chủ đề bàn tán của dư luận sao?

Trình Tố Vi không chút sợ sệt mà đối diện trực tiếp với ba mình.

- Ba mẹ, nếu bây giờ con đi đồng nghĩa với việc con đang trốn tránh mọi chuyện. Bọn họ càng có cơ hội bàn tán nhiều hơn nữa. Kê mà con phải đối phó bây giờ không phải là dư luận hay báo chí mà là Tô Vận, con muốn trả lại anh ta tất cả những gì mà anh ta đã làm với con hôm nay. Con xin ba mẹ hãy chấp thuận cho con....

Lời nói của cô chắc hơn cả đinh đóng cột khiến Trình Sở Uy và Lâm Nhược Tranh vừa yên tâm vừa đau lòng.

Chính sự tàn nhẫn của Tô Vận đã giết chết một tâm hồn vô lo vô nghĩ trước đây của cô, giết chết mối tình đầu mà cô đã gìn giữ suốt bốn năm qua.

Nhưng cũng chính sự tàn nhẫn đó của hắn đã giúp cô trưởng thành hơn và biết cách vực dậy từ đau khổ.

Trong không khí nặng nề này, Trình Diên lại nhớ đến lời Tô Vận nói lúc này. "Chỉ cần tôi muốn thì cho dù dùng cách gì cũng sẽ đoạt được ". Anh chắc chắn rằng Tô Vận không phải nói đùa, hắn nói được thì ắt sẽ làm được? Anh phải làm gì để bảo vệ Trình Tố Vi đây?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cạn Bã! Anh Quên Em Rồi sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Lời hứa

Trong phòng bao hạng nhất, tiếng nhạc DJ được thay thế bằng những tiếng hò hét của cả nam lẫn nữ trong phòng. Những trò chơi uống rượu đều được khơi ra hết để tìm thú vui. Người thì liên tục thắng, người lại uống rượu như người khát nước.

- Tô thiếu, cố lên!

- Trần tổng, anh thật sự may mắn đấy!

Những cô người đẹp với thân hình nóng bỏng luôn quần quýt lấy những người đàn ông ở đây.

Bên cạnh Tô Vận là nhiều mỹ nhân nhất rồi lần lượt đến những người khác, mỗi Từ Lâm và Doãn Thiên Duật là không để đám nữ nhân đó đến gần, vì vốn dĩ đó không phải sở thích của bọn họ, có chăng đi nữa thì cũng chỉ đơn giản là cần người rót rượu.

Tô Vận càng lúc càng hăng say, hắn uống hết ly này đến ly khác và còn thô bạo ôm ấp những người đẹp trong tay...

- Lâm, cậu định làm hoà thượng luôn hay sao vậy? Hoặc là cậu đi tìm bắt cô ấy về hoặc là buông bỏ hết đi. Cậu như thế này thật không giống Từ Lâm mà tớ từng biết.

Tô Vận vừa ăn một quả nho do một cô ả bên cạnh đưa cho vừa nói.

Từ lúc Hàn Dĩ Xuyên bỏ đi, Từ Lâm đã hoàn toàn biến thành một con người khác. Anh ta không còn hứng thú gì với những trò vui trong club, đặc biệt không còn qua lại với nhiều nữ sinh như trước kia. Đối với Tô Vận mà nói thì Từ Lâm như vừa đầu thai lại!

Từ Lâm lắc lắc ly rượu trong tay rồi nhàn nhạt đáp.

- Cảm giác đó bây giờ cậu không hiểu nhưng sau này cậu sẽ phải nếm trải....

Dứt lời, anh ta uống một hơi hết sạch rượu trong ly.

Doãn Thiên Duật ném một quả táo về phía Tô Vận và nói rất nghiêm túc.

- Lời khuyên chân thành dành cho cậu, làm gì cũng nên giữ chừng mực một chút. Đừng để sau này phải hối hận như bọn tớ!

Tô Vận bị nét mặt của hai người bạn làm cho kinh hãi, hốt nhiên thấy tỉnh táo hẳn và ngồi lại.

- Này, hai cậu đừng nói những chuyện xui xẻo đó được không? Hôm nay tớ rất vui nên chỉ muốn chơi đùa thoả thích thôi.

Nào ngờ khi hẳn vừa kịp dứt câu thì cửa phòng đã bị một lực lớn đập phẳng, Cố Dược Thần với gương mặt đặng đặng sát khí bước vào, không nói không rằng, anh ta liền ném một tờ báo xuống bàn, ngay trước mặt Tô Vận.

- Cậu trở thành đại minh tinh rồi đấy! Gương mặt cậu giờ đã xuất hiện ở khắp các mặt báo, mọi người đều cho rằng cậu là vị tổng tài bị phụ nữ dất mũi đấy. Tô Vận à Tô Vận, nếu tớ là cậu thì tớ thà để bọn họ chửi mình là kẻ biến thái thì hơn. Cậu làm vậy có đáng mặt đàn ông không?.

Tô Vận lắc lắc đầu cho tỉnh rượu và cầm lấy tờ báo lên, lật vài trang rồi lại bỏ xuống, thản nhiên nói.

- Bọn họ thích viết gì thì cứ để bọn họ viết. Cậu biết không? Nhờ những tờ báo này của bọn họ mà giá cổ phiếu của Tô thị hôm nay đã tăng vọt rất nhanh đấy!

Cố Dược Thần hận không thể đánh cho hẳn tỉnh, anh ta lớn tiếng quát.

- Nếu Trình Tố Vi tự sát thì không biết cổ phiếu Tô thị rớt giá hay Tô thị tuyên bố phá sản đây? Tại sao cậu lại muốn bức cô gái đó đến bước đường cùng như vậy chứ? Lần trước cậu đe dọa không để cô ấy khởi kiện, lần này cậu lại ở trước mặt bao nhiêu người biến cô ấy thành một người phụ nữ đói khát đàn ông. Cậu có biết bây giờ cả thành phố này đều chửi cô ấy là loại phụ nữ phóng đảng không ra gì không? Bọn họ chỉ trích cô ấy mọi thứ. B&C sắp tiêu đến nơi rồi!

Tô Vận nghe xong liền cười rất đắc ý và tiếp tục uống rượu.

- Lẽ ra bọn họ nên lên tiếng bảo vệ cô ta mới đúng, vì dù sao cô ta cũng là một người phụ nữ. Nhưng mọi chuyện lại không phải như vậy, có phải cô ta thật sự dâm đảng đến mức mà ai ai cũng biết?

Cố Dược Thần tức đến nghiến răng ken két nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh để nói lại.

- Tớ cũng đã rất tò mò tại sao mọi chuyện lại như vậy đấy! Trình gia tuy không phải một gia tộc lớn nhưng cũng là một thế lực có máu mặt ở Thượng Hải này, làm sao bọn họ không đủ khả năng để ngăn chặn các tờ báo và tin tức liên quan? Trừ phi có một thế lực lớn hơn bọn họ đã ra tay trước. Vận, tớ không muốn nói cũng phải nói, cậu đã mua chuộc tất cả phóng viên và toàn bộ giới truyền thông trong cả nước trước khi Trình gia hành động. Thật sự rất cao tay đấy! Tất cả những ý kiến trên đó đều là do cậu bày ra. Vận, cậu đang muốn ép chết cô gái đó sao?

Lần này Tô Vận không còn cười cợt nữa, hẳn đặt chiếc ly không xuống bàn, nghiêm túc nói.

- Điều mà tớ muốn rất đơn giản. Cậu trả lời cho mọi chuyện của bốn năm trước và Trình Tố Vi. Khi nào Trình Tố Vi còn chống đối với tớ thì khi ấy cô ta sẽ không thể sống yên....

Những người khác trong phòng đều lần lượt bị Từ Lâm và Doãn Thiên Duật đuổi ra hết. Trong phòng bao hiện giờ chỉ còn lại bốn người bọn họ.

Cố Dược Thần tay chống hông, tay bóp trán, tức giận nói.

- Chuyện cậu gặp tai nạn bốn năm trước thì có gì liên quan đến Trình Tố Vi chứ? Cậu nói thật đi, có phải đó chỉ là thú vui điên rồ của cậu? Ở Trung Quốc và cả châu Á đều biết thế lực của ba người các cậu lớn đến mức nào. Nếu cậu không dừng chuyện này lại thì ngay cả thần tiên cũng không thể cứu được Trình Tố Vi.

Tô Vận bực nhọc cởi bỏ hai vạt cúc áo trước ngực, giọng có phần không vui.

- Trình Tố Vi không đơn giản như cậu nghĩ đâu! Cô ta có liên quan đến vụ tai nạn của tớ bốn năm trước. Không chừng ngay cả Trình gia cũng có dính dáng đến chuyện này!

Cố Dược Thần thật sự không thể chấp nhận lý lẽ đó của Tô Vận.

- Tất cả đều là suy đoán của cậu. Hơn nữa đó còn là một suy đoán vô căn cứ!

Tô Vận không muốn cùng anh ta tranh luận thêm về vấn đề này nên đã cầm lấy áo khoác và đứng lên. Hậm hực rời khỏi phòng bao.

Bây giờ khắp nơi đều là những lời bình luận ác ý đối với Trình Tố Vi, cổ phiếu của B&C rớt giá nghiêm trọng chỉ trong một ngày, cho dù Trình Sở Uy đã cố gắng xoay sở nhưng đều vô ích, không thể ngăn cản những bản tin xấu cho công ty. Với tình hình này thì việc B&C phá sản chỉ còn là vấn đề thời gian

nửa thôi.

Cả Trình gia và B&C đều đã rối tung rối mù lên, nhìn tất cả mọi người đều đang cố gắng hết sức có thể để cứu vãn tình hình, Trình Tố Vi thật sự chẳng còn mặt mũi nào để đối diện với họ nữa, bây giờ cô đã thật sự trở thành tội đồ của cả gia đình. Trong nhà đã vậy thì cho dù cô có ra ngoài đi nữa cũng không thể tránh khỏi chuyện lần này, thậm chí cô còn phải nghe những lời bàn tán, chửi rủa xung quanh.

Cô đã đi lang thang như vậy được một lúc rồi, cô đi qua cả những ánh mắt dòm ngó khắp nơi. Đột nhiên cô dừng lại trước một cửa hàng mỹ thuật. Những chiếc cọ và từng cái giá vẽ như một nhát dao xuyên qua ngực cô.

Vừa rời mắt khỏi cửa hàng, cô liền chậm rãi nâng cánh tay lên, dùng tay kia vuốt nhẹ lên vùng cổ tay.

Chỉ vì tình yêu mù quáng dành cho Tô Vận mà bốn năm trước cô suýt nữa không thể cầm được cọ, suýt chút nữa thôi là cô sẽ không thể ngồi trước chiếc giá vẽ.

Nhưng cũng bốn năm trước đó, kẻ đã khiến cô thành như vậy lại từng ở bên tai cô thì thầm bao nhiêu điều..

.....

- Anh ngồi yên được không? Anh xem tại anh mà em làm hỏng hết bao nhiêu giấy rồi này.

Ngồi trước giá vẽ, Trình Tố Vi giận dữ đến phồng má, cô bức nhọc xé bỏ tờ giấy vẽ đã bị lem. Mất đẹp trưng trưng nhìn về phía Tô Vận ở trước.

Cô đã vẽ hơn hai tiếng nhưng vẫn chưa hoàn thành được một bức tranh.

Thấy cô gái nhỏ của mình trở nên bức tức, Tô Vận không nhịn được cười lên đứng lên. Vì phải giữ nguyên một tư thế làm mẫu cho cô vẽ nên hai chân hần đã tê cứng hết, mặc dù vậy hần vẫn bước thật tự nhiên đến bên cạnh cô, đứng sau lưng cô và ôm cô vào ngực.

- Bảo bối, rõ ràng là em không thể vẽ được mà còn trách anh, em có biết anh đã vì em mà hai chân sắp không dũi ra được không?

Trình Tố Vi như một đứa trẻ khó tính, cô dùng cùi chỏ đập mạnh vào bụng hần và cầu nhàu.

- Là tại anh cứ liên tục lách người đấy, trên đời này có cái gì mà em không thể vẽ nổi chứ?

Tô Vận vờ ôm bụng, nhú mày. Hần lại cười rất tươi và lần này thì trực tiếp ngồi trước mặt cô, cười mờ ám.

- Vẫn có cái mà em không thể vẽ đấy! Muốn biết đó là gì không?

Thấy cô ngẩn người ra không hiểu, hần liền đắc ý ghé sát môi vào kè tai cô, nói nhỏ.

- Là ảnh khoả thân của anh!

Nghe hần nói ra những từ đó, gương mặt Trình Tố Vi ngay lập tức trở nên đỏ gầy. Cô lúng túng không biết phải nói gì, chỉ hành động theo phản xạ là đẩy hần ra rồi hét lên..

- Biến thái! Anh tránh ra đi!

Tô Vận bật cười trước biểu hiện ngượng nghịu của cô liền tiếp tục trêu chọc.

- Sao vậy? Hay là em muốn anh khoả thân cho em vẽ ngay bây giờ?

Trình Tố Vi xấu hổ đến mức không dám ngẩng đầu lên, nhưng hình như cô đã tìm ra lí luận gì đó nên liền nói lớn.

- Anh đã nói chúng ta sẽ không làm loại chuyện đó đến khi chúng ta kết hôn mà. Anh, anh không thể thất hứa được.....

Đây là lời hứa mà cô đã bắt hần lập, mặc dù yêu hần nhưng cô vẫn chưa sẵn sàng trao thứ quý giá đó của mình cho hần, hơn nữa cô vẫn còn rất nhỏ.

Bản thân Tô Vận cũng phải rất cố gắng mới có thể giữ gìn cho cô đến bây giờ. Mỗi lần ôm cô ngủ, cùng cô tắm rửa, hần đều phải đấu tranh giữ lý trí và dục vọng rất lâu và khó khăn. Là một người đàn ông sinh lí bình thường thì không thể đứng trước một sự dụ hoặc như vậy mà không động lòng. Nhưng vì cô, hần đã hứa với cô và tự hứa với chính mình là không được đi quá giới hạn.

Tô Vận dờ khóc dờ cười nhìn cô rồi cứ tự nhiên bước đến gần cô nữa, hần cười tà mị.

- Em đang nói đến chuyện gì? Anh không hề đề cập đến chuyện đó, nhưng em lại nói như vậy. Vì, hay là em đang mong đợi?

Trình Tố Vi không biết phải dùng lời lẽ nào để đối phó với tên đàn ông quỷ quyệt này đây. Cô bất giác lùi lại phía sau và dò mắt nhìn hần đang đến gần.

- Vận, em, em không có ý đó, anh, anh đừng hiểu lầm! Em chỉ mới mười sáu tuổi thôi đấy, anh, anh muốn bóc lịch sao?

Chỉ với vài bước chân mà Tô Vận đã tóm được cô, nụ cười quái đản vẫn treo trên môi hắn.

- Bảo bối, từ đầu đến cuối anh đều là người bị hại đấy! Em vu oan cho anh mọi điều, bây giờ còn khép anh vào tội cường gian. Có phải em muốn anh biến không thành có không?

Trình Tố Vi cười gượng gạo, cô lắc lắc đầu rồi cố tỏ vẻ van nài.

- Vận, em không cố tình nói vậy, chỉ tại em không thể về nỗi một bức tranh, hơn nữa, đó còn là chân dung của anh...

Nói đến những từ cuối cùng, giọng của cô dần hạ thấp xuống và có vẻ buồn bã, mắt thì sụp xuống.

Thấy cô như vậy, Tô Vận nhanh chóng thay đổi sắc mặt, hắn thu lại nụ cười trên môi, dịu giọng nói.

- Vì, bảo bối của anh, anh làm em buồn sao?

Trình Tố Vi ngẩng đầu lên nhìn hắn, cô liếm liếm môi rồi lắc đầu.

- Em không thể hoàn thành được bức vẽ chân dung của anh, em thấy mình rất kém cỏi...

Không để Tô Vận kịp mở lời thì cô đã nói thật chắc chắn.

- Nhưng Vận, bốn năm nữa nhất định em sẽ vẽ được chân dung của anh. Em sẽ học thật nghiêm túc.

Tô Vận nhìn vào sự kiên định trong mắt cô, hắn nở một nụ cười ôn nhu và kéo cô vào lòng ngực, một tay ôm lấy tấm lưng nhỏ bé của cô, tay kia đặt sau gáy cô, nói bên tai cô.

- Đến lúc đó anh sẽ mở cho em một buổi triển lãm. Nhưng mà với điều kiện là chỉ được trưng bày tranh vẽ về anh.

Trình Tố Vi tủm tỉm cười rất hạnh phúc, cô vòng tay ôm chặt hắn và vùi đầu vào ngực hắn, cảm nhận nhịp tim đều đặn của hắn, đó là lúc cô cảm thấy an toàn nhất.

.....

Thì ra đây chính là buổi triển lãm mà hắn đã hứa. Một buổi triển lãm chỉ trưng bày ảnh của hắn!

Đưa tay lau sạch nước mắt trên má, Trình Tố Vi kéo tay áo che đi vết sẹo trên cổ tay. Cũng vừa đúng lúc này, một đám người đi ra từ trong cửa hàng. Như đã biết và sắp xếp sẵn từ trước. Bọn họ cố tình đi sát về phía cô, một người đẩy hai người xô, ép cô ra khỏi vị trí..

- A!

Kít!!!

Bị dồn với một áp lực lớn khiến cô mất thăng bằng và ngã ra giữ đường. Một chiếc xe đang chạy vội đã phanh thắng thật gấp ngay, cách cô chỉ vài milí.

Chủ nhân chiếc xe liền bước xuống và chạy đến hỏi thăm.

- Tiểu thư, cô không sao chứ?

Trình Tố Vi nén đau đi, chống tay định ngồi dậy thì người bên cạnh đã dìu cô đứng lên.

- Tiểu thư, xin lỗi đã làm cô bị thương. Hay là để tôi đưa cô đến bệnh viện kiểm tra xem sao, vết thương cũng khá nặng đấy!

Trình Tố Vi vừa phui sạch vấy xong liền ngẩng đầu lên để nhìn người đó. Cô thật sự rất kinh ngạc khi nhìn thấy người này.

- Là anh? Người đàn ông hôm đó....

Hàn Tiềm cũng bất ngờ về cuộc gặp lại lần này. Cậu ta gật đầu vài cái rồi hỏi.

- Trình tiểu thư, thật không ngờ lại gặp cô ở đây. Lần trước do quá mạo muội nên tôi vẫn chưa thể giới thiệu chính thức được. Rất vui được gặp cô, tôi là Hàn Tiềm.

Trình Tố Vi có đôi chút khó xử, cô cứ đưa tay bắt lấy tay của Hàn Tiềm rồi nhanh chóng rút về, chân thành nói.

- Hàn tiên sinh, chuyện lần trước, thật sự rất cảm ơn anh, nếu không có anh, không biết tôi sẽ....

Hàn Tiềm nhìn vào ánh mắt buồn rầu và cô đơn của cô, không hiểu sao trong lòng cậu ta nảy sinh một cảm giác muốn bảo vệ và che chở cho cô. Đặc biệt, cậu ta còn biết rất rõ đoạn tình cảm của cô và Tô Vận, chính Tô Vận đã biến cô trở nên như vậy.

- Trình tiểu thư, chuyện đó là trách nhiệm của tôi nên cô không cần phải cảm ơn.

Nghe cậu ta nói lời như vậy, Trình Tố Vi hơi bất ngờ, cô ngập ngừng rất lâu nhưng vẫn không nói ra điều mình đang thắc mắc.

Hàn Tiềm nhìn cô không rời mắt, cậu ta bị chính sự lạc lõng của cô mê hoặc.

- Trình tiểu thư, tôi sẽ đưa cô đến bệnh viện. Đây là thành ý của tôi nên hy vọng cô không từ chối!

Trình Tố Vi không biết phải trả lời thế nào, nhìn khắp hai tay cũng đã trầy xước hết nên cô đành thuận theo, cùng cậu ta lên xe.

Tin tức sốt dẻo nhất mấy ngày qua chính là câu chuyện tình sau bức màn của Tô Vận và Trình Tố Vi. Tin tức này đã sớm đến tai của Tô lão gia. Tuy là tin tức giúp cổ phiếu của Tô thị tăng lên nhanh chóng nhưng Tô lão gia cực kỳ không hài lòng khi nghe đến ba chữ "Trình Tố Vi".

- Lão gia, ông đừng tức giận, ông và tiểu Vận đều là thương nhân, chẳng lẽ ông không hiểu nó làm vậy chỉ là vì mục đích lợi nhuận?

Tô phu nhân rất lo lắng khi thấy chồng mình nổi trận lôi đình từ sáng sớm nên đã luôn ở cùng ông để khuyên lơn.

Tô lão gia nghe vợ mình nói xong vẫn không hề nguôi ngoai mà ngược lại càng giận hơn.

- Lợi nhuận? Nó có thật là vì lợi nhuận? Hay là làm chuyện ngu xuẩn đó như bốn năm trước?

Nhắc đến chuyện bốn năm trước, trong đầu Tô lão gia lại hồi tưởng lại chuyện ngày hôm đó.

.....

Tất cả thuộc hạ của Tô gia đều đã vây kín cả Vịnh Uyên Ương.

Tô Vận đối diện với ba mình mà như gặp kẻ thù truyền kiếp, tức giận quát.

- Ông muốn làm gì đây? Đem lũ chó săn của ông cút ngay khỏi nhà tôi!

Ngược lại với biểu hiện của hấn, Tô lão gia lại cười rất điềm nhiên.

- Con ở đây thật sự rất hạnh phúc nhỉ? Luôn có người đẹp bên cạnh không phải sao? Nhưng ta vừa nảy ra một ý rất hay, nếu đem con bé đó đánh gãy hết tay chân thì thế nào nhỉ? Không phải cả đời này nó sẽ chỉ ở một chỗ đợi con sao? Vậy là con có thể đi du học theo mong muốn của ta rồi!

Hai mắt Tô Vận đỏ ngầu vì giận dữ.

- Ông dám đụng đến cô ấy dù chỉ là một sợi tóc tôi sẽ liều với ông! Tô thị? Du học? Ông tưởng tôi không biết lòng dạ của ông? Thật chất ông chẳng hề xem tôi là con của ông, đối với ông mà nói thì chỉ có Tô thị là quan trọng. Ông muốn tôi kế thừa cho ông? Chẳng qua ông muốn biến tôi thành con chó giữ cửa cho ông mà thôi. Vậy thì ông cứ thử đụng đến Vi đi! Tôi sẽ để ông ôm lấy đồng tiền của ông mà xuống mồ!

Tô lão gia nghiêm mặt nhìn hấn, không hề giận dữ hay có thêm bất cứ biểu cảm nào.

- Thăng vô dụng! Mày tưởng không có mày thì sẽ không có ai kế thừa Tô thị cho tao sao? Một thằng không có lòng tham như mày, lại còn mê mẩn một ả đàn bà! Thật sự rất vô dụng!

Tô lão gia đã ra lệnh cho tất cả thuộc hạ của mình vây bắt Tô Vận và Trình Tố Vi nhưng không thành.

Ngày xảy ra tai nạn chính là ngày mà Tô Vận đang đưa Trình Tố Vi bỏ trốn mà hấn đã sắp xếp thành một chuyến du lịch. Kết quả là đã không như ý muốn.....

Từ lúc lên xe đến bây giờ, Trình Tố Vi không ngừng liếc nhìn qua Hàn Tiềm bên cạnh, nhiều lúc cô muốn hỏi rất nhiều chuyện nhưng ngập ngừng rồi lại thôi.

Tuy cô không nói nhưng Hàn Tiềm vẫn biết rất rõ, cậu ta vẫn tập trung lái xe nhưng vẫn hỏi.

- Trình tiểu thư, có phải cô đang rất muốn hỏi tôi mọi thứ? Không sao, nếu cô có gì thắc mắc thì cứ hỏi.

Không ngờ lại dễ dàng bị cậu ta nhìn thấu tâm tư như vậy, Trình Tố Vi có chút không tự nhiên nhưng vẫn quyết định hỏi.

- Hàn tiên sinh, tôi vẫn luôn rất thắc mắc về chuyện xảy ra hôm đó. Cả thành phố này không ai dám kháng lệnh của Tô Vận cả, nhưng anh vẫn ngang nhiên chống đối lại anh ta mà vẫn không xảy ra chuyện gì. Hơn nữa lúc đó tôi thấy đám người ấy rất nghe lời của anh, và hình như anh và Tô Vận có quen biết. Hàn tiên sinh, tôi có thể mạo muội hỏi anh là ai không?

Hàn Tiềm như đã đoán được trước tất cả những thắc mắc của cô nên chẳng hề bất ngờ gì, cậu ta cười nhẹ và thản nhiên trả lời.

- Tôi biết chắc chắn cô sẽ hỏi tôi câu này. Thật quá thất lễ vì đã không giới thiệu trước, Trình tiểu thư, tôi chính là trợ lý kiêm tài xế của Tô tiên sinh, mọi người đều biết tôi là một cánh tay đắc lực của Tô tiên sinh.

Hàn Dĩ Xuyên nghe xong thì có phần kinh ngạc nhưng cô chỉ miễn cưỡng gật đầu một cái và tự lẩm bẩm.

- Thì ra là như vậy.... Tôi còn tưởng sẽ có một thế lực lớn hơn cả Tô gia trong cái thành phố này....

Tuy là cô đang nói một mình nhưng Hàn Tiềm vẫn có thể nghe được,, cậu ta giảm tốc độ lái xe lại một chút để có thể trò chuyện với cô.

- Thế lực lớn hơn Tô tiên sinh thì chắc là không nhưng ngang ngửa ngài ấy thì vẫn có đấy, đó là Từ tiên sinh và Doãn tiên sinh.

Trình Tố Vi cười gượng, cô vừa đưa tay vén lại tóc vừa nói.

- Bọn họ không phải cùng hội cùng thuyền hết sao?

Hàn Tiềm không thể trả lời câu hỏi này của cô vì điều cô nói là thật.

Trình Tố Vi nhìn về phía trước và tự nói.

- Xem ra không ai có thể cứu được Trình gia ngoài tôi...

Hàn Tiềm bị cái vẻ tuyệt vọng của cô làm cho nhức nhối, cậu ta lắc đầu và chán thành nói.

- Trình tiểu thư, tôi xin thay mặt Tô tiên sinh nói lời xin lỗi với cô.

Trình Tố Vi lắc đầu phủ nhận.

- Người nên xin lỗi không phải là anh! Kẻ làm sai nên xin được tha thứ.

Cũng như cô lúc này, Hàn Tiềm thật sự muốn hỏi cô về chuyện bốn năm trước nhưng dựa vào thái độ của cô thì cậu ta đành thôi.

- -----

Lật qua lật lại mặt dây chuyền nhưng Tô Vận vẫn không phát hiện ra điều gì đặc biệt, nó chỉ đơn giản là một sợi dây chuyền.

Nhưng Trình Tố Vi lại nói hần đã tặng cô sợi dây chuyền này! Nhưng đây rõ ràng là một sợi dây chuyền thiết kế rất bình thường, từ trước đến giờ hần tặng quà cho phụ nữ cũng rất nhiều nhưng đều là loại xa xỉ.

Hơn nữa sợi dây chuyền nhỏ này hoàn toàn không phù hợp với những cô nàng nóng bỏng kia. Nó hợp với một nữ sinh hơn!

Khoan đã!

Nữ sinh?

Chuyện quái gì đây? Trong đời hần lại vướng phải nữ sinh?

" Một người phóng khoáng như anh không lẽ nào lại tặng cho những cô tình nhân qua đêm với mình một sợi dây chuyền bình thường đến như vậy? "

Trình Tố Vi nói đúng, hần sẽ không hẹp hòi đến như vậy!

Rốt cuộc đây là chuyện quái gì đây?

Tô Vận đưa một tay bóp bóp mi tâm để lấy lại tỉnh táo, tay kia giữ mặt dây chuyền đột nhiên phát hiện ra cái gì đó, ngón tay hần vội rà lại mặt dây chuyền lần nữa. Hần ngồi nhanh dậy và kiểm tra.

Vẫn không nhìn thấy gì khác lạ, nhưng rõ ràng lúc này ngón tay hần đã cảm nhận được gì đó!

Hình như là chữ viết!

Là chữ viết được khắc trên đó, nhưng tại sao lại không thể nhìn thấy?

Suy nghĩ một lúc, hần đột nhiên cắt sợi dây chuyền trở lại hộp và nhét vào túi quần, cầm lấy áo khoác và đứng lên, nhanh chóng rời khỏi phòng làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cạn Bã! Anh Quên Em Rồi sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Trình Tố Vi mang thai

Xe dừng lại trong gara của bệnh viện Giang Hoành.

Hàn Tiềm bước nhanh xuống xe và giúp Trình Tố Vi mở cửa.

Hai người vừa vào đến đại sảnh của bệnh viện thì đã có rất nhiều người nhận ra và bắt đầu xôn xao bàn tán phía sau.

Hàn Tiềm có hơi lo lắng cho Trình Tố Vi nên thỉnh thoảng lại nhìn cô nhưng ngoài suy đoán của cậu ta, cô vẫn bình thản đứng đưng, tỏ thái độ của một người vô tội.

Hai người theo chỉ dẫn của y tá đến phòng của bác sĩ Đường. Y tá lễ phép gõ cửa.

- Bác sĩ Đường, Hàn tiên sinh đến rồi ạ!

Một giọng nữ dứt khoát truyền từ trong phòng ra.

- Mời vào!

Y tá mở cửa rồi làm động tác mời.

Hàn Tiềm bước vào trước, Trình Tố Vi theo phía sau.

- Hàn tiên sinh, mời ngồi!

Đường Nhã Tịnh nhanh chóng đứng lên và bước về phía sofa, làm động tác mời, trên môi cô ta treo một nụ cười rất niềm nở. Hai mắt cô ta đã sớm liếc nhìn qua Trình Tố Vi và như đang suy tính điều gì đó.

- Bác sĩ Đường, đây là Trình tiểu thư, chắc cô đã biết. Tôi lái xe bất cẩn nên đã đụng phải cô ấy, cô có thể giúp tôi kiểm tra xem cô ấy có bị thương gì nghiêm trọng không?

Trình Tố Vi từ nãy giờ chỉ gật đầu lịch sự, cô không hề nhận ra ánh mắt quái lạ của Đường Nhã Tịnh. Tuy đang trả lời Hàn Tiềm nhưng ánh mắt Đường Nhã Tịnh lại luôn hướng về phía Trình Tố Vi.

- Hàn tiên sinh, anh là tài xế riêng của Vận, làm sao có thể có chuyện lái xe bất cẩn được. Hơn nữa từ trước đến nay anh luôn làm theo lệnh của Vận, anh ấy không bảo anh đụng thì làm sao có chuyện trùng hợp như vậy được?

Nghe đến từ "Vận" từ miệng Đường Nhã Tịnh thốt ra, Trình Tố Vi theo phản xạ mà ngược nhìn cô ta, trong lòng nổi lên hàng loạt thắc mắc và hàng trăm câu hỏi nhưng cô vẫn im lặng, vờ nhìn sang một bên khác.

Tuy nhiên, Đường Nhã Tịnh đã sớm bắt được sự tò mò của cô nên nở một nụ cười hài lòng.

Hàn Tiềm hiểu rõ tình huống hiện tại, cậu ta không muốn Trình Tố Vi bị Đường Nhã Tịnh si nhục nên định đưa cô rời khỏi.

- Chắc là bác sĩ Đường đang rất bận nên chúng tôi không làm phiền nữa.

Nhưng Trình Tố Vi không để cậu ta kéo đi mà dứt khoát ngồi lại.

- Hàn tiên sinh, chúng ta đã đến rồi thì cũng nên tôn trọng bác sĩ Đường, không nên bỏ đi như vậy được.

Hàn Tiềm quá bất ngờ vì cách hành xử này của cô, sau lại quay sang nhìn Đường Nhã Tịnh đang cười mỉa mai bên cạnh.

Trình Tố Vi vừa nhìn đến thì Đường Nhã Tịnh đã kịp thời thay đổi nét mặt, cười rất thân thiện.

- Trình tiểu thư, bây giờ tôi sẽ kiểm tra giúp cô. Cô theo tôi!

Trình Tố Vi gật đầu một cái và nói gì đó với Hàn Tiềm mới đứng lên đi cùng Đường Nhã Tịnh.

- -----

Trong phòng kiểm tra bây giờ chỉ có Trình Tố Vi và Đường Nhã Tịnh nên cả hai đều không cần phải giả vờ nữa. Đường Nhã Tịnh là người hỏi trước

- Cô đang rất tò mò tại sao tôi lại biết Vận?

Nhìn biểu cảm hết sức khó chịu của Trình Tố Vi, cô ta tiếp tục khiêu khích

- Tôi và Vận đang quen nhau. Chúng tôi đã yêu nhau hai năm từ hai năm trước đó, lẽ ra chúng tôi đã kết hôn nhưng vì tôi phải đi du học nên chúng tôi phải lỡ mất hai năm. Trình tiểu thư, tôi biết Vận rất giận tôi vì chuyện đó, anh ấy không chịu gặp mặt tôi và còn nói sẽ chấm dứt quan hệ với tôi...

Những gì cô ta nói như tiếng sét đánh ngang tai Trình Tố Vi, cô cảm thấy đầu óc cứ xoay vòng vòng đến khó chịu. Hai tai vẫn còn ong ong.

- Bác sĩ Đường, cô nói cô và Tô Vận đã yêu nhau hai năm trước, tức là sau khi anh ấy gặp tai nạn và tỉnh lại?

Nghe Trình Tố Vi nhắc đến vụ tai nạn của Tô Vận khiến Đường Nhã Tịnh bất ngờ cau mày, nhưng cô ta đã nhanh chóng gạt đi.

- Đúng vậy, lúc đó tôi là bác sĩ chính của anh ấy....tôi đã chứng kiến sự hồi sinh của anh ấy, giúp anh ấy bình phục dần dần, cũng từ những lúc đó, tôi thấy mình như đã bị rơi vào lưới tình.

Trình Tố Vi hoàn toàn hoá đá, ngực cô nhói lên từng cơn không dứt.

Vậy là trong bốn năm qua.....

Chỉ một mình cô nhớ, chỉ một mình cô giữ, chỉ một mình cô đau, chỉ một mình cô đợi, chỉ một mình cô khóc, chỉ một mình cô phải chịu đựng, chỉ một người cô tự dằn vặt,...và chỉ một mình cô còn yêu.

Những lúc ấy, Tô Vận lại đang ôm ấp một mối tình mới. Hắn đã quên cô ngay sau đó.

Cô thật sự muốn biết từ đầu đến cuối hắn đã bao giờ thật lòng với cô chưa? Hay những gì hắn nói, những gì hắn hứa chỉ là giả dối, lừa gạt?

Ngược lại với biểu hiện của cô thì Đường Nhã Tịnh đang cười rất vui vẻ, cô ta dùng một sắc thái khuôn mặt rất ngây ngô để đối diện với Trình Tố Vi.

- Trình tiểu thư, sớ dĩ tôi nói với cô những chuyện này là vì tôi đã biết mối quan hệ giữa cô và Vận, tôi không biết tại sao anh ấy lại làm vậy, nhưng tôi chắc chắn một điều là anh ấy chỉ là đang giận tôi, muốn trả đũa tôi nên anh ấy mới gây ra chuyện này....

Hàn Dĩ Xuyên ngược mắt lên nhìn cô ta. Cô thật sự rất muốn gào lên và mắng chửi cô ta, cô muốn nói với cô ta những gì xảy ra trước khi Tô Vận gặp tai nạn, rằng cô và cô ta thì ai mới là người đến sau. Nhưng cô lại không thể cất lên thành lời, chỉ còn biết trơ mắt nhìn cô ta và nói những câu vô nghĩa.

- Bác sĩ Đường, chuyện giữa tôi và Tô Vận không phải như những gì cô nghĩ....

Đường Nhã Tịnh vờ như không thấm vào những lời cô nói, cô ta lại tiếp tục kể lể đáng thương.

- Trình tiểu thư, cùng là phụ nữ, tôi hy vọng cô có thể hiểu được nỗi khổ của tôi.... Đối với tôi, Vận là động lực để tôi có thể sống thật tốt....cô hiểu những gì tôi muốn nói chứ...

Từ những lời của cô ta, Trình Tố Vi chẳng hề nhìn ra dụng ý hay dã tâm gì cả, cô chẳng hề có ý đáp lại mà chỉ ngời thần thờ ra như một kẻ thua cuộc.

Cô không biết bây giờ nên cười hay nên khóc đây?

Hoá ra đây chính là lý do mà Tô Vận quên cô.

Khi cô chỉ vừa biến mất khỏi cuộc đời hắn thì hắn đã tìm ngay một niềm vui mới, nhả tâm vứt bỏ những kỷ niệm của hai năm bên nhau.

Hoá ra với Tô Vận, cô cũng chỉ là mối tình qua đường!

Người phụ nữ đứng trước mặt cô cũng là một nạn nhân giống như cô.

Những gì hắn từng nói với cô, những lời hắn từng hứa với cô, những gì hắn từng làm với cô.

Hắn lại tiếp tục mang nó đến với người phụ nữ này!

Và hôm nay cô ta cũng bị vứt bỏ như cô vậy.

Tô Vận....

Cô có thể trách hắn không đây?

Hay chỉ có thể trách bản thân quá ngu muội? Hay trách cô đã yêu sai người, đặt niềm tin không đúng?

Nhìn người phụ nữ đang chú tâm kiểm tra kết quả trên màn hình máy tính, Trình Tố Vi đột nhiên nảy sinh một sự đồng cảm, cô đứng lên, đi về phía Đường Nhã Tịnh, cố gắng nở một nụ cười.

- Bác sĩ Đường, đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, chúng ta vẫn chưa biết gì về nhau nhỉ?

Đường Nhã Tịnh giật bản mình quay lại nhìn cô. Hai tay cô ta đang run rẩy không ngừng, tinh thần như chưa thể tỉnh táo lại ngay. Cô ta lúng túng trả lời.

- À, chuyện này, khi nào có cơ hội thì chúng ta sẽ trò chuyện. Bây giờ tôi sẽ giúp cô lấy kết quả kiểm tra, cô đợi tôi một lát.

Cô ta nói như bị ma dọa, không biết mình đang làm gì mà lập tức ôm lấy tài liệu và kết quả kiểm tra vừa in ra, trước khi rời khỏi không quên tắt máy.

Trình Tố Vi thấy có chút kỳ lạ vì sự vội vàng của cô ta nhưng vẫn không nói gì, cùng cô ta rời khỏi phòng kiểm tra.

Hàn Tiềm đang ngồi đợi bên ngoài phòng khám nhưng ngoài việc chờ đợi ra thì còn rất lo lắng vì cậu ta vừa nhận một cuộc điện thoại của Tô Vận nói rằng hắn sẽ đến đây ngay bây giờ.

Tô Vận lại muốn đến đây tìm Trình Tố Vi chắc chắn không có chuyện gì tốt đẹp. Nhưng cậu ta không thể nào làm trái lệnh được. Vậy Trình Tố Vi phải làm sao đây.....

Đang lúc suy nghĩ đến mức vô đầu bứt tai thì Trình Tố Vi đã đi ra. Cô đi tới chỗ Hàn Tiềm, nhẹ giọng hỏi.

- Hàn tiên sinh, để anh phải đợi lâu dài!

Hàn Tiềm quay lại nhìn cô và nở một nụ cười thân thiện.

- Trình tiểu thư, bác sĩ nói thế nào? Không có gì nghiêm trọng chứ?

Trình Tố Vi cười cười và lắc đầu.

- Chỉ là bị thương ngoài da, uống thuốc vài ngày sẽ khỏi thôi!

Hàn Tiềm hình như đang ngập ngừng so tính gì đó. Sau một lúc cậu ta liền nói.

- Trình tiểu thư, tôi có chỗ này rất hay, cô có muốn đến thử không?

Không để cô suy nghĩ, cậu ta lập tức kéo tay cô ra khỏi bệnh viện.

.....

Những tập bệnh án của bệnh nhân đặt trên bàn đã bị Đường Nhã Tịnh nhàu nát gần hết. Cô ta dường như không biết bản thân đang làm gì, trong đầu cứ nghĩ đến những gì mình đã thấy trên bản kiểm tra sức khỏe của Trình Tố Vi nên trên gương mặt vẽ đầy sự giận dữ.

Trình Tố Vi đã mang thai!

Chính mắt cô ta đã nhìn thấy một hạt đậu nhỏ nằm trong phần tử cung của cô khi kiểm tra bộ phận sinh sản. Nhìn thoáng qua thì biết cái thai đó chưa được hai tháng nên chắc chắn cô cũng không biết gì.

Đường Nhã Tịnh thở hồng hộc, răng nghiến chặt.

Dùng đầu gối để suy nghĩ thì cô ta cũng biết cái thai đó là của Tô Vận!

Trình Tố Vi đang mang thai con của Tô Vận!

Chỉ cần nghĩ đến điều này là ruột gan Đường Nhã Tịnh cuộn trào, cô ta vô tình từng bộ bệnh án rồi ném xuống sàn....

Trong phút chốc, cô ta lại đau đầu như óc khi phải nghĩ ra một hành động mới.

Bây giờ cô ta nên làm gì đây?

Ngăn cản Trình Tố Vi nói ra chuyện này với Tô Vận thì cô ta sẽ không bị mất cơ hội để được quay lại với Tô Vận. Mà cách để ngăn cản tốt nhất chính là giết đứa bé ấy đi.

Giết đứa bé thì cô ta sẽ có được Tô Vận.

Nhưng hành động đó không phải của một bác sĩ!

Dù sao đi nữa đứa bé đó là vô tội!

Không!

Nó là con của Tô Vận, người đàn ông lẽ ra thuộc về Đường Nhã Tịnh cô ta, với một người phụ nữ khác. Nó là một đứa nghiệt chủng, và dĩ nhiên nó không thể được sinh ra!

Nếu Tô Vận biết được tin này chắc chắn sẽ rước Trình Tố Vi về.

Không thể được!

Chuyện này không được phép xảy ra.

Cố gắng áp chế cơn giận xuống, Đường Nhã Tịnh mở bản kết quả kiểm tra sức khỏe của Trình Tố Vi trên máy tính của mình lên. Nhìn sinh mạng vừa mới hình thành trên đó, trong lòng cô ta không khỏi nổi lên tia đỏ kị, ganh ghét.

Vẫn gương mặt bi phẫn đó, cô ta nghiêng răng nghiêng lợi nhả ra đúng tên của Trình Tố Vi.

- Trình Tố Vi, cô tưởng cô có thể đấu được với tôi? Cứ chờ xem, ai mới là người cười cuối cùng.

Hình như đã toan tính được một kế hoạch nên cô ta bật cười đắc ý và lấy điện thoại gọi cho ai đó.

- Phu nhân, đã lâu không gặp!

- -----

Bất ngờ bị Hàn Tiềm kéo lên xe rồi lại bị đưa ra khỏi trung tâm thành phố khiến Trình Tố Vi vẫn còn ngỡ ngàng, chưa kịp hiểu ra vấn đề gì.

- Hàn tiên sinh, anh định đưa tôi đi đâu vậy?

Hàn Tiềm không nói gì, tập trung lái xe và chỉ đáp trả cô bằng một nụ cười.

Kít!!!!

Chẳng mấy chốc, cậu ta đã dừng xe.

Trước mặt là một chòi gỗ cao, xung quanh đều là cây cỏ rất yên tĩnh.

Hàn Tiềm cũng chưa đưa ra lời giải thích gì, bước xuống xe và kéo Trình Tố Vi lên căn chòi phía trước.

Trình Tố Vi vừa chật vật bước theo vừa hỏi.

- Hàn tiên sinh, ở đây là đâu? Sao tự nhiên anh lại dẫn tôi đến đây?

Hai người đã đứng ở một vị trí rất cao, trước mặt là một khung cảnh tuyệt đẹp của núi non hùng vĩ được bao vây bởi một tầng sương mờ ảo.

Hàn Tiềm chỉ tay về phía xa xa kia, khẽ cất tiếng thờ dài.

Cuối cùng thì cũng trốn được Tô Vận!

Cậu ta quay sang nhìn Trình Tố Vi rồi thông thả nói.

- Trình tiểu thư, ở đây chẳng có ai cả, cô sẽ không phải sợ những ánh mắt kia, những lời nói kia. Cô có thể làm những gì mình thích, nói những gì mình muốn nói, cô vẫn được là chính mình...

Đối diện với sự nghiêm túc của cậu ta, Trình Tố Vi cũng dần hiểu ra hành động này. Cô đứng ngay người lại và điềm nhiên đáp.

- Hàn tiên sinh, tôi biết anh muốn nói gì. Nhưng tôi cũng đã nói rõ rồi, người có lỗi với tôi không phải anh mà là người kia. Vậy nên anh không cần phải nhọc lòng vì tôi như vậy. Cho phép tôi được nói lời này, anh là cấp dưới của người kia, anh nhận lương để làm việc, công việc của anh chỉ là giúp anh ta thắng tiền trên thương trường. Còn vấn đề này là trò tiêu khiển của anh ta, anh không có trách nhiệm phải tham gia. Nếu anh còn tiếp tục làm như vậy, tôi xin nói thật, anh sẽ khiến tôi thêm xem thường anh mà thôi, bởi vì hành động này của anh rõ ràng là của một kẻ hèn. Tại sao anh lại giúp anh ta dọn phân chứ?

Hàn Tiềm rất tập trung vào những lời cô nói, dù là nửa chữ cậu ta cũng không lơ đi. Không những không thấy bị xúc phạm mà cậu ta còn rất vui.

- Trình tiểu thư, tôi đã làm việc cho Tô tiên sinh hơn mười năm rồi, có thể trước mặt bao nhiêu người tôi chỉ là một kẻ hèn, nhưng chúng tôi là anh em, là bạn tốt của nhau. Cô và bọn họ đều có cái nhìn nhận như nhau, nhưng cô khác bọn họ là đã nói thật với tôi. Nhưng cái cô không biết đó chính là Tô tiên sinh, cô biết rõ ngài ấy bao nhiêu?

Trình Tố Vi tin trả lời.

- Tôi hiểu rõ anh ta hơn cả anh.

Hàn Tiềm lắc đầu cười trừ.

- Có thể cô nghĩ những gì ngài ấy làm là trò tiêu khiển, nhưng tôi vẫn thấy rõ đó là một việc làm có mục đích rõ ràng. Cô không nghĩ ngài ấy quá coi trọng cô sao?

Trình Tố Vi đau lòng lắc đầu và nhìn cậu ta.

- Đề cao tôi? Bằng cách lấy danh dự của tôi đem chơi đùa? Tàn nhẫn sì nhục tôi trước mặt bao nhiêu người?

Nhìn cô xúc động như vậy, Hàn Tiềm không khỏi khó chịu trong lòng.

- Trình tiểu thư, cô tức giận?

Trình Tố Vi kiên quyết lắc đầu.

- Không, là đau lòng mới đúng....

Hốc mắt cô đã phủ một lớp nước dày, chỉ cần cô chớp mắt nhẹ thôi sẽ lập tức lăn tràn.

Là người duy nhất biết rõ chuyện của bốn năm trước, Hàn Tiềm hiểu tại sao cô lại nói những lời như vậy. Câu trả lời rất đơn giản, đó là vì vẫn còn yêu rất sâu đậm.

Nhưng người mà cô yêu đã mãi mãi quên cô, đã không còn giữ cô trong tim nữa.

- Trình tiểu thư, có bao giờ cô thử hỏi tại sao Tô tiên sinh có thật sự xấu xa như cô tưởng?

Trình Tố Vi nở nụ cười yếu ớt rồi nhẹ lắc đầu.

- Có lẽ đối với tôi mà nói, anh ta đã từng là một người đàn ông tốt....

Hàn Tiềm đã kịp thời bắt được cảm xúc của cô, cậu ta vờ như không hiểu gì mà hỏi.

- Trình tiểu thư, cô hình như biết rất rõ về Tô tiên sinh, không lẽ....

Trình Tố Vi lúc này mới ý thức được mình đã nói quá chi tiết nên vội vàng phủ nhận và lờ đi.

- Tôi chỉ là tùy tiện nói đến thôi. Nếu anh ta thật sự như vậy cũng chẳng liên quan đến tôi.

Hàn Tiềm rơi vào thế do dự rất lâu. Có hay không nên vạch trần cô? Vạch trần mối quan hệ giữ cô và Tô Vận? Nhưng nếu cậu ta thật sự làm như vậy thì chẳng phải rất tàn nhẫn? Mối quan hệ đó, mối tình đó chỉ còn một mình cô ôm ấp, có lẽ từ bây giờ cô phải học cách từ bỏ nó, chuyện này không nên nhắc lại làm gì.

Gió lớn từ các đỉnh núi cao mang theo hơi lạnh phả vào mặt và người Trình Tố Vi làm cô khẽ co người lại.

Hàn Tiềm đang cùng cô ngắm cảnh bên dưới đã nhanh ý khoác lên người cô chiếc áo khoác của mình.

- Trình tiểu thư, tôi đưa cô về.

Trình Tố Vi xoay người lại, một tay giữ lấy áo khoác, tay kia vén lại tóc, cô gật đầu nhẹ.

.....

Vừa kết thúc cuộc gọi với Hàn Tiềm, Tô Vận đã ngay lập tức lái xe đến bệnh viện Giang.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bả! Anh Quên Em Rồi sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Thị trấn Gordes

Trong không gian yên tĩnh của một quán cà phê ngoài trời, tiếng đàn violon du dương vang lên.

Những người khách ngồi đây đều chỉ tập trung vào vấn đề của cá nhân, rất ít ai nhìn ngó mọi chuyện xung quanh.

Đặt tách cà phê còn nóng vừa uống được một ngụm xuống bàn, người phụ nữ trung niên không nhanh không chậm cất tiếng hỏi.

- Bác sĩ Đường, cô tìm tôi có việc gì sao?

Ngồi đối diện người phụ nữ chính là Đường Nhã Tịnh, gương mặt trang điểm dày đặc của cô ta thoáng ý cười.

- Tô phu nhân, cũng hai năm rồi nhỉ? Nợ nần giữ chúng ta xem ra chưa hết. Bốn năm trước, nhờ kế hoạch của bà mà tôi có được Vận, bà lại có được một con rồi đẻ điều khiển. Nhưng hai năm sau đó, chỉ một mình bà hưởng lợi, còn tôi, bà sẵn sàng đạp ra đường. Tô phu nhân, món nợ này bà định trả thế nào đây?

Tô phu nhân cười nhạt, bà nhẹ nhàng đưa tay vén lại sợi tóc trước trán rồi nhàn nhã đáp.

- Bác sĩ Đường, người thông minh nên biết cân nhắc miệng lưỡi của mình. Nói vào vấn đề chính đi, hôm nay cô tìm tôi vì điều gì?

Đường Nhã Tịnh cố nén bức tức trong lòng, cô ta lấy từ trong túi ra một bệnh án và đẩy đến trước mặt Tô phu nhân.

Tô phu nhân nhú mày vì kinh ngạc rồi cũng mở bệnh án ra xem.

Trên bìa của bệnh án ghi rõ ba chữ Trình Tố Vi.

Thông tin trong đó đủ để bà kinh ngạc nhưng lại chưa thể cho bà hiểu rõ mọi chuyện.

- Đây là ý gì? Trình Tố Vi có thai?

Đường Nhã Tịnh nắm chặt tay, móng tay khảm sâu vào lòng bàn tay, cô ta gian nan mở miệng.

- Bà không tò mò về cha của đứa bé sao?

Cô ta cố thăm dò biểu hiện của Tô phu nhân mới tiếp tục nói ra từng chữ.

- Vận, là Vận, anh ấy là cha của đứa bé!

Nói ra được tên của Tô Vận đã khiến cô ta sắp điên tiết lên.

Tô phu nhân như bị điểm phải tử huyệt, phải rất lâu sau bà mới lấy lại được giọng nói. Một tay run rẩy nhưng lửa giận đã xông đến tận đại não, bà không hề do dự mà vò nát bệnh án đó, giọng chứa đầy phẫn nộ.

- Trình Tố Vi, con đàn bà không biết xấu hổ này, nó lấy tư cách gì mang giọt máu của Tô gia trong người chứ?

Thấy biểu hiện của bà theo đúng ý mình, Đường Nhã Tịnh khẽ nhếch khóe miệng, sau liền tỏ vẻ bình thản hỏi.

- Tô phu nhân, bà tính làm gì đây?

Tô phu nhân nghiêng chặt răng, giọng lạnh đến thấu xương, hoàn toàn có thể nghĩ được mùi máu tanh trong lời nói.

- Cho dù là con cháu Tô gia nhưng nếu đã nhiễm máu của một con điểm thì cũng là nghiệt chủng, Tô gia không cần một đứa như vậy!

Đây không phải lần đầu tiên Đường Nhã Tịnh trông thấy sự căm phẫn trong mắt của Tô phu nhân khi nhắc đến Trình Tố Vi, nhưng cô ta vẫn không hiểu tại sao Tô gia lại ghét bỏ Trình Tố Vi như vậy.

- Tô phu nhân, tôi có thể mạo muội hỏi bà một câu không? Tại sao Tô gia lại phản đối chuyện của Vận và Trình Tố Vi như vậy chứ? Những danh gia vọng tộc không phải đều hy vọng một cuộc hôn nhân môn đăng hộ đối sao? Trình Tố Vi tại sao không được? Sinh ra trong một gia đình giàu có và cũng được xem là có máu mặt ở Thượng Hải này. Không những vậy cô ta còn có một sự nghiệp tương đối về vang, học vấn tốt, xinh đẹp, dịu dàng, còn rất hiếu thảo, còn nữa, cô ta không phải một người có dã tâm, suy nghĩ đơn giản.... Trình Tố Vi hoàn toàn hội tụ những tư cách để bước chân vào Tô gia.

Nghe Đường Nhã Tịnh phân tích như vậy càng khiến Tô phu nhân thêm giận dữ, bà hừ lạnh.

- Tư cách? Cô ta sao? Không phải tôi muốn bức cô ta nhưng nếu để cô ta dính dáng đến cuộc đời của tiểu Vận thì sẽ khiến nó mất hết lòng tin của ba nó. Tôi không thể để một à đàn bà làm nhor nhóp tương lai của con trai mình!

Đường Nhã Tịnh không ngờ bà sẽ trả lời thẳng thừng như vậy, cô ta hình như đã mơ hồ hiểu ra vài chuyện.

Hoá ra người căm ghét Trình Tố Vi không phải Tô phu nhân mà là Tô lão gia?

Nhưng nguyên nhân là gì chứ?

- Tô phu nhân, tôi có thể giúp bà giải quyết chuyện này, nhưng bà định sẽ làm gì cho tôi đây?

Tô phu nhân thu lại thần sắc vừa rồi, bà chậm rãi uống một ngụm cà phê rồi mới hỏi thử.

- Cô muốn gì?

Đường Nhã Tịnh không chút do dự mà thẳng thắn đưa ra yêu cầu.

- Tô Vận, tôi muốn Tô Vận!

Tô phu nhân chẳng những không nổi giận mà còn phá lên mà cười.

- Haha! Rất biết cách tận dụng điều kiện đây! Vậy thì trước hết hãy thực hiện yêu cầu của tôi đã!

Đường Nhã Tịnh tự tin gật đầu.

Tô phu nhân hài lòng cười, khẽ quắp tay gọi cô ta đến gần, nói nhỏ bên tai cô ta.

- Tai nạn vô tình của bốn năm trước, hãy diễn lại một lần giống như vậy!

- -----

Tại một cửa hàng đồ thủy tinh.

Đây là một cửa hàng chuyên về các vật dụng thủy tinh, gốm sứ.

Ông chủ cửa hàng là một ông lão ngoài sáu mươi với bộ râu tóc màu trắng, đeo một cặp kính lão tròn. Ông ta cầm sợi dây chuyền hình cỏ bốn lá xem xét, rồi lấy một số dụng cụ chuyên dùng để dò xét.

Sau một lúc xem xét, ông ta đưa ra kết luận. Đồng thời, ông ta đưa mặt dây chuyền đến trước mặt Tô Vận.

- Sợi dây chuyền này đúng là có khắc chữ. Cậu nhìn đây.....

Vừa nói ông ta vừa dùng tay chỉ vào những dòng chữ màu đỏ hiện lên theo một loại đèn màu mà ông ta vừa rọi vào.

Tô Vận nhìn như bị thôi miên.

"Gửi bảo bối của anh.

Ngày 17 tháng 5 năm x.

Thị trấn Gordes"

Trong đầu hần xuất hiện hàng loạt câu hỏi.

Ngày 17 tháng 5!

Đó là ba ngày trước khi tai nạn xảy ra!

Bảo bối?

Là Trình Tố Vi sao?

Đây là sợi dây chuyền hần đã tặng cô?

Nhưng không phải cô nói hần tặng cô vào ngày sinh nhật sao?

Khoan đã!

Ngày 17 tháng 5.

Không lẽ đó là sinh nhật cô?

Trình Tố Vi!

Rất cuộc thì giữa hần và cô đã có chuyện gì với nhau trước khi hần gặp tai nạn?

Câu trả lời nằm ở chỗ Trình Tố Vi. Hẳn nhất định phải lấy được nó!

Những ngày này, tình hình Trình gia và B&C vẫn không có chuyển biến tích cực gì, Trình Tố Vi không muốn bị nhốt mãi trong nhà nên đã tìm đủ mọi cách để được ra ngoài. Khi thì Hứa Vỹ Thành sẽ đến đón cô ra ngoài ăn tối, khi thì Phuong Du Kỳ sẽ cùng cô lái xe đi dạo, lúc thì cô lại tự ra ngoài một mình.

Sóng này chưa lặn thì sóng khác đã nổi lên.

Phuong Du Kỳ đột nhiên biến mất đã khiến Phuong gia và cả Trình gia đứng ngồi không yên.

Trình Tố Vi không còn lo tránh tai mắt của dư luận nữa mà liên tục tìm kiếm Phuong Du Kỳ.

Phuong Du Kỳ ở đâu ai cũng biết rõ, nhưng không phải ai cũng có thể đến đó tìm người!

Suy đi nghĩ lại thì chỉ có một người mà Trình Tố Vi có thể hỏi được tung tích của bạn mình. Mặc dù không muốn nhưng cô vẫn phải đến gặp hắn.

Hai tách cà phê đặt trên bàn với hai trạng thái trái ngược nhau. Một tách đã được uống gần hết, một tách lại chưa hề được chạm đến. Đó cũng là hai thái cực khác nhau của chủ nhân chúng.

Tô Vận gác hai chân lên một chiếc ghế bên cạnh, tư thái rất ung dung mà nhìn Trình Tố Vi đang rụt rè sợ hãi như nhìn một trò tiêu khiển.

- Trình Tố Vi, cô cũng mặt dày thật đấy! Không phải luôn miệng nói tôi và cô chẳng có gì liên quan, nhưng bây giờ lại còn tìm đến tôi?

Trình Tố Vi không dám ngẩng đầu lên nhìn hắn, hai tay cô cầm chặt góc váy, giọng như muỗi kêu.

- Tô Vận, hôm nay tôi đến tìm anh không phải để nói chuyện của tôi mà là chuyện của Du Kỳ.

Tô Vận nghe xong liền tỏ ra vẻ kinh ngạc.

- Ô! Cô đang nói đến Phuong Du Kỳ?

Vừa nói hắn vừa quan sát biểu hiện của cô.

- Cô muốn biết gì?

Trình Tố Vi lúc này mới dám ngẩng đầu lên, nhưng vẫn rất rụt rè.

- Du Kỳ đang ở đâu? Anh có thể cho tôi gặp cô ấy không?

Tô Vận bật cười như vừa nghe được một câu chuyện khôi hài.

- Trình Tố Vi, cô là quá ngốc hay ngây thơ đấy? Phuong Du Kỳ là người phụ nữ mà Thiên Duật nhắm đến, cô ta không ở chỗ cậu ấy thì ở đâu? Tôi cũng cho cô biết điều này, những trò liên quan đến phụ nữ của nhau, chúng tôi tuyệt đối không chơi!

Trình Tố Vi dùng ánh mắt van nài nhìn hắn.

- Các anh không phải bạn thân sao? Anh có thể nói với Doãn Thiên Duật.....

- Tại sao tôi phải làm vậy?

Không để cô được nói hết câu, hắn đã cắt ngang lời cô.

- Trình Tố Vi, cô là gì mà tôi phải đồng ý giúp cô? Tình nhân? Đồ chơi?

Trình Tố Vi cười gian nan, cô không biết là đang gật đầu hay lắc đầu.

- Tôi chẳng là gì cả! Tôi chẳng là gì của anh cả! Xin lỗi đã làm phiền....

Cô đứng là điên rồi mới đến tìm hắn giúp. Chưa dứt câu, cô đã cảm túi đứng lên.

Tô Vận thoải mái ngồi lại, nhàn nhã nhìn cô thất vọng từ bỏ. Nhưng khi cô vừa xoay người rời đi, hắn liền lên tiếng.

- Chính giờ tối nay, đến nhà tôi, tôi sẽ cho cô biết những gì cô muốn biết. Địa chỉ ở đây!

Hắn lấy một mẫu giấy ra và ghi nhanh địa chỉ vào đó rồi dùng một cốc nước giữ lại trên bàn. Xong, hắn đứng lên, vừa cài lại cúc áo vừa bước ra. Rất nhanh đã rời đi.

Lúc này Trình Tố Vi mới cảm tờ giấy lên. Cô biết rõ địa chỉ trên đó.

Chín giờ tối, Trình Tố Vi đã đến Vịnh Uyên Ương.

Cô vừa dừng xe trước cổng đã thấy quần gia chạy ra đón. Vừa nhìn thấy cô, quần gia xúc động đến chôn chân tại chỗ, nghẹn ngào gọi.

- Vi Vi, là cháu thật sao? Đã bốn năm rồi, con bé này.....

Khoé mắt Trình Tố Vi đã cay cay, cô đưa tay quệt đi nước mắt và bước tới nói với quần gia.

- Má Lý, con xin lỗi vì đã không đến thăm má. Bây giờ mọi chuyện đã không còn như bốn năm trước nữa, sau này con sẽ nói hết với má. Trước mặt thiếu gia má có thể vờ như không biết con được không?

Lý quần gia tuy không hiểu được chuyện gì nhưng vẫn gật đầu đồng ý rồi đưa Trình Tố Vi vào nhà.

.....
Phòng khách rộng lớn chỉ có một mình Tô Vận ngồi trên sofa, hai chân hắn bắt chéo, hai tay thì dang rộng như một bậc đế vương cổ đại. Nhìn thấy Trình Tố Vi xuất hiện trước mặt, hắn hài lòng nhếch môi.

- Đến nhanh hơn tôi tưởng đấy!

Trình Tố Vi không dám bước đến gần hắn, chỉ đứng cách cửa lớn vài bước chân.

- Tôi đã đến rồi, anh có thể cho tôi biết Doãn Thiên Duật đã nhốt Du Kỳ ở đâu không?

Tô Vận không trả lời ngay, hắn đứng lên và đi tới quầy rượu. Lấy hai cái ly và rót rượu ra, bước về phía cô và đưa cho cô một ly.

Trình Tố Vi do dự một lúc rồi nhận lấy, ngửa cổ uống sạch, cô còn hướng miệng ly xuống mặt sàn để kiểm chứng.

- Anh nói được rồi chứ?

Tô Vận cười và cũng uống hết ly rượu. Nhưng hắn vẫn không có ý định trả lời mà tiếp tục bày trò khác. Hắn cởi áo khoác, carvat và đồng hồ ra rồi đưa cho Trình Tố Vi.

- Mang những cái này vào phòng ngủ của tôi và đặt đúng vị trí!

Trình Tố Vi tức đến mức sắp hộc máu, cô phản bác.

- Anh có tay có chân, trong nhà cũng không thiếu người làm.

Tô Vận không giận mà còn cười.

- Cô đang nhờ tôi không phải sao?

Trình Tố Vi trừng mắt nhìn hắn, cố nuốt con giận vào và cầm hết đồ hắn đưa hướng về phía một căn phòng mà đi vào.

Tô Vận đứng lại một lúc rồi cũng âm thầm sai bước theo sau.

Động tác của Trình Tố Vi rất thuần thục, cô rất nhanh đã cất hết đồ vào đúng vị trí.

Tất cả những gì vừa nhìn thấy khiến Tô Vận thật sự kinh ngạc, hắn tiến nhanh đến gần cô.

- Tại sao cô biết phòng ngủ của tôi ở đây?

Từ này giờ hắn đi theo cô đã thấy rất rõ. Cô không hề vào nhầm phòng hay do dự lựa chọn mà trực tiếp đi vào như một thói quen. Chỉ có người phụ nữ mà hắn từng dẫn về nhiều lần mới quen thuộc được với kết cấu trong nhà hắn như vậy.

Bị chất vấn một cách bất ngờ khiến Trình Tố Vi vô cùng hoảng loạn, cô đang lúng túng không biết phải xử trí thế nào thì hắn lại tiếp tục đưa ra câu hỏi.

- Cô còn biết rất rõ vị trí tôi đặt từng vật dụng, cô nói đi, tại sao cô lại hiểu rõ phòng ngủ của tôi đến như vậy?

Cô đã cất đồng hồ ra đồng hồ, carvat ra carvat, áo khoác ra áo khoác mà cũng không hề đụng chạm đến những vị trí khác. Phải là người từng chạm đến

đồ của hắn mới có thể làm được như vậy.

Trình Tố Vi càng lúng túng hơn nữa, cô đang muốn né tránh thì Tô Vận đột nhiên nắm chặt hai vai cô, ép cô phải trả lời.

- Trình Tố Vi, cô nói đi, những gì cô nói trước đây phải hay không là thật?

Trình Tố Vi sợ hãi phải đối diện với hắn, cô giãy giụa muốn thoát lại bị ghì chặt hơn. Biết không thể tránh nữa, cô đành nói hết ra.

- Tôi đã từng sống ở đây bốn năm trước đây! Giật ừ, treo đồ, sắp xếp mọi thứ cho anh. Căn phòng này tôi đã từng ngủ mỗi đêm. Làm sao tôi không biết rõ từng chi tiết một chứ?

Đầu óc Tô Vận như bị một màn lưới vây quanh, hắn chết lặng khi nghe những gì cô nói nhưng rất nhanh liền phủ nhận.

- Nói dối! Cô nói mình từng là người phụ nữ của tôi? Nhưng trong ký ức của tôi không hề có cô.

Trình Tố Vi đau lòng gật đầu.

- Phải rồi, anh đã quên tôi rồi kia mà! Anh không tin tại sao còn muốn xác nhận làm gì?

Ngay sau đó, tầm mắt cô liền rơi vào sợi dây chuyền trên đầu tủ. Cô rất nhanh đã lấy nó đến và đưa ra trước mặt Tô Vận.

- Đây là sợi dây chuyền anh đã tặng tôi vào sinh nhật lần thứ mười sáu của tôi. Anh cũng chẳng nhớ ra nó đúng không? Nhưng chắc chắn anh đã biết được chữ viết trên đó " Gửi bảo bối của anh " thị trấn Gordes, anh dám đến đó một lần nữa không?

Đầu Tô Vận đau như búa bổ, hắn đưa tay ôm đầu và cố chịu đau. Bên tai, Trình Tố Vi vẫn cứ nói.

- Nếu anh muốn chứng thực lời tôi nói có phải thật hay không thì câu trả lời ở Gordes, anh có dám tìm lại ký ức của mình không?

Tô Vận càng lúc càng hít thở không thông, một tay hắn đè lên ngực, một cảm giác đau nhói lan tràn, đầu thì đau như sắp nứt ra. Hắn gầm lên.

- Biến đi! Biến ngay cho tôi!

Trình Tố Vi cười yếu ớt, cô không nói nữa mà đặt sợi dây chuyền lên bàn, sau đó rời khỏi phòng hắn. Rất nhanh sau đó, Tô Vận đã nghe tiếng động cơ xe, đầu hắn đau lên từng cơn, mồ hôi trên trán ròng rã tuôn ra, hắn chưa từng thấy đau như lúc này, cảm giác đầu hắn không còn là của hắn nữa.

" Vận, em yêu anh "

" Vận, anh không được quên em đâu đấy! "

Vẫn là giọng nói đó nhưng càng lúc hắn càng nghe rõ hơn, càng lúc càng chân thật hơn.

Là ai? Là chuyện gì? Bốn năm trước đã xảy ra chuyện gì?

- -----

Hôm nay Mẫn Quan có một ca phẫu thuật lớn nên phải chuẩn bị rất nhiều thủ tục và hồ sơ bệnh án. Tô Hạ Nhiên ở bên cạnh anh ta hỗ trợ và cũng để học hỏi thêm kinh nghiệm.

Sau ba tiếng đồng hồ đứng trong phòng phẫu thuật, Mẫn Quan cùng Tô Hạ Nhiên vui vẻ đi ra với chiến công hiển hách.

- Đi thôi, anh sẽ đãi em một bữa thật ngon!

Mẫn Quan vừa nói vừa đưa tay xoa xoa đầu cô gái bên cạnh, tay kia rút trong túi áo blouse.

Tô Hạ Nhiên cười tươi tắn như một đứa trẻ.

- Tiền bối, em muốn ăn hoành thánh.

Mẫn Quan nhìn cô đầy trìu mến, cùng cô sóng vai đi ra đại sảnh. Hai người vừa đi vừa cười nói rất vui vẻ.

Nhưng nụ cười trên môi Tô Hạ Nhiên đột nhiên đông cứng khi nhìn thấy Đường Nhã Tịnh xuất hiện trước mắt.

Mẫn Quan có chút kinh ngạc nhưng vẫn chào hỏi cho lịch sự.

Đường Nhã Tịnh nhìn hai người họ rồi nở một nụ cười điềm đạm.

- Tiểu Nhiên, trông cô rất vui nhì?

Tô Hạ Nhiên nhìn cô ta như nhìn thấy kẻ thù từ kiếp trước. Cô tiến lên phía trước, đến gần cô ta hơn, giọng có phần thách thức.

- Tôi còn tưởng là ai, hoá ra là tiểu tam

Nghe cô mắng mình là tiểu tam, Đường Nhã Tịnh tức đến muốn đánh người.

- Tô Hạ Nhiên, cô nói ai là tiểu tam hả? Trình Tổ Vi ngang nhiên cướp Vận của tôi mà cô còn mắng tôi là tiểu tam? Tôi nể mặt Vận nên mới gọi cô một tiếng tiểu Nhiên đấy!

Tô Hạ Nhiên làm động tác muốn nôn ra.

- Vận của tôi? Buồn nôn quá đi! Tôi lặp lại lần nữa, mối tình đầu của anh hai tôi không phải Đường Nhã Tịnh cô, cô nên nhớ rõ điều này!

Đường Nhã Tịnh bị lời nói đó của cô kích động nên nghiêng răng nghiêng lợi nói

- Tô Hạ Nhiên, tôi và Vận như thế nào chẳng lẽ tôi không biết rõ hơn cô?

Tô Hạ Nhiên nghe xong liền phá lên mà cười.

- Cô là đầu heo sao? Anh hai tôi là người như thế nào chứ? Cô không thử nghĩ xem trước khi gặp cô anh hai đã yêu ai sao?

Đường Nhã Tịnh tạm thời á khẩu. Những gì Tô Hạ Nhiên nói hoàn toàn có lý, hơn nữa cô ta cũng rất nghi ngờ về mối quan hệ giữa Tô Vận và Trình Tổ Vi. Nhưng cô ta không muốn thừa nhận một chút nào.

- Tô Hạ Nhiên, cô nghĩ tôi sẽ tin những lời diên khùng này của cô?

Mẫn Quan đứng ở giữa hai con sư tử cái thật sự đã dựng hết tóc gáy, anh ta muốn khuyên nhưng cũng không biết phải nói thế nào, đành kéo Tô Hạ Nhiên về phía mình, nói nhỏ với cô.

- Tiểu Nhiên, anh đói bụng rồi, chúng ta đi ăn thôi!

Nghe anh ta dỗ dành như vậy, con giận trong lòng Tô Hạ Nhiên mới từ từ lắng xuống, cô gật đầu với anh ta và cũng không quên trừng mắt nhìn Đường Nhã Tịnh.

- Coi như hôm nay cô gặp may, không là tôi đã cắn chết cô rồi!

Mẫn Quan không muốn cô tiếp tục gây xù nên cố kéo cô đi, còn gật đầu chào Đường Nhã Tịnh nữa.

Nhìn hai người họ rời đi, Đường Nhã Tịnh tức giận giẫm chân vài cái. Sau đó lấy điện thoại gọi cho ai đó.

Thị trấn Gordes, miền Nam nước Pháp.

Là một thị trấn của vùng Provence của Pháp, Gordes xinh đẹp nằm giữa núi Vaucluse và thung lũng Luberon, nơi có những lâu đài niên đại thế kỷ 12.

Thiên nhiên ở đây rất trong lành và mang một cảm giác yên bình.

Vùng trồng lúa mì lớn ở đây thường là các trang trại lớn cách trung tâm thị trấn khá xa.

Tô Vận đã đi một nước cờ phân định thắng thua cuối cùng, hắn quyết định đến đây để tìm ra câu trả lời cho bản thân. Nhưng hoá ra cũng chẳng có gì cả. Hắn đã đi dạo dọc trang trại lúa mì này hơn nửa ngày mà vẫn không phát hiện ra gì. Cho dù đây chính là nơi đã xảy ra tai nạn bốn năm trước, chỉ là thỉnh thoảng lại thấy đầu đầu mà thôi. Trên tay hắn vẫn đang cầm sợi dây chuyền của Trình Tổ Vi.

Hắn đang định trở lại xe thì đột nhiên có một chiếc ferrari màu đỏ dừng lại phía bên kia đường.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cạn Bã! Anh Quên Em Rồi sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Anh chưa từng quên em!

Bước xuống xe là Trình Tổ Vi với một quả bóng bay trên tay, cô đứng bên cạnh xe và vẫy tay với Tô Vận.

Còn Tô Vận, vừa nhìn thấy quả bóng bay đầu óc bắt đầu choáng váng. Hắn như đang nhìn thấy một vật gì đó rất chói mắt.

Trình Tố Vi mặc một bộ váy màu trắng, mái tóc để xõa che đi hai vai gầy guộc. Cô mỉm cười chưa xót nhìn người đàn ông ở phía bên kia đường, đột nhiên cô buông tay, thả quả bóng đi.

Hình ảnh quả bóng bay theo gió lên cao như một tảng đá lớn đè chặt vào ngực Tô Vận, hắn nhìn về phía trước không rời mắt một giây nào.

Trình Tố Vi đưa bàn tay che quanh miệng, cô lấy hơi và hét thật lớn.

- Vận, em yêu anh! Em yêu anh, Vận!

Đầu Tô Vận như muốn nứt ra, hắn vừa đưa hai tay ôm đầu vừa nghe giọng nói quen thuộc bên tai.

- Vận, em yêu anh.... Em yêu anh.....

" Vận, em yêu anh! "

- Vận, anh quên em rồi sao?

" Vận, anh đừng quên em nhé! "

Thực tại và quá khứ đan xen nhau khiến Tô Vận càng lúc càng không thể thở nổi. Ngực trái của hắn càng lúc càng nhói lên từng cơn đau đớn, hơi thở của hắn càng lúc càng nặng nề, tâm trí hắn vẫn hướng về phía trước, nơi Trình Tố Vi đã rơi từng giọt nước mắt mà nhìn hắn, gọi hắn.

- Vận, anh quên em thật rồi sao?

- A!!!!

Tô Vận đau đớn rên rỉ, hắn ngã khụy xuống mặt đường, hai tay ôm ngực mà cả đầu cũng rất đau.

.....

- Vận, em không đi nổi nữa, công em đi!

- Được rồi, lên đây anh công.

- Vận, em đau bụng.

- Còn dám ăn đồ lạnh không?

- Vận, hôm nay em vẫn chưa về được anh.

- Nếu em chịu vẽ tranh khoả thân của anh thì ắt em sẽ về được hết.

- Vận, chúng ta kết hôn đi!

- Là em cầu hôn anh hay anh cầu hôn em đây? Vi, bốn năm nữa, em đợi anh bốn năm nữa, lúc đó chúng ta sẽ kết hôn!

- Vận, em yêu anh.

- Vi, anh yêu em.....

.....

Qua một màng nước mỏng, Tô Vận có thể nhìn thấy một thân ảnh nhỏ bé đang sợ hãi chạy đến..... Bao nhiêu ký ức, những đoạn tình cảm đẹp nhất của hai người cứ như thế mà ùa về....

.....

- Vi, đợi anh, bốn năm nữa chúng ta nhất định sẽ kết hôn.....

.....

- Vi, xin lỗi em...bảo bối của anh...xin lỗi vì đã không nhận ra em sớm hơn.....

.....

Hình ảnh người đàn ông đang khoẻ mạnh bình thường đột nhiên đau đớn ngã xuống bên cạnh xe khiến Trình Tố Vi hoảng sợ chạy lao ra giữ đường

lớn...

Từng mảng ký ức như từng mũi giáo đâm vào da thịt cô, đau đớn.....

- Vận, Vận, anh sao vậy?

.....

Trước mắt Tô Vận, thân ảnh nhỏ bé quen thuộc đó đang dần chạy đến, bộ dạng cô vô cùng hốt hải.....

Rầm!!

Thân hình nhỏ bé kia trong phút chốc đã ngã xuống giữa lòng đường, bộ váy trắng tinh của cô bây giờ nhuộm một màu đỏ tươi rất bi thương.... Nhưng mắt cô vẫn hướng về phía người đàn ông đang từ từ chồm dậy.....

Chưa bao giờ Tô Vận thấy bản thân mình bất lực đến như vậy, khi chiếc xe tải lao đến và người phụ nữ của hắn ngã xuống một vũng máu tươi, ký ức về tai nạn ngày hôm đó như một cái rìu đục sâu vào đại não hắn..

Hắn dùng hết sức lực còn lại của mình để bò dậy, khó khăn lắm mới đến được bên cạnh cô.....Như một đứa trẻ vừa bị mất đi một món đồ chơi mình quý nhất, hắn ôm chầm lấy cô, đau đớn gọi

- Vi, Vi, bảo bối của anh, xin lỗi em, anh xin lỗi....

Hắn không biết nói gì ngoài một câu xin lỗi, chính hắn bây giờ cũng rất khinh thường bản thân mình.

Trình Tô Vi một tay ôm chặt bụng vì nơi này rất đau, cô cảm giác mình sắp mất gì đó rất quý giá.... Khắp người cô đều là máu, máu trên trán cô chảy dọc xuống mặt, máu giữa hai chân cô không ngừng chảy ra, ướt đẫm cả bộ váy cô đang mặc.

- Vi, Vi, đừng dọa anh, chúng ta đến bệnh viện nào.

Hơi thở của Trình Tô Vi càng lúc càng yếu đi, cô nâng cánh tay đã trầy xước và đầy máu của mình lên, ngón tay mảnh khảnh chạm vào gò má Tô Vận, môi anh đảo khẽ mấp máy.

- Vận, anh quên em rồi sao?

Tô Vận càng ôm chặt cô hơn, sợ chỉ cần buông lỏng sẽ mất cô mãi mãi, hắn hôn thật sâu vào mái tóc cô.

- Không, Vi, anh chưa từng quên em, em vẫn luôn ở trong lòng anh....

Trình Tô Vi khó khăn ho khan vài tiếng rồi lại thở dốc, cô cười yếu ớt.

- Vận, cảm ơn anh.....

Nước mắt hoà vào máu đỏ thấm ướt cả gương mặt cô, tuy rất đau nhưng cô chẳng hề nhú mảy mà yên tâm ngã vào ngực Tô Vận, hai mắt cô bắt đầu khép hờ.

Không nghe cô nói chuyện nữa, Tô Vận điên cuồngร้อง to khiến tất cả những người xung quanh đều hoảng sợ.

- Không được, Vi, anh xin em, hãy nói gì đi!

Ánh mặt trời rọi chiếu xuống mặt dây chuyền có bốn lá làm sáng lên lấp lánh dòng chữ đã bị vài vệt máu che đi..... Từng cơn gió thổi đến cuốn những chiếc lá vàng trên cành rơi nhẹ nhàng xuống mặt đất.....

Một số người đã sớm giúp gọi xe cứu thương, còn một vài người khác thì cũng cùng theo dõi tình hình của Trình Tô Vi. Riêng những người đã sống ở đây lâu năm không khỏi chạnh lòng khi phải một lần nữa chứng kiến một tai nạn đau thương như bốn năm trước đó.

Rất nhanh xe cứu thương đã đến, cảnh sát địa phương cũng đã vào cuộc điều tra, tài xế gây tai nạn hiện giờ đã bỏ chốn.

Có lẽ từ bây giờ mọi chuyện sẽ dần thay đổi....

Cánh cửa bằng kim loại nhanh chóng khép lại, ánh đèn phẫu thuật bật lên.

Đội phẫu thuật đã vào vị trí. Mẫn Quan là bác sĩ mổ chính của ca này. Đối diện anh ta là Tô Hạ Nhiên với vai trò là trợ mổ.

Sau khi nghe báo cáo tình trạng bệnh nhân, Mẫn Quan thăm thử dài một hơi rồi bắt đầu phẫu thuật.

Tô Hạ Nhiên như bị rút hết sinh khí, cô đứng chết lặng từ khi nghe tình trạng sức khỏe của Trình Tố Vi. Bên tai vẫn nghe giọng của Mẫn Quan, gần gũi mà xa lạ.

- Hút thai nhi ra ngoài, tăng điện kích!

Đến phần của Tô Hạ Nhiên mà cô cũng chẳng nghe, đứng im như một pho tượng.

- Tiểu Nhiên, mở động mạch phổi!

Hai tay cầm dụng cụ phẫu thuật của Tô Hạ Nhiên run bần bật, cô khóc nức thành tiếng.

- Vi Vi, tôi xin lỗi.....

Tất cả mọi chuyện xảy ra trong bốn năm trước, cô là người biết rất rõ. Tai nạn ngày hôm đó cũng như hôm nay, tất cả đều có chủ đích.

Ngay từ đầu cô đã có thể cứu vãn được mọi chuyện.....

Nếu như cô giúp Tô Vận phục hồi trí nhớ sớm hơn. Nếu như cô thành thật trả lời khi hắn hỏi đến Trình Tố Vi. Nếu như cô sớm ngăn cản mẹ mình...

Nếu như cô làm tất cả những điều đó thì có lẽ mọi chuyện sẽ không đi đến bước này, Trình Tố Vi sẽ không bị mất đi đứa con của mình, Tô Vận cũng sẽ không phải đau khổ như vậy.....

Tất cả đều tại cô, là lỗi của cô....

Thấy Tô Hạ Nhiên đứng lặng không trả lời, không có ý định thực hiện phẫu thuật, còn khóc nức nỏ. Mẫn Quan tức giận rống lên.

- Tiểu Nhiên, ra ngoài, em ra ngoài ngay cho anh!

Tô Hạ Nhiên bật khóc nức nỏ, bỏ lại dụng cụ phẫu thuật và chạy ra khỏi phòng phẫu thuật.

Nhưng khi cô vừa ra đến cửa đã bị Tô Vận giữ lại, hắn nắm chặt hai vai cô, thần trí như bị đảo lộn.

- Tiểu Nhiên, em đang làm gì đây? Trở lại cho anh! Nếu Vi xảy ra bất trắc gì, anh sẽ tự tay giết em!

Tô Hạ Nhiên vừa khóc vừa lắc đầu.

- Anh hai, em xin lỗi, em không cố tình giấu anh, em cũng không ngờ mẹ sẽ làm vậy với Vi Vi, em..

Tai xé gây tai nạn trong lúc bỏ trốn đã vô tình làm rơi một tấm danh thiếp. Khi cầm tấm danh thiếp đó trên tay, Tô Vận không chút do dự liền gọi Mẫn Quan lập tức đến Provence ngay. Bởi vì tai nạn này đều là do một tay La Mộc Nhiễm- mẹ của hắn dựng lên nên chắc chắn cả bệnh viện này đều đã bị mua chuộc hoàn toàn để lấy mạng Trình Tố Vi cho bằng được. Hắn không thể giao sự an nguy của cô cho bất kỳ ai khác ngoài Mẫn Quan cả.

Biết được mọi chuyện đều do mẹ ruột của mình đứng sau lưng cũng không khiến Tô Vận kinh ngạc vì hắn cũng đã nhiều chứng kiến mẹ mình tàn nhẫn cỡ nào, thậm chí đã sắp xếp cho em ruột của bà một cái chết hoàn mỹ, như vậy đối với bà, Trình Tố Vi chẳng có ý nghĩa gì cả. Hắn chỉ nỡ một nụ cười lạnh lẽo trong tận đáy lòng, nhưng con phần nộ không thể kìm nén nổi đang dâng lên mạnh mẽ.

Đối diện với bộ dạng khát máu này của Tô Vận, Tô Hạ Nhiên chẳng còn lựa chọn nào khác, đành phải cố gắng bình tĩnh để trở lại phòng phẫu thuật.

- -----

Phòng cấp cứu vẫn còn sáng đèn. Đã hơn ba tiếng rồi mà ca phẫu thuật vẫn chưa kết thúc.

Tô Vận ngồi bên ngoài bộ dạng nhếch nhác chưa từng thấy, hắn ngồi dựa vào tường, chiếc áo sơ mi trắng đã nhuộm màu đỏ của máu, hắn đưa tay vào đầu bứt tai đến nỗi mái tóc đen đã rối gần một nửa. Một chân hắn co lại, chân kia duỗi thẳng.....

Lâm Nhược Tranh sau một hồi não loạn, mắng chửi Tô Vận thì bây giờ đã không còn sức lực nữa, bà tựa vào vai Trình Sở Uy mà khóc không ngừng.

Hứa Vỹ Thành và Trình Diên đứng bên cạnh đều hận không thể tặng cho Tô Vận vài đấm.

.....

Sau nửa ngày chờ đợi, cuộc phẫu thuật cũng đã kết thúc.

Cánh cửa vừa được mở ra Tô Vận đã lao đến như một kẻ mất trí, hắn túm lấy Mẫn Quan, mắt bình tĩnh mà hỏi.

- Cô ấy thế nào rồi?

Mẫn Quan gỡ khẩu trang xuống, trong mắt không giấu nổi vẻ ưu thương, anh ta nén tiếng thở dài.

Nhìn thái độ này của anh ta, Tô Vận càng điên tiết hơn.

- Cậu nói đi! Vì sao rồi?

Những người bên cạnh cũng rất khấn trương và sốt ruột chờ câu kết luận của bác sĩ.

Tô Hạ Nhiên đứng bên cạnh Mẫn Quan mặt sớm đã cắt không còn giọt máu, cô thay Mẫn Quan trả lời.

- Anh hai, Vi Vi, Vi Vi sảy thai rồi ạ....

Một câu Tô Hạ Nhiên nói ra như tiếng bom nổ vang cả đất trời.

Gương mặt tuấn mỹ của Tô Vận trùng xuống đầy ưu thương, như một sự mất mát to lớn, môi bạc mím chặt, trên trán nổi đầy gân xanh, có thể thấy hắn đang cố gắng bình tĩnh đến thế nào. Bàn tay đang giữa cổ áo của Mẫn Quan dần buông lỏng, hắn lùi lại vài bước, lao đảo suyt ngã, hơi thở khó khăn, ngực trái như rách toạc ra. Hắn nhìn về phía phòng phẫu thuật rồi dùng sức gào lên.

- Aaaa!!!!

Hắn khụy hai gối xuống, tay đè chặt ngực trái và không ngừng gào lên.

- Aaa!!! Vi Vi....

Lâm Nhược Tranh xụi lơ trong ngực Trình Sở Uy, bà khóc ròng rã không ngừng.

Hứa Vỹ Thành sớm đã không thể nhìn được nữa, anh lao đến túm lấy cổ áo Tô Vận, không do dự gì mà nện xuống mặt hắn một cú thật mạnh.

- Súc sinh, tại sao mày lại làm vậy với Vi Vi? Cô ấy đã nợ mày cái gì hả? Tại sao hết lần này đến lần khác mày luôn làm tổn thương cô ấy?

Mỗi một câu hỏi là một cú đâm giáng vào mặt Tô Vận nhưng hắn không hề đánh trả, mà thần thờ như người mất hồn, chẳng còn cảm giác đau nữa.

Mẫn Quan và Tô Hạ Nhiên đều cố gắng ngăn cản nhưng vô ích.

Chỉ trong chốc lát cả bệnh viện đã loạn cả lên.

- -----

Lần này Trình Sở Uy hoàn toàn không có thái độ nhân nhượng nữa, ông đã huy động hết lực lượng cảnh vệ của Trình gia đến bệnh viện để canh giữ phòng bệnh của Trình Tố Vi. Liều chết không cho Tô Vận bước nửa bước vào phòng bệnh, không để hắn gặp con gái mình nữa.

Tô Vận không còn tư cách gì để chống đối với Trình gia nữa sau bao nhiêu chuyện hắn đã gây ra với Trình Tố Vi và gia đình cô. Hắn rồi đi trong sự thảm hại, gương mặt bị đánh đến sưng vù còn chưa kịp kiểm tra, hắn đến các quán bar trong thị trấn, tâm tình hắn bây giờ vô cùng rối loạn, hắn không biết nên làm gì và phải làm gì, rất muốn được nhìn thấy cô, được nói với cô câu xin lỗi từ tận đáy lòng... Nhưng hắn còn tư cách sao?

Men rượu có lẽ là thứ giúp hắn tỉnh táo nhất bây giờ. Để hắn tự nhìn lại chính mình.

Sợi dây chuyền có mặt cò bốn lá dưới ánh đèn lại lấp lánh lên dòng chữ " gửi bảo bối của anh"

Bảo bối!

Bảo bối mà hắn từng rất nâng niu, yêu chiều lại bị chính hắn hủy hoại!

Hắn chưa từng thấy hận bản thân mình như lúc này.

Khi cô gặp lại hắn sau bốn năm chờ đợi, cô đã rất vui mừng, nhưng hắn lại nói ra những lời làm tổn thương cô.

Khi cô đi theo hắn không rời, hắn lại si nhục, chửi mắng cô.

Và khi cô ngã xuống ngay trước mặt hắn, hắn lại chẳng thể bảo vệ được cô!

Hắn chưa từng thấy bản thân mình vô dụng như lúc này, thật sự rất đáng chết!

Không biết hắn đã uống bao nhiêu rượu, chỉ nhớ là lúc hắn ngã gục xuống đã nhìn thấy một người phụ nữ rất quen thuộc.

- -----

Trình Tố Vi đã ngồi nhìn ra cửa sổ một lúc lâu rồi, cô duy trì mãi một tư thế ngồi, hai chân co lại trước ngực, tay ôm lấy chân, mắt cô không một chút gợn sóng, cô không khóc nữa vì đã khóc mệt rồi.

Trong đầu cô vẫn còn đọng lại từng câu từng chữ mà Mẫn Quan nói với cô khi vừa tỉnh lại.

Cô đã mang thai nhưng đứa bé đã mất sau vụ tai nạn!

Đó là một sự thật vô cùng tàn nhẫn. Làm sao chuyện này lại có thể xảy ra?

Con của cô, cô còn chưa kịp biết đến sự tồn tại của nó, chưa được chạm tay che chở nó một lần, cô chưa được nói một lời nào với nó, vậy mà...con cô cứ như vậy mà rời xa cô, âm thầm như lúc nó đến, không nói một lời cũng chẳng tạm biệt!

Nếu không phải vì người đàn ông bội bạc đó thì con cô sẽ không mất.

Nếu không phải tại hắn thì cô sẽ được đón chào con của cô.

Nếu không phải vì hắn thì cô đã không phải hứng chịu những đau thương này..

Tất cả là tại hắn!

Tô Vận!

Là hắn đã giết con cô!

Cả đời này, dù tan xương nát thịt cô cũng không bao giờ tha thứ cho hắn!

- Tô Vận, tôi hận anh!

- -----

Tô Vận có nằm mơ cũng không nghĩ rằng người đã đưa hắn về lại chính là người mẹ không có tim của hắn.

Tỉnh lại trong một căn phòng không mấy quen thuộc, nhưng cũng không phải là xa lạ, vì hắn đã từng đến đây vài lần. Tô Vận nhớ được tất cả mọi chuyện đã diễn ra. Hắn đi ra khỏi phòng ngủ và xuống thẳng phòng khách.

- La Mục Nhiễm! Bà làm đến mức này thì bà nhận được gì?

Hắn gọi thẳng họ tên mẹ mình, chỉ thẳng tay vào mặt bà ta. Bộ dạng hắn vẫn chưa khôi phục là bao, vẫn bộ quần áo đầy máu hôm qua và vẫn gương mặt sưng tấy, tuy đã dịu đi đôi chút nhưng vẫn trông rất đau.

La Mục Nhiễm điềm đạm đặt tách cà phê xuống, nâng mắt nhìn lên con trai mình.

- Đứa bé đó là nghiệt chủng do một con đàn bà không ra gì sinh ra thì Tô gia không cần đến. Con nên biết ơn vì mạng của cô ta vẫn giữ được, nếu chuyện này đến tai cha con thì con nghĩ Trình Tố Vi còn được nhìn thấy mặt trời sao?

Tô Vận tức đến mặt mũi xanh mét, hắn cầm lấy bình gốm bên cạnh ném ngang qua mạng tai La Mục Nhiễm, chỉ thiếu bước là cầm súng dí vào đầu người phụ nữ này nữa thôi.

- Chính tay bà đã giết chết con tôi, còn muốn lấy mạng người phụ nữ của tôi. La Mục Nhiễm, tôi cho bà biết, cho dù là bà hay Tô Nhiếp Minh thì các người cũng nên lo giữ mạng của mình đi, vì sẽ có một ngày tôi tự tay bóp chết các người!

Nói xong, hắn mang theo bộ dạng hàm hực sát khí bước lên lầu.

La Mục Nhiễm vừa giận vừa đau lòng gọi lớn.

- Tô Vận, con điên rồi, con bị ả hồ ly đó mê hoặc đến điên rồi!

Nhưng đáp lại bà ta lại chính là tiếng đập cửa rầm rầm của Tô Vận.

Có lẽ chưa bao giờ cục diễn lại rồi rầm lên như vậy.

- -----

Phòng bệnh của Trình Tố Vi được canh giữ rất nghiêm ngặt, ngoài bác sĩ phụ trách và Trình gia thì không ai được phép bước vào trong.

Tô Hạ Nhiên đã đứng bên ngoài hơn hai tiếng mà không biết có nên vào đó hay không, cô nhìn qua nhìn lại rồi thở dài.

- Tiểu Nhiên! Em đang làm gì ở đây vậy?

Mẫn Quan cầm một tấm bị kẹp tài liệu khám bệnh đi tới, anh ta hơi kinh ngạc khi thấy Tô Hạ Nhiên đứng đây như một tội phạm.

Gương mặt Tô Hạ Nhiên buồn bã, cô cúi đầu nói nhỏ.

- Em rất muốn nói lời xin lỗi với Vi Vi, nhưng.....em sợ bọn họ sẽ không cho em vào trong.

Mẫn Quan chăm chú nhìn cô, trên mặt không lộ rõ biểu cảm gì.

- Tại sao phải sợ chứ? Em có quyền vào đó vì là trợ lý của anh!

Tô Hạ Nhiên tay ôm một sấp tài liệu, cô ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông trước mặt, nhẹ lắc đầu.

- Nhưng trước khi là một bác sĩ thì em chính là tiểu thư của Tô gia. Bác Trình căm ghét Tô gia như vậy làm sao có thể ngoại trừ em?

Mẫn Quan hơi khó chịu khi thấy dáng vẻ này của cô, anh ta đã quen với bộ dạng hoạt bát thường ngày kia rồi.

- Tiểu Nhiên, khi nào em còn khoác trên mình chiếc áo blouse thì em vẫn là một bác sĩ.

Tô Hạ Nhiên cắn nhẹ vành môi mà nhìn anh ta, cô không nói gì, tiếp tục cúi mặt xuống.

Mẫn Quan không biết phải nói gì để an ủi cô, chỉ biết đưa tay xoa đầu cô.

- Vẫn còn giận chuyện ở phòng phẫu thuật?

Nghe hán nhắc đến chuyện này, Tô Hạ Nhiên càng không dám ngẩng đầu lên, chỉ trả lời rất nhỏ.

- Đây là lần đầu tiên anh mắng em...

Mẫn Quan đứng dựa vào vách tường, trả lời như có như không.

- Anh cũng không biết tại sao lúc đó mình lại tức giận như vậy....

Đúng vậy, đến bây giờ anh ta vẫn không hiểu tại sao lúc đó lại hành động như vậy!

Trong khi Trình Tô Vi đang phải chiến đấu với lưỡi hái của tử thần thì Tô Hạ Nhiên lại đứng lặng như tượng.

Chẳng lẽ vì anh ta đang lo cho Trình Tô Vi? Hay sợ Tô Vận sẽ phóng hỏa đốt nhà anh ta?

Có lẽ không phải như vậy!

Khi nhìn thấy Tô Hạ Nhiên tay chân luống cuống, sợ hãi đến gương mặt trắng bệch, khóc nức lên và nói xin lỗi..... Nhìn cô lúc ấy, thật sự tâm tình anh ta thật sự bức rứt vô cùng, một nỗi cảm giác khó chịu lan tràn khắp người, anh ta không đủ dũng cảm để tiếp tục nhìn cô như vậy!

Có lẽ đây là lý do chẳng?

Ấy vậy mà anh ta vẫn có thể nói ra những lời bóng bẩy để an ủi Tô Hạ Nhiên!

Lương tâm của một bác sĩ?

Nghĩ thôi hán cũng thấy nực cười rồi!

Mẫn Quan thu hồi lại tâm trạng đầy ngổn ngang của mình, dịu giọng nói với Tô Hạ Nhiên.

- Vào gặp cô ấy đi, sau khi trở lại Thượng Hải có lẽ sẽ đường ai nấy đi.....

Tô Hạ Nhiên ngạc nhiên ngẩng đầu lên, cô chưa kịp hỏi thì anh ta đã giải đáp thắc mắc trong lòng cô.

- Anh làm theo đề nghị của Vận nên mới điều đội của chúng ta đến đây gấp, sẽ sớm thôi chúng ta đều sẽ bị dính vào kiện tụng y tế. Anh phải liên lạc với Được Thần ngay nếu không muốn ăn com tù. Tô gia bây giờ có lẽ đã loạn lên như chiến tranh rồi.

Nói đoạn, anh ta dừng lại để nhìn Tô Hạ Nhiên.

- Để anh đoán xem, có lẽ bây giờ Vận đã dí súng vào đầu mẹ mình rồi và đang mài vũ khí để đấu với ba mình. Trong một đêm, cậu ấy mất đi đứa con chưa kịp đón nhận của mình, và có thể sẽ không bao giờ gặp lại được người phụ nữ mình yêu hơn cả sinh mạng..... Nỗi đau này thật sự quá lớn.

Cả hai người cùng nhìn về phía xa xăm. Có lẽ từ hôm nay, Tô gia và Trình gia sẽ trực tiếp đối đầu nhau đến long trời lở đất.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bả! Anh Quên Em Rồi sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Muốn gặp cô

Trong gian phòng xa hoa, trắng lố, hai người phụ nữ ngồi đối diện nhau. Một người quý phái, đoan trang; một người chừng chạc, điềm tĩnh.

Nhẹ nhàng đặt tách cà phê xuống bàn, La Mục Nhiễm không nhanh không chậm nói với người đang ngồi đối diện.

- Bác sĩ Đường, từ trước đến giờ khi làm việc tôi ghét nhất là bị lộ mặt. Chắc cô cũng biết điều đó?

Không cần nói Đường Nhã Tịnh cũng biết lý do hôm nay La Mục Nhiễm gọi cô ta đến.

Đúng vậy!

Danh thiếp của La Mục Nhiễm mà Tô Vận nhặt được trong xe của tài xế gây tai nạn là do cô ta đưa cho. Cô ta rất ghét dáng vẻ ngồi không hưởng lợi khi ném đá giấu tay của La Mục Nhiễm, nên đã âm thầm điều khiển hòng súng của Tô Vận vào đầu bà ta.

- Tô phu nhân, chuyện nay không phải một mình tôi làm, tôi không thể ngồi yên mà chết một mình được.

La Mục Nhiễm cười cợt nhả, bà ta lắc đầu không đồng tình.

- Bác sĩ Đường, tôi còn tưởng cô là người thông minh, nhưng hoá ra cũng chỉ là một kẻ ngu xuẩn. Cô tưởng rằng đang kéo tôi xuống bùn nhưng hoá ra là đang tự lấy dây thắt cổ mình đấy!

Đường Nhã Tịnh dần mất đi dáng vẻ tự nhiên lúc đầu, nhưng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh.

- Tô phu nhân, không phải là đang sợ sao? Cho dù là tôi hay bà chết thì cũng thế thôi. Bà nghĩ Vận sẽ tha thứ cho bà sao? Bà đừng quên bốn năm trước bà đã ra lệnh giết chính con trai mình!

Lời nói này của Đường Nhã Tịnh thật sự khiến La Mục Nhiễm bị kích động, bà ta đập bàn và chỉ tay vào thẳng mặt Đường Nhã Tịnh.

- Câm miệng, đó không phải mệnh lệnh của tôi!

Đường Nhã Tịnh thấy vậy liền gi皱 cợt.

- Chẳng lẽ bà còn định nói rằng đó là lệnh của chồng mình? Tô phu nhân, không phải cả đời bà chỉ sống vì biểu cảm của chồng thôi sao? Bà thấy chuyện Vận và Trình Tố Vi yêu nhau khiến Tô lão gia tức giận nên mới giúp ông ta một bước. Tôi thấy bà thật đáng thương, nếu chồng bà thật sự muốn lấy mạng con bà thì bà cũng đâu dám lên tiếng bảo vệ...

La Mục Nhiễm phẫn nộ đến mặt đỏ gay, phong thái quý phu nhân hằng ngày hoàn toàn bị ném đi, bà ta vớ lấy một bình hoa và ném về phía Đường Nhã Tịnh.

- Loại đàn bà không biết xấu hổ, cút ngay cho tôi!

Cũng may Đường Nhã Tịnh không bị trúng đạn của bà ta, cô ta để lại một nụ cười đắc ý và một câu khẳng định.

- Bà cứ tiếp tục điên khùng ở đây, dù sao yêu cầu của bà tôi cũng đã thực hiện, tiếp theo bà biết phải làm gì cho tôi rồi chứ?

Cô ta hùng hổ đi đẩy cửa đi ra. Ngay đúng lúc Tô Hạ Nhiên đang đứng bên ngoài với hai mắt đỏ hoe, Đường Nhã Tịnh ngang nhiên liếc nhìn cô một cái rồi đi thẳng.

La Mục Nhiễm không khỏi sững sốt khi nhìn thấy con gái mình đứng bên ngoài, bà ta run rẩy lại gần, run sợ gọi.

- Tiểu Nhiên, con nghe mẹ nói được không.....

Bà ta đang định đưa tay tới trước mặt Tô Hạ Nhiên thì bị cô hất ra, giọng căm phẫn nói.

- Mẹ, tại sao mẹ lại làm vậy với họ? Đó là cháu nội của mẹ mà, là con cháu Tô gia, tại sao mẹ có thể.....mẹ, có phải nếu có một ngày.....con là người cản đường mẹ thì mẹ cũng sẽ làm vậy với con? Anh hai không phải con của mẹ sao? Anh ấy cũng từ trong bụng mẹ chui ra mà, sao mẹ lại tàn nhẫn đến như vậy cơ chứ.....

Từng tiếng nước trong cổ họng khiến cô không thể nào nói thêm nữa, nước mắt đã ướt đẫm gương mặt đáng yêu của cô, cô vừa lau nước mắt vừa nhìn mẹ mình bằng ánh mắt bi ai.

La Mực Nhiễm đau lòng khi nhìn con gái như vậy, bà ta tiến đến gần cô, muốn giữ cô lại nhưng cô lại đẩy bà ta ra và vụt chạy mất.

- Tiểu Nhiên, tiểu Nhiên à....

La Mực Nhiễm đau đớn ngồi phịch xuống sàn, đau đớn gọi tên con.

Từ lúc tỉnh dậy đến bây giờ, đây là lần đầu tiên Trình Tố Vi mở miệng nói chuyện và cũng chịu ra khỏi phòng để đi dạo cùng Lâm Nhượng Tranh.

Phía sau hai người luôn có cảnh vệ đi theo bảo vệ.

Trình Tố Vi mặc bộ đồ bệnh nhân rộng thùng thình càng làm tăng đáng vẻ nhỏ nhắn của cô, cô khoác một chiếc áo len và choàng thêm khăn trên cổ; ánh mắt cô vẫn vô hồn như lúc mới nghe tin mình sắp sinh, cô đi được nhờ có Lâm Nhượng Tranh bên cạnh dìu.

- Vi Vi, khát nước không?

Hai mắt Trình Tố Vi không hề chớp, cứ nhìn về phía xa xăm. Nghe mẹ hỏi, cô chỉ lắc đầu mà không nói.

Lâm Nhượng Tranh cùng con gái ngồi xuống chiếc ghế băng cạnh gốc cây cổ thụ, bà chỉnh lại khăn choàng trên cổ cho con, tay vén nhẹ tóc cô.

- Vi Vi, sắp tới công ty chúng ta sẽ mở một cuộc thi hội họa để chọn ra những bức tranh đẹp nhất cho buổi đấu giá từ thiện, con xem có muốn chuẩn bị gì không?

Trình Tố Vi vẫn không trả lời, cô đột nhiên quay sang nhìn một đứa trẻ đang ngồi vẽ cách đó không xa. Đó là một bé gái khoảng ba bốn tuổi đang cầm cây cọ vẽ nghệch ngoạc lên tờ giấy treo trên giá. Trình Tố Vi không kìm được lòng mà đứng lên, nước mắt lăn tràn ra khoé mi, cô bước từng bước đến gần đứa bé, chủ động ngồi xuống bên cạnh nó. Ngạc nhiên là đứa bé chẳng nhận không sợ cô mà còn chủ động chơi đùa với cô.

Lâm Nhượng Tranh đau lòng lau nước mắt mà nhìn con gái đang cười đùa với một đứa bé, cô còn dạy đứa bé vẽ những hình ảnh đơn giản.

Đến giờ nghỉ trưa, Trình Tố Vi mới chịu cùng Lâm Nhượng Tranh trở về phòng bệnh, hai người đang đi đột nhiên dừng bước vì Lâm Nhượng Tranh nhìn thấy Tô Vận đang tiến đến gần. Ngay lập tức hai tên cảnh vệ đứng sau hai người tiến lên chặn hãm lại.

Rất nhiều cặp mắt dọc hành lang bệnh viện đưa qua dõi theo họ.

Tô Vận hình như chẳng để ý đến hai tên cao to đứng trước mặt, hắn chỉ nhìn thẳng vào Trình Tố Vi đang đứng đó, hắn hạ thấp giọng gọi.

- Vi, đến đây với anh!

Lâm Nhượng Tranh sợ cô sẽ bị dọa tới nên vội nắm chặt tay cô và đẩy cô ra sau lưng mình, bà tức giận đuổi Tô Vận.

- Tô tiên sinh, xin cậu hãy tự trọng, cậu đã khiến Vi Vi thành ra thế này rồi mà vẫn chưa hả dạ sao?

Tô Vận cũng chẳng buồn tiếp thu những lời bà nói vào tay. Ánh mắt hắn trước sau như một, vẫn chuyên chú theo dõi Trình Tố Vi.

- Vi, anh có rất nhiều điều muốn nói với em. Anh biết em rất hận anh, chuyện con chúng ta, anh thừa nhận đó là lỗi của anh.

Một chữ "con" trong miệng Tô Vận phát ra thật sự đã tác động đến Trình Tố Vi, cô đi ra khỏi tầm lưng Lâm Nhượng Tranh, nước mắt lại trào ra, môi mím chặt từ lâu bây giờ mới khẽ mấp máy.

- Con...con của tôi....

Tô Vận vừa mừng vừa hoảng sợ, hắn tiến lên thêm vài bước. Hai tên cảnh vệ lập tức chặn hãm lại, nhưng Lâm Nhượng Tranh lại ra hiệu cho bọn họ lui ra.

Không còn ai ngăn cản nữa nên Tô Vận có thể lại gần Trình Tố Vi rồi. Bước chân của hắn chậm dần khi sắp chạm vào cô vì hấn sợ cô sẽ bỏ chạy. Nhưng không, cô lại không làm vậy, cô đứng im tại chỗ, ngược đời mắt ngập nước lên đối diện với hấn.

- Tô Vận...con của tôi...là anh đã giết nó...anh mau trả con lại cho tôi.....

Ngực trái của Tô Vận như bị ai đâm thủng khi nhìn cô khóc ròng rã như một đứa trẻ, hấn duỗi tay ra ôm chặt cô nhưng lại bị cô dùng sức đẩy ra, cô bài xích hấn rất mãnh liệt.

- Anh tránh ra, đừng đụng vào tôi! Tô Vận, tôi cho anh biết, cả đời này tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh, anh đã giết con tôi, tôi nhất định sẽ khiến anh phải trả giá!

Cô đẩy hấn ra và bỏ chạy, Lâm Nhượng Tranh hoảng hốt đuổi theo sau, hai tên cảnh vệ thấy vậy cũng rời đi.

Tô Vận như bị rút cạn hơi thở, hần đưa tay đè chặt nơi ngực trái, hần chưa bao giờ cảm thấy đau đớn đến mức này, một cảm giác đau đến muốn chết đi sống lại.

.....

Thư viện của học viện nghệ thuật còn rộng hơn cả một toà biệt thự, những kệ sách cao hơn hai mét cùng những loại sách quý được trưng bày khắp thư viện. Không gian để đọc sách cũng rất sạch sẽ và thoáng mát.

Trình Tố Vi đã ở trong đây cả nửa ngày rồi, cũng không biết đã đọc được bao nhiêu trang sách. Cô chọn một vị trí khuất bóng người, ngồi dưới sàn và tựa vào tường cạnh cửa sổ. Nhìn đồng hồ, cô thấy phải đi về rồi, khởi động lại gân cốt toàn thân, cô chống tay đứng lên và xách balo chuẩn bị ra khỏi thư viện.

- A ui!

Đột nhiên va phải một bức tường thành khiến cô ôm trán kêu đau, lúc nhìn lại cô mới phát hiện ra thứ cô đụng phải là ngực của đàn ông, cô xoa xoa trán, kinh ngạc nhìn người đó.

- Chú là ai? Sao lại ở thư viện này?

Đột nhiên một vị thầy giáo chạy đến, cung kính cúi đầu.

- Thật ngại quá Tô tiên sinh, trò này vừa mới nhập học nên quy tắc còn chưa rõ, xin ngài rộng lượng bỏ qua cho.

Vừa nói vị thầy giáo này vừa liếc nhìn thái độ của cả hai người. Đây đều là hai vị thần tài, đụng ai cũng chẳng được sống yên, giờ ông chỉ thầm ước nguyện sao cho cô tiểu thư này không ngang ngược như những vị tiểu thư khác.

Tô Vận đút hai tay trong túi quần, nhìn cô nữ sinh trước mặt, trong lòng ngầm đánh giá rồi quay sang nói với vị thầy giáo kia.

- Thầy Kiều, nội quy của thư viện như thế nào đối với khu vực này?

Thầy Kiều lau mồ hôi trên trán, mắt vẫn liếc nhìn Trình Tố Vi. Thật kỳ lạ là cô đến giờ vẫn giữ im lặng.

- Tô tiên sinh, đây là khu vực dành cho nhân viên đi lại kiểm tra. Học sinh vào đọc sách chỉ được phép mượn sách đến khu vực dành cho người đọc.

Tô Vận gạt đầu rồi chỉ tay về phía đóng sách mà Trình Tố Vi lấy ra mà vẫn chưa dọn vào.

- Nữ sinh này không những vào khu vực cấm cho học sinh, còn không có ý thức giữ gìn sách. Ông xem nên xử lý thế nào đây?

Giáo sư Kiều run lấy bầy mà nhìn qua Trình Tố Vi rồi lại nhìn Tô Vận, không biết nên mở miệng thế nào cho đúng.

Ngay lúc này, Trình Tố Vi không giữ im lặng nữa, cô lên tiếng phản biện.

- Thầy Kiều, em xin nhận lỗi về việc vi phạm nội quy, em sẽ chấp hành hình phạt do thư viện đưa ra. Nhưng có một điều khiến em không hiểu, ông chú này là ai? Tuổi tác trông cũng không còn nhỏ lắm, ăn mặc thì già dặn, là học sinh lưu ban sao? Không phải, nếu là học sinh thì tại sao giáo sư lại phải sợ ông ta như vậy?

Nghe cô gọi mình là chú, gương mặt Tô Vận xám đen lại rất khó coi, hần nghiêng răng nghiêng lợi nói.

- Nhóc con, anh mới hai mươi bốn tuổi thôi đấy, trông anh già đến mức như nhóc nói sao?

Trình Tố Vi vừa cười vừa nói.

- Chú à, chú hơn tôi đến mười tuổi đấy, trông chú già hơn tôi còn gì? Hai mươi bốn tuổi mà còn là học sinh trung học, chú không phải bị ngu bẩm sinh chứ?

Tô Vận không biết nên cười hay nên khóc đây, hần tiến đến gần cô, giọng trầm âm nói.

- Nhóc con, từ đầu đến cuối anh chưa hề nói mình là học sinh ở đây, tất cả đều là do nhóc tự nghĩ mà thôi.

Trình Tố Vi gian nan nuốt một ngụm nước bọt, bị người đàn ông xa lạ đứng ép như vậy khiến cô không nói mái, cô luống cuống trên trả lời bừa.

- Được rồi, coi như đó là tôi sai. Nhưng tôi gọi chú là chú thì có gì là sai?

Tô Vận thật sự hết cách trị cô nhóc này, hần chỉ đành thờ dài.

Trình Tố Vi không phát hiện ra nét mặt hần lúc này, cô chạy tới một cái bàn gần đó, lấy balo của mình, rút ra một tờ giấy, cầm bút vẽ vẽ cái gì đó rồi đưa tới cho Tô Vận.

- Đây, coi như quà gấp mặt, tặng chú đó!

Tô Vận nhú mảy kinh ngạc, nhận lấy tờ giấy, hần vừa nhìn qua là biết cô đang vẽ mình, tuy không được tỉ mỉ nhưng vẫn nhìn ra được, xem ra vẽ cũng khá đẹp, nhưng dòng chữ viết bên cạnh khiến hần đen mặt lần nữa "tặng ông chú già!" còn kèm theo những cái hình hoạt hình ngộ nghĩnh. Lúc Tô Vận nhìn lại thì Trình Tổ Vi đã đi khỏi thư viện rồi, hần nhìn xuống tờ giấy lần nữa, bất giác mỉm cười. Nhận thấy còn vị thầy giáo đứng bên cạnh, hần vội cất tờ giấy đi, giọng trở lại nghiêm nghị.

- Nữ sinh đó là ai?

Thầy Kiều thăm thò phào nhẹ nhõm, ông cung kính đáp.

- Tô tiên sinh, đó là Trình Tổ Vi- thiên kim tiểu thư của Trình gia, công ty nghệ thuật B&C. Con bé từ nhỏ đã học ở Đức, vừa mới nhập học một tháng khi về Thượng Hải.

Tô Vận lại nhìn ra phía sân trường, bóng dáng quen thuộc kia đã biến mất từ lâu.

.....

Hai tay chống trên vô lăng, Tô Vận đã ngồi yên lặng trên xe rất lâu rồi, mắt hần mãi nhìn sợi dây chuyền treo trước đầu xe.

Tại sao hần lại không nhớ ra cô sớm hơn? Tại sao hần lại có thể làm tổn thương cô lần này đến lần khác như vậy?

- Vi, xin lỗi vì đã không nhận ra em sớm hơn.....

Lần đầu tiên hần gặp cô trong thư viện, nụ cười của cô, giọng nói của cô, vẻ hoạt bát của cô...đến bây giờ đã vì hần mà mất đi.

- -----

Xe của Tô Nhiếp Minh chạy ra khỏi đường cao tốc thì đột nhiên bị một chiếc xe khác bao đầu. Tài xế đành phải dừng xe lại hỏi ý kiến.

- Chủ tịch, có xe chặn phía trước ạ!.

Tô Nhiếp Minh nhìn qua một lượt rồi nói với tài xế.

- Đi xem thử!

Nào ngờ tài xế còn chưa kịp đi xuống thì đã có người đến gõ cửa sổ bên cạnh Tô Nhiếp Minh, đó là một gã đàn ông, phía sau anh ta là Trình Sở Uy.

.....

Hai ông già ngồi bên cạnh như hai thái cực trái ngược nhau, chỉ thiếu bước là đưa nhau ra đánh một trận sống chết thôi.

- Nhiếp Minh, tôi biết ông vẫn còn hận tôi về chuyện năm đó, nhưng đó là ân oán giữa chúng ta, ông không nên bắt bọn trẻ chịu tội thay, chúng đã rất đáng thương rồi.

Trình Sở Uy nhún nhường đưa ra quan điểm. Nhưng Tô Nhiếp Minh lại không có ý định lui nhường, ông ta hừ lạnh.

- Sau những chuyện các người gây ra cho tôi mà chỉ bằng vài câu nói của ông là có thể xóa sạch sao? Ông cứ chờ đi, tôi sẽ đem các người chôn cùng nhau.

Tô Nhiếp Minh đã có thái độ đuổi khách, tài xế của ông ta liền đi tới mở cửa. Nhưng Trình Sở Uy vẫn không cam lòng, ông nén đau đớn mà nói.

- Vi Vi là con ruột của bà ấy, ông đành lòng sao?

Tô Nhiếp Minh không muốn nói thêm nữa, ông ta cao giọng quát.

- Tiến khách!

Trình Sở Uy đành miễn cưỡng bước xuống xe để tài xế của Tô Nhiếp Minh đóng cửa lại.

Chiếc xe nhanh chóng rời đi.

- -----

Lâm Nhược Tranh thường rời khỏi bệnh viện từ sau giờ ăn sáng đến trước giờ ăn trưa. Trình Tổ Vi ở trong phòng bệnh một mình, cô chẳng làm gì ngoài việc ngồi thẫn thờ bên cạnh cửa sổ. Đột nhiên cô ngồi dậy, leo xuống giường để lấy ra một tập giấy vẽ và bút chì rồi trở lại giường.

Cô ngồi về lại bông hoa sen đất trắng bên ngoài cửa sổ, ánh mắt vẫn vô hồn như vậy.

- Vi!

Đột nhiên có giọng đàn ông vang lên phía sau khiến cô giật mình quay lại nhìn, bộ về tranh trên tay cô rơi xuống, cô sợ hãi la lên.

- Cút! Cút ra ngoài cho tôi!

Cô liên tục nhìn ra bên ngoài cửa bằng ánh mắt mong chờ nhưng chẳng ai đáp lại, cũng không một cảnh vệ nào bước vào. Cô lùi lại sát vách tường, như con nhím xù lông nhìn hẩn.

- Anh đừng lại gần đây! Tô Vận, chúng ta kết thúc rồi, những gì cần nói tôi đều đã nói hết. Xin anh, tha cho tôi được không?

Tô Vận không vì cô run rẩy mà dừng lại, hẩn trực tiếp ngồi lên giường cô, ép cô sát vào tường, bao vây cô trong phạm vi chi thuộc về hẩn...

- Vi, em hét lên cũng vô ích thôi! Đám phệ vật ba em đưa tới đều đã ngủ hết cả rồi. Bây giờ em chịu nói chuyện với anh rồi chứ?

Trình Tố Vi trừng mắt nhìn hẩn, cô liều mạng phản kháng, tay chân giờ lên loạn xạ.

- Tôi không muốn! Tô Vận, anh cút ngay cho tôi!

Đĩ nhiên Tô Vận không để cô có cơ hội chống cự, hẩn túm chặt hai tay cô để trên đỉnh đầu, không kiên nhẫn nói.

- Em vẫn còn nhận ra anh nhĩ? Anh nghe tiểu Nhiên nói cả ngày em chỉ ngồi im lặng, nhưng nhìn thấy anh cái gì em cũng có thể nói được, em chỉ nói chuyện với một mình anh sao? Anh có nên coi đó là may mắn của mình không?

Phụt!

Trình Tố Vi không hề do dự mà nhổ nước bọt vào ngay mặt hẩn, cô trừng mắt nhìn hẩn, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

- Đồ điên, mau thả tôi ra!

Tô Vận không giận mà còn cười, hẩn đưa tay lau đi nước bọt trên mặt rồi mạnh tay bóp chặt cằm của cô.

- Phải, anh điên rồi đấy! Vì em mà anh phát điên rồi. Vi, tất cả bọn họ đều không cho anh lại gần em, anh thật sự sắp điên rồi.

Trình Tố Vi có thể nhìn thấy tia ưu thương trong mắt hẩn, nhưng lập tức phui bỏ, cô né tránh nhìn trực tiếp vào hẩn, chỉ nói đơn giản.

- Anh mau đi đi, mẹ tôi sắp trở lại rồi đấy!

Tô Vận hoàn toàn bỏ ngoài tai những lời nhắc nhở của cô, hẩn không hề có ý định buông cho cô, ngược lại còn cuồng ngạo hơn khi trực tiếp cưỡng hôn cô.

- Ummm.....ân.... không....không được.....

Hơi thở của Trình Tố Vi gần như bị hẩn rút sạch, đầu óc cô quay cuồng, chẳng biết phải làm sao để thoát khỏi hẩn bây giờ.

Rầm!

Cửa phòng bị một lực đá mạnh liền mở tung ra. Mấy chục tên cảnh vệ xông vào, lớn giọng cảnh cáo.

- Mau thả tiểu thư ra, nếu không đừng trách chúng tôi không khách sáo!

Quả nhiên Tô Vận thật sự bỏ Trình Tố Vi ra, hẩn bước xuống giường cô. Nhìn đám cảnh vệ trước mặt một lượt để đánh giá, hẩn chuẩn bị sơ qua rồi nhanh chóng xông vào trung tâm để hạ bọn họ.

Huỳnh huych!

Tiếng đánh đấm vang lên khắp phòng, tiếng xương cổ, xương tay bị bẻ gãy rồi đến tiếng rên rỉ thảm thiết của từng tên cảnh vệ lần lượt truyền đến, sau đó bọn họ đều ngã hết xuống, nằm đè lên nhau. Có thể thấy Tô Vận ra tay không hề nhẹ, như muốn lấy mạng của chúng vậy!

Sau khi hạ hết đám cảnh vệ, Tô Vận lại lần nữa bước về phía Trình Tố Vi, hôn mạnh lên môi cô, nửa đùa nửa thật nói.

- Bảo bối, gặp lại em sau!

Hẩn phui tay cầm lấy áo khoác và rời khỏi phòng bệnh.

Chỉ một lát sau Lâm Nhược Tranh cùng Trình Sở Uy đã chạy tới. Nhìn một đống hỗn độn trước mắt, bọn họ đều đã đoán ra mọi chuyện. Tô Vận ngang

nhìen xông vào đây, đánh gục cảnh vệ để gặp Trình Tố Vi.

Nhưng cái khiến Lâm Nhựt Tranh hốt hoảng lại chính là ánh mắt của Trình Tố Vi, không phải vô hồn như thường ngày nữa. Dĩ nhiên, Trình Sở Uy cũng kịp thời phát hiện ra.

Tô Vận vừa định mở cửa xe thì đã có một cánh tay chặn hãm lại.

- Thiếu gia, lão gia gọi cậu trở về gấp!

.....

Ba! Ba! Ba!

- Phế vật, tại sao mày không thể dứt ra khỏi nó được hả?

Từng trận roi đập vào người Tô Vận cùng tiếng mắng chửi của Tô Nhiếp Minh. Ông ta đánh không hề nương tay như một tên quân ngục tra tấn một tên tù nhân, tàn nhẫn vô cùng.

Nhưng Tô Vận không hề rên một tiếng, hắn vẫn cắn răng chịu đựng. Hai tay hắn bị hai tên thuộc hạ của Tô Nhiếp Minh giữ chặt, chiếc áo somi trên người hắn đã bị những trận roi làm rách từng mảng từng mảng, máu cũng rướm đỏ hết áo. Hắn cúi đầu xuống tỏ vẻ mệt mỏi.

Tô Nhiếp Minh vẫn đánh không ngừng tay, liên tục ra lệnh cho thuộc hạ đổi từ phía trước sang sau lưng để ông ta đánh, miệng không ngừng mắng chửi.

- Phế vật, mày nghĩ chỉ dựa vào mày có thể bảo vệ được nó sao? Mày càng muốn bảo vệ nó thì tao càng muốn nó chịu khổ!

Tô Vận bật cười, hắn ngẩng đầu lên nhìn ông ta, thử hỏi.

- Tại sao ông lại ghét cô ấy đến như vậy?

Tô Nhiếp Minh không trả lời trực tiếp câu hỏi của hắn, ông ta ném chiếc roi xuống ghế rồi ra lệnh.

- Đem nó về phòng!

Hai tên thuộc hạ gạt đầu rồi kéo Tô Vận đi, khi bọn họ sắp ra khỏi cửa, Tô Nhiếp Minh đột nhiên nói.

- Tao thà nhìn mày chết còn hơn để mày đưa nó vào Tô gia!

Tô Vận cười như một kẻ điên từ trong thư phòng về phòng ngủ.

Nếu vậy hắn thà để ông ta đánh chết chứ không bao giờ từ bỏ Trình Tố Vi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bả! Anh Quên Em Rồi sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Mắc tâm bệnh

Đây dĩ nhiên không phải lần đầu tiên Tô Vận bị Tô Nhiếp Minh đánh, ông ta ra tay tàn nhẫn thế nào hắn đều đã nếm qua, trước đây có thể hắn sẽ thuận theo, nhưng lần này thì dừng hòng.

Không để hắn tiếp tục với Trình Tố Vi? Ông ta lấy cớ gì mà ép hắn phải làm vậy chứ?

Tức giận vớ chiếc ném ném về phía cửa, cánh cửa cũng vừa đúng lúc mở ra, La Mục Nhiễm bung theo một cái khay đựng một vài đồ dùng y tế đi vào.

Nhìn thấy bà ta, Tô Vận càng thêm trướng mắt, hắn chẳng thèm liếc nhìn bà ta.

La Mục Nhiễm đối với sự lạnh lùng này của hắn đã sớm quen rồi nên luôn vô không quan tâm, bà ta đi tới bên giường Tô Vận, đặt cái khay xuống bà và bắt đầu lấy thuốc mỡ và bông thấm ra, muốn giúp hắn bôi thuốc nhưng liền bị hắn đưa tay gạt ra, đồng thời cũng quay mặt né tránh.

- Bà để đó rồi ra ngoài đi!

La Mục Nhiễm đành thu tay về, đem hai món đồ trên tay đặt lại trên khay, chủ động kéo ghế lại ngồi đối diện hắn.

- Tiểu Vận, mẹ biết con giận mẹ vì chuyện của Trình Tố Vi. Nhưng con phải hiểu đây đều là mẹ muốn tốt cho con, nếu cha con biết được giọt máu của Tô gia lại trong người của cô ta thì ông ấy nhất định sẽ đánh chết con. Mẹ không thể để ông ấy đụng vào con được.....

Nghe những lời này của mẹ mình, Tô Vận không khỏi cười nhạo, nhưng lửa giận trong mắt không thể nào dập tắt nổi khi hình ảnh Trình Tố Vi nằm giữa một vũng máu lại hiện lên trong đầu hắn, cào xé tim gan hắn.

- Tôi thà để ông ta đánh chết còn hơn phải chứng kiến các người giết người phụ nữ và con của tôi! La Mục Nhiễm, tôi cho bà biết, bà đã hai lần muốn giết Vi nhưng không thành, nhưng bà đã giết chết đứa con chưa kịp chào đời của tôi. Bà nói thử xem, hành động của bà là hành động mà một người mẹ nên làm sao?

La Mục Nhiễm nghẹn ngào cúi đầu, bà ta vừa khóc vừa đưa ra quan niệm của mình.

- Tiểu Vận, mẹ biết dù có nói gì cũng không khiến con thay đổi suy nghĩ. Nếu con thật sự muốn ở bên cạnh Trình Tố Vi như vậy thì mẹ đã nghĩ ra một cách cho con.

Nói đoạn, bà ta ngừng lại để quan sát sắc mặt của Tô Vận, thấy hắn có vẻ đã dần buông lỏng, bà ta mới tự tin nói ra.

- Đường Nhã Tịnh, con hãy kết hôn với Đường Nhã Tịnh. Mẹ biết năm đó cô ta đã làm chuyện có lỗi với con, nhưng dù thế nào cô ta cũng là một người có vị thế quan trọng trong giới y học, điều này có thể khiến cha con hài lòng về cô ta, hơn nữa lần này cô ta trở về nước cũng là muốn bắt đầu lại với con....

Tô Vận hơi kinh ngạc vì La Mục Nhiễm lại nhắc đến Đường Nhã Tịnh, còn bảo hắn kết hôn với cô ta? Lí lẽ gì đây chứ?

- Không được, tôi không thể làm tổn thương Vi một lần nữa, như vậy là quá đủ rồi!

Không cần suy nghĩ, hắn dứt khoát từ chối.

La Mục Nhiễm cũng không vội vàng, bà ta kiên nhẫn đưa ra phân tích chính xác.

- Tiểu Vận, không phải con muốn ở bên cạnh Trình Tố Vi sao? Con vì chuyện của cô ta mà đã chọc giận cha con không ít, thời gian này có thể ông ấy sẽ tăng cường giám sát con, đến lúc đó đừng nói là con mà ngay cả Trình Tố Vi cũng sẽ bị con liên huy. Nhưng nếu như con đồng ý kết hôn với một người phụ nữ khác, cha con sẽ có cái nhìn khác về con, ông ấy cũng sẽ không quá hà khắc với Trình Tố Vi nữa. Đợi khi cha con đã hoàn toàn làm lơ chuyện này, con có thể ra ngoài ở cùng Trình Tố Vi, con có thể nuôi cô ta như tình nhân cũng chẳng sao, về phía Đường Nhã Tịnh lúc đó mẹ sẽ giúp con quản cô ta.

Những phân tích của La Mục Nhiễm đúng thật là có sức thuyết phục. Nhưng điều Tô Vận chưa bao giờ muốn diễn ra đó là Trình Tố Vi lại trở thành tình nhân của hắn. Chuyện này chắc chắn sẽ không bao giờ xảy ra, cô chỉ có thể là vợ của hắn, danh chính ngôn thuận bước vào cửa của Tô gia, hắn nhất định sẽ biến điều đó thành hiện thực dù cho có phải trả cái giá đắt đến mức nào!

- Đủ rồi, tôi chỉ kết hôn với người phụ nữ tôi yêu, và đó chính là Vi. Ngoài cô ấy ra thì tôi sẽ không lấy ai khác!

La Mục Nhiễm buồn bã và thất vọng lắc đầu.

- Tiểu Vận, con không hiểu trái tim mình rồi! Lúc con tỉnh lại sau tai nạn và gặp Đường Nhã Tịnh, con bắt đầu với cô ta, trong suốt thời gian đó có bao giờ con có cảm giác lưu luyến với Trình Tố Vi không? Hai năm kể từ khi Đường Nhã Tịnh rời khỏi con, con tìm rất nhiều phụ nữ nhưng lại không phải xử nữ, con chán ghét xử nữ như vậy không phải là vì cô ta sao? Vậy mà con nói trong lòng không hề có một vị trí cho cô ta?

Tô Vận không vội phủ nhận cũng không nhanh chóng thừa nhận những gì La Mục Nhiễm vừa nói.

- Bà nói không sai, nhưng cũng không hoàn toàn đúng, tôi thừa nhận bản thân từng thật lòng với Đường Nhã Tịnh, tôi không thích đụng vào xử nữ cũng là vì cô ta. Nhưng cái bà nhìn nhận sai lầm đó là vị trí của Vi trong lòng tôi. Cô ấy vẫn luôn ở đây.....

Vừa nói hắn vừa đưa tay chỉ vào ngực trái của mình.

- Hai năm ở bên cạnh Đường Nhã Tịnh tôi lại không hề chạm vào cô ta dù chỉ một lần, đó là vì trong lòng tôi vẫn còn một hình bóng không ai có thể thay thế. Vi cũng chính là xử nữ đầu tiên tôi chạm vào, nhưng ngay sau đó tôi càng muốn cô ấy nhiều hơn, vì cô ấy chính là Trình Tố Vi.

Hắn không còn ngó ngang gì đến La Mục Nhiễm nữa, tầm mắt rơi vào sợi dây chuyền đang treo ở đầu tủ.

Từ lúc Trình Tố Vi mở miệng nói với Lâm Nhượng Tranh câu đầu tiên thì đến bây giờ cô chưa hề nói thêm nửa câu nào mà chỉ mở miệng mắng người khi Tô Vận đến làm phiền. Điều này đã khiến Trình Sở Uy rất đau đầu..

Lâm Nhượng Tranh bung trà lên phòng khách, thấy chồng mình cứ ngồi trầm ngâm như vậy, bà không khỏi kinh ngạc và trực tiếp hỏi.

- Ông có chuyện gì không vui sao?

Trình Sở Uy nhìn vào mắt vợ mình, ông nén một tiếng thở dài.

- Nhược Tranh, bà xem tình trạng sức khỏe của Vi Vi, cả ngày con bé không nói, không cười cũng chẳng khóc. Tôi đã nghĩ sẽ cho con đi điều trị tâm lý. Nhưng bây giờ tôi thấy không cần thiết phải làm như vậy nữa.

Lâm Nhược Tranh càng nghe càng không biết ông định nói gì, bà vừa rót trà ra vừa hỏi.

- Ông nói như vậy là có ý gì chứ?

Trình Sở Uy cầm tách trà lên, thổi nhẹ vài hơi và uống một ngụm đầu tiên, ông nhẹ nhàng đặt tách trà trở lại bàn và nói rõ.

- Vi Vi không nói chuyện với ai khác ngoài Tô Vận, dù là dùng thái độ bức tức và bài xích để đối đáp nhưng đó lại chính là cảm xúc của con lúc này. Tôi nghĩ thế này, hay là chúng ta để Tô Vận chăm sóc Vi Vi.....

- Không được!

Lâm Nhược Tranh không để ông có cơ hội nói thêm, lập tức phản đối.

- Chúng ta đều rõ hơn ai hết, người làm Vi Vi thành ra như vậy là Tô Vận, chẳng lẽ bây giờ ông lại muốn đưa con cho cậu ta? Ông có quá hồ đồ không vậy?

Thái độ của bà hoàn toàn nằm trong dự đoán của Trình Sở Uy nên ông không quá vội phản ứng, kiên nhẫn giải thích.

- Nhược Tranh, tôi rất hiểu tâm trạng của bà hiện giờ, bà hận không thể đem Tô Vận chặt ra từng mảnh chứ đừng nói là để cậu ta chăm sóc Vi Vi.

Lâm Nhược Tranh liền tròn to mắt nhìn chồng.

Trình Sở Uy nghiêm túc đưa ra ý kiến của mình.

- Bà cũng đã thấy Vi Vi suốt ngày chẳng chịu mở miệng nói nửa câu, cho dù đau đớn con bé cũng không khóc, chúng ta cũng đã tìm đủ mọi cách, làm đủ mọi trò khôi hài nhưng con bé không cười như trước đây nữa. Nếu cứ để như vậy, tôi thật sự rất sợ con sẽ bị trầm cảm....

Nghe đến đây, Lâm Nhược Tranh lại sụt sùi nước mắt, bà đau lòng khi nghĩ đến Trình Tố Vi của hiện tại.

Trình Sở Uy đem bàn tay của vợ đặt vào tay mình và vỗ nhẹ, ông tiếp tục phân tích.

- Chuyện này tôi cũng đã thảo luận qua với chuyên gia tâm lý rồi, người duy nhất mà Vi Vi chịu đối đáp khi rơi vào trạng thái đóng kín cảm xúc có thể là người từng đem lại hạnh phúc lớn nhất nhưng cũng có thể là người đã làm con bé tổn thương nhiều nhất, và người đó chính là Tô Vận. Tô Vận chính là nút thắt, là tảng đá lớn nhất trong lòng Vi Vi hiện giờ. Chỉ có ở cùng Tô Vận con bé mới bộc lộ cảm xúc đang dồn nén trong lòng. Dù biết điều đó là nguy hiểm nhưng đó là giải pháp duy nhất để chữa bệnh cho con.....

Nếu thành công có thể vết thương lòng của Trình Tố Vi sẽ lành và cô có thể vượt qua được giai đoạn đau buồn này. Nhưng lỡ như thất bại....có lẽ cô sẽ mãi mãi như vậy cả đời.

Bàn tay Lâm Nhược Tranh đã ướt đầm mồ hôi, bà tựa vào vai chồng mà khóc nức.

- Chúng ta phải làm sao đây, Vi Vi....

- -----

Reng reng reng.

Tô Vận đang ngủ say chợt bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, hần lười biếng đưa tay mò tới chiếc bàn bên cạnh mà cầm điện thoại lên, không hề nhìn màn hình mà đã nhận cuộc gọi.

- Vận, cậu đang ở đâu? Mau đến bệnh viện đi, Trình phu nhân muốn đổi bác sĩ điều trị cho Tố Vi đấy!

Giọng nói gấp gáp và tin tức Mẫn Quan đưa tới khiến Tô Vận không đánh mà ngồi bật dậy, lập tức vén chăn ra khỏi người và bước xuống giường, lo lắng hỏi.

- Chuyện này là thế nào? Tại sao họ lại đột nhiên muốn đổi bác sĩ điều trị chứ? Vì thế nào rồi, cô ấy có nói gì không?

Hắn vừa kẹp điện thoại giữ tai và vai vừa làm vệ sinh cá nhân.

Mẫn Quan khẩn trương thở dài.

- Haiza, cậu cũng biết Tố Vi chẳng chịu nói chuyện với ai ngoài cậu mà, hơn nữa từ sáng sớm cảnh vệ của Trình gia đã không cho bọn tớ vào xem bệnh

cho Tô Vi nữa, bọn họ nói sẽ sớm đổi bác sĩ điều trị cho cô ấy, còn nói sẽ đưa cô ấy trở lại Thượng Hải trong hai ngày nữa, tớ hỏi thử mới biết đó là ý của Trình phu nhân.

- Mẹ nó! Đến cuối cùng Trình gia vẫn ngoan cố như vậy!

Tô Vận tức giận chống một bàn tay lên trước gương, gương mặt mệt mỏi lộ rõ sự phẫn nộ.

Sở dĩ hần nhất quyết để Mẫn Quan làm bác sĩ điều trị chính cho Trình Tô Vi thứ nhất vì để bảo đảm an toàn tuyệt đối cho cô trước móng vuốt của Tô Nhiếp Minh và La Mục Nhiễm, thứ hai là có thể thông qua Tô Hạ Nhiên và Mẫn Quan để biết được tình hình của Trình Tô Vi. Nhưng bây giờ Trình gia lại muốn đổi bác sĩ điều trị, còn định đưa Trình Tô Vi trở về Thượng Hải, rõ ràng bọn họ đã quyết một trận sống chết đến cùng, nhất quyết chia rẽ hần và cô..

- Tớ muốn biết chính xác lý do khiến Trình gia đưa ra quyết định này.

Ở đầu dây bên kia, Mẫn Quan cũng khá căng thẳng khi phải đối diện với một chuyện phức tạp như vậy.

- Theo kết quả kiểm tra sức khỏe ban đầu đến bây giờ của Tô Vi, cô ấy đang bình phục khá tốt, nhưng căn bệnh hiện giờ cô ấy mắc phải là bệnh tâm lý, cô ấy đang rơi vào trạng thái đóng kín cảm xúc. Vậy nên tớ đã thử suy đoán lý do mà Trình gia quyết định đổi bác sĩ điều trị, đó là vì muốn tìm một bác sĩ khoa thần kinh tốt nhất để chữa bệnh cho cô ấy. Nhưng mà tớ dám khẳng định với cậu một điều, bệnh của Tô Vi hiện giờ đúng nói là bác sĩ thần kinh hàng đầu mà ngay cả thần tiên cũng không chữa được. Vì đó là tâm bệnh chứ không phải là trở ngại thần kinh!

Tô Vận vừa nghe vừa đi ra khỏi phòng vệ sinh. Hần bắt đầu chọn đồ để thay.

- Cậu nói như vậy là có ý gì?

Mẫn Quan trả lời bằng quơ.

- Không nhất thiết phải đổi bác sĩ làm gì!

Tô Vận hơi lớn giọng quát

- Chuyện này cũng phải nói sao? Tớ cho cậu biết, nếu cậu bỏ nhiệm vụ này thì coi chừng tớ!

Mẫn Quan thở dài một hơi

- Haiza, lần này tớ đã gây ra rất nhiều chuyện rồi đấy! Cướp bệnh viện của người khác, còn tùy ý sử dụng phòng phẫu thuật, lần này cậu còn muốn tớ cướp luôn bệnh nhân sao? Tớ hành nghề y bao nhiêu năm nay chưa từng dính đến kiện tụng y tế đấy, nếu giấy hành nghề của tớ bị đóng dấu thì ai nuôi tớ đây? Cả vợ và con của tớ sau này nữa. Vận, tương lai của tớ phụ thuộc vào cậu đấy!

Tô Vận vừa chọn thất lưng vừa đưa tay xoa xoa lỗ tai, bản chất nói nhiều của ai đó đã thành thói quen rồi.

- Bớt nói nhảm đi, tớ đã liên lạc với Dược Thần rồi, để cứu cái tương lai gì đó của cậu. Chuyện ở bệnh viện cậu lo làm tốt đi!

Mẫn Quan hơi xù mặt xuống nhưng vẫn nói tiếp.

- Vận, không phải cậu sẽ đến ngay chứ? Vừa nãy là quá lo lắng nên tớ nói bừa thôi, tớ nghe tiểu Nhiên nói phụ hoàng đại nhân đã đánh cậu đến ngứa cả người đấy, không phải cậu định đem những vết tích đó đến xin Tô Vi tha lỗi chứ?

Tô Vận hận không thể đem tên này ra bắn bỏ, cậu ta chỉ sợ Doãn Thiên Duật và Từ Lâm cắt lưỡi mà thôi!

- Cậu bớt nói có chết không? Nói đi, lúc nãy tại sao cậu lại khẳng định Vi mắc tâm bệnh?

Mẫn Quan lấy lại sự nghiêm túc ban đầu mà trả lời.

- Thật sự tớ không dám nói cậu ngốc nhưng cậu ngốc thật đấy! Người khiến cô ấy thành ra như vậy không phải là cậu sao? Và cô ấy chỉ nói chuyện với mỗi mình cậu, vậy nên người có thể chữa bệnh cho cô ấy chỉ có cậu!

Tô Vận đứng hình một lúc khi nghe Mẫn Quan nói những lời này.

- -----

Lâm Nhược Tranh nhìn bát cháo còn nóng trên bàn và nhìn lại Trình Tô Vi đang ngồi thờ ra mà hương mắt ra cửa sổ, bà không khỏi chua xót trong lòng, nhẹ nhàng vuốt tóc cô vài cái rồi bà mới đi ra khỏi phòng bệnh.

Chẳng bao lâu, cửa phòng lại mở, mà người đi vào lại là Hàn Tiềm, sở dĩ cậu ta có thể vào đây là vì đã lấy trộm được thẻ đi lại của cảnh vệ Trình gia.

Nhìn thấy Trình Tô Vi ngồi ôm chân trên giường, ánh mắt cậu ta chợt hiện lên một tầng âm đảm khó tả, cậu ta bước lại gần cô, nhẹ nhàng gọi cô như mọi khi.

- Trình tiểu thư, cô đã khoẻ hơn chưa?

Biết là có người tới nên Trình Tố Vi mới xoay người lại, nhìn thấy trước mặt là Hàn Tiềm, sắc mặt cô vẫn như vậy, không chút biểu cảm nào, cô không kích động hoặc có phản ứng gì khác thường khi gặp bất kỳ ai, ngoại trừ Tô Vận; cô nhìn người đàn ông trước mặt rồi đưa tay chỉ về chiếc ghế cạnh bàn trà.

Hàn Tiềm hiểu ý cô nên chủ động kéo ghế lại ngồi gần cô. Nhìn cô gái nhỏ thường ngày hay vui cười bây giờ đã trở nên trầm mặc như vậy không khỏi khiến người ta đau lòng, cô cũng gầy đi không ít, trong bộ quần áo bệnh nhân chỉ còn một bộ xương.

Trải qua nhiều chuyện như vậy cô làm sao có thể không sinh ra bệnh? Bị người đàn ông từng rất yêu thương cưng chiều mình đùa bỡn, sỉ nhục hết lần này đến lần khác, hơn nữa còn bị sảy thai...

- Trình tiểu thư, hôm nay tôi đến đây là muốn thay mặt Tô tiên sinh nói một câu xin lỗi với cô. Tôi biết chuyện đưa bé khiến cô rất đau lòng, nhưng chuyện này thật sự không phải lỗi của Tô tiên sinh.....cô có biết vì muốn gặp cô mà ngài ấy đã bị lão gia đánh đến thừa sống thiếu chết?

Trình Tố Vi không đáp lại một câu, nhưng giọt nước mắt nóng hổi đã sớm trào ra khỏi khoé mắt cô và lăn dọc xuống má.

Hàn Tiềm có chút bất ngờ khi nhìn giọt nước mắt lấp lánh trên má cô. Bây giờ tất cả mọi người đều nói cô không biết cười biết khóc và càng không mở miệng nói chuyện. Nhưng chẳng phải cô đang khóc hay sao? Cô biết khóc nghĩa là cô vẫn còn cảm giác. Hay là vì nghe cậu ta nhắc đến Tô Vận nên cô đã khóc? Chẳng lẽ đúng như mọi người nói, trong thế giới nội tâm của cô hiện giờ chỉ có mỗi Tô Vận? Nhưng đó lại là người cô sợ nhất, hận nhất nên cô mới tự đóng kín cảm xúc của mình như vậy?

- Trình tiểu thư, tôi biết bây giờ cô hận Tô tiên sinh đến như thế, nhưng cô đau mười thì ngài ấy cũng đau gấp trăm. Bốn năm qua tuy ngài ấy không thể nhớ ra cô nhưng vẫn luôn có cảm giác có cô ở bên cạnh, nếu cô có gì muốn nói thì hãy trực tiếp nói rõ với ngài ấy!

Thấy cô khóc càng lúc càng nhiều và vội vã đưa tay lau nước mắt, Hàn Tiềm cũng không muốn nói thêm nữa, cậu ta nhìn sang bát cháo đặt trên bàn, đợi cô bình tĩnh lại rồi mới bung nắp lên và gọi cô.

- Trình tiểu thư, cô chưa ăn gì đúng không? Đây, ăn chút cháo đi, vẫn còn nóng đấy!

Trình Tố Vi cũng không ngoan cố, cô quay đầu lại và nhìn bát cháo trên tay cậu ta, đang định đưa tay ra nhận thì cậu ta đã đưa một muỗng cháo thơm phức tới bên miệng cô. Trình Tố Vi hơi do dự mà nhìn cậu ta một lúc rồi cũng ngoan ngoãn ăn cháo.

Hàn Tiềm mỉm cười ôn nhu và lại múc muỗng cháo thứ hai, thứ ba, thứ tư,....cô đều ngoan ngoãn ăn hết.

Toàn bộ cảnh này đều đã bị Tô Vận thu hết vào mắt, hắn đứng bên ngoài nhìn vào, gân xanh đã sớm nổi đầy trên trán và cánh tay, trong mắt tràn ngập sự phẫn nộ, một tay hắn nắm chặt thành quyền, nhẵn nhụi xoay người rời đi.

.....

Gió trên sân thượng của bệnh viện khá lớn và còn mang theo cảm giác hơi lạnh.

Mái tóc đen gọn của Tô Vận bị thổi tung rồi nhẹ nhàng làm tăng dáng vẻ phong lưu thương người, mắt phượng khẽ nhắm lại, hắn nhìn Lâm Nhượng Tranh với thái độ không vui.

- Trình phu nhân, tôi muốn biết tại sao bà lại đột nhiên đòi bác sĩ điều trị cho Vi, để Mẫn Quan làm bác sĩ điều trị chính cho cô ấy không phải đang rất tốt sao?

Lâm Nhượng Tranh vén lại những sợi tóc bị gió làm cho rối, bà lạnh nhạt trả lời.

- Cậu tưởng tôi không đoán ra ý đồ của cậu sao? Cậu muốn Mẫn Quan làm bác sĩ điều trị dù cậu không đến đây cũng như đã trói được Vi Vi bên cạnh cậu vì vị bác sĩ đó là bạn thân của cậu kia mà! Vi Vi là con gái của tôi, chọn bác sĩ điều trị là việc của chúng nó. Nếu cậu còn nhúng tay vào chuyện này thì tôi không khách khí mà kiện các người đâu.

Tô Vận không lạ gì với thái độ của bà, chính hắn đã khiến đứa con gái quý giá của bà thành ra thế này, bà không kể giao vào cổ hắn đã là quá nể mặt Trình Tố Vi rồi.

- Trình phu nhân, chuyện lựa chọn bác sĩ điều trị cho Vi không phải đơn giản, cô ấy có thể sẽ gặp nguy hiểm khi không may để kẻ gian vào phòng bệnh.

Lâm Nhượng Tranh chỉnh lại cổ áo khoác, bà phá lên mà cười.

- Tô Vận, cậu nghĩ ngoài cậu ra thì còn ai có thể đem đến nguy hiểm cho Vi Vi? Tôi cho cậu biết, tôi có thể để bất kỳ ai đến gần Vi Vi nhưng nếu là cậu thì nửa bước cũng đừng hòng!

Tô Vận không thể nói ra người đứng đằng sau thù địch mọi chuyện lại chính là cha mẹ hắn, vì nếu cho Lâm Nhượng Tranh biết điều này thì sẽ càng bất lợi với hắn trong chuyện quay lại với Trình Tố Vi.

Hắn đưa tay gãi gãi mi tâm rồi dứt hai tay vào túi quần, giọng không chút nhân nhượng mà nói

- Trình phu nhân, tôi đã nợ Vi hai lần, tôi sẽ không nợ cô ấy lần nào nữa mà sẽ dùng hết tất cả sức lực của mình để bù đắp lại cho cô ấy. Tôi cũng cho bà biết, dù là ai thì cũng đừng hòng ngăn cản tôi.

Lời khẳng định như đinh đóng cột, hai mắt hùng hực một tia lửa đạn như chỉ chờ kẻ địch đến sẽ phanh thây người đó ra.

Lâm Nhược Tranh run rẩy chỉ thẳng vào mặt hắn.

- Cậu, cậu muốn làm gì?

Tô Vận đưa chân đá văng cái lon nước dưới chân, nhếch môi cười khiêu khích.

- Nếu bà muốn thử tính nhẫn nại của tôi thì hãy xem đến lúc đó tôi sẽ làm gì!

Hắn không thể nhân nhượng thêm nữa, càng nhún nhường thì khả năng tìm lại Trình Tố Vi sẽ càng thấp.

Nghe lời tuyên chiến của Tô Vận, Lâm Nhược Tranh tức đến run rẩy cả người, bà không muốn che giấu nữa mà giận dữ hét lớn.

- Chẳng lẽ cậu còn muốn ép chết Vi Vi một lần nữa? Bốn năm trước cậu khiến nó cắt tay tự tử vẫn chưa đủ sao?

Tô Vận như vừa nghe được một câu chuyện rất kinh thiên động địa, mày kiếm đen rậm nhú chặt lại, hắn run rẩy hỏi.

- Bà vừa nói gì? Cắt tay tự tử?

Lâm Nhược Tranh lau vệt giọt nước mắt trên má, bà đau lòng và giận dữ nói.

- Chỉ vì cậu mà suýt nữa Vi Vi không muốn sống nữa, bây giờ cậu lại biến nó thành một kẻ vô hồn, Tô Vận, cậu còn muốn thế nào nữa?

Tô Vận hoàn toàn chết lặng, hắn lao đảo lùi lại vài bước, hơi thở khó khăn, ngực trái như bị ai đó rạch ra đến đau đớn.

Vết sẹo trên cổ tay Trình Tố Vi hoá ra là vì như vậy, cô đã định tự tử sau khi hắn gặp tai nạn! Suýt chút nữa hắn đã không thể gặp lại cô..... Vi Vi của hắn, vì hắn mà cô thương tích đầy mình. Hắn phải làm gì để có thể bù đắp lại cho cô?

Gió thổi càng lúc càng lạnh, Tô Vận gian nan ngược nhìn bầu trời trên cao, nhìn kỹ hơn có thể thấy một giọt nước từ khoé mắt hắn lăn xuống.....

Cái lạnh làm tâm hồn càng thêm hiu quạnh. Lâm Nhược Tranh đã sớm rời đi, trên sân thượng bây giờ chỉ còn mỗi mình Tô Vận. Gần như qua cả một thế kỷ hắn mới dần khôi phục lại thần sắc, do dự một lúc hắn mới lấy điện thoại ra và gọi.

- Lâm, giúp tớ một chuyện!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bã! Anh Quên Em Rồi sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Bắt cóc cô

Trình Tố Vi vừa ăn hết cháo đã muốn đi ngủ, Hàn Tiềm cũng không ở lại làm phiền cô nữa, cậu ta biết cô đang sợ sẽ phải nghe đến tên của Tô Vận. Kéo chăn đắp xong cho cô rồi đứng lên, có chút không đành lòng mà đi ra. Vừa mở cửa cậu ta đã thấy hai tên cạnh vệ nằm sõng soài dưới đất, rõ ràng lúc nãy khi cậu ta vào đây hai tên này vẫn bình thường, có sao bây giờ lại? Chẳng lẽ đã có người đến đây.....

Hàn Tiềm lắc lắc đầu và thở dài, chỉnh chỉnh lại áo khoác rồi đi thẳng ra phía đại sảnh của bệnh viện.

.....

Tô Vận không nhớ mình đã đi xuống đây bằng cách nào, hắn lững thững từng bước đến trước phòng bệnh của Trình Tố Vi, hai tên cạnh vệ bị hắn đánh ngất vẫn còn nằm đó, hắn buồn bực mở cửa phòng ra.

Giường bệnh trống trơn, trong phòng bệnh cũng chẳng còn ai, Tô Vận hốt hoảng bước nhanh vào trong, hắn vừa tìm vừa gọi.

- Vi, Vi, em có ở trong đây không? Trả lời anh đi! Vi, em có nghe anh gọi không?

Hắn lục tìm hết mọi nơi đều không thấy bóng dáng Trình Tố Vi đâu, trong lòng không khỏi lo lắng, hắn chạy ra khỏi phòng và bắt đầu tìm kiếm bên ngoài.

Sau một lúc tìm khắp bệnh viện, cuối cùng Tô Vận cũng đã nhìn thấy Trình Tô Vi đang trở lại hướng phòng bệnh, cô chỉ mặc mỗi bộ quần áo bệnh nhân, mái tóc đen mượt xoã xuống hai bên vai, mắt cô vẫn vô hồn như vậy, nét mặt không một chút biểu cảm, chân cô đi đôi dép bông, bước đi thật chậm rãi.

Tô Vận thở phào một hơi, hần bước nhanh đến gần cô, lập tức kéo cô vào lòng ngực, tay giữ đầu cô ép vào người mình, giọng nói của hần vẫn còn sự lo lắng.

- Em đi đâu vậy? Có biết anh lo lắng không? Lần sau không cho phép em chạy lung tung nữa!

Hần cúi đầu hôn nhẹ lên đỉnh đầu cô, mùi hương nhẹ nhàng trên tóc cô xộc vào mũi khiến hần có cảm giác vô cùng thoải mái.

Trình Tô Vi khàn trương đẩy hần ra, cô nhìn hần bằng ánh mắt đề phòng cùng sợ hãi.

- Bỏ tôi ra! Tô Vận, tôi không muốn gặp anh, không muốn nhìn mặt anh nên đừng đến đây tìm tôi nữa!

Thần sắc của cô hoàn toàn thay đổi so với ban nãy, ánh mắt không còn vô hồn nữa mà là một nỗi căm hận, bài xích, cô đẩy hần sang một bên rồi định đi tiếp.

Những lời cô vừa nói đã khiến Tô Vận nhất thời bị kích động, hần xoay người lại nhìn bóng lưng cô, không vui mà hỏi.

- Em không muốn gặp anh nhưng lại muốn gặp Hàn Tiềm? Vi, hai người cũng thật ngọt ngào đấy!

Hơi thở của Trình Tô Vi trở nên gấp gáp, cô tức giận xoay người lại đối diện với hần, giọng nói mang theo thập phần châm chọc.

- Vậy thì sao nào? Giữ một người muốn đem tôi cho một đám đàn ông làm nhục và một người đã cứu tôi lúc đó, tôi muốn gặp ai cũng không cần do dự!

Ánh mắt sắc bén đỏ của cô như cây kim nhọn đâm thẳng vào ngực hần, môi bạc mím chặt, hần nhìn cô đang dần trở nên xa cách.

- Vi, em còn chưa khỏe, chuyện này chúng ta hãy nói sau, anh đưa em về phòng nghỉ ngơi!

Hần cố gắng chịu đựng đau đớn trong lòng, muốn ôm cô về phòng nhưng lại bị cô bài xích dữ dội hơn nữa.

- Tránh ra, đừng đụng vào tôi!

Tô Vận không đủ can đảm để đối diện trực tiếp với ánh mắt lạnh băng của cô, mặc kệ cô có giãy giụa không nghe lời hần vẫn ôm cô đi về phía phòng bệnh. Không biết đã giằng co bao nhiêu lần hai người mới trở về đúng chỗ, để Trình Tô Vi xuống. Tô Vận liền lấy nhiệt kế trên bàn kiểm tra lại cho cô.

- Không cần! Anh rút đi!

Cô vung tay đẩy chiếc nhiệt kế xuống sàn và vờ ra từng mảnh thủy tinh nhỏ.

Tô Vận không chút tức giận mà nhanh chóng xử lý nhiệt kế vừa bị vỡ dưới sàn, đối với hành động này của cô hần chỉ coi đó là sự ngang bướng của một đứa trẻ, như cô trước đây.

Dọn dẹp xong, hần lần nữa muốn kiểm tra nhiệt độ cơ thể cho cô.

- Vi, nghe lời đi được không?

Thấy hần hơi cao giọng nên Trình Tô Vi cũng không dám phản đối nữa, đành ngồi yên để hần giúp cô đo nhiệt độ.

Trong lúc chờ đợi kết quả, Tô Vận ngồi xuống trước mặt cô, hai tay nắm chặt tay cô, hần vuốt nhẹ lên vết sẹo dài trên cổ tay cô, ngực lại đau đớn âm ỉ.

Trình Tô Vi có vẻ không bằng lòng với hành động quá gần gũi này của hần, cô vừa muốn giựt tay lại thì đã nghe Tô Vận nói.

- Vi, xin lỗi em.

Hần lưu luyến buông tay cô ra và lấy sợi dây chuyền trong túi đeo lên cho cô. Để tránh cô lại phản ứng như lúc này, hần lại lớn tiếng dọa nạt.

- Ngồi yên đi, nếu không muốn anh ăn thịt em ngay bây giờ!

Quả nhiên lời này của hần thật sự có tác dụng. Cô không phản ứng giãy giụa nữa mà ngồi rất yên lặng.

Nhìn mặt dây chuyền trước ngực cô, Tô Vận hài lòng nhếch môi, hần đặt hai tay lên hai vai cô và từ từ đứng lên, nói rõ với cô.

- Vi, đợi anh, anh sẽ đưa em trở về bên cạnh anh!

- -----

Bên trong phòng bao chỉ có ba người ngồi với nhau.

Doãn Thiên Duật như bị tách biệt ra khỏi thế giới, hần chỉ ngồi uống rượu mà không góp ý gì.

Từ Lâm vừa uống rượu vừa hỏi rõ.

- Nói đi, cậu muốn tớ giúp thế nào?

Tô Vận uống một hơi hết rượu trong ly, kiên quyết nói.

- Giúp tớ đưa Vi ra ngoài!

Từ Lâm có chút hứng thú đợi hần nói tiếp.

- Tránh tai mắt và tay chân của Tô gia cũng như Trình gia, đem Vi an toàn đến cho tớ!

Sở dĩ hần phải nhờ Từ Lâm giúp đỡ vì gia cảnh của hần khác với Từ Lâm và Doãn Thiên Duật. Quyền lực của Tống gia không nằm hoàn toàn trong tay hần như hai người kia. Còn về việc chọn Từ Lâm mà không phải Doãn Thiên Duật vì quan hệ giữ Trình Tổ Vi và Phương Du Kỳ, hần không muốn phải day vào Phương Du Kỳ nữa!

Doãn Thiên Duật cầm một quả nho bỏ vào miệng, thản nhiên đưa ra ý kiến.

- Vận, cậu nghĩ có thể đưa cô ấy đến đâu để không ai làm phiền? Nếu Trình gia và ba mẹ cậu đều biết chuyện thì lúc đó sợ cậu ngay cả bộ xương cũng không còn!

Từ Lâm nghe vậy cũng thoáng cười nhẹ.

Tô Vận dĩ nhiên biết rõ tính chất của sự việc này, bốn năm trước hần đã đưa Trình Tổ Vi bỏ trốn mà không thành thì không có nghĩa là lần này cũng như vậy, hần nhất định sẽ bảo vệ được cô!

- -----

Bệnh tình của Trình Tổ Vi không có chuyển biến tích cực gì, cô vẫn luôn không mở miệng nói chuyện, nhưng cô lại có thêm một hành động khác lặp lại liên tục, lúc nào cô cũng cầm chặt dây chuyền có bốn lá trên tay, sau đó lại thả xuống....

Lâm Nhượng Tranh biết món đồ đó là do Tô Vận đem tới, tuy không muốn nhưng bà vẫn không nỡ giật nó khỏi tay con gái mình. Bà đã bàn bạc với Trình Sở Uy rồi, hôm nay sẽ đưa cô trở về Thượng Hải.

Đồ đạc của Trình Tổ Vi đã được thu dọn xong, thủ tục chuyển viện cũng đã hoàn thành.

Lâm Nhượng Tranh vừa thay đồ cho Trình Tổ Vi xong thì tất cả đều đã sẵn sàng, bọn họ ra khỏi phòng bệnh, xe đã đợi sẵn trước cổng bệnh viện.

Xe của Trình gia tổng cộng có ba chiếc, một chiếc chở mẹ con Lâm Nhượng Tranh và thêm một điều dưỡng viên, hai chiếc chạy sau là của cảnh vệ và một số người phục vụ khác.

Đoàn xe sớm đã ra khỏi bệnh viện, qua khỏi đường cao tốc không lâu thì gặp ngã tư.

Đột nhiên từ hai ngã đường chạy ra bốn năm chiếc xe, tất cả đều không có ý chặn ngang xe của Trình gia nhưng cứ đi sát họ.

Chiếc xe chở Trình Tổ Vi bắt giữ tăng nhanh tốc độ, vượt qua khỏi ngã tư và cố gắng thoát khỏi tầm kiểm soát của những chiếc xe lạ kia.

Bất ngờ là chúng không còn theo nữa, xe của Trình gia cũng thả chậm tốc độ, lại đến một đoạn ngã tư.

Rầm!

Hai chiếc xe lao ra từ hai bên ngã đường ép sát vào chiếc xe dẫn đầu của Trình gia.

Lâm Nhượng Tranh giật thót tim mà ôm chặt Trình Tổ Vi, nhưng kỳ lạ là cô không chút sợ hãi nào, vẫn ngồi rất điềm tĩnh.

Ba chiếc xe tạo thành một khối liên kết dừng ngay giữa ngã tư đường, từ trên hai chiếc xe kia, mấy tên áo phục đen chạy xuống, phá cửa xe của Trình gia mà bắt Trình Tổ Vi ra ngoài, Lâm Nhượng Tranh bị giữ lại trong xe, vì định kêu cứu nên bị một khẩu súng dí sát vào trán, hai người còn lại trên xe cũng đã bị khống chế.

Những chiếc xe vừa nãy chạy theo dĩ nhiên không phải để dạo phố mà đã sớm chặn xe của cảnh vệ Trình gia giữa đường.

Trình Tổ Vi bị hai tên vệ sĩ dẫn ra ngoài, cô không phản kháng mà để yên cho bọn họ đưa đi. Cô được đưa vào một chiếc xe, hai tên vệ sĩ vẫn ngồi hai bên cô, lúc cô vô tình nhìn lên kính chiếu hậu phía trước, thấy một người đàn ông đeo một đôi kính râm màu trà, anh ta lạnh lùng ra hiệu.

- Đi!.

Những chiếc xe đó lần lượt rút lui, Lâm Nhược Tranh bây giờ mới dám gọi điện thoại cho Trình Dân.

- Tiểu Dân, Vi Vi, Vi Vi bị bắt đi rồi! Là Tô Vận, chắc chắn là Tô Vận.

- -----

Xe chạy tới bến tàu thì dừng lại, bọn họ đưa Trình Tố Vi đã ngất thuốc mê xuống tàu, người đàn ông kia cũng đi xuống.

Trên tàu đã có chuẩn bị sẵn, vừa thấy Trình Tố Vi Tô Vận liền đi tới đón lấy cô vào trong ngực, sau đó quay sang nói với người đàn ông trước mặt.

- Cảm ơn cậu!

Từ Lâm bỏ kính râm xuống, nhìn qua Trình Tố Vi đã ngủ trong ngực Tô Vận, trong mắt đầy vẻ bi ai. Vì để giữ được người con gái mình yêu bên cạnh mà cả trò bắt cóc này cũng chơi được?

- Cậu có kế hoạch rồi?

Tô Vận chỉnh lại cổ áo cho Trình Tố Vi, thoáng nhìn lên tàu và nói.

- Trước mắt tớ muốn chữa khỏi bệnh cho cô ấy đã! Sau đó sẽ chính thức xin cô ấy tha thứ.

Từ Lâm không nói gì nữa, anh ta đeo kính râm lên lại rồi đưa thuốc hạ trở về.

Tô Vận bế Trình Tố Vi vào trong tàu, tàu cũng bắt đầu rời bến, ra đến đại dương mênh mông.

- -----

Trình Dân lái xe đưa Trình Sở Uy đến chỗ Lâm Nhược Tranh ngay khi nhận được tin báo Trình Tố Vi bị bắt cóc, cũng may mắn là Lâm Nhược Tranh không bị thương, điều quan trọng bây giờ là phải tìm cho ra Trình Tố Vi Trình Dân đã cho người đến chỗ của Tô Vận nhưng không tìm thấy Trình Tố Vi, hơn nữa trong hôm nay Tô Vận không hề điều thuốc hạ ra ngoài, không có chút dấu hiệu gây hấn ở Provence này.

Nếu không phải Tô Vận thì ai có thể bắt cóc Trình Tố Vi chứ?

Lâm Nhược Tranh lo lắng đến sắp khóc tới nơi rồi. Trình Sở Uy cũng sốt ruột không kém, liên tục gọi điện nhờ giúp khắp nơi.

- -----

Nếu Tô Vận tự ra tay thì có thể dễ dàng bị Trình gia tìm ra nhưng Từ Lâm đã đồng ý nhúng tay vào thì cho dù bọn họ có lật tung thế giới này lên cũng chưa chắc tìm được gì!

Tàu đã sớm rời khỏi đất liền. Khi Trình Tố Vi tỉnh lại thì thấy đầu óc trống rỗng, quay cuồng, cô chống tay ngồi dậy mới phát hiện ra mình đang ở một nơi rất lạ. Cảm giác lung lay bồng bềnh, hình như là đang ở trên tàu. Cô bước xuống giường, xỏ đôi dép bông được đặt cạnh đó, mở cửa đi ra.

Đập vào mắt cô lúc này là thân hình cao lớn của một người đàn ông đang đưa lưng về phía cô, hai tay chống trên lan can và nhìn ngắm khung cảnh mênh mông bên ngoài.

Tim của Trình bỗng chốc loạn nhịp, cô bước đến gần đó hơn, không hiểu tại sao cô lại muốn lao đến ôm lấy hán từ phía sau, nhưng lại không đủ can đảm, cô đang định xoay người trở về phòng thì Tô Vận đã nhanh chóng quay đầu lại nhìn.

- Vi, em tỉnh rồi?

Đối diện với gương mặt quá đỗi quen thuộc của hán, ý định ban nãy trong đầu Trình Tố Vi bỗng chốc tan biến như bọt biển, cô trừng mắt nhìn hán, lùi lại mấy bước, lạnh nhạt nói.

- Tô Vận, anh muốn đưa tôi đi đâu?

Tô Vận thừa biết khi cô tỉnh lại sẽ hỏi hán những câu đại loại như vậy, hán cũng không muốn đòi co với cô, trên bàn đã bày sẵn bữa tối, hán kéo ghế ra và đi tới gần cô.

- Chắc em đói rồi, ăn cơm thôi!

Trình Tố Vi nhất quyết không để hán đụng vào mình, cô tức giận lặp lại câu hỏi.

- Anh muốn đưa tôi đi đâu?

Tô Vận chỉ muốn cô ngoan ngoãn ăn cơm nên mới trả lời.

- Đến một nơi chỉ có hai chúng ta, khi nào em khỏi bệnh anh sẽ cho em về!

Trình Tố Vi nghe xong không khỏi hốt hoảng, cô nhìn xung quanh chỉ thấy nước biển mênh mông.

- Tôi không có bệnh, tôi muốn về nhà!

Tô Vận mặc kệ cô không muốn cũng kéo cô ngồi vào bàn ăn, khi cô định đứng lên, hấn không vui nói.

- Nếu em dám đứng lên anh sẽ cho người mang dây thừng đến trói chặt em ở đây!

Trình Tố Vi bị hù sợ nên không dám động đậy nữa, hơn nữa cô cũng đói bụng rồi nên cũng muốn ăn gì đó.

Tô Vận thấy cô đã ngoan ngoãn ngồi yên, hấn nở một nụ cười ôn nhu và gấp đồ ăn cho cô, còn tự tay lột tôm bỏ vào chén cho cô.

- Ăn đi, nếu không em không biết trước hậu quả đâu!

Trình Tố Vi im lặng cầm thìa lên, cô bỏ từng miếng com vào miệng, rất hợp với khẩu vị của cô nên cô ăn nhiều hơn.

Tô Vận hình như chẳng ăn gì nhiều suốt bữa com hấn chỉ lo gấp thức ăn cho cô.

Trình Tố Vi cũng không buồn quan tâm, cô lo ăn com của mình cho xong. Cô đặt đĩa xuống, nhìn Tô Vận ngồi đối diện, lạnh nhạt nói.

- Tôi no rồi!

Tô Vận biết cô không nói dối nên cũng không miễn cưỡng cô nữa, hấn đẩy ghế đứng lên, lấy một tờ khăn ướt lau sạch miệng và hai tay cho cô, thấy cô không phản đối, hấn tiếp tục lau chùi.

- Linh Nhi, đưa cô ấy về phòng.

Cô bảo mẫu tên Linh Nhi chạy đến và dẫn Trình Tố Vi đi.

.....

Lúc Tô Vận đi vào phòng thì đã thấy Trình Tố Vi ngủ say, hấn đứng nhìn cô một lúc, trên môi vẽ lên một nụ cười dịu dàng, sau đó lấy đồ đi vào phòng tắm. Nghe tiếng khoá cửa, Trình Tố Vi liền ngồi dậy, cô nhìn điện thoại trên bàn của Tô Vận rồi lại nhìn về phía cửa phòng tắm, cô nhanh tay lấy điện thoại và gửi một tin nhắn cho Lâm Nhục Tranh. Gửi xong cô lập tức xoá ngay, đặt điện thoại trở về vị trí cũ và đắp chăn ngủ thật.

Lúc Tô Vận đi ra vừa lau khô tóc vừa cầm điện thoại mở ra xem, hấn nhìn người con gái đang ngủ say trên giường, nụ cười vừa nẩy bỗng đông cứng, khoe mắt ngập tràn sự bi thương. Hấn ném điện thoại về chỗ cũ, lau khô tóc và chui vào vị trí bên cạnh Trình Tố Vi, kéo cô lại gần mới yên tâm ngủ.

- -----

Thật lâu lắm Đường Nhã Tịnh mới có dịp đi dạo phố, cô ta đến trung tâm thương mại mua vài món đồ rồi đi tới quán cà phê. Vừa bước vào trong cô ta đã bất ngờ thốt lên khi nhìn thấy một người đàn ông đang đi ngang qua.

- Trương tổng, không ngờ lại gặp anh ở đây đây!

Trương Định Siêu cũng rất vui khi nhìn thấy cô ta, anh vừa cười vừa chào hỏi.

- Cô Đường, trùng hợp thật, cô cũng đến đây uống cà phê?

Đường Nhã Tịnh nở nụ cười nhã nhặn, cô ta gật đầu một cái.

- Trương tổng thì sao? Anh đến đây với bạn gái sao?

Trương Định Siêu không thể rời mắt khỏi gương mặt cô ta, anh nói đùa.

- Tôi như thế này thì ai dám yêu chứ? Bọn họ không chết vì nhàm chán mới lạ đấy!

Dĩ nhiên Đường Nhã Tịnh biết anh ta nổi tiếng là một con người cuồng công việc, bên ngoài cũng không có dây dưa tình cảm với ai. Cô ta tự nhiên hỏi.

- Vậy là ra ngoài làm việc rồi! Trương tổng đúng là một người đàn ông yêu công việc điển hình đấy!

Trương Định Siêu không phủ nhận, nhưng cũng không phải thừa nhận hoàn toàn.

- Vừa là để tìm ý tưởng cho hạng mục mới vừa muốn giải toả chút áp lực. Những lúc như vậy tôi chỉ đi một mình.

Đường Nhã Tịnh ồ lên một tiếng và cười tươi tắn.

- Đúng lúc tôi cũng ngồi một mình. Nếu anh không chê phiền có thể cho tôi ngồi cùng không?

Dĩ nhiên Trương Định Siêu không từ chối, hai người ngồi với nhau được một lúc thì đột nhiên Trương Định Siêu hỏi.

- Cô Đường, cô có biết tai nạn vừa xảy ra với tiểu thư Trình gia không?

Chuyện này đương nhiên Đường Nhã Tịnh đã biết. Hơn nữa còn biết rất rõ là đằng khác.

Trương Định Siêu tiếp tục nói.

- Vài ngày trước tại thị trấn Gordes, thiên kim tiểu thư của Trình gia đã gặp tai nạn, hình như còn bị sảy thai. Hơn nữa vì chuyện này mà sở y tế Thượng Hải đã rời cả lên khi bác sĩ hàng đầu của nước ta lại ra nước ngoài dành ca phẫu thuật với bác sĩ chính quốc. Cô có suy nghĩ gì về vấn đề này không?

Đường Nhã Tịnh cười lạnh trong lòng, chỉ vì một Trình Tố Vi mà Tô Vận đã đảo lộn cả trời đất, còn cô ta, chẳng còn là gì trong mắt hắn.

- Với tư cách là một bác sĩ thì tôi không tán thành với cách làm của bác sĩ Mẫn, tự ý cướp ca phẫu thuật của bác sĩ khác là trái với uy tín của ngành y.

Trương Định Siêu cười thâm sâu.

- Đó là ủy thác của người nhà đấy!

Đường Nhã Tịnh tạm thời á khẩu nhưng cuối cùng vẫn hỏi được.

- Anh cho đó là việc làm đúng?

Trương Định Siêu phì cười, nói rất thản nhiên.

- Bây giờ cả vùng đất thơ mộng Provence thơ mộng đều đang ca ngợi tình yêu vượt cả sinh tử của tiểu thư Trình gia và công tử Tô gia đấy!

Đường Nhã Tịnh nắm chặt túi xách trong tay, kìm nén phần nộ trong lòng. Theo những gì cô ta nghe được thì hôm nay Trình gia sẽ đưa Trình Tố Vi về nước, lúc đó chắc Tô Vận cũng sẽ theo đến cùng.

Hứa Vi Thành vừa đến Provence đã vội chạy đến chỗ Trình Sở Uy và Lâm Nhượng Tranh. Mọi chuyện tệ hơn so với anh tưởng tượng.

Lâm Nhượng Tranh ngất lên ngất xuống, lúc tỉnh lúc mê, bà không ngừng khóc khi nghĩ đến đứa con gái chưa rõ tung tích của mình.

Dựa theo tin nhắn của Trình Tố Vi gửi bà, tất cả lực lượng của Trình gia đều được huy động đến vùng biển Nice nhưng đã trùng kế của Tô Vận, không thể tìm được Trình Tố Vi, tàu thuyền do Trình gia huy động đã dàn trải khắp mặt biển theo bốn hướng nhưng không có gì khả nghi.

- Bác trai, chúng ta có thể đã động đến Tô gia để bọn họ cho người tìm Tô Vận về, đến lúc đó chúng ta sẽ tìm được Vi Vi thôi ạ!

Hứa Vi Thành lo lắng đưa ra ý kiến.

Trình Sở Uy thờ dãi lắc đầu.

- Lần này Tô Vận đã chọn đưa Vi Vi đi thì cậu ta chắc chắn đã nghĩ đến việc chống lại Tô gia rồi. Hơn nữa, ta thấy để Vi Vi ở cùng cậu ta cũng không hẳn là không tốt.

Ý kiến này của Trình Sở Uy không phải lần đầu tiên bọn họ nghe, nhưng dù nghe bao nhiêu lần đi nữa cũng không thể chấp nhận.

- Ba, bây giờ bệnh của Vi Vi không tốt, nếu để con bé ở cùng Tô Vận, con e rằng sẽ xảy ra chuyện không may.

Hứa Vi Thành cũng đồng tình với suy nghĩ này của Trình Dân, anh ta khẩn trương nhắc Trình Sở Uy.

- Bác trai, Vi Vi là do Tô Vận mới thành ra như vậy, bác để cô ấy ở cùng Tô Vận có thể bệnh tình của cô ấy sẽ càng thêm trầm trọng hơn ạ.

Trái ngược với thái độ bình tĩnh xử lý của hai người này, Lâm Nhượng Tranh lại kích động nói với chồng mình.

- Tôi có chết cũng sẽ không để Tô Vận đưa Vi Vi đi đâu! Ông đem Vi Vi trở về cho tôi, nếu không cả đời này tôi sẽ không bao giờ nhìn mặt ông nữa!

Trình Sở Uy chỉ còn biết lắc đầu bất lực.

Từ khi gửi tin nhắn đi cho Lâm Nhược Tranh, Trình Tố Vi vẫn chưa thấy ai đến đây, cô đoán Tô Vận đã sớm dờ dờ gì rồi!

Mặt trời đang dần lặn đi trên mặt biển đúng là một bức hoạ thiên nhiên tuyệt đẹp, Trình Tố Vi ngồi bên ngoài boong tàu vẽ lại hình ảnh trước mắt, cô rất chuyên tâm nên không hề biết Tô Vận đã đến đứng bên cạnh.

Bóng dáng cao lớn của người đàn ông phủ lên đỉnh đầu cô, tạo thành một hình ảnh hoàn mỹ, giọng trầm thấp mang theo men say của hân truyền đến.

- Em vẫn như bốn năm trước, khi vẽ chẳng thêm chú ý đến xung quanh.

Trình Tố Vi ngừng một lúc để nhìn hân, rồi lại tiếp tục vẽ.

Thấy bộ dạng này của cô, trong mắt Tô Vận không che được ý cười, hân ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn cô từ từ hoàn thành bức tranh.

- Vi, chúng ta nói chuyện nghiêm túc một lúc được không?

Trình Tố Vi cắt hết giấy và màu vẽ vào trong túi, cô cười lạnh.

- Chúng ta còn gì để nói sao?

Cô dứt khoát muốn đứng lên thì Tô Vận kịp thời nắm được cổ tay cô.

- Vi, anh muốn nói anh chưa bao giờ quên em.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cạn Bã! Anh Quên Em Rồi sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Không thể nhịn được nữa!

Sau hai ngày hai đêm, cuối cùng thuyền cũng đã ra đến đảo. Hòn đảo tuyệt đẹp với màu nước biển trong xanh, màu xanh của cây cỏ phủ xanh các đỉnh núi.

Được mệnh danh là đảo tình yêu, hòn đảo Moorea- Polynesia, Pháp là một trong những địa điểm du lịch tuần trăng mật đầy ngọt ngào cho các cặp đôi.

Những người trên thuyền bắt đầu di chuyển xuống đảo. Tô Vận nắm tay Trình Tố Vi cùng xuống.

Gió biển mát lạnh thổi đến làm tâm trạng con người trở nên hoà hợp hơn.

Trình Tố Vi thật sự không có tâm trạng để thưởng thức cảnh đẹp, cô liên tục muốn giẫy khỏi tay Tô Vận nhưng lại không có cơ hội. Cô bị hân kéo vào khách sạn đã đặt trước, hân nhận chìa khoá và thẻ phòng rồi kéo cô vào thang máy, trông bọn họ lúc này rất giống đôi vợ chồng trẻ đang giận nhau.

- Tô Vận, anh mau thả tôi ra! Tôi muốn về nhà, anh đưa tôi đến đây làm gì?

Tô Vận càng siết chặt tay cô hơn nữa, như một lời cảnh cáo nhẹ, nếu cô còn dám không nghe lời thì sẽ đem tay cô bóp nát ra.

- Vi, em còn như vậy nữa thì anh sẽ nhốt em trong đây đến tối đấy!

Bây giờ hân hoàn toàn coi cô là một đứa trẻ mà đối đãi, chỉ cần cô có ý định chống đối thì sẽ hù dọa cô ngay.

Trình Tố Vi vẫn không ngừng giẫy giụa, cô nghĩ ra một cách là đưa tay hân lên môi để cắn, nhưng còn chưa kịp thực hiện thì đã bị Tô Vận ôm chặt.

Đing!

Thang máy dừng lại ở tầng thứ hai mươi, Tô Vận vác Trình Tố Vi lên vai để đưa cô vào phòng. Phòng của hai người cũng đã được dọn dẹp xong.

- Tô Vận, anh là tên điên, mau thả tôi ra, tôi phải về nhà!

Tô Vận bắt lực nhìn cô, thật sự là muốn lấy dây thừng trói cô lại để cô không quậy nữa!

Hân cởi áo khoác ném lên giường rồi ép Trình Tố Vi ngồi xuống sofa.

- La mòi cổ chưa? Muốn uống gì nào?

Trình Tố Vi cố đẩy hân ra, cô trừng mắt nhìn hân như nhìn kẻ thù.

- Tôi muốn về nhà!

Một tay Tô Vận đặt trên vai cô, tay kia bóp bóp mi tâm. Nếu không phải vì những lời bác sĩ tâm lý nói với hắn thì hắn đã đem cô nhét vào giỏ mà xách đi rồi!

Trên đường đến đây hắn đã trao đổi rất kỹ với chuyên gia tâm lý. Cách hữu hiệu nhất để chữa khỏi chứng đóng kín cảm xúc của cô hiện giờ là để cô có thể nói thật nhiều, để cô mắng càng nhiều càng tốt!

Tô Vận ghì chặt hai vai cô, bá đạo tuyên bố.

- Anh ở đâu thì em sẽ ở đó, từ bây giờ anh sẽ là nhà của em!

Trình Tố Vi giận dữ bác bỏ.

- Tô Vận, anh vẫn không hiểu sao? Tôi và anh không thể nữa rồi! Anh nghĩ làm như vậy có thể níu giữ được gì sao? Anh lầm rồi, anh càng như vậy càng khiến tôi thấy chán ghét, căm hận anh! Cho dù có chết tôi cũng sẽ không cùng anh ở chung một chỗ!

Những lời cô nói như xát muối vào vết thương chưa kịp lành của hắn. Ánh mắt cô nhìn hắn là bi thương, là oán hận. Hai tay hắn dần mất hết sức lực, buông lỏng cô ra..

- Vì, anh biết em rất hận anh, nhưng điều này nhất định em phải ghi nhớ. Anh chưa từng quên em và mãi mãi sau này cũng như vậy!

Trình Tố Vi chán ghét nhìn hắn, cô chẳng thèm để vào tai những gì hắn nói, dứt khoát đứng lên.

- Tôi muốn ở một phòng khác, sẽ không ở chung phòng với anh!

Vừa nói cô vừa định lấy đồ của mình đi thì Tô Vận đã giận tím mặt, lớn tiếng quát.

- Em ở yên đó cho anh! Em đừng mơ tưởng đến chuyện rời khỏi anh!

Trình Tố Vi không chút sợ hãi, cô ném túi đồ xuống sàn làm vật dụng trong đó văng hết ra ngoài, cô gật gật đầu và nói.

- Được thôi, nếu anh không để tôi đi thì tôi sẽ ở đây, tôi sẽ ngủ dưới sàn hoặc bên ngoài ban công, để ốm chết còn hơn phải nhìn thấy anh!

Trong trí nhớ vừa tìm lại được của Tô Vận thì Trình Tố Vi không bao giờ buông những lời cay độc như vậy, cô hiền lành trong sáng, luôn thích làm nũng với hắn. Nhưng bây giờ, ngay cả được nhìn thấy một nụ cười của cô đối với hắn cũng là xa xỉ. Cô bị hắn tổn thương đến như vậy thì làm sao có thể vẹn toàn như trước đây?

Tô Vận không đòi co lại với cô, hắn mím chặt môi rồi cúi xuống nhặt hết đồ dùng của cô bỏ lại vào trong túi, hắn đặt chiếc túi lên bàn và nhẹ giọng nói với cô.

- Em nghỉ ngơi đi! Anh ra ngoài lấy đồ ăn cho em.

Trình Tố Vi lại ném văng chiếc gối trên giường xuống, cô nhất quyết không tha hiệp.

- Tôi không muốn ăn, tôi để chết đói ở đây thì anh mới thả tôi về?

Tô Vận đã nghĩ đến rất nhiều khả năng xảy ra nhưng không ngờ cô lại bùng bình đến mức này, hắn không muốn để cô làm càn kiêu này nữa.

- Vì, em đừng có ép anh? Em muốn thế nào thì mới ngoan ngoãn trị bệnh đây?

Trình Tố Vi trừng mắt nhìn hắn, tàn nhẫn nhả ra mấy câu.

- Rất đơn giản! Anh biến khỏi cuộc đời tôi đi!

Tô Vận không muốn nói tiếp, hắn sợ phải đối mặt với ánh mắt và giọng điệu xa lạ đó của cô, hắn nén đau thương trong lòng mà nói.

- Nếu em không muốn ngủ chung giường với anh cũng không sao. Anh sẽ ngủ sofa, em ngủ trên giường!

Trình Tố Vi bực bội hừ một tiếng rồi lấy đồ đi vào phòng tắm.

.....

Khi Tô Vận bung đồ ăn vào thì thấy Trình Tố Vi đang ngồi trên bệ cửa sổ mà vẽ tranh. Cô mặc bộ đồ con vịt thoải mái, mái tóc xõa xuống che trước ngực, cô thả dệp xuống dưới và để chân trần, bàn tay linh hoạt di chuyển trên tập giấy vẽ, mắt hướng ra ngoài cửa sổ để nhắm đối tượng.

Mặc dù biết đây là thói quen của cô khi vẽ nhưng nhìn cửa sổ không hề chốt giữ an toàn, Tô Vận có phần không yên tâm, hắn đem khay đồ ăn để lên

bàn rồi đi tới cửa sổ.

- Nguy hiểm lắm, để anh đóng cửa sổ lại đã.

Vừa nói hấn vừa nhìn cô cứ cúi đầu vể, lúc hấn vừa đưa tay lên để đóng cửa sổ lại thì bị cô hung hăng đẩy ra, cô tức giận.

- Tránh ra! Ai cho anh đóng lại?

Cánh tay Tô Vận dừng lại ở giữa không trung, hấn cười trừ và đưa tay xuống xoa đầu cô lại bị cô mạnh tay hất ra.

- Đừng đụng vào tôi!

Tô Vận cũng đành thu tay lại, giọng hấn gần như nài nỉ.

- Được rồi, em không muốn anh đụng thì anh không đụng, lại đây ăn cơm đi!

Vừa nói hấn vừa tới bàn ngồi, lau sạch thìa và muỗng cho cô.

Trình Tố Vi ngồi yên rất lâu, ánh mắt cô chứa đựng sự phức tạp cùng chán ghét, cuối cùng cũng quyết định đi tới. Tô Vận nhanh chóng kéo ghế giúp cô rồi lại ngồi xuống vị trí ban nãy của mình, hấn cầm muỗng nhét vào tay cô, động tác vô cùng ôn nhu và chiều chuộng.

Trình Tố Vi không nói gì, ngoan ngoãn ăn cơm. Suốt cả bữa, Tô Vận gấp cho cô cái gì thì cô đều ăn hết.

Từ lúc bắt cô lên tàu đến bây giờ, Tô Vận chưa bao giờ thấy sợi dây chuyền mà hấn đeo lên cho cô lúc ở bệnh viện, trong lòng hấn là một mảng tối mịt nhưng vẫn không hề cập đến. Nhìn cô cúi đầu ăn hết đồ ăn mà hấn gấp, sự mất mát đó cũng tan biến một phần.

- -----

Phải tốn bao nhiêu tâm tư thì những vấn đề kiện tụng y tế liên quan đến Mẫn Quan mới được giải quyết. Hơn nữa, viện trưởng bệnh viện Heart cũng mất nhấm tai ngơ cho qua chuyện này. Nhưng thật không may là Mẫn lão thái gia lại nổi trận lôi đình, bắt Mẫn Quan về nhận lỗi sám hối, cách giải quyết tốt nhất mà Mẫn Quan có thể nghĩ ra lúc này là nhờ Tô Hạ Nhiên trở về một chuyến giúp cậu ta giải thích.

Sau khi thu xếp mọi chuyện ở đây, Tô Hạ Nhiên bắt đầu bay về Thượng Hải mặc dù chuyện Trình Tố Vi mất tích đang làm cô cuống cả lên.

Tô Hạ Nhiên vừa đến cổng Mẫn gia đã nghe tiếng ông lão vừa ném đồ vừa chửi mấy tên canh vệ.

- Mấy tên phế vật các cậu, ta bảo các cậu lôi Quan tử về đây, các cậu lại đem cái bộ dạng đó trở về gặp ta?

Tô Hạ Nhiên che miệng cười trộm, xem ra ông lão này khá đáng yêu!

Cô sửa soạn sơ lại rồi đưa tay nhấn chuông.

Quản gia nhanh chóng chạy ra mở cửa, Mẫn lão thái gia tuy đã ngoài tám mươi nhưng vẫn rất khỏe, ông tò mò đi ra xem.

Tô Hạ Nhiên nở nụ cười rạng rỡ và cúi đầu chào hỏi.

Mẫn lão thái gia kinh ngạc hỏi.

- Nha đầu này là ai đây?

Nghe ông hỏi, Tô Hạ Nhiên mừng rỡ ngẩng đầu lên đáp rất tự nhiên.

- Cháu chào ông nội, cháu là bạn gái của Mẫn Quan ca ạ!

Hai mắt già nua của Mẫn lão thái gia bất ngờ sáng lên, ông hỏi lại bằng vẻ khó tin.

- Cháu nói cháu là bạn gái của Quan tử?

Tô Hạ Nhiên có thể thấy trong mắt ông là cả một niềm hy vọng, cô nói như vậy sở dĩ là vì Mẫn Quan đã từng nói với cô tâm nguyện lớn nhất của ông nội hiện giờ chính là có thể được nhìn thấy anh ta kết hôn và được bỗng chắt. Hơn nữa, cô yêu Mẫn Quan là thật.

- Vâng thưa ông nội, cháu và Mẫn Quan ca đã quen nhau khá lâu rồi ạ, chúng cháu vẫn đang trong quá trình tìm hiểu nhau.

Mẫn lão thái gia mừng rỡ gật đầu, ông vội bước tới kéo tay cô.

- Tốt thật, tên tiểu tử này thế lại giàu ông già này, nào, vào nhà ngồi đã, vào đây và kể cho ông nghe.

Tuy rất mừng vì Mẫn lão thái gia thích mình nhưng Tô Hạ Nhiên vẫn thầm cầu nguyện sao cho khi Mẫn Quan biết cô đến đây nói dối ông nội mà không

xử mình.

Đã gần một tuần rồi mà vẫn chưa có tung tích gì của Trình Tố Vi, Lâm Nhựt Tranh thật sự lo lắng đến ngã bệnh, bà không khóc lóc thì lại than vãn. Trong lòng ai cũng đều đã biết rõ người gây ra chuyện này là Tô Vận, nhưng nếu ngày hôm đó không phải Tô Vận đưa người đi thì có thể là ai chứ?

Trình Sở Uy gần như không còn quan tâm mấy đến vấn đề này nữa, bởi vì ngay từ đầu ông đã có ý để Tô Vận chăm sóc Trình Tố Vi, thời điểm bây giờ đối với ông là rất vừa ý, nhưng để Lâm Nhựt Tranh không náo loạn thì ông cũng vờ như để tâm vấn đề tìm kiếm này.

Trình Dân ngồi đối diện Trình Sở Uy. Hứa Vi Thành vừa đi qua đi lại vừa phân tích.

- Những tên đuổi theo xe của bác gái và Vi Vi không phải là người của Tô gia vì bọn họ đều có ký hiệu riêng, đó là hình xăm con đại bàng trên cánh tay, ký hiệu này chỉ duy nhất có một nơi có mà thôi, là BAMs!

Trình Dân nghe xong không khỏi sững sờ.

- BAMs? Đó không phải là một tổ chức lớn trong thế giới ngầm sao? Bọn họ sao lại nhắm vào Vi Vi chứ? Hơn nữa, nếu thật sự là bọn chúng thì chuyện Tô Vận cũng mất tích phải giải thích thế nào đây?

Hứa Vi Thành lắc đầu một lúc, hình như đang suy nghĩ gì đó, chợt anh nói

- BAMs là một tổ chức lớn của cả giới hắc đạo, từ trước đến giờ không ai dám đụng vào, kể cả Tô gia. Với Tô gia mà nói, không phải là sợ mà là trọng!

Thấy Trình Dân nhũn mày thắc mắc, Trình Sở Uy bèn thay Hứa Vi Thành giải thích

- Thủ lĩnh của BAMs là Từ Lâm!

Nghe đến cái tên này, cả hai người đều giật mình sững sờ. Trình Dân nói trước.

- Từ Lâm, đó không phải Tổng giám đốc Đại Từ sao? Nếu là cậu ta thì, cũng là bạn thân của Tô Vận?

Trình Sở Uy gật đầu, Hứa Vi Thành nói tiếp.

- Từ Lâm là bạn thân của Tô Vận thì chuyện này còn gì thắc mắc nữa đâu! Tô Vận đã nhờ đến sự giúp đỡ của Từ Lâm và BAMs không phải là để đối phó với Tô gia và chúng ta sao?

Trình Dân đã hiểu ra, anh tức giận đập bàn một cái.

- Tô Vận tên khốn kiếp, cậu ta tưởng chỉ cần có BAMs chống lưng thì không ai dám làm gì sao?

Hai người đàn ông trẻ cứ luân phiên nhau nổi giận, chỉ có Trình Sở Uy từ đầu đến cuối vẫn trầm ngâm suy nghĩ.

Tô Hạ Nhiên được nghe Mẫn lão thái gia kể rất nhiều chuyện về Mẫn Quan, từ lúc anh ta còn nhỏ, đến khi học tiểu học, trung học và tốt nghiệp, cô được ông cho xem rất nhiều bức ảnh của anh ta. Mẫn lão gia còn cho người chuẩn bị một bữa cơm rất thịnh soạn, hai ông cháu dùng bữa rất vui vẻ. Ông sớm đã xem Tô Hạ Nhiên như cháu dâu trong nhà, sau khi biết rõ thân thế của cô thì ông càng hài lòng hơn.

Tô Hạ Nhiên vui quá mà quên mất mục đích chính mình đến đây hôm nay, mà Mẫn lão thái gia cũng không hỏi tội của Mẫn Quan nữa.

Dùng cơm xong, Tô Hạ Nhiên tạm biệt ra về. Lúc ra khỏi Mẫn gia, cô liền nhận được cuộc gọi từ bệnh viện, cô bắt xe đến bệnh viện ngay.

Sắp xếp một số việc xong, lần này lại đến điện thoại của Mẫn Quan, cô đã tưởng tượng ra bao nhiêu lần trận cuồng phong của anh ta nhưng lại hoàn toàn vượt qua khỏi suy nghĩ đó của cô.

Mẫn Quan nói với một giọng vô cùng ôn nhu và có ý cười.

- Bảo bối, từ khi nào mà em gọi anh một tiếng "Mẫn Quan ca" đấy?

Tô Hạ Nhiên không biết nên cười hay nên khóc, không ngờ Mẫn lão thái gia lại gọi cho Mẫn Quan nhanh như vậy, cô khổ sở trở tay không kịp.

- A, tiền, tiền bối, em, em chỉ là muốn cho ông nội vui thôi, em.

Mẫn Quan khẽ bật cười, anh ta đang cố kìm nén sự xúc động trong lòng.

- Vậy em đã giải thích giúp anh chưa nào?

Anh ta vừa nhắc đến, Tô Hạ Nhiên mới giật mình nhớ ra mình đã quên mất nhiệm vụ, cô ứ ớ không nói được rõ câu trả lời.

- Chuyện đó, tiền bối, em

Mẫn Quan không hề nổi giận mặc dù đã biết rõ, anh ta có ý nhấn mạnh.

- Đừng gọi anh là tiền bối, cứ gọi " Mẫn Quan ca" của em! Cách xưng hô này nghe rất hay.

Tô Hạ Nhiên tròn tròn mắt, cô không hiểu tại sao Mẫn Quan lại thay đổi thái độ như vậy, đây là loại tình huống gì đây, cô yêu anh ta nhưng cô biết anh ta chỉ xem cô như em gái, vậy tại sao lại trêu chọc trái tim của cô như vậy chứ?

.....

Hai chân Đường Nhã Tịnh gần như không còn sức lực để đi tiếp, thật khó khăn lắm cô ta mới ra khỏi được bệnh viện Heart. Những lời Tô Hạ Nhiên vừa nói qua điện thoại với Mẫn Quan như một sự châm chọc đối với cô ta.

Tô Vận và Trình Tố Vi đang ở cùng nhau? Trên đảo Moorea?

Đường Nhã Tịnh nắm chặt hai tay đến nỗi móng tay cắm chặt vào lòng bàn tay, cô ta cắn chặt môi, tức giận đến lồng ngực phập phồng.

Được lắm!

Nếu bọn họ đang ở cùng nhau thì cô ta sẽ đến phá cho được!

- -----

Bữa tối trên đảo có rất nhiều món hải sản ngon, nhưng Trình Tố Vi ăn như nhai một đống bã.

Tô Vận thì liên tục bỏ từng món khác nhau vào chén của cô.

Trình Tố Vi ngoan ngoãn ăn hết mà không nói một lời.

Tô Vận nhìn cô như vậy vẫn có chút không thoải mái, hần thà nghe cô mắng chửi, nhục mạ hần chứ không muốn cô im lặng như vậy!

Nhưng thỉnh thoảng cô lại nhìn xung quanh, không thấy ai khác ngoài bọn họ, cô có hơi thắc mắc nhìn hần nhưng vẫn không mở miệng, tiếp tục ăn cơm.

Dĩ nhiên Tô Vận bắt được ánh mắt đó của cô, hần cười nhẹ và tự động giải thích.

- Chỗ này anh đã bao hết rồi, anh không muốn bị người khác làm phiền!

Trình Tố Vi chỉ gật đầu như đã nghe, cô tiếp tục ăn.

- Khụ khụ khụ!

Vi ăn miếng quá lớn nên cô bị nghẹn.

Tô Vận hoảng hốt chạy đến gần cô, vỗ vỗ lên lưng cô rồi gọi phục vụ lấy nước tới.

Phục vụ bưng một cốc nước đến nhưng chưa kịp đưa cho Tô Vận thì đã làm đổ lên người Trình Tố Vi. Cô ta vội cúi đầu xin lỗi không ngừng và gấp gấp lấy khăn lau cho cô.

- Tiểu thư, tôi xin lỗi, xin lỗi!

Tô Vận giận đến tái mặt, hần giật lấy khăn từ tay cô phục vụ mà tự tay lau cho Trình Tố Vi, lạnh lùng nói ra phía sau.

- Ngày mai cô đừng đến đây nữa!

Cô phục vụ sợ đến sắp khóc, cô ta không ngừng van nài.

- Tô tiên sinh, xin ngài hãy cho tôi một cơ hội, Tô tiên sinh.....

Tô Vận không hề có ý định thay đổi.

Thấy vậy, Trình Tố Vi gạt tay hần ra khỏi người mình, cô vừa đứng lên vừa nói.

- Tôi không sao, anh không cần làm quá lên như vậy!

Cô đẩy ghế ra và định đi nhà vệ sinh, nhìn cô phục vụ đang cúi đầu nhận lỗi, cô im lặng một lúc rồi cũng mở miệng.

- Ngáng đầu lên đi, không ai đuổi việc cô đâu!

Nói xong, cô đi thẳng về hướng nhà vệ sinh.

Mọi sự phấn nộ của Tô Vận đã sớm tan biến, hấn không thể tin nổi mà quay lại hỏi cô phục vụ.

- Vừa nãy tôi không nghe lầm đúng không? Cô ấy nói chuyện với cô?

Cô phục vụ vừa thoát chết cũng rất vui mừng, lại thấy nụ cười rạng rỡ của người đàn ông trước mặt, cô không dám chậm trễ mà nói.

- Vâng thưa Tô tiên sinh, thiếu phu nhân, cô ấy đúng là đã nói chuyện với tôi ạ!

Tô Vận vui vẻ gật đầu, hấn để lại một câu rồi đi theo hướng Trình Tổ Vi lúc nãy.

- Ngày mai cứ đến làm bình thường!

Cô phục vụ mừng rỡ cảm ơn không ngừng mặc dù Tô Vận đã đi khá xa.

.....

Tô Vận chưa bao giờ thấy vui như hôm nay, hấn cùng Trình Tổ Vi ở trên đảo đã hơn hai tuần, tuy có lúc hai người sẽ cãi vã ầm ĩ nhưng cô vẫn không giao tiếp với những người khác, lúc này cô đã nói một câu đầu tiên với một người khác ngoài hấn, như vậy có nghĩa là bệnh tình của cô đang có chuyển biến tích cực, chỉ cần hấn cố gắng thêm nữa thì cô sẽ khỏi bệnh!

Hấn đứng trước phòng vệ sinh đợi cô đã được một lúc, khi cô vừa đi ra, hấn vui mừng đi tới ôm lấy cô, thì thào bên tai cô.

- Vi, cảm ơn em.

Tuy Trình Tổ Vi không hiểu được hành động kỳ lạ này của hấn nhưng cô vẫn không đẩy hấn ra, để mặc cho hấn ôm.

.....

Lúc trở lại khách sạn, Trình Tổ Vi thì vào phòng tắm, Tô Vận ngồi bên ngoài sofa bắt đầu gọi điện thoại cho bác sĩ kể lại chuyện vừa xảy ra.

- Vậy là bệnh tình của Trình tiểu thư đang bắt đầu có chuyển biến tốt rồi đấy. Tô tiên sinh, ngài nên để cô ấy tiếp xúc với nhiều người hơn, như vậy cô ấy có thể sẽ chủ động giao tiếp với mọi người.

Tô Vận không mấy tán đồng với ý kiến của bác sĩ điều trị, hấn vẫn chưa yên tâm để Trình Tổ Vi giao tiếp với những người lạ.

- Cô ấy nói chuyện với người phụ vụ đó vì tình huống lúc ấy buộc cô ấy phải mở lời. Nếu muốn cô ấy tiếp tục như vậy thì tôi nghĩ nên tạo ra những tình huống như vậy.

Bác sĩ lắc đầu chán nản với ý nghĩ này của Tô Vận.

- Tô tiên sinh, lần đầu tiên Trình tiểu thư chịu mở miệng nói chuyện chính là do tình huống bị động, nếu ngài cứ tiếp tục tạo ra những tình huống tiếp theo cho cô ấy thì hiệu quả cũng không cao, cô ấy sẽ mãi ở thế bị động, nói cụ thể hơn là việc giao tiếp của cô ấy sẽ hoàn toàn do ngài điều khiển, ngài muốn như vậy thật sao?

Tô Vận không hề nghĩ đến những vấn đề phức tạp như vậy, trước mắt hấn chỉ không muốn bất kỳ lời lẽ nào bên ngoài làm tổn thương cô thêm nữa.

Không thấy hấn trả lời, bác sĩ tiếp tục phân tích.

- Phải để cô ấy chủ động giao tiếp trong tất cả các tình huống ngẫu nhiên, sẽ tốt hơn nữa nếu cô ấy có thể tự mình tạo ra tình huống giao tiếp. Tôi biết ngài lo lắng điều gì, nhưng những điều đó sớm muộn cô ấy cũng phải đối mặt, ngài không thể cả đời bọc cô ấy trong một cái túi thật đẹp mà mang bên mình mãi được.

Tô Vận không còn phản đối cách làm của bác sĩ nữa, hấn trao đổi thêm vài điều nữa rồi cúp máy. Cũng vừa đúng lúc Trình Tổ Vi tắm xong và đi ra, hình như cô có hành động gì đó rất lạ, tay cứ giữ chặt trước ngực, cô nhìn thoáng qua Tô Vận một lúc rồi vội thu hồi tầm mắt, bước nhanh tới tủ quần áo để tìm gì đó.

Tô Vận đứng nhìn cô tìm rất chặt vật, một tay vẫn giữ chặt trước ngực, chỉ dùng một tay để tìm kiếm. Hấn tò mò đến gần, đưa tay kéo tay cô ra khỏi ngực.

Mà tay còn lại của cô cũng vừa đúng lúc tìm được vật cần tìm.

Tô Vận nhìn đến ngây người, khoe miệng giật giật không rõ cảm xúc hiện giờ của mình.

Hoá ra cô quên mặc áo ngực!

Nhưng cặp tuyết lê của cô to tròn đến như vậy, dù che thế nào vẫn có thể bị nhìn hết.

Tô Vận đưa tay đoạt lấy chiếc áo ngực trên tay cô, móc dây áo vào ngón tay và đưa trước mặt cô.

- Em luôn mặc nó khi đi ngủ?

Bởi vì hần ngủ sofa còn cô ngủ trên giường nên hần không có cơ hội để kiểm tra cô, cô lại đem bầu vật kia cột chặt như vậy?

Trình Tố Vi trừng mắt nhìn hần, đoạt lại vật trên tay hần.

- Liên quan gì đến anh?

Tô Vận khẽ bật cười, hần kéo cô lại và đem chiếc áo ngực kia ném đi.

- Không cho em mặc! Em lại dám hành hạ nó?

Vừa nói hần vừa đưa tay xoa nắn nhẹ nhàng hai bên ngực mềm mại của cô, giọng điệu thập phần bỉ ổi.

Trình Tố Vi giận dữ phản kháng.

- Biến thái, tránh ra!

Mấy ngày qua phải cảm dục như vậy như một cực hình đối với hần. Lúc này lại tận mắt nhìn thấy cảnh xuân, bắt hần nhìn nữa chắc là nhìn đến hư mắt thôi!

- Vi, tôi nay cho anh được không?

Trình Tố Vi then quá hoá giận, cô dùng hết sức mà vùng vẫy.

- Đồ thần kinh, mau thả tôi ra!

Tô Vận chẳng những không chịu buông tay mà còn siết chặt hơn nữa, hần cúi xuống cắn nhẹ vào tai cô, ni non.

- Vi, anh thật sự không thể nhìn thêm nữa.

Giọng hần khàn khàn, hơi thở nặng nề, có thể nghĩ được mùi vị dục vọng đang bao vây cả người hần. Mặc kệ cô gầy gù, hần vẫn bế cô đặt xuống giường. Sau đó nằm đè lên người cô, bắt đầu từng nụ hôn nhỏ vun trên gương mặt xinh đẹp của cô.

Sở dĩ hần phải nhìn một cách khổ sở như vậy vì thân thể cô vẫn chưa bình phục sau khi bị sẩy thai. Nhưng đến hôm nay thì đã có thể.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cạn Bã! Anh Quên Em Rồi sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Anh ấy yêu ai?

Trình Tố Vi mở mắt thật to không hề chớp để đề phòng người đàn ông trên người mình.

Tay cô giữ chặt chăn che trước ngực nhanh chóng bị Tô Vận kéo ra, hần nắm lấy bàn tay cô, cùng cô đan mười ngón tay, nụ hôn từ trên môi đỏ hồng rơi xuống khắp cái cổ trắng ngần của cô, môi lưỡi hần di chuyển đến đâu là để lại ấn ký trên đó.

Trình Tố Vi dần trở nên căng thẳng, cô gồng mình lại như sắp phải đối diện với một chuyện hết sức to lớn.

Bàn tay mang đầy hơi ấm của Tô Vận từ từ rời bỏ bộ đồ ngủ trên người cô và bắt đầu ngao du khắp cơ thể cô, dọc xuống giữa hai đùi cô, hần đem hai chân cô tách ra, môi kề sát tai cô thì thầm.

- Bảo bối, thả lỏng nào.

Hơi thở của Trình Tố Vi từ hỗn loạn đang trở lại ổn định hơn, cô mở to đôi mắt trong suốt xinh đẹp nhìn thẳng vào mặt hần, mím chặt môi không nói gì.

Tô Vận thấy cô dần thoải hiệp liền thừa thắng xông lên, đem quần áo của chính mình cởi bỏ hết và lần lượt ném xuống giường, giải phóng dục vọng đã bị giam cầm rất lâu. Hần tách hai chân cô ra rộng hơn nữa, đem phần thân dưới trắng to nóng hổi kia áp sát vào vùng non mềm sớm đã ẩm ướt của người

phụ nữ. Kết hợp với động tác mon trón vuốt ve dọc cơ thể ngọc ngà, chạm đến những vị trí mẫn cảm nhất khiến cô cong người khó chịu; nụ hôn càng lúc càng cuồng dã, tham lam. Hấn đẩy mạnh thắt lưng, đen toàn bộ dục vọng chôn sâu vào bên trong cô.

- U.... ần....

Bị dị vật xâm nhập như vậy khiến Trình Tố Vi ngửa cô rên thành tiếng, hai tay cô ôm chặt sau lưng Tô Vận.

- Thả lỏng nào, đừng căng thẳng, sẽ đau đấy.

Tô Vận hôn lên trán tròn mịn của cô, giọng trầm ấm quyến rũ. Hấn cắn nhẹ lên xương quai xanh của cô rồi nhanh chóng tăng tốc độ ra vào.

- Ôm chặt anh.

Đầu óc Trình Tố Vi đã sớm trở nên mông lung, bị dục vọng vây lấy toàn thân làm cô chỉ biết hành động theo bản năng, hai chân thon dài quăn chặt thắt lưng Tô Vận, chủ động uốn người lên nghênh đón khoái cảm hấn mang lại.

- Ummmm.....nhẹ...nhẹ chút....

Mồ hôi đã sớm ướt đầm cả hai thân thể trần truồng, mùi vị hoan ái trong phòng càng lúc càng đậm.

Tiếng rên rỉ của Trình Tố Vi có lúc đứt quãng, lúc lại dồn dập, nỉ non, cầu xin.

- Ần... Tô Vận....sâu quá...không....không được.....

Tô Vận đưa tay cô đặt vào môi mình và hôn thật lâu vào nó, hấn vừa hôn cô vừa nói.

- Vi, thoải mái không?

Trình Tố Vi thần hồn điên đảo liên tục gật đầu.

- Thoải....thoải mái....

Tô Vận tiếp tục tăng nhanh tốc độ hơn nữa, hấn đã đưa cô lên cao triều đến tận hai lần, nhìn dáng vẻ phong tình của cô, hấn lại khàn giọng ra lệnh.

- Vi, gọi tên anh.

Trình Tố Vi hai tay hai chân đều quăn chặt lấy hấn như người chết đuối đang bám trụ cái cọc duy nhất, cô gọi trong tiếng rên rỉ

- Vận....

Tô Vận hài lòng đẩy nhanh tốc độ, càng lúc càng vào sâu hơn.

- Vi, nói yêu anh.

Trình Tố Vi chẳng còn phân biệt được đông tây nam bắc nữa, cô lại ngoan ngoãn nói theo lời hấn.

- Vận....em.em.yêu anh....

Dục vọng như đê vỡ, Tô Vận động thêm vài cái rồi đem toàn bộ tinh hoa nóng hổi rót đầy cơ thể cô.

- -----

Lúc Tô Vận tỉnh dậy Trình Tố Vi vẫn còn ngủ, đến khi hấn tắm rửa xong và trở lại cô vẫn chưa tỉnh, chẳng lẽ tối qua hấn thật sự đã quá sức?

Hấn vừa lau khô tóc vừa ngồi xuống bên cạnh cô, nhẹ nhàng vén lại tóc cho cô, hấn không có ý định sẽ gọi cô dậy. Động tác vô cùng dịu dàng kèm với ánh mắt sùng nịch yêu thương.

- Ừm..

Trình Tố Vi ngủ trông rất ngon lành, trải qua trận kích tình đêm qua càng làm da dẻ cô thêm hồng hào, cô khẽ chuyển mình tìm tư thế ngủ tốt hơn. Vô tình cô đã để vật trong bao gối rơi ra, lộ trước mắt Tô Vận. Đó là sợi dây chuyền mặt cô bốn lá mà hấn đã đeo cho cô lúc ở bệnh viện.

Hoá ra cô không bỏ nó mà còn xem nó như bùa hộ mệnh mà đặt ở dưới gối.

Chỉ như vậy thôi cũng đã khiến Tô Vận thấy lòng mình có chút ấm áp. Hấn cầm sợi dây chuyền đeo lại vào cổ cho cô, vui vẻ nhìn ngắm nó.

- Bảo bối, anh sẽ không để mất em nữa. Tuyệt đối không bao giờ.

Trình Tố Vi lại cọ ngoáy lần nữa, lần này thì cô thật sự đã tỉnh, hai mắt cô mở hờ, nhìn thấy người đàn ông đã hành hạ cô suốt cả đêm qua lại ngồi ngay trước mặt khiến cô lúng túng ngồi dậy.

Tô Vận bị bộ dạng ngượng ngùng của cô làm cho rung động một hồi, hấn đưa tay áp vào một bên má của cô mà cảm nhận da thịt mềm mại.

- Ngủ ngon chứ?

Trình Tố Vi gật nhẹ đầu, cô kéo chăn lên cao hơn nữa, bất ngờ chạm phải sợi dây chuyền trên cổ làm cô ngậy người cầm lên xem, cô lại nhìn Tô Vận với một ánh mắt hiếu kỳ, muốn hỏi gì đó nhưng rồi lại thôi.

Đĩ nhiên Tô Vận biết cô sẽ có thắc mắc nên chủ động nói với cô.

- Anh thấy nó cạnh gối của em nên đã đeo vào cho em.

Nói xong, hấn còn nhìn tay cô đang cầm mặt dây chuyền như sợ cô sẽ kéo ra. Nhưng ngoài dự đoán của hấn, cô chỉ im lặng bỏ tay xuống, bắt đầu xỏ dép đi vào làm vệ sinh cá nhân.

Tuy không biết tại sao Trình Sở Uy lại để Trình Tố Vi bên cạnh Tô Vận nhưng điều này đối với Hứa Vĩ Thành thật sự là không thể chấp nhận được, anh đã biết được vị trí chính xác của Trình Tố Vi qua điện thoại của Trình Sở Uy và bác sĩ nên đã gấp rút chạy đến đảo mà không để Trình gia biết, đặc biệt là Trình Dân.

Trên đảo Moorea có rất nhiều căn biệt thự có kiến trúc giống nhau, đặc biệt là không có địa chỉ riêng, rốt cuộc thì làm sao nhận ra được chỗ nghỉ của mình thì phải là người thường xuyên đến đây mới biết.

Từ lúc Hứa Vĩ Thành đặt chân lên đảo đã gọi rất nhiều lần vào điện thoại của Trình Tố Vi, nhưng cô vẫn tắt máy. Anh đành vào khách sạn nghỉ ngơi trước, sau đó sẽ nghĩ cách đi tìm cô.

Sau khi đặt phòng, Hứa Vĩ Thành nhận chìa khóa từ tay tiếp tân và đi vào thang máy. Trong thang máy chỉ có một cô gái, trông cô ta rất quen nhưng anh không thể nhớ nổi là ai. Hai người đứng giữ một khoảng cách khá rộng và không ai nói với ai câu nào, cứ như vậy lại cùng đến một tầng.

Cô gái đó bước ra khỏi thang máy trước, lúc đi ra cô ta đã đánh rơi một cái chìa khoá.

Hứa Vĩ Thành đã kịp nhặt nó lên và gọi cô ta lại.

- Tiểu thư, cô đánh rơi cái này.

Cô gái đó dừng bước để nhận lại chiếc chìa khóa, và không quên nói câu cảm ơn. Trước khi cô ta cầm chiếc chìa khóa đi, Hứa Vĩ Thành đã nhanh chóng liếc nhìn qua chữ được khắc trên đó, là chữ " Vận". Anh kinh ngạc nhìn cô ta nhưng lại không hỏi gì đến khi cô ta đi rồi, anh vẫn thờ người ra mà nhìn.

Vận?.

Không phải là Tô Vận chứ?

Chẳng lẽ cô gái quen biết Tô Vận và cũng đến đây để tìm hấn?

.....

Hứa Vĩ Thành vừa vào phòng đã bắt đầu thấy không ổn, anh suy đi nghĩ lại vẫn là nên làm gì đó. Nên đã qua phòng của cô gái đó gõ cửa.

Cô ta mở cửa và nhìn thấy anh.

- Tiên sinh, anh có chuyện gì sao?

Hứa Vĩ Thành nở một nụ cười lịch thiệp, tỏ ra ngại ngùng nói.

- Tiểu thư, tôi quên đem theo sạc pin rồi, cô có thể cho tôi mượn dùng tạm không?

Cô gái rất sẵn sàng giúp đỡ, cô ta bảo anh đứng đợi và đi vào trong lấy đồ anh cần mượn.

Nhân lúc cô ta không chú ý, Hứa Vĩ Thành đã nhanh tay đem một cái máy ghi hình bỏ vào chậu hoa bên cánh cửa, vừa kịp lúc cô ta trở lại. Anh nhận sạc pin và trở về phòng.

Bữa trưa của Tô Vận và Trình Tố Vi được chuẩn bị rất đầy đủ dinh dưỡng. Sau chuyện tối qua, thái độ của Trình Tố Vi cũng dần thay đổi, cô chịu ăn

những gì mà Tô Vận đưa đến miệng cho cô.

Vì sự thay đổi tích cực của cô mà Tô Vận chỉ lo gấp thức ăn cho cô mà không biết mình đã ăn hay chưa.

Trình Tố Vi chợt dừng lại và cầm đũa gấp một miếng cá bỏ vào chén của hân.

Thấy hành động đó của cô, Tô Vận không thể tin nổi mà ngậy người ra nhìn.

Trình Tố Vi tiếp tục gấp thêm một món khác bỏ vào chén của hân, cô mở miệng nói câu đầu tiên.

- Anh không đói sao?

Tô Vận cười rất phấn khởi, hân chậm rãi ăn một thìa cơm và cả đồ ăn cô gấp.

Trình Tố Vi thấy vậy cũng cúi đầu tiếp tục ăn.

Tô Vận vừa ngước lên nhìn đã thấy trên khoé miệng cô dính một ít nước sốt, hân khẽ bật cười và rút giấy lau cẩn thận cho cô, trên môi hân vẫn treo một nụ cười hạnh phúc.

Trình Tố Vi không hề né tránh mà để cho hân lau, cô còn đáp lại bằng một nụ cười thoáng qua rất dịu dàng. Làm Tô Vận như bị thôi miên mà nhìn cô rất lâu.

.....

Sau khi nghỉ trưa xong, Tô Vận bắt đầu chuẩn bị cho Trình Tố Vi để đưa cô đi đâu đó. Xong xuôi, hai người cùng nắm tay nhau đi ra khỏi khách sạn.

Nơi mà Tô Vận đưa Trình Tố Vi đến là một bãi cano. Hân giúp cô mặc đồ bảo hộ vào rồi dẫn cô ngồi lên cano, để cô ôm chặt hân từ phía sau.

- Ôm chặt anh như tối qua đấy!

Nghe hân nói chuyện không đúng đắn thế này thật sự khiến Trình Tố Vi ngượng chín cả mặt, nhưng vẫn ôm chặt hân vì cô còn chưa muốn chết đâu a..

Tô Vận cười hài lòng và bắt đầu khởi động hệ thống, chiếc cano như con cá mập lao nhanh trên mặt biển rộng lớn, quét thành một đường sóng biển dữ dội.

Gió biển thổi rất mạnh phả vào mặt Trình Tố Vi, làm tung mái tóc đen dài của cô. Giữa lòng đại dương mênh mông một màu xanh, cô vòng tay ôm ngang bụng Tô Vận, mặt áp vào lưng hân, cô nhắm mắt giao hết tất cả cho hân, mặc cho phía trước là phong ba bão táp, chỉ cần như vậy là đủ rồi.

Tô Vận chỉ điều khiển cano bằng một tay, tay còn lại giữ trên hai tay Trình Tố Vi đang ôm chặt mình.

- Vi, anh dẫn em đi ngắm biển, không phải đưa em đi ngủ..

Trình Tố Vi khẽ lắc đầu, cô ôm chặt hân hơn nữa, giọng thỏ thẻ.

- Em sẽ ngủ như vậy được đến bao giờ? Ba sẽ đến ngay thôi...

Chỉ một câu đơn giản của cô đã khiến trái tim Tô Vận như muốn vỡ tung ra, hân biết cô đang lo sợ điều gì. Cô đang sợ sẽ bị bắt về Trình gia.

- Vi, cho dù là kẻ nào anh cũng sẽ không để bọn họ đụng đến em.

Trình Tố Vi mở mắt ra rồi lại nhắm nghiền lại. Một dòng nước mắt nóng hổi lăn dọc xuống gò má cô. Cô đưa một tay đặt xuống dưới bụng, nơi này đã từng tồn tại một sinh mạng nhỏ.

Nếu như, nếu như hân có thể nhận ra cô sớm hơn thì có lẽ con của bọn họ đã không phải chết.

Giả như hân nhận ra cô sớm hơn thì giữ bọn họ sẽ không đi đến như hôm nay.

Bây giờ vẫn còn có thể quay lại sao?

Khi mặt trời đã xuống đến chân núi Tô Vận mới đưa Trình Tố Vi trở lại khách sạn.

Reng reng reng.

Trình Tố Vi vừa đi vào tắm thì điện thoại của Tô Vận cũng vừa đúng lúc vang lên, vừa nghe điện thoại xong hân liền trở nên khẩn trương, đi tới trước cửa phòng tắm dặn Trình Tố Vi vài câu rồi mới ra khỏi phòng.

Khi tắm xong và đi ra thì Trình Tố Vi đã không thấy Tô Vận đâu nữa, cô sấy khô tóc và mở laptop lên đọc mấy bài báo lá cải để giết thời gian.

Cốc cốc cốc.

Cửa phòng chợt truyền đến tiếng gõ cửa, Trình Tố Vi tưởng là Tô Vận quay lại nên hơi cầu nhàu, hẳn có chìa khoá sao không tự vào mà gõ cửa làm gì chứ?

Cô xỏ dép vào và để laptop lên bàn, sau đó đi ra mở cửa..

Nhưng người đứng trước mặt cô không phải Tô Vận mà là một người phụ nữ....

Trình Tố Vi biết cô ta. Đó là Đường Nhã Tịnh, bác sĩ đã kiểm tra cho cô lần trước ở bệnh viện Giang Hoành.

Đường Nhã Tịnh nở một nụ cười lịch thiệp.

- Trình tiểu thư tôi vào được chứ?

Trình Tố Vi gạt đầu và mở cửa cho cô ta.

- Bác sĩ Đường, sao cô lại đến đây?

Hai người cùng ngồi xuống và Trình Tố Vi bắt đầu hỏi.

Đường Nhã Tịnh nặn ra một nụ cười khổ sở, cô ta buồn bã đối diện với Trình Tố Vi.

- Trình tiểu thư, lần trước tôi đã từng nói chuyện giữ tôi và Vận với cô. Hôm nay tôi đến đây thật sự là có chuyện muốn cầu xin cô.

Trình Tố Vi hơi hoang mang khi nghe cô ta nói như vậy.

- Bác sĩ Đường, đã xảy ra chuyện gì sao?

Đường Nhã Tịnh lau vội nước mắt, nghẹn ngào nói.

- Trình tiểu thư, chuyện cô và Vận yêu nhau trước khi anh ấy gặp tai nạn tôi đã biết hết rồi.

- Tôi cũng biết bây giờ anh ấy đang muốn quay lại với cô.

Mỗi một câu cô ta nói ra là một bậc kinh ngạc cùng lo sợ trong lòng Trình Tố Vi.

- Nhưng có vài chuyện cô không biết. Đó là trước khi gặp tai nạn Vận và tôi đã được cha mẹ hai bên sắp đặt cho một hôn sự. Nhưng anh ấy thà chết cũng không muốn bỏ rơi cô, vậy là anh ấy đã đưa cô cùng bỏ trốn.

Hai tai Trình Tố Vi ơng ơng, cô đang nghe gì thế này?

Bỏ trốn?

Sao lại là bỏ trốn chứ?

Hai năm trước Tô Vận đã nói là đưa cô đi du lịch mà, hẳn chỉ là muốn đưa cô đi chơi mà thôi.

Sao tự nhiên lại biến thành bỏ trốn chứ?

Hôn sự?

Chuyện này rốt cuộc là thế nào đây?

Lúc đó Tô Vận chỉ yêu mỗi mình cô mà, hẳn chỉ có một mình cô. Ở đâu lại có một vị hôn thê xuất hiện chứ?

Cô không tin!

Nhất định là Đường Nhã Tịnh đang nói dối thôi!

Thấy bộ dạng như ma nhập của Trình Tố Vi, Đường Nhã Tịnh hả hê trong lòng, cô ta tiếp tục nói.

- Trình tiểu thư, tôi biết cô rất khó tin nhưng đây là sự thật. Chỉ vì muốn ở bên cạnh cô mà Vận đã chống đối ba mẹ anh ấy, tại sao cô không thử hỏi, nếu không phải vì bỏ trốn cùng cô thì Vận có gặp tai nạn không?

- Còn nữa, hai năm anh ấy mất trí nhớ tại sao anh ấy chỉ ở bên cạnh tôi, anh ấy cũng từng nói yêu tôi rất nhiều. Rõ ràng anh ấy đã quên cô, không phải

chỉ là quên trong ký ức mà ngay cả trong tim cũng không còn hình bóng của cô. Sau khi hai người gặp lại tại sao anh ấy lại thờ ơ lạnh nhạt với cô như vậy? Tại sao bốn năm qua anh ấy không đi tìm cô? Trình tiểu thư, cô chưa bao giờ tò mò sao? Cô không muốn biết câu trả lời, nếu tôi là cô thì đã sớm hiểu ra từ lâu rồi.

Đường Nhã Tịnh nói không ngừng nghỉ, cô ta không hề cho Trình Tố Vi một phút để thở, quyết tâm bóp chết cô cho bằng được.

- Trình tiểu thư, tôi nghĩ chuyện này tôi nên cho cô biết. Hai năm trước tôi đã làm một chuyện có lỗi với Vận, tôi đã lỡ trao thân cho một người khác.....

Trình Tố Vi có chút hoài nghi nhìn cô ta, như đợi cô ta nói tiếp.

Đường Nhã Tịnh cười yếu ớt và lau nước mắt.

- Hôm đó Vận phải đi công tác vài ngày, tôi ở nhà đợi anh ấy, ngoài tiệc tùng với bạn bè và đi làm ở bệnh viện thì tôi chẳng đi đâu. Một hôm trong bữa liên hoan với đồng nghiệp ở nhà chúng tôi. Tôi bị một gã phụ tá bỏ thuốc hãm hại, khi tôi tỉnh lại thì biết cái đó của tôi đã không còn nữa. Lúc đó Vận cũng về đến nhà, nhìn thấy toàn bộ sự việc, anh ấy đã đề nghị chia tay. Về sau tôi biết được anh ấy không thích xử nữ, hoá ra là vì âm ảnh chuyện đó cho tới bây giờ. Nếu anh ấy không yêu tôi thì tại sao anh ấy lại như vậy?

Trình Tố Vi càng lúc càng hít thở không thông, cô cố gắng vùng vẫy trong đồng tuyệt vọng. Hai tay cô ôm lấy đầu, ra sức gào thét.

- Đủ rồi! Đừng nói nữa!

Đường Nhã Tịnh đâu dễ gì dừng lại, cô ta khóc nức nở và còn quỳ gối xuống dưới chân cô nữa.

- Trình tiểu thư, tôi cầu xin cô có được không? Cô để cho tôi và Vận quay lại bên nhau được không? Trình tiểu thư, cho dù hai người có cố gắng hàn gắn lại mối tình này thì Tô gia cũng sẽ không để yên cho hai người. Hơn nữa Vận không phải là không có tình cảm với tôi, nếu không có cô thì chắc chắn anh ấy sẽ yêu tôi.

Trình Tố Vi nước mắt giàn giụa, cô lắc đầu gào khóc, cố gắng phủ nhận những gì mình vừa nghe.

- Không phải như vậy! Không phải như vậy! Cô nói dối, cô chỉ là đang nói dối mà thôi.

Nhưng cho dù cô có phủ nhận thế nào đi nữa thì cũng không thể phủ đi một cách sạch sẽ những vết nhơ đó. Cô có thể khóc, có thể than oán, trách móc ai đây?

Nước mắt liều có rửa trôi được những đau đớn đã kết vấy trong lòng cô?

Lần đầu tiên của cô dâng hiến cho Tô Vận lại bị hấn si nhục, ghê tởm, hấn nói ra lời mà cô không thể tin nổi, hấn nói hấn căm ghét xử nữ, còn tàn nhẫn đem cô vứt cho đám thuộc hạ của hấn chơi đùa. Lúc đó cô chỉ nghĩ rằng hấn đã quên cô mà thôi.

Nhưng bây giờ cô đã có câu trả lời rõ ràng rồi.

Vì chuyện của Đường Nhã Tịnh mà Tô Vận vạch ra nguyên tắc cho bản thân, hấn ám ảnh giọt máu trinh nguyên kia cũng vì đã bị cô ta tổn thương sâu sắc.

Nếu trong lòng hấn không có Đường Nhã Tịnh thì sao phải để chuyện đó trong lòng chứ?

Hấn yêu cô ư?

Là giả mà thôi!

Nếu hấn thật sự yêu cô thì tại sao bốn năm qua hấn chưa bao giờ có cảm giác gì về cô, cho dù hấn không nhớ ra nhưng tình yêu xuất phát từ trái tim cơ mà.

Nếu hấn thật sự yêu cô thì tại sao lại đem sự trinh trắng của Đường Nhã Tịnh áp đặt lên người cô?

Nếu hấn thật sự yêu cô thì tại sao hấn không đi tìm cô?

Trình Tố Vi bước đi không rõ mục đích, cô chỉ biết đi mãi như thế này, sóng biển đập vào bờ rồi lại cuộn trào ra biển lớn, gió thổi mang theo hơi lạnh phả vào da thịt khiến cô co mình lại. Bàn tay cô vẫn cầm chặt mặt dây chuyền trên cổ.

Hình như đã mệt rồi nên cô mới dừng lại, ngồi phịch xuống bãi cát, tay lại đặt trên bụng.

Cô nhìn sóng biển vô đều đều trong hiu quạnh. Bàn tay đặt trên cái bụng phẳng lì kia khẽ run lên.

Giữ cô và Tô Vận từ lâu đã không thể nào quay lại như trước đây nữa.

Ngay từ giây phút cô ngã xuống vũng máu kia, sinh mạng bé nhỏ trong bụng cô đã mất đi. Cô nhận ra rằng giữ bọn họ đã không thể nào nữa rồi.

Chuyện giữ cô và hấn đã không chỉ còn là vấn đề nhớ hay không nhớ nữa, giữ cả hai đã sớm hình thành một khoảng cách vô hình rồi, càng cố gắng vượt qua thì càng xa nhau mà thôi.

Nghĩ đến chuyện Đường Nhã Tịnh đã sớm ra khỏi khách sạn, Hứa Vỹ Thành lao như điên đi tìm cô ta. Nhờ nghe được cuộc điện thoại của cô ta, anh mới biết được mối quan hệ trước đây của cô ta và Tô Vận.

Nếu là như vậy thì chắc chắn cô ta đến đây để tìm Tô Vận và làm tổn thương đến Trình Tố Vi là điều không thể tránh khỏi.

Anh phải ngăn cản cô ta tìm gặp Trình Tố Vi, nhất định không thể để cô ta khiến cô chịu đã kích được!

Khi Tô Vận trở về khách sạn đã không thấy Trình Tố Vi đâu nữa mà chỉ thấy Đường Nhã Tịnh ngồi thừa trong phòng. Hấn cuống lên vừa tìm Trình Tố Vi khắp phòng vừa bắt Đường Nhã Tịnh lên hỏi.

- Tại sao cô lại ở đây? Vi đâu? Cô đã làm gì cô ấy rồi? Nói mau!

Đường Nhã Tịnh ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt hấn, cô ta phá lên mà cười.

- Vận, anh nghĩ anh làm như vậy sẽ thay đổi được mọi chuyện sao? Ba mẹ anh đã sắp xếp hôn sự cho chúng ta rồi, nếu anh không lập tức quay về kết hôn với em thì em không dám chắc ba mẹ anh sẽ làm gì Trình Tố Vi đâu!

Hai tay Tô Vận như sắp bóp nát hai vai cô ta. Hấn nghiêng răng nghiêng lợi quát.

- Đừng nói nhảm nữa! Tôi hỏi cô, Vi ở đâu? Cô đã nói gì với cô hả?

Đường Nhã Tịnh cười trong đau đớn.

- Em không biết, em không biết cô ta ở đâu cả! Nhưng em đã nói tất cả với cô ta rồi. Chuyện giữ chúng ta em đều đã cho cô ta biết. Cả chuyện tại sao anh ghét xử nữ em cũng đã nói với cô ta.

Chát!

Tô Vận không hề nhân nhượng mà giáng cho cô ta một bạt tai khiến cô ta ngã xuống sàn, dử tợn găng từng tiếng.

- Nếu cô ấy xảy ra chuyện gì thì tôi sẽ lấy mạng cô đầu tiên.

Rồi hấn đi đi thẳng ra khỏi phòng. Cánh cửa như sắp rơi ra bởi lực đá của hấn.

Tô Vận đi ra khỏi khách sạn một lúc thì nhìn thấy Trình Tố Vi đang ngồi trên bãi cát cách hấn vài bước chân. Hấn thăm thở phào một hơi và chạy đến chỗ cô.

- Vi, em đi đâu vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bả! Anh Quên Em Rồi sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Chúng ta dừng lại đi

Trình Tố Vi ngược nhìn người đàn ông đứng trước mặt rất lâu rồi mới từ từ đứng lên, cô không muốn giải thích gì mà tiếp tục bước đi.

Tô Vận nhận thấy rõ ràng sự khác thường của cô, hấn nhanh tay kéo cô lại và gặn hỏi.

- Vi, em có biết anh đã rất lo lắng không? Sao lại một mình chạy ra ngoài thế này chứ?

Trình Tố Vi dùng sức hất tay hấn ra, không vui nói.

- Không cần anh lo! Em không muốn ở đây nữa, em muốn về nhà!

Bị thái độ này của cô làm cho kinh ngạc, Tô Vận vừa phải giữ cô lại vừa phải hỏi cho rõ ràng.

- Có phải Đường Nhã Tịnh đã nói gì với em rồi không? Vì, cô ta có nói gì thì cũng chỉ là muốn em rời khỏi anh, em đừng tin bất cứ câu nào cô ta nói!

Hai mắt long lanh của Trình Tố Vi ngược nhìn hắn, cô nở một nụ cười yếu ớt như cánh hoa sắp rơi.

- Tô Vận, em có vài điều cần xác nhận với anh. Lần đầu tiên của em, anh đã nói anh ghê tởm xử nữ, em muốn biết lý do.

Tô Vận hơi kinh ngạc khi cô đột nhiên lại hỏi như vậy, nhất thời hắn không biết nên trả lời thế nào cho phải.

Thấy hắn im lặng một hồi lâu, Trình Tố Vi lên tiếng ngay.

- Anh không nói được, vậy để em giúp anh. Hai năm trước anh và Đường Nhã Tịnh đã yêu nhau. Anh căm ghét xử nữ như vậy cũng là vì cô ta đã phản bội anh. Em nói vậy có đúng không?

Quả nhiên Tô Vận đoán không sai, nhất định là cô bị Đường Nhã Tịnh kích động nên mới như vậy.

- Tại sao em lại đề cập đến chuyện này?

Trình Tố Vi đưa tay lau đi giọt nước mắt vừa lăn xuống má, cô cười trong tuyệt vọng.

- Tô Vận, anh nói anh yêu em sao? Nếu anh thật sự yêu em thì tại sao bốn năm qua anh vẫn có thể sống hạnh phúc bên cạnh người phụ nữ khác. Anh đã bao giờ cảm nhận được em vẫn ở cạnh anh chưa? Hay anh có từng đau lòng vì em?

Ngừng một lát, cô lại nói tiếp.

- Tô Vận, anh yêu em bằng tim hay bằng trí nhớ?

Đối với sự chán vãn của cô, Tô Vận chưa bao giờ nghĩ đến sẽ đi tới mức này, hắn không do dự mà cầm lấy tay cô đặt lên ngực trái của mình.

- Anh chưa từng quên em, Vì, em vẫn luôn ở đây, dù là bốn năm trước hay bây giờ đều không có gì thay đổi.

Trình Tố Vi cố gắng rút tay về, cô lắc đầu và gượng cười.

- Có đấy, mọi thứ đã sớm thay đổi rồi. Trái tim em đã không còn đập vì anh nữa.

Mây kiếm đen rậm của Tô Vận theo lời cô nói mà nhúu chặt.

- Lời này của em là có ý tứ gì?

Trình Tố Vi thấy cũng không cần phải giữ trong lòng nữa, cô thẳng thắn nói ra.

- Em đã hết yêu anh. Em nghĩ chúng ta nên dừng lại thì hơn, níu kéo thêm cũng chẳng thay đổi được gì.

Những lời cô nói như lời báo tử dành cho Tô Vận, hai chân hắn lão đảo vài bước về phía sau, khó tin mà lắc đầu liên tục.

- Em nói dối! Lần trước ở thị trấn Gordes không phải em còn nói yêu anh sao?

Trình Tố Vi cười trong nước mắt.

- Chỉ là em muốn xác nhận lại chút thôi, em muốn xem thử lúc đó trái tim em còn đập không? Nhưng em đã có câu trả lời, tình yêu mà em gìn giữ suốt bốn năm qua đã chết rồi. Em không còn yêu anh nữa nên bây giờ em muốn dừng lại.

Hai tay Tô Vận vươn đến níu giữ cô trong vô vọng, bây giờ hắn đã cảm giác được thứ quý giá nhất cuộc đời mình sắp vụt mất khỏi tầm tay.

- Vì, em đừng như vậy được không? Không phải chúng ta đang rất tốt sao?

Nước mắt vẫn lăn dài trên má Trình Tố Vi, cô gào lên nức nở.

- Tô Vận, anh dừng lại đi được không? Anh nghĩ chúng ta sẽ có tương lai ư? Em không còn yêu anh nữa, bây giờ đã không như bốn năm trước, anh tỉnh táo lại đi được không?

Cắt lời, cô giật mạnh sợi dây chuyền trên cổ xuống, đem nó nhét vào tay Tô Vận.

- Từ nay đừng gặp lại nữa.

Sợi dây chuyền trên tay Tô Vận như nặng đến ngàn cân, hắn nắm chặt nó, cả người run rẩy vì sợ hãi.

- Vi, nếu em vẫn chưa thể tha thứ cho anh thì anh sẽ đợi em. Chỉ cần, em đừng đi có được không?

Trình Tố Vi dứt khoát quay đầu, cô không còn đủ can đảm để tiếp tục đối diện với hấn nữa, nói ra những dối lòng mình khiến cô đau đến đứt cả ruột gan. Nhưng không phải đau một lần sẽ tốt hơn là phải đau cả đời sao?

Giữ cô và Tô Vận đã không thể nào quay về như bốn năm trước nữa rồi, sau bao nhiêu chuyện xảy ra thì bọn họ đã không thể nào. Có những thứ càng níu kéo chỉ càng khiến ta mệt mỏi hơn mà thôi.

Bàn tay nắm lấy tay Trình Tố Vi của Tô Vận đã không còn chút sức lực nào để giữ cô lại nữa, tận mắt chứng kiến cô từ từ rút tay rời đi như cả thế giới đang sụp đổ trước mắt hấn.

- Vi, em cho anh một cơ hội nữa được không? Chúng ta có thể làm lại từ đầu mà, Vi, anh xin em.

Hấn vẫn chưa từ bỏ, đi lên trước mặt cô và ôm lấy cô mặc cho cô có gãy gĩa hay phản kháng thế nào đi nữa.

- Vi, chúng ta trở về được không? Anh sẽ không bao giờ buông tay em nữa, anh nhất định sẽ bảo vệ em.

Trình Tố Vi rất muốn khóc thật lớn, cô rất muốn gào lên và nói với hấn rằng thật ra cô vẫn còn rất yêu hấn, yêu rất nhiều.

Nhưng giữ bọn họ từ lâu đã không thể níu giữ nhau chỉ bằng tình yêu nữa rồi!

- Tô Vận, anh mau bỏ em ra! Chúng ta gặp nhau và yêu nhau đã là sai rồi. Chúng ta không nên tiếp tục sai nữa!

Vừa nói cô vừa ra sức đẩy Tô Vận ra khỏi người mình. Thừa lúc hấn còn chưa lấy lại ưu thế, cô bước đi thật nhanh về phía trước.

Tô Vận hoảng hốt nhìn cô rồi cất bước theo, giọng khàn khàn vang lên giữ bầu trời đen mịt.

- Vi, em đứng lại đi! Chúng ta đã để lỡ mất bốn năm rồi, chẳng lẽ em muốn lỡ nhau cả đời sao?

Nhưng ngay lúc hấn sắp bắt được tay cô thì một cánh tay rắn chắc đột ngột giữ lại vai hấn, sau đó là một giọng nam tức giận truyền đến.

- Tô Vận, anh không nghe cô ấy nói sao? Anh về đi!

Tô Vận ngẩng đầu lên nhìn Hứa Vi Thành đang chặn trước mặt mình, hấn cũng chẳng thêm đôi co với anh, tiếp tục hướng về phía Trình Tố Vi ở trước mà gọi.

- Vi, chúng ta trở về được không?

Trình Tố Vi không còn đủ can đảm để nhìn hấn nữa, cô nói gấp với Hứa Vi Thành.

- Vi Thành, chúng ta về thôi!

Hứa Vi Thành trừng mắt nhìn Tô Vận một cái rồi đi lên cùng Trình Tố Vi, hai người sóng vai nhau sắp rời đi thì Tô Vận liền chạy theo. Hấn kéo Trình Tố Vi lại, như khẩn cầu cô đừng đi.

- Vi, em đừng như vậy nữa, em muốn gì, em nói đi, anh đều sẽ đáp ứng em.

Tìm Trình Tố Vi như rách toạc ra, cô cố gắng để không bật khóc, hất mạnh tay hấn ra.

- Ước muốn của tôi bây giờ rất đơn giản, đó chính là anh biến mất khỏi cuộc đời tôi!

Tô Vận chưa bao giờ thấy hít thở lại khó khăn như vậy, cảm giác như bị ai đó cột chặt cổ rồi ném xuống biển.

- Vi, những lời này của em là thật lòng?

Thấy Trình Tố Vi chỉ cúi đầu mà không trả lời, Hứa Vi Thành đứng trước mặt cô liền nói xen vào.

- Tô Vận, anh còn muốn thế nào nữa thì mới từ bỏ hả? Cô ấy đã quyết định như vậy rồi.

- Tôi không hỏi anh!

Tô Vận gắng từng tiếng với Hứa Vi Thành, hấn chỉ tập trung lên Trình Tố Vi đang cố tình trốn tránh kia.

- Vi, em trả lời anh đi! Em thật sự muốn như vậy?

Trình Tố Vi ngược lên nhìn thẳng vào mắt hấn, trả lời một cách lạnh nhạt dứt khoát.

- Đúng vậy! Tôi muốn anh biến mất khỏi cuộc đời tôi. Đến chết cũng đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa!

Cô đau đón hét lên từng tiếng, đừng nói là Tô Vận nghe xong những lời này sẽ đau đến chết đi sống lại, cô còn đau hơn hẳn gấp trăm gấp ngàn lần.

Tô Vận lùi lại vài bước, hấn gập đầu liên tục mấy cái rồi nhả ra từng từ trong tuyệt vọng.

- Tốt! Nếu em đã quyết như vậy thì anh sẽ đi! Trình Tổ Vi, anh và em có chết cũng sẽ không gặp lại.

Nói xong, hấn liền xoay người rồi đi, bước chân vô cùng vững vàng nhưng không ai có thể nhìn ra sự quyến luyến không dứt của hấn.

Nhìn Tô Vận càng lúc càng đi xa, Trình Tổ Vi ngồi phịch xuống cát, hai tay cô chống phía trước nắm chặt những đồng cát, cô oà khóc nức nở..

- Vận, em xin lỗi.....tha thứ cho em....

Nhìn cô khóc thê lương như vậy, trái tim Hứa Vĩ Thành cũng tan nát theo, anh ngồi xuống bên cạnh cô, lựa lời an ủi.

- Vi, nếu em đau lòng như vậy sao còn đuổi anh ta đi?

Trình Tổ Vi khóc đến nước mắt nước mũi lèm nhèm, cô quay sang nhìn anh, vẫn không ngừng khóc mà kêu gào.

- Vĩ Thành, em phải làm sao đây? Em thật sự rất yêu anh ấy, em yêu anh ấy. Em phải làm sao đây, Vĩ Thành?

Hứa Vĩ Thành cười chua xót, cố nén đau đớn trong lòng mà nói.

- Nếu yêu như vậy thì em không nên để anh ta đi. Bây giờ vẫn còn kịp, giữ anh ta lại đi!

Anh vừa nói vừa định đỡ cô lên. Nhưng cô lại đẩy tay anh ra và lắc đầu.

- Vĩ Thành, anh không hiểu đâu! Có những chuyện không phải chỉ cần tha thứ là có thể quay lại. Em và anh ấy coi như đã kết thúc rồi.

Ánh mắt cô vẫn dõi theo hướng Tô Vận đã rời đi, nước mắt lại tuôn trào, làm sao cô có thể vượt qua được những ngày tháng tiếp theo đây?

- -----

Sau hai ngày hai đêm trên tàu, Hứa Vĩ Thành đã đưa Trình Tổ Vi trở về thị trấn Gordes.

Vừa nhìn thấy con gái, Lâm Nhượng Tranh đã xúc động nói không nên lời, bà hết ôm con rồi lại nhìn con thật kỹ, từ khóc nức nở đến cười hạnh phúc.

- Vi Vi của mẹ, con thật sự đã trở về rồi, thật tốt quá, thật tốt quá, đa tạ trời Phật.

Trình Sở Uy đứng bên cạnh vợ mình cũng không kiềm được nước mắt, ông xúc động không biết bao nhiêu lần.

- Trở về là tốt rồi, mọi chuyện đã kết thúc rồi, đừng suy nghĩ nhiều nữa.

Trình Dân cũng ở bên cạnh, nhìn thấy Trình Tổ Vi mà mình nâng trong tay đã lành lặn trở về, anh thật sự đã nhẹ nhõm rất nhiều.

Trình Tổ Vi vừa lau nước mắt cho mẹ vừa quệt đi nước mắt của mình, cô nhìn hết ba rồi đến mẹ. Trên đầu họ đã có thêm rất nhiều sợi tóc bạc. Vì lo lắng cho cô mà họ đã già đi rất nhiều, cô lại không khỏi thấy chua xót trong lòng, khẽ gọi.

- Ba, mẹ, xin lỗi vì đã khiến hai người phải lo lắng.

Nghe cô mở miệng nói chuyện, Lâm Nhượng Tranh gần như không thể tin nổi, hai tay bà run rẩy bấu chặt tay chồng mình, cổ họng nghẹn lại khó khăn lắm mới có thể mở lời.

- Vi Vi, con, con vừa nói chuyện với chúng ta sao?

Trình Sở Uy cũng rất bất ngờ và xúc động, ông nhìn sang Hứa Vĩ Thành và hỏi.

- Vi Vi đã khỏi bệnh rồi sao?

Trong mắt Hứa Vĩ Thành không che giấu nổi sự phức tạp, anh gập đầu một cái thay cho câu trả lời.

Trình Tổ Vi biết nghi vấn lớn nhất trong lòng ba mẹ bây giờ nên đã nói rõ.

- Ba, mẹ, con không sao nữa rồi. Hai người đừng quá lo lắng.

Nghe cô nói được như vậy, Trình Dân vừa kích động vừa vui mừng, vội đi tới ôm lấy cô.

- Vi Vi, thật tốt quá, anh sợ sẽ không bao giờ được nghe giọng của em nữa, bây giờ thì tốt rồi.

Trình Tố Vi cũng vòng tay ôm lấy anh, cô vỗ nhẹ lên lưng anh và nói.

- Anh hai, cảm ơn anh đã giúp em chăm sóc ba mẹ lúc em bị bệnh.

Trình Dân nở nụ cười hạnh phúc, anh vừa ôm lấy cô vừa nhìn Lâm Nhược Tranh đang tựa vào vai Trình Sở Uy mà xúc động đến rơi lệ.

- Ngốc à, ba mẹ là ba mẹ của chúng ta mà.

Câu này của anh nếu người ngoài nghe được cũng chỉ tưởng rằng lời của một anh trai đang nói với em gái về ba mẹ chúng mà thôi. Nhưng chỉ có Trình Dân biết rõ lòng mình, anh nói với Trình Tố Vi như vậy còn mang theo một nghĩa khác nữa.

Mà không chỉ anh hiểu được, Hứa Vi Thành cũng đã sớm nhận ra, tuy không muốn thừa nhận nhưng những gì anh thấy anh hoàn toàn tin tưởng, hơn nữa, giữa hai anh em họ lại chẳng cùng chung dòng máu nào.

- Vi Vi, chúng ta về Thượng Hải chứ?

Hứa Vi Thành đến gần hỏi.

Trình Tố Vi buông tay ra khỏi người Trình Dân, cô gạt đầu với Hứa Vi Thành rồi nói với ba mẹ mình.

- Ngày mai chúng ta cùng về nhà thôi ạ.

- -----

Tô Hạ Nhiên vừa đáp xuống thì Mẫn Quan đã đến đón cô, trên đường trở về khách sạn, anh ta có nói với cô về chuyện của Trình Tố Vi và Tô Vận.

- Vậy là Vi Vi đã cùng Trình gia về Thượng Hải rồi sao?

Tô Hạ Nhiên buồn bã thở dài.

Mẫn Quan rất chú tâm vào người con gái bên cạnh, anh ta cũng thất vọng trả lời.

- Cứ tưởng rằng hai người họ có thể tốt hơn nhưng không ngờ Đường Nhã Tĩnh lại đến đây, mọi chuyện xảy ra quá bất ngờ.

Nghe đến tên Đường Nhã Tĩnh, Tô Hạ Nhiên lại giận đến nỗi không phải ngồi yên, cô tức tối chửi.

- Con hồ ly tinh Đường Nhã Tĩnh này, thật muốn bóp chết cô ta mà.

Mẫn Quan nhìn đáng vẻ nổi giận của cô không khỏi bật cười.

- Được rồi, được rồi, em chỉ lo nói chuyện của bọn họ thôi sao? Chuyện của chúng ta còn chưa giải quyết xong đây!

Từ lúc gặp mặt đến bây giờ, Tô Hạ Nhiên đang cố tình né tránh vấn đề này nhưng không ngờ cuối cùng cũng bị khơi ra. Bộ dạng hùng hổ vừa nãy của cô đã sớm chạy mất rồi.

- A, chuyện, chuyện gì cơ?

Mẫn Quan biết cô sẽ tìm cách giả mù giả điếc nên đã sớm có sự chuẩn bị.

- Tiểu Nhiên, anh nghe ông nội và những người làm trong nhà nói em đã gọi anh là "Mẫn Quan ca" rất thân thiết, bây giờ anh muốn nghe em gọi anh như vậy.

Anh ta ghé sát môi vào bên tai Tô Hạ Nhiên mà nói.

Tim Tô Hạ Nhiên đập nhanh chưa từng thấy, cô luống cuống cả tay chân, ừ ờ không biết nói gì cho đúng.

- Tiền, tiền bồi, anh, anh. Cái đó, em, em chỉ là nói để ông nội bớt giận thôi.

Mẫn Quan khẽ bật cười ra tiếng, anh ta vờ gạt đầu.

- Hoá ra là như vậy. Nhưng...anh vẫn muốn nghe em gọi anh một tiếng như vậy.

Lòng ngực Tô Hạ Nhiên sắp không giữ nổi trái tim nữa, cô khấn trương đến mức sắp ngất đi.

Cô thật lòng có ý với Mẫn Quan nhưng chưa bao giờ cô dám nghĩ đến chuyện anh ta sẽ đáp trả lại tình cảm của cô, cô cũng tự cho mình vào vị trí một cô gái ngốc bị người mình yêu xem như em gái từ lâu rồi.

Mà bỗng dưng Mẫn Quan lại nói như vậy, chẳng lẽ anh ta đối với cô là....

- Tiền, tiền...um...

Cô đang lắp bắp mở miệng nhưng chưa kịp nói hết câu thì môi đã bị Mẫn Quan khoá chặt bằng một nụ hôn.

Nụ hôn mang theo bao nhiêu lưu luyến, tình cảm chưa nói hết thành lời, bao nhiêu tâm tư chưa kịp giải bày.

Sau khi đã hút gần cạn mật ngọt trong miệng cô, Mẫn Quan mới từ từ buông lỏng người đẹp trong ngực ra, anh ta đưa ngón tay vuốt nhẹ lên viền môi cô, giọng khàn khàn pha chút tà mị.

- Tiểu Nhiên, chúng ta yêu nhau được không?

Tô Hạ Nhiên chưa bao giờ thấy mắt bình tĩnh như bây giờ, cô có thể nghe rất rõ tiếng tim mình đập, ngăn người ra chỉ biết gật đầu.

- Tiền....

Suyt!

Ngón tay thon dài của người đàn ông đặt giữ môi cô như muốn ngăn cô mở miệng xưng hô không theo ý muốn của anh ta.

- Gọi anh là Mẫn Quan ca!

Tô Hạ Nhiên nuốt một ngụm nước bọt, hai mắt to tròn nhìn anh ta, cô khẽ gọi.

- Mẫn Quan ca.

Mẫn Quan xúc động kéo cô lại gần và ôm chặt lần nữa, trên môi đã sớm vẽ một nụ cười rất tươi.

- -----

Sau khi Trình gia đưa Trình Tố Vi rời khỏi Pháp và trở về Thượng Hải không bao lâu thì Tô Vận cũng trở về.

Từ lúc về đến nhà, Tô Vận suốt ngày đắm đầu vào men rượu và chôn hợp đêm ôn ào, mỗi ngày đều như một con ma men không giây phút nào tỉnh táo.

- Tại sao cô ấy lại như vậy? Cô ấy nói tớ và cô ấy không có tương lai. Cô ấy nói cô ấy đã hết yêu tớ rồi. Tình yêu của một người có thể dễ dàng hết như vậy sao?

Cốc rượu óng ánh trước mặt đang soi rọi cả tâm trạng hiện giờ của Tô Vận, hẩn than vẫn trong cơn say.

- Các cậu nói thử đi! Cô ấy thật sự đã hết yêu tớ rồi sao?

Ngồi đối diện với hẩn là Từ Lâm và Doãn Thiên Duật. Ngoài nghe Tô Vận lèm bèm thì hai người bọn họ cũng chỉ cùng hẩn uống rượu.

Thật tình mà nói thì chuyện Tô Vận và Trình Tố Vi từng yêu nhau bốn năm trước đã khiến bọn họ rất bất ngờ, tuy là bạn bè nhưng Tô Vận lại có thể giấu bọn họ một chuyện lớn như vậy.

- Tớ đã đem cô ấy đến chỗ cậu mà cậu vẫn không giữ được, cậu thấy mình có vô dụng không?

Từ Lâm dụi thẳng hai chân lên bàn và bắt chéo vào nhau, tay cầm cốc rượu lắc đều và nói.

Ngay lập tức, Tô Vận bức xúc mắng.

- Cậu nói thật hay, nhưng tớ không giống hai cậu, đem người phụ nữ mình yêu nuôi nhốt trong lồng, chuyện này tớ không thể làm được! Làm sao tớ có thể làm cô ấy tổn thương chứ?

Câu này của hẩn khiến sắc mặt Doãn Thiên Duật dần trầm xuống, người mà anh yêu bây giờ đã rời khỏi anh vì hành động bị tố giác vừa rồi của anh.

Nhưng đối với Từ Lâm, nghe xong câu này lại thấy rất tự hào, vì người đẹp đã sớm bị anh ta chinh phục.

- Nếu cậu thật sự không thể buông tay thì đi tìm cô ấy nói cho rõ ràng. Cậu sống như một gã sâu rượu thì có thể thay đổi được gì?

Từ Lâm để cốc rượu xuống bàn và nói.

Cũng lúc đó, Doãn Thiên Duật tiếp lời.

- Không phải cậu nói cô ấy vừa khỏi bệnh sao? Hơn nữa người tình cũ của cậu lại đến tìm cô ấy. Cô ấy nói ra những lời như vậy, cậu không thấy kỳ lạ sao? Nếu tớ là cậu thì sẽ tìm ra nguyên nhân trước.

Tô Vận lại uống thêm vài cốc rượu, hần hết than vẫn rồi lại khóc lóc như một đứa trẻ.

- Cô ấy từng nói cô ấy đã đợi tớ bốn năm, nhưng kết quả của cái chờ đợi ấy là cô ấy nhấn tâm dút áo ra đi.

Từ Lâm thật sự muốn đem chai rượu đập vào đầu hần cho hần tỉnh lại.

- Vận, cậu dễ dàng buông bỏ như vậy? Cậu không nghĩ xem bốn năm qua cậu đã lãng quên cô ấy, nhưng cô ấy vẫn theo cậu đến cùng, bây giờ đến lượt cậu, chỉ vì vài câu giận dỗi đó mà cậu từ bỏ? Nếu cậu từ bỏ như vậy thì cậu không xứng đáng với bốn năm chờ đợi của cô ấy.

Tô Vận càng thêm đau khổ hơn nữa, hần một hơi uống hết chai rượu rồi tự hỏi.

- Ngay cả một cơ hội để níu giữ cô ấy cũng không cho tớ, tớ biết phải làm thế nào đây?

Doãn Thiên Duật vừa uống xong một ngụm rượu liền nói.

- Chẳng ai cho ai cơ hội cả, mà chính bản thân cậu mới là người cho cậu cơ hội..

Tô Vận chỉ nghe chứ không nói gì, hần tiếp tục uống rượu, rồi cũng đến lúc dừng lại và lao đảo đứng lên.

Từ Lâm và Doãn Thiên Duật đều bất ngờ đưa mắt nhìn nhau, một trong hai bọn họ gọi Tô Vận lại.

- Này, cậu định đi đâu?

Tô Vận nửa say nửa tỉnh, đứng xiêu vẹo trước cửa và vẫy tay với hai người bạn của mình.

- Tớ biết phải làm gì rồi.

Nói xong, hần lại lao đảo bước ra khỏi phòng bao.

Từ Lâm và Doãn Thiên Duật chỉ còn biết ngẩn người ra mà nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cạn Bã! Anh Quên Em Rồi sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Người nói còn đau hơn người nghe

Trong khoảng hai tuần Trình Tố Vi bị Tô Vận bắt ra đảo rồi cuộc đã xảy ra những chuyện gì thì Trình gia đều không biết, ngay cả Hứa Vi Thành trực tiếp đến đón cô cũng không rõ, lúc anh đi tìm cô và Đường Nhã Tịnh khắp nơi thì nhận được điện thoại của cô, cô không nói gì ngoài gọi anh đến để đưa cô về.

Nhưng dù sao thì Trình Tố Vi cũng đã khỏi bệnh, đó mới là niềm vui lớn nhất của Trình gia.

Thấy con gái hết bệnh, vợ chồng Trình gia mỗi người một tâm trạng khác nhau. Lâm Nhượng Tranh ngoài vui mừng ra thì chẳng nghĩ được gì hơn nữa cả. Còn Trình Sở Uy ngoài thấy vui còn rất lo, Trình Tố Vi khỏi bệnh sau khi từ đảo Moorae trở về, người mù cũng có thể nhìn ra là nhờ có Tô Vận, nhưng tại sao đột nhiên cô lại muốn trở về một mình? Cô dút khoát cắt đứt quan hệ với Tô Vận?

Chẳng lẽ cô đã nghe được điều gì đó lúc ở trên đảo?

Trình Sở Uy lúc nào cũng đắm chìm suy nghĩ về những điều kỳ lạ đó, và ông cũng đã đem hết lo âu trong lòng mình nói ra hết với Lâm Nhượng Tranh để bà tìm hiểu rõ hơn.

Dựa theo những phán đoán của Trình Sở Uy, Lâm Nhượng Tranh đã đến hỏi thử con gái.

- Vi Vi, chẳng phải con rất yêu Tô Vận sao? Con lại quyết định rời khỏi cậu ta?

Trình Tố Vi ôm một con gấu bông lớn trước ngực, trông cô rất tiêu tụy với gương mặt xanh xao, đầu tóc rũ rượi.

- Chỉ là con thấy không thể bên nhau được nữa. Có những chuyện không phải ta muốn là có thể.

Lâm Nhượng Tranh nhìn con gái mà lòng đau như cắt, bà chậm rãi chải tóc cho cô bằng ngón tay của mình, trùi mền hỏi.

- Vi Vi, con là con gái mẹ mang nặng đẻ đau mà ra, con đau một mẹ đau đến mười, con yêu cậu ta nhiều đến thế nào làm sao mẹ không biết, nếu biết

sớm muộn cũng không thể ở bên nhau thì sao không dứt khoát sớm hơn chứ?

Nước mắt Trình Tô Vi cứ là chảy rơi xuống, cô như một con rối không có linh hồn mà chỉ biết nhìn về phía trước. Đến khi nghe tiếng khóc của mẹ mình thì cô mới có phản ứng, đặt con gấu bông sang bên cạnh gối, sau đó kéo chăn che lên người, cô vừa nằm xuống vừa nói.

- Mẹ, con muốn ngủ một lát.

Lâm Nhược Tranh lau vội nước mắt, đứng lên đắp chăn cho con và dặn mấy câu.

- Được rồi, con nghỉ ngơi đi, cần gì thì gọi mẹ.

Nhìn con gái chôn mặt trong chăn, bà chỉ biết lặng lẽ rời đi, nhưng trong lòng vẫn có một cảm giác lo lắng mơ hồ.

.....

Trình Sở Uy đã đứng dưới cầu thang đợi sẵn, nhìn thấy vợ mình đi xuống, ông nhanh chân lại hỏi.

- Thế nào rồi? Con có nói gì không?

Lâm Nhược Tranh mệt mỏi đi tới sofa ngồi xuống, hai tay bà ôm đầu và cúi mặt một lúc.

Mà Trình Sở Uy vẫn ngồi bên cạnh chờ bà trả lời.

- Sở Uy, có khi nào Vi Vi đã biết hết những chuyện đó?

Trình Sở Uy giật mình nhìn vợ, liền vội vàng phản bác.

- Làm sao có thể chứ? Chuyện này chỉ có tôi, bà và Tô Nhiếp Minh biết, ngay cả La Mục Nhiễm cũng bị xem là người ngoài thì làm sao Tô Vận biết chứ? Mà cứ cho là Tô Vận biết đi nữa thì chẳng lẽ cậu ta không nghĩ chuyện đó sẽ khiến Vi Vi tổn thương sao? Cậu ta sẽ không nói ra đâu.

Hai tay Lâm Nhược Tranh run rẩy nắm chặt ống quần, bà cắn chặt răng cho bớt lo lắng.

- Từ lúc Vi Vi trở về tôi thấy con cứ giữ khoảng cách với tôi, nếu con thật sự biết.....

Trình Sở Uy vội trấn an vợ, ông ôm ngang vai bà mà vỗ đều.

- Bà đừng suy nghĩ lung tung nữa, cho dù con biết cũng sẽ không trách bà đâu, chuyện này không phải lỗi của bà, người sai là tôi, nếu con muốn trách thì cứ trách tôi thôi.

Lâm Nhược Tranh vừa khóc vừa lắc đầu.

- Chẳng lẽ chúng ta yêu nhau là sai sao? Đã hơn ba mươi năm rồi nhưng tại sao ông ta vẫn đuổi cùng diệt tận chúng ta chứ? Nếu ông ta hận tôi đến như vậy thì cứ đến tìm tôi mà trút giận, tại sao lại làm hại đến con của tôi? Vi Vi có làm gì sai đâu?

Trình Sở Uy cũng đau lòng không kém, ông vẫn cố gắng an ủi vợ.

- Không sao đâu, sẽ không có chuyện gì cả, chúng ta sẽ cùng nhau bảo vệ Vi Vi.

Lâm Nhược Tranh vừa khóc vừa oán trách.

- Ông ta muốn làm đến đâu mới dừng lại đây? Có phải tôi đến quỳ gối xuống dưới chân ông ta thì ông ta sẽ tha cho Vi Vi không? Lẽ ra chúng ta không nên để Vi Vi ở cùng Tô Vận nữa, con có thể sẽ lại như bốn năm trước..... Lúc đó, lúc đó....

Mỗi lần nhớ đến chuyện xảy ra bốn năm trước là Lâm Nhược Tranh không thể kìm nổi xúc động. Khi đó nhìn thấy con gái được lôi ra từ chiếc xe bị lật, bà suýt nữa không muốn sống rồi. Đến lúc cô thoát khỏi nguy hiểm lại muốn tìm đến cái chết lần nữa, lần này thì bà hận không thể moi hết ruột gan mình ra, lấy dao xé từng miếng thịt trên người mình để giúp con gái bớt đau đớn hơn.

Vì vậy mà khi biết Trình Tô Vi đã gặp lại Tô Vận, cho dù bằng cách nào bà cũng không thể để con gái duy nhất này của bà gặp nguy hiểm hay nhận đau đớn thêm lần nữa.

Vừa mới ngủ dậy Tô Hạ Nhiên đã không thấy bóng dáng Mẫn Quan đâu nữa, cô tìm khắp phòng cũng không nhìn thấy anh ta. Cô định gọi điện thoại cho hân thì cửa phòng được đẩy vào.

Mẫn Quan đẩy một xe đồ ăn đến với nụ cười rạng rỡ.

- Sao vậy? Vừa mới không nhìn thấy anh đã hoảng loạn đi tìm rồi sao?

Tô Hạ Nhiên chu mỏ đi tới ôm lấy anh ta từ phía sau, áp mặt vào lưng anh ta và nói.

- Mẫn Quan ca, em sợ lắm! Em sợ ba mẹ em sẽ đến bắt chúng ta như họ đã bắt anh hai và Vi Vi vậy.

Mẫn Quan nghe xong liền bật cười, anh ta nắm lấy tay cô và kéo cô ra trước mặt. Vừa véo mũi cô vừa nói.

- Ngốc à, nếu ba mẹ em đến thì chúng ta có thể nhờ ông nội anh giúp. Bởi vì ông đã sớm tác hợp cho chúng ta rồi.

Tô Hạ Nhiên đắm nhẹ vào ngực anh ta rồi ngồi xuống giường, tiện tay bóc một cái hoành thánh bỏ vào miệng mà nhai ngon lành.

- Anh chưa thấy thủ đoạn của ba em nên không thể hình dung nổi đâu! Trước đây em đã từng thấy rất nhiều lần ba đánh anh hai đến thừa sống thiếu chết khi anh ấy bị điểm kém, rồi lúc anh ấy không ký được hợp đồng. Lúc nhỏ em chỉ đứng bên ngoài nhìn và khóc, em không dám đến giúp anh hai. Nhưng sau khi em lớn rồi đã rất nhiều lần em cầu xin ba giúp anh hai. Có lần vì ông ấy quá tức giận mà đánh luôn cả em nữa đấy! Hai em hai ngày không thể đi đâu ngoài bệnh viện.

Mẫn Quan gấp thức ăn cho cô và nghe cô nói. Anh nửa thật nửa đùa đáp lại.

- Đừng có gạt anh! Làm sao em dám đồ đòn cho Vận chứ?

Tô Hạ Nhiên mút sạch ngón tay, cứ như vậy mà đưa tay cởi từng cúc áo ra.

- Anh không tin sao? Vậy để em cho anh xem. Vết sẹo lúc đó rất sâu và bây giờ vẫn còn đấy!

Cô quay lưng lại với Mẫn Quan và thả áo rơi xuống bên hông, để lộ tấm lưng trắng mịn nhưng trên đó là một vết sẹo khá dài.

Mẫn Quan nhìn đến xuất thần, bất giác anh ta đưa tay vuốt dọc vết sẹo đó.

Tô Hạ Nhiên tiếp tục kể.

- Anh đã tin chưa? Lúc em bị ba đánh em đã khóc. Nhưng không phải vì em đau nên khóc mà em thương anh hai, từ năm mười tuổi anh đã bị ba đánh như vậy. Một tuần hai đến ba trận nặng nhẹ, anh hai chắc phải chịu đựng đau đớn lắm.

Ngón tay Mẫn Quan di chuyển trên lưng cô run nhẹ, anh ta từ từ đặt một nụ hôn lên ngay vết sẹo. Khiến cô rùng mình một cái mới bỏ ra. Anh ta thấp giọng nói.

- Anh là ai chứ? Anh đã từng xử lý rất nhiều vết thương cho Vận khi bị ba em đánh đấy! Phải công nhận là ông ấy ra tay rất nặng, ngay cả con ruột của mình cũng...

Tô Hạ Nhiên thờ dài gật đầu.

- Con đường của anh hai và Vi Vi chắc sẽ rất khó đi đấy!

Cô bắt đầu kéo áo lên mặc lại, nhưng Mẫn Quan đã nhanh tay hơn. Anh ta giữ áo cô ở dưới và xoay cô lại đối diện với mình. Tầm mắt anh ta rơi xuống đôi gò bồng đảo no tròn của cô rồi lại nhìn lên đôi môi đỏ mọng của cô. Không kim được mà nuốt lấy nó, say sưa ngấu ngiến.

Tô Hạ Nhiên cảm giác tim mình sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, hai tay cô bấu víu vào cánh tay hắn để tìm điểm tựa.

- -----

Sau hai tuần nằm im trong phòng, cuối cùng Trình Tổ Vi đã trở lại làm việc.

Cô chọn một chiếc váy đơn giản màu kem và trang điểm nhẹ nhàng. Có lẽ đây là cách duy nhất giúp cô quên đi tất cả những chuyện đã xảy ra.

Trình Sở Uy và Lâm Nhược Tranh không yên tâm lắm nên đã đề nghị Trình Tổ Vi ngồi cùng xe với ba mình đến công ty. Nhưng Trình Tổ Vi chỉ muốn đi xe riêng của mình. Thấy vậy bọn họ cũng không ép nữa. Trình Sở Uy đi trước rồi xe của Trình Tổ Vi cũng xuất phát. Tiếp sau đó, Lâm Nhược Tranh liền cho vệ sĩ bí mật chạy theo sau để bảo vệ con gái.

Vừa ra khỏi đường cao tốc thì hai tên vệ sĩ đã mất dấu Trình Tổ Vi. Bọn họ khẩn trương tìm kiếm các tuyến đường gần đó.

Mà xe của Trình Tổ Vi đã sớm bị chặn lại bởi một chiếc xe khác.

Cho dù người đàn ông đó có gõ cửa thế nào cô cũng không mở cửa.

- Vi, em mở cửa cho anh. Chúng ta cần phải nói rõ ràng. Nếu em không xuống anh sẽ tháo bánh xe em ra xem thử em còn đi được không!

Trình Tổ Vi bực bội trừng mắt nhìn hắn, cô lạnh lùng trả lời.

- Tô Vận, tôi với anh chẳng còn gì để nói cả! Những gì cần nói hôm đó tôi đều đã nói hết rồi! Nếu anh còn làm phiền tôi thì tôi sẽ gọi cảnh sát đấy!

Tô Vận không cam tâm đâm mạnh vào kính xe của cô. Hắn thề sẽ bắt được cô ra khỏi xe.

- Vì, hôm nay em không nói rõ với anh thì sẽ đập nát xe em và lời em ra.

Trình Tố Vi sắp phát điên lên rồi, cô gắng từng tiếng một.

- Tôi đã nói rồi, chúng ta kết thúc là tốt nhất. Tại sao anh cứ muốn day dư mãi thế này chứ? Cho dù có ở bên nhau chúng ta cũng không thể trở lại như trước đây nữa! Anh muốn thế nào mới chịu từ bỏ đây? Tôi đã hết yêu anh rồi, tiếp tục chỉ càng thêm đau khổ thôi!

Tô Vận càng nghe càng thêm kích động, hắn đâm liên tục vào cửa xe của cô. Mặc cho mu bàn tay rướm máu vẫn không dừng lại. Hắn rống to

- Vậy tại sao trước đó em còn rất ngọt ngào với anh? Em còn nói yêu anh nhưng chỉ sau một đêm em nói là đã hết yêu. Em cho anh là tên ngốc sao?

Trình Tố Vi nhìn hắn, nở nụ cười lạnh lẽo.

- Đùa giỡn anh không được sao?

Tô Vận ngẩn ra, hắn khó tin mà hỏi lại.

- Em nói gì cơ? Em nói là em đùa giỡn với anh?

Trình Tố Vi hừ lạnh một tiếng, cô chậm rãi nhả ra từng chữ.

- Chỉ có anh mới có thể đùa giỡn tôi thôi sao? Tôi lại không được phép đùa giỡn anh?

Tô Vận lắc đầu, nói rất chắc nịch.

- Anh không tin! Em đang nói dối! Nhất định là em đang có chuyện gì đó giấu anh. Em nói đi! Là ai đã nói gì với em?

Quả nhiên!

Hắn vẫn như vậy, vẫn rất thông minh!

Nhưng làm sao cô có thể nói ra bí mật kinh khủng đó đây?

Người đàn ông mà cô yêu nhất, làm sao cô có thể nói ra những điều khiến sắp sẽ sụp đổ đây?

Cô phải làm thế nào mới tốt đây? Làm sao để đẩy hắn ra xa cô mà không đau đớn nhất? Làm sao để tốt cho cả cô và hắn?

Nhìn hắn cứ đau khổ hành hạ bản thân như vậy, cô thật sự không thể chịu đựng nổi, cô không thể nhìn được cảnh này nữa!

Làm ơn!

Làm ơn dừng lại đi được không?

Máu trên tay Tô Vận đã dính hết cả vào cửa xe bị nứt ra của Trình Tố Vi nhưng hắn vẫn tiếp tục đâm mạnh, mỗi cú như vậy hắn lại gào lên.

- Vì, em mở cửa cho anh! Anh sẽ không tin những lời hoang đường này đâu! Cho dù em đang giấu anh chuyện gì anh cũng sẽ tìm cho ra bằng được. Anh nhất định sẽ không để em rời xa anh đâu!

Trình Tố Vi không thể nhìn cảnh này thêm một giây phút nào nữa. Cô quay mặt sang hướng khác nhưng vẫn nghe giọng hắn bên cạnh.

- Vì, em nhìn anh đi! Nói cho anh biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Trình Tố Vi đau đớn cắn chặt môi. Cô mặc kệ hắn bám dai thế nào mà lùi xe lại phía sau, phát động cơ và lao nhanh ra khỏi chiếc xe của hắn đang đậu ngang giữ đường.

Kít!!!

Cô hoảng sợ phanh thắng gấp. Hai mắt vẫn còn tròn to, tím như đã nhảy ra khỏi lồng ngực.

Vừa tức giận vừa lo lắng, cô mở cửa bước xuống xe, đi thẳng tới trước mặt tên đàn ông liều lĩnh lao ra chặn đầu xe cô.

- Tô Vận, anh điên rồi phải không? Anh không muốn sống nữa sao?

Hơi thở của cô có phần gấp gáp và hoảng loạn.

Trái ngược với tâm lý sợ hãi của cô, Tô Vận lại cười rất tươi, hần vô cùng bình tĩnh mà nói.

- Vì, em như vậy là đang lo lắng cho anh? Chúng tớ anh vẫn còn vị trí trong lòng em. Anh vui lắm!

Trình Tổ Vi hoảng loạn lắc đầu, cô tức tối mắng,

- Anh không cần mạng nữa sao? Anh lại dùng cách này để thử tôi? Cũng vô ích thôi! Cho dù là kẻ ăn xin hay đứa trẻ bán kẹo mà lao ra trước đầu xe tôi thì tôi cũng sẽ lo lắng như vậy. Chuyện này chẳng khẳng định được vị trí của ai trong lòng tôi cả!

Một tia hy vọng cuối cùng trong mắt Tô Vận cũng đã bị lời nói vô tình của cô làm cho vụn tan đi. Hần hạ thấp giọng nói.

- Được, vậy anh không nói đến vấn đề này nữa. Em đã xuống xe rồi thì cùng anh nói rõ ràng mọi chuyện đi! Tại sao hôm đó sau khi ra ngoài em đột nhiên muốn chia tay với anh? Chẳng lẽ em vì những lời của Đường Nhã Tịnh?

Trình Tổ Vi cắn chặt môi không biết nói gì.

Cô không muốn tiếp tục như vậy nữa!

Rời khỏi nhau là cách tốt nhất cho cả hai. Làm sao cô có thể coi một người đã từng làm hại cha mẹ của cô như người nhà được chứ?

Giấy không gói được lửa. Bí mật đó cũng sẽ có một ngày Tô Vận biết được. Đến lúc đó liệu rằng hần có còn muốn cô ở bên cạnh nữa không? Hay hai người sẽ xem nhau như kẻ thù?

Cô không muốn điều đó xảy ra. Thà rằng cứ như vậy mà chia tay còn hơn.

- Thật ra hôm đó cho dù Đường Nhã Tịnh không đến thì tôi cũng đã dự định sẽ kết thúc với anh rồi!

Tô Vận càng nghe càng không thể chấp nhận được, hần tiếp tục bác bỏ

- Không thể nào! Vậy tôi hôm đó...

Không để hần nói hết câu, Trình Tổ Vi nhanh chóng nói xen vào.

- Là một cuộc làm tình chia tay! Chỉ là một hình thức nhỏ thôi. Anh không cần phải quá bận tâm đến làm gì.

Tô Vận nghe như sét đánh ngang tai. Hần lùi lại vài bước, lồng ngực chưa bao giờ nặng trĩu đến như vậy, hần ngược nhìn cô và cố hỏi lại.

- Em thật sự nghĩ như vậy? Giữa chúng ta chẳng còn gì?

Trình Tổ Vi vén lại tóc ra sau tai, cô nhoen miệng cười.

- Con cũng đã mất, chúng ta còn gì để níu kéo nữa?

Làm ơn đi mà!

Làm ơn dừng lại đi!

Cô thật sự không thể chịu đựng được thêm nữa. Hần cứ tiếp tục như vậy cô sợ rằng mình sẽ không thể kiên cường được nữa.

Cô sợ mình sẽ oà khóc lên nức nở và chạy đến ôm lấy hần, nói ra hết mọi chuyện.

Hần cứ như vậy chỉ càng ép cô phải nói ra những lời khiến bản thân cô còn đau hơn hần gấp bội. Cô không muốn tổn thương hần, không muốn nhìn hần tự làm mình bị thương, không muốn nhìn thấy bộ dạng thảm hại đến xót xa này của hần.

Cô không muốn, không muốn chút nào cả!

Nên làm ơn!

Làm ơn hãy rời khỏi cô đi!

Tô Vận đột nhiên phá lên mà cười, hần chỉ vào mặt cô và nói.

- Cho dù em có nói gì đi nữa anh cũng sẽ không bỏ cuộc đâu! Anh nhất định sẽ mang em trở về bên cạnh anh! Em cứ đợi đó đi! Trình Tổ Vi. Đòi này em đã định sẵn là của anh rồi!

Nói xong, hần lái xe rời khỏi rất nhanh, vụt bay như ngọn gió.

Nhìn người đàn ông và chiếc xe mất dạng nhanh chóng, Trình Tố Vi ngồi phịch xuống trước đầu xe của mình mà oà khóc nức nở. Tay cô ôm chặt ngực trái.

- Vậ, em xin lỗi, em xin lỗi, xin lỗi anh, xin lỗi anh nhiều lắm. Đừng tha thứ cho em. Cả đời này cũng đừng tha thứ cho em....

Cô lấy điện thoại trong túi ra, run run gọi vào một dãy số.

- Tôi không thể khuyên anh ấy. Ông hãy làm cho anh ấy hết hy vọng và dừng lại đi!

Một giọng trầm ồ ồ truyền đến từ đầu dây bên kia.

- Cô nên nhớ nếu cậu ta ở bên cạnh cô tôi có thể lấy mạng hai người ngay. Cả Trình gia của cô cũng đừng hòng được yên!

Trình Tố Vi lau sạch nước mắt trên má, cô nuốt tiếng nức xuống cổ họng và nói.

- Chỉ cần ông hứa sẽ không đụng đến họ. Ông muốn tôi rời khỏi anh ấy, thì.... vĩnh viễn tôi cũng sẽ không gặp.

Tút tut tut!

Bên kia đã cúp máy. Trình Tố Vi buông điện thoại xuống và ngồi thần thờ rất lâu mới đứng lên. Cô phải trở lại như không có chuyện gì. Cô sẽ không để những người cô yêu thương nhất bị tổn thương.

- -----

Trình gia nhón nháo cả buổi cuối cùng cũng được nhìn thấy Trình Tố Vi an toàn đến công ty.

Trình Dân đã đợi sẵn bên ngoài, chỉ vừa mới thấy Trình Tố Vi xuất hiện đã vội chạy tới xem cô có xảy ra chuyện gì không.

Cũng may cô đã nhanh chóng xử lý cái cửa xe kia nên không bị phát hiện. Như chưa hề có gì xảy ra, cô cùng Trình Dân đi vào phòng làm việc.

Vì nghi việc kha lâu nên công việc cần xử lý khá nhiều.

Trình Dân vừa làm việc của mình vừa giúp cô em gái sắp xếp lại mọi thứ.

Cả hai đều khá bận rộn.

- -----

Cuộc họp của Tô thị đột nhiên bị trễ mất hai tiếng mà ngay cả thư ký cũng không biết rõ nguyên nhân. Tất cả các trưởng phòng và những người có mặt đều chỉ thấy Tổng giám đốc của mình trở về với bộ dạng như vừa đi giải cứu con tin về, bàn tay bị thương vẫn chưa kịp xử lý mà đã lập tức cho bắt đầu cuộc họp.

Cuộc họp trở nên căng thẳng hơn bao giờ hết khi tất cả các báo cáo trình lên đều bị Tổng giám đốc nêu ra các lỗi sai phạm và yêu cầu làm lại toàn bộ. Những kế hoạch mới được đưa ra để hỏi ý kiến cũng không khiến con báo kia hài lòng.

Từ đầu đến cuối buổi họp, Hàn Tiềm ngoài việc phải đưa ra kiến còn rất thận trọng quan sát biểu cảm và tâm trạng của Tô Vận.

Đến khi kết thúc cuộc họp, chỉ có cậu ta ở lại cùng Tô Vận.

- Tô tiên sinh, tay của ngài bị thủy tinh đâm vào rồi, nên đến bệnh viện ngay nếu không sẽ rất nguy hiểm đấy ạ!

Tô Vận nhìn mu bàn tay đầy máu của mình rồi đột nhiên nở một nụ cười lạnh lẽo nhưng bi thương.

- Cậu thử nói xem, tại sao cô ấy lại như vậy chứ? Lúc đó rõ ràng là đã rất tốt kia mà.

Hàn Tiềm thờ dài nhìn hấn, lựa lời nói.

- Tô tiên sinh, tôi có thể thấy rất rõ ngài đối với Trình tiểu thư quan trọng đến thế nào.

Tô Vận nhẹ gật đầu và suy tư nói.

- Những lời của Đường Nhã Tịnh căn bản không thể đã kích cô ấy đến như vậy. Chắc chắn cô ấy đang giấu tôi chuyện gì đó! Cậu hãy điều tra xem thử tối hôm đó cô ấy đã gặp ai và đã nghe được những gì.

Hàn Tiềm mỉm cười và gật đầu đi ngay.

- -----

Vừa đến giờ nghỉ trưa Trình Dân đã vội dừng công việc lại và chuẩn bị đưa Trình Tố Vi ra ngoài ăn trưa.

- Vi Vi, nghỉ tay rồi đi ăn cơm cùng anh!

Anh nhìn cô lại ngồi trên bệ cửa sổ mà vẽ thì không khỏi lắc đầu. Cứ mỗi lần cô ngồi lên đó là không thể xuống được. Nhớ lúc nhỏ trong nhà không có ai ngoài vệ sĩ và người làm, cô ngồi trên bệ cửa sổ vẽ xong và không xuống được. Nhưng lại không muốn bọn họ đưa xuống, nhất quyết đợi cha mẹ hoặc anh trai về bệ xuống.

Trình Dân vừa ôm cô xuống vừa phàn nàn.

- Lúc anh ở nước ngoài thì ai đưa em xuống chứ? Ba mẹ già rồi đấy!

Thật ra lúc không có anh ở đây thì cũng chính là quãng thời gian cô và Tô Vận yêu nhau. Lúc đó hẳn luôn là người bế cô xuống. Còn sau đó....chỉ còn Hứa Vỹ Thành. Cô không muốn nhắc đến tên của Tô Vận nên chỉ trả lời đúng một nửa.

- Là Vỹ Thành, anh ấy đã thay anh đưa em xuống đấy!

Trình Dân không nói gì, anh giúp cô khoác áo vào và cầm túi cho cô. Hai người cùng ra khỏi B&C.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bả! Anh Quên Em Rồi sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Hôn sự sắp đặt

Trình Dân chọn một quán ăn truyền thống cùng Trình Tố Vi ăn trưa. Trong lúc đợi đồ ăn, hai người cùng nói rất nhiều chuyện.

- Vi Vi, lúc anh ở nước ngoài rất ít được ngồi ăn trưa thế này. Đa số các bữa trưa của anh đều ăn cho qua loa. Những lúc như vậy anh rất nhớ cơm mà mẹ nấu.

Trình Tố Vi vừa cười vừa trêu.

- Không phải anh có rất nhiều mỹ nhân vây quanh sao? Bọn họ chắc phải làm sơn hào hải vị cho anh rồi!

Trình Dân nghiêm túc nhìn cô, có vẻ rất cẩn trọng khi nói.

- Cơm nhà không phải là ẩm áp nhất sao? Hơn nữa, ở nhà sẽ có em....

Trình Tố Vi hoàn toàn không hiểu ý tứ trong lời nói của anh, cô bật cười vui vẻ.

- Anh hai, anh không sợ em dành ăn với anh sao? Lúc còn học tiểu học, ngày nào mẹ cũng làm cơm cho chúng ta hai phần giống nhau. Nhưng em đều dành hết đùi gà của anh, cả ngày anh chỉ ăn xà lách thôi.

Trình Dân vẫn chăm chú nhìn cô, nhìn cô nói, nhìn cô cười, thỉnh thoảng anh lại phụ họa theo cho cô vui.

- Còn dám nhắc nữa? Từ nhỏ cái gì em cũng giỏi, chỉ có tắm và leo xuống từ bệ cửa sổ là không biết. Còn nhớ năm lên lớp bốn, lúc đó ba mẹ đi công tác, người làm thì nghỉ gần hết. Em ngồi ăn vặt trong nhà tắm bắt anh tắm giúp em nữa. Vì thế nên người đàn ông đầu tiên nhìn thấy cơ thể em là anh đấy!

Trình Tố Vi nhớ lại không khỏi thấy hài hước, cô không hề kiêng kỵ gì vì trong mắt cô Trình Dân vẫn là một người anh trai.

- Anh hai, sau này em mà lấy chồng anh tuyệt đối không được đem chuyện này kể ra đâu đấy!

Ánh mắt Trình Dân loé lên một tia âm thầm. Anh thay đổi về mặt đối diện với cô.

- Vi Vi, anh vẫn muốn nói với em chuyện này, em cũng biết, vốn dĩ chúng ta không phải....

- Xin lỗi quý khách có thể lấy tư trang cá nhân xuống không ạ?

Lời nói nửa vờ của Trình Dân bị nhân viên quán ăn đem đồ ăn ra cắt ngang. Hai người cùng lấy những gì không liên quan bỏ xuống dưới ghế.

Sau khi nhân viên phục vụ đi khỏi, Trình Tố Vi sức nhớ đến câu chưa trọn vẹn của Trình Dân, cô hỏi lại.

- Anh hai, lúc này anh định nói gì cơ? Chúng ta không phải là gì?

Trình Dân nhanh chóng che giấu cảm xúc, anh cười cười và đánh trống lảng.

- À, anh nói chúng ta không còn là những đứa trẻ nữa nên em cứ từ từ mà ăn.

Trình Tố Vi cười hi hi và cầm đũa bắt đầu ăn mì. Cô vừa định bỏ vào miệng thì bị một người đàn ông thanh lịch xuất hiện túm lấy cổ tay kéo lên.

- Vi, đi theo anh!

Trình Tố Vi không vui mà vùng vẫy cổ tay, cô trả lời lãnh đạm

- Tô tiên sinh, chúng ta đã nói chuyện rất rõ ràng rồi. Anh đừng đến làm phiền tôi nữa!

Tô Vận dứt khoát không chịu buông tay cô ra, hắn cầm lấy túi xách cô trên ghế và kéo cô ra khỏi bàn ăn.

- Đi thôi, anh dẫn em đi ăn đồ ngon.

Trình Tố Vi dùng sức hất tay hắn ra, cô nghiêng răng nghiêng lợi nói.

- Tô Vận, sao anh lại mặt dày đến như vậy chứ? Tôi đã nói đến mức như vậy rồi mà anh vẫn không chịu từ bỏ, rốt cuộc anh muốn tôi phải làm thế nào nữa đây?

Hai tay Tô Vận đặt lên hai vai cô, cố gắng nói như là van xin.

- Vi, anh mặt dày cũng là vì em. Tại sao em lại như vậy? Đột nhiên em lại nói muốn dừng lại mà không cho anh một lời giải thích rõ ràng. Anh sẽ không từ bỏ đâu! Nhất định không bao giờ!

Trình Dân không thể ngồi nhìn nữa, anh đứng lên đẩy Tô Vận ra, cảnh cáo.

- Tô Vận, cậu đừng cho rằng ai cũng nể cậu! Nếu cậu còn tiếp tục bắt ép Vi Vi nữa thì tôi sẽ không để yên cho cậu đâu!

Tô Vận cười chế nhạo.

- Vậy anh định làm gì tôi nào? Chuyện của tôi và Vi không đến lượt "người anh" như anh xen vào.

Nói đoạn, hắn dừng lại và bước tới nói vào tai Trình Dân.

- Anh định dùng thân phận anh trai để yêu em gái mình ư? Biến cô ấy thành một kẻ loạn luân với anh mình?

Câu nói này của Tô Vận đã thật sự khiến Trình Dân lạnh cả sống lưng. Anh không ngờ rằng tình cảm anh dành cho Trình Tố Vi lại dễ dàng bị hắt hủi ra như vậy.

Thấy tạm thời đã đánh bại được Trình Dân, Tô Vận nhân lúc anh chưa thể phản ứng mà kéo Trình Tố Vi ra khỏi quán ăn.

.....

- Tô Vận, anh bỏ tay tôi ra! Cổ tay tôi sắp bị anh kéo đứt ra rồi này! Mau bỏ tay tôi ra!

Trình Tố Vi vừa phải đi theo Tô Vận vừa cố gắng rút tay mình ra khỏi tay hắn và yêu cầu.

Tô Vận dừng lại và buông tay cô ra, nhưng không phải hấn để cô được rời khỏi. Hắn đứng chắn trước mặt cô, nghiêm túc nói.

- Vi, em nói cho anh biết lí do thật sự khiến em rời khỏi anh là gì được không? Đừng có nói với anh những câu hết yêu hay đại loại như vậy! Anh sẽ không tin đâu.

Trình Tố Vi thật sự không biết phải đối mặt với hắn như thế nào nữa. Cô đã dùng mọi cách, tìm bao nhiêu lời lẽ tàn nhẫn nhất để đẩy hắn ra khỏi cô, để hắn có thể được an toàn. Nhưng cô lại không thể nói ra được nguyên nhân thật sự, vì vậy mà cô không thể đẩy hắn đi ư?

" Vận, cho dù em làm gì hay nói như thế nào. Thì em xin anh hãy tin rằng, em chỉ muốn anh được hạnh phúc "

- Đủ rồi đây! Tôi ghét anh, tôi hận anh. Lí do này đã đủ chưa? Tôi hận anh vì đã không thể cứu được con của tôi! Tôi hận tất cả những gì mà anh đã làm với tôi và Trình gia!

Tô Vận lùi lại vài bước, hắn hít thở thật khó khăn, chậm rãi hỏi.

- Vì vậy mà em muốn rời khỏi anh?

Trình Tố Vi cười và gật đầu, cố ý châm chọc.

- Đúng vậy đấy! Anh nói anh yêu tôi nhưng anh đã bao nhiêu lần khiến tôi phải chịu tổn thương? Tình yêu của anh là dày vò tôi như vậy ư?

Cô nói nhưng nước mắt lại chảy xuống tim, đau đớn. Nếu hắn vẫn cứ tiếp tục như vậy mà không chịu rời đi thì cô sợ rằng mình sẽ không thể thở nổi nữa!

Tô Vận cảm giác thế giới trước mắt hắn đã sụp đổ hoàn toàn, trái tim rỉ máu. Nhưng lý trí mách bảo hắn đây không phải những lời thật lòng của cô, chắc chắn cô đang nói dối! Nhưng tại sao cô phải nói dối? Là kẻ nào đã ép cô phải nói dối? Hắn nhất định sẽ điều tra ra mọi chuyện.

- Vì, mặc dù anh không biết tại sao em lại nói dối anh nhưng anh nhất định sẽ không để em rời xa anh nữa đâu! Anh sẽ đưa em về lại bên cạnh anh.

Nói xong, hắn chủ động rời đi.

Trình Tô Vi đứng chết lặng tại chỗ, nhìn bóng lưng hắn khuất dần, tim cô như bị xé thành trăm mảnh, nước mắt cô kìm nén từ nãy giờ cứ như vậy mà tuôn rơi.

- Vì Vi, em có sao không?

Trình Dân tìm khắp nơi mới thấy Trình Tô Vi, anh lo lắng chạy tới hỏi.

- Anh ta có làm gì em không?

Trình Tô Vi đã nhanh tay lau sạch nước mắt nhưng vẫn còn lưu lại dấu vết. Mặc dù vậy cô cũng gượng cười lắc đầu.

- Em không sao! Chúng ta mau về thôi!

- -----

Cao ốc Tô thị, phòng làm việc của Tổng giám đốc.

Hàn Tiềm đem một bì giấy vào đặt lên bàn làm việc của Tô Vận, vẻ mặt cậu ta có phần nghiêm trọng.

- Tô tiên sinh, đúng như anh nói. Đêm hôm đó trên đảo Moora Trình tiểu thư đúng là đã gặp một người ạ..

Tô Vận tạm dừng việc kí các văn kiện để mở tấm bì giấy ra. Trong đó là một sập ảnh chụp lại cuộc gặp giữa Trình Tô Vi và một người bí ẩn trong đêm cuối cùng trên đảo Moora.

Những bức ảnh đầu chỉ thấy sau lưng người đàn ông đó, nhưng cũng đủ để thấy đó là một ông lão ngoài sáu mươi.

Tô Vận lật nhanh đến những bức ảnh ở cuối. Từ rừng mình, kinh ngạc cho đến phẫn nộ, khinh bỉ. Hắn nhếch mép cười.

- Lão già này đúng là không thể ngồi yên nữa rồi.

Ánh mắt hắn hiện lên một tia giễu cợt.

Hàn Tiềm có chút căng thẳng mà hỏi.

- Tô tiên sinh, nhưng lão già đã nói gì để Trình tiểu thư làm vậy chứ?

Tô Vận cầm khối rubik trên bàn lên và xoay, hắn nở nụ cười lạnh lẽo và khinh miệt.

- Ông ta có thể làm gì ngoài việc đe dọa?

Trình Tô Vi không phải nàng lọ lem, cô đã từng nói với Tô Vận rằng cô không thiếu tiền. Đúng thế, cô là thiên kim tiểu thư Trình gia thì dĩ nhiên không thiếu tiền rồi, nên chắc chắn Tô Nhiếp Minh không thể dùng tiền ép cô rời khỏi Tô Vận như trong phim truyền hình được. Mà cách ông ta có thể dùng chỉ có đe dọa.

Và thứ ông ta dùng để đe dọa cô chắc chắn là thứ quan trọng nhất đối với cô.

Mạng người!

Mạng của người mà cô yêu hơn cả máu thịt của mình.

Và đó chính là mạng của hắn!

Hoặc cũng có thể.... Tô Nhiếp Minh đã nói với Trình Tô Vi một chuyện gì đó rất kinh hoàng mà cô không thể nói với hắn!

- Cậu cho người theo dõi Vi 24/24 cho tôi! Cô ấy đi đâu, gặp gỡ ai phải báo lại với tôi ngay!

Hàn Tiềm gật đầu rồi rời đi.

Tô Vận cầm những tấm ảnh lên xem lần nữa rồi ném xuống lại, hấn lắc đầu tiếc nuối.

- Tô Nhiếp Minh, ông đánh giá tôi quá thấp rồi đấy!

Hắn rút điện thoại trong túi ra và gọi vào một số đã lưu.

- Mẹ, lâu rồi cả nhà chúng ta không cùng ăn một bữa cơm nhỉ?

Hắn cố tình nhấn mạnh từ mẹ, giọng điệu có phần châm chọc lẫn khiêu khích.

La Mục Nhiễm dù bên ngoài tàn ác hay lạnh lùng đến đâu thì cũng không khỏi xúc động khi con trai chủ động gọi đến và nói sẽ về nhà ăn cơm mà hoàn toàn không nghe ra thâm ý trong lời nói của hắn.

Cúp máy, Tô Vận ném điện thoại lên bàn và tiếp tục xoay khối rubik, trong đầu đã vạch ra một kế hoạch kinh hoàng.

Hôm nay là chủ nhật nên Trình Tố Vi được nghỉ ở nhà. Cô một mình đi dạo phố coi như để giảm bớt áp lực mấy ngày qua.

Lúc đi ra khỏi một cửa hàng đồ sứ, cô bị một người đàn ông đứng chặn đường và nói.

- Trình tiểu thư, lão gia cần gặp cô!

Trình Tố Vi suy nghĩ một lát rồi cũng đi theo người đàn ông đó. Anh ta dẫn cô đến một toà nhà và lên đến sân thượng.

Một ông lão đưa lưng về phía cô, hai tay chấp sau lưng. Vừa nghe tiếng thuộc hạ báo cáo, ông ta liền lệnh cho bọn họ lui hết và bắt đầu nói với Trình Tố Vi.

- Trình tiểu thư, cô đã cắt đứt hoàn toàn với tiểu Vận rồi chứ?

Từng sợi dây thần kinh của Trình Tố Vi căng lên. Cô sợ ông ta sẽ làm hại người đàn ông cô yêu nếu biết hắn vẫn còn đeo bám cô không dứt. Nhưng cô không thể nào nói dối được.

- Tô lão gia, tôi vẫn đang cố gắng cắt đứt hy vọng của anh ấy. Sẽ sớm thôi, Vận sẽ không đến tìm tôi nữa. Vì vậy tôi xin ông đừng làm hại anh ấy!

Nghe cô nói xong, Tô Nhiếp Minh chậm rãi xoay người. Ông ta cười khà khà và nói với một giọng đôn hậu.

- Trình tiểu thư, thật ra cô có thể lựa chọn. Nói ra mọi chuyện cho tiểu Vận biết, như vậy nó sẽ không còn bám lấy cô nữa!

Trình Tố Vi không hề suy nghĩ mà vội vàng lắc đầu.

- Không được, sự thật tàn nhẫn và ghê tởm như vậy tôi không thể để nó làm anh ấy sụp đổ được! Tôi có thể làm được, ông hãy cho tôi thêm thời gian. Ông không thể làm hại anh ấy, anh ấy là con ruột của ông đấy!

Tô Nhiếp Minh cười vang rất đáng sợ, ông ta bước qua bên cạnh cô và dùng giọng tàn ác nói.

- Nếu năm đó không phải các người phản bội tôi thì nó cũng không được sinh ra! Một đứa con không phải do người đàn bà của mình sinh ra thì chỉ là loại nghiệt chủng!

Trình Tố Vi vừa khóc vừa lắc đầu.

- Ông không phải là người! Ông cứ chống mắt lên xem đi, xem tôi sẽ bảo vệ anh ấy như thế nào!

Cô ném cho ông ta một cái nhìn kiên quyết rồi bước xuống sân thượng.

Tô Nhiếp Minh nhìn người con gái đang rời đi, ánh mắt ông ta ngập tia máu lửa.

- Ranh con! Mày cũng chống mắt lên mà xem tao giết bọn mày như thế nào! Một đôi tạp chủng! Muốn dọa tao à?

Biệt thự Tô gia.

Không biết bao lâu rồi Tô gia không được đông đủ như vậy, đại thiếu gia lại về nhà ăn cơm nên người làm và quản gia phải chuẩn bị rất chu đáo theo lệnh của phu nhân.

Tô Vận đến rất đúng giờ, hắn đi vào chào ba mẹ đang ngồi trong phòng khách đợi.

- Ba, mẹ! Con về rồi đây!

Từ sau lần Trình Tô Vi sảy thai hẳn đã không còn gọi hai tiếng ba mẹ này nữa. Hôm nay được nghe lại khiến La Mục Nhiễm không khỏi vui mừng, bà ta tươi cười nhìn con trai.

- Tiểu Vận, cuối cùng con cũng thông suốt rồi, lại chịu về thăm hai ông bà già này.

Trái với La Mục Nhiễm, Tô Nhiếp Minh từ đầu đến cuối không hề nặn ra được một nụ cười. Ông ta chỉ nhìn con trai rồi gật đầu một cái.

- Về rồi thì vào dùng bữa đi.

Nói xong, ông ta thẳng thừng đứng lên và đi vào phòng ăn mà không buồn liếc nhìn vợ con một cái.

Tô Vận cũng lạnh lùng đi vào mà không đợi La Mục Nhiễm.

- Anh hai! Anh gọi em về làm gì vậy?

Lúc La Mục Nhiễm định vào phòng ăn thì giọng nói quen thuộc truyền đến, cùng đó là tiếng chào của người làm.

- Tiểu thư, cô về rồi!

La Mục Nhiễm mừng rỡ nhìn con gái và đi tới kéo lấy tay cô.

- Tiểu Nhiên, con cũng về sao?

Nụ cười trên môi Tô Hạ Nhiên dần tắt đi khi nhìn thấy La Mục Nhiễm. Cô chậm rãi rút tay ra và đi lướt qua mẹ mình, gọi lớn vào trong.

- Anh hai, anh không dẫn Vi Vi đến sao?

Câu này của cô rõ ràng là đang cố tình chọc giận Tô Nhiếp Minh và La Mục Nhiễm. Nhưng Tô Vận lại rất thích thú khi nghe như vậy.

- Tiểu Nhiên, vừa về đến nhà đã âm ỉ lên như vậy, còn ra thể thống gì hay không?

Tô Nhiếp Minh ngồi ở vị trí đầu bàn mắng đứa con gái đang đi tới.

La Mục Nhiễm cũng bước vào nói.

- Tiểu Nhiên, ba con nói đúng đấy! Con là tiểu thư khuê các nên có ý tứ một chút. Hơn nữa, đang vui tại sao lại nhắc đến thứ tai ương kia chứ?

Tô Vận đang ngồi trên bàn ăn, nghe La Mục Nhiễm nói vậy, hẳn liền ném thìa xuống và lạnh giọng quát.

- Cô ấy không phải người để bà muốn nói thế nào thì nói!

Hắn định đứng lên thì Tô Nhiếp Minh đã nhanh hơn quát.

- Con ngồi xuống!

Tô Vận chẳng những không chịu ngồi xuống mà còn cố tình chống đối.

- Hai người nghĩ rằng tôi thật sự muốn về đây ăn cơm? Nói thật nhé, tôi chẳng thể nào nuốt nổi khi nhìn kẻ đã giết con tôi, làm hại vợ tôi!

Khuôn mặt La Mục Nhiễm biến sắc đến khó coi khi nghe những lời này từ miệng Tô Vận thốt ra. Bà ta nổi đóa mà mắng.

- Vận, có phải con điên rồi không? Con vẫn không chịu từ bỏ con hồ ly đó? Con nói như vậy với ba con mà con không sợ cô ta sẽ đi gặp ông bà sao?

Tô Nhiếp Minh đẩy ghế đứng lên và gọi Tô Vận.

- Mày vào đây nói chuyện với tao!

Ông ta đi thẳng lên lầu. Tô Vận cũng không hề do dự hay nao núng gì, theo ông ta lên trên.

Tô Hạ Nhiên lo lắng gọi.

- Ba, ba không được đánh anh hai nữa! Ba!

La Mục Nhiễm không hài lòng với con gái, bà ta gọi quản gia đến.

- Diệp quân gia, đưa tiểu thư vào phòng nghỉ ngơi.

Tô Hạ Nhiên đẩy Diệp quân gia ra và bắt mắt đối diện với mẹ mình.

- Con không có ý định sẽ ở lại đây đâu ạ! Con sẽ đi ngay bây giờ.

Cô không mang theo hành lý về nên dĩ nhiên đã dự định sẽ ra ngoài ở rồi. Cô rời đi trước sự chứng kiến của La Mục Nhiễm mà không hề quay đầu lại mặc cho bà ta có gọi thế nào.

.....

Tô Vận vừa vào thư phòng của Tô Nhiếp Minh đã hỏi ngay.

- Ông đã đến gặp cô ấy?

Tô Nhiếp Minh hồng hộc tức giận chỉ vào mặt hấn.

- Mày giỏi lắm, bây giờ còn dám vì nó mà chống đối lại tao?

Tô Vận cố nhin xuống con phần nộ trong lòng, hấn cười nhạt, cố ý nhấn mạnh

- Ba, con đâu dám!

Tô Nhiếp Minh ho khan một cái cộng với một cái hừ lạnh. Tưởng rằng Tô Vận sẽ chịu bỏ cuộc, nào ngờ hấn nói thêm.

- Tôi không chống đối với ông nhưng không phải tôi sẽ buông tay Vi.

Bốp!

- Mày! Sao mày lại cứng đầu như vậy chứ?

Tô Nhiếp Minh đâm một cú vào ngay mặt Tô Vận và mắng.

Tô Vận liếm liếm khoé môi và đưa tay lau vết máu vừa bị rách ra.

- Bốn năm trước tôi đã mất cô ấy một lần rồi, bây giờ tôi sẽ không để lỡ thêm lần nào nữa!

Tô Nhiếp Minh càng nghe càng nổi giận. Ông ta rút chiếc roi trong ngăn kéo ra và ra lệnh.

- Quỳ xuống! Mày vẫn chưa sáng mắt ra đúng không? Tao sẽ đánh cho mày tỉnh!

Tô Vận nhếch môi, dù sao đây cũng không phải lần đầu hấn ném thù mùi vị của chiếc roi này. Hấn thần nhiên quỳ xuống, chịu đựng từng đọt roi đau rất giáng xuống lưng.

Ba! Ba! Ba!

Tô Nhiếp Minh dùng hết sức để đánh, mỗi một roi hạ xuống là một câu chửi của ông ta.

- Để tao xem mày còn dám tư tưởng đến con ranh đó nữa hay không?

Mặc dù rất đau nhưng Tô Vận vẫn cắn chặt răng chịu đựng. Chiếc áo somi trắng của hấn đã bị rách theo từng roi, máu cũng nhuộm đỏ cả lưng.

Từ nhỏ đến lớn hấn đã phải chịu bao nhiêu đòn roi của ba mình, từ nặng đến nhẹ, sớm đã trở nên chai lì rồi!

Tô Nhiếp Minh dừng lại và ném chiếc roi sang một bên. Ông ta bước tới ngồi xuống sofa, vừa rót trà vừa nói.

- Hôn sự của mày và Tịnh Tịnh đã được bàn bạc xong cả rồi. Ngày mai mày đưa con bé ra sân bay đón ba mẹ nó về nước.

Tô Vận nở một nụ cười trào phúng nhưng cũng có phần tức giận.

- Hôn sự của tôi nhưng tại sao chưa hỏi ý kiến của tôi mà đã quyết định?

Tô Nhiếp Minh uống một ngụm trà, thần nhiên nói.

- Mày chỉ cần ngoan ngoãn bước vào lễ đường cùng Tịnh Tịnh là được. Những chuyện khác không cần phải lo!

Tô Vận từ từ đứng lên, hấn kiên quyết nói.

- Dù thế nào thì tôi cũng sẽ không chấp nhận hôn sự này. Vợ của tôi chỉ có mỗi một Trình Tố Vi mà thôi!

Ba!

Tô Nhiếp Minh tức giận đập bàn.

- Mà không sợ tao sẽ khiến nó biến mất mãi mãi sao?

Tô Vận cười và hỏi lại.

- Ông cũng đã đe dọa cô ấy như vậy?

Nói xong, hắn đi ra khỏi thư phòng, để lại Tô Nhiếp Minh tức giận đến thở không ra hơi.

Tô Vận vừa bước vào club đã thấy Liêu Minh Viễn lo lắng chạy đến nói nhỏ vào tai. Gương mặt hắn thoáng chút trở nên lạnh lùng, vỗ vỗ lên vai cậu em của mình rồi đi vào trong.

Đường Nhã Tịnh đã ngồi đây hơn một tiếng rồi, vừa thấy Tô Vận đi tới, cô ta liền tươi cười gọi.

- Vận, anh đến rồi sao?

Sau khi rời khỏi Tô gia, Tô Vận đến chỗ Mẫn Quan để xử lý vết thương. Hắn có rù anh ta đến đây uống rượu nhưng anh ta lại từ chối, vì vậy mà hắn đã một mình đến đây. Không ngờ lại gặp phải người không muốn gặp.

Đường Nhã Tịnh kéo Tô Vận đến ngồi bên cạnh mình và rót rượu cho hắn.

- Vận, em đến Vĩnh Uyên Ương tìm anh nhưng má Lý nói anh đã đến chỗ ba mẹ anh. Bác gái cũng vừa gọi cho em nói anh vừa bị bác trai mắng nên bỏ ra ngoài rồi. Em nghĩ anh sẽ đến đây nên đã ngồi đợi, thật may là em đã đoán trúng.

Tô Vận chỉ uống rượu mà xem những lời cô ta nói như gió thổi bên tai. Hắn uống rất nhiều, đến nỗi Đường Nhã Tịnh không kịp rót mà hắn đã cầm cả chai lên mà uống.

- Vận, anh uống nhiều quá rồi đó! Đừng uống nữa, chúng ta về thôi!

Tô Vận lúc càng say, như vậy hắn chỉ còn biết gọi cái tên quen thuộc.

- Vi, Vi, em thật sự không yêu anh nữa sao?

Nghe hắn gọi tên của người phụ nữ khác, Đường Nhã Tịnh không khỏi phẫn uất nói.

- Vận, anh say rồi! Là em đây, Tịnh Tịnh đây! Không phải cô ta nên anh không cần phải gọi làm gì. Hơn nữa, hôn sự của chúng ta cũng đã được ấn định xong rồi.

Cô ta vừa nói vừa cố gắng ôm lấy cánh tay Tô Vận nhưng lại bị hắn gạt ra.

- Cút! Cô tưởng tôi sẽ cưới cô sao? Tôi cho cô biết, đời này kiếp này tôi chỉ cưới mỗi mình Trình Tố Vi thôi!

Đường Nhã Tịnh càng nghe càng ảm ức, cô ta cứ nhìn Tô Vận uống liên tục và không còn nói gì nữa. Cô ta chỉ ngồi sát vào bên cạnh hắn và sờ soạng khắp người hắn.

- Vận, tối nay anh ở lại với em nhé....

Tô Vận đã quá say nên lý trí đã sớm bay mất. Hắn nhìn người phụ nữ trước mặt thành Trình Tố Vi và cứ như vậy mà ôm vào ngực, cúi đầu hôn cô ta.

- Vi, Vi, em chịu gặp anh rồi sao? Em nhớ anh lắm đúng không? Có phải em còn rất yêu anh?

Đường Nhã Tịnh không hề phủ nhận mà cứ như vậy thừa thảng xông lên, ôm chặt lấy hắn và đáp lại nụ hôn.

Hai người rất nhanh liền nằm xuống, nam trên nữ dưới mà ôm hôn nhau nồng nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cặn Bã! Anh Quên Em Rồi sao?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Tin tức kết hôn

Nụ hôn càng lúc càng cuồng nhiệt, hơi thở gấp gáp của hai người hoà vào nhau. Đường Nhã Tịnh cười đắc ý, hai tay cô ta cởi từng cúc áo của Tô Vận, trong khi hân hôn khắp cổ và vai cô ta, vai áo của cô ta cũng bị tuột xuống cánh tay.

- Umm.... Vận..... Muốn....

Đột nhiên, Tô Vận như được trả lại hồn. Hân nhìn rất rõ người phụ nữ dưới thân nên dứt khoát đẩy cô ta ra và mắng không chút thương tiếc.

- Tiện nhân! Không biết xấu hổ. Cô tưởng làm vậy sẽ khiến tôi cười cô?

Nói rồi, hân loảng choảng đứng lên và đi ra khỏi club.

Liêu Minh Viễn nhìn hân chạy ra, không yên tâm nên liền gọi người đến đón hân. Cậu ta còn dùng ánh mắt kì lạ nhìn người phụ nữ mặt dày kia.

- -----

Mấy ngày gần đây, Trình Tố Vi về đến nhà chỉ im lặng đi lên lầu, chẳng còn vui vẻ làm nũng ba mẹ như trước đây nữa.

Lâm Nhược Tranh vừa bung trà ra thì thấy con gái mới về liền nở một nụ cười sùng nịch, ân cần hỏi.

- Vi Vi, con về rồi sao? Đã ăn gì chưa? Hôm nay mẹ có làm mấy món con thích, tắm rửa rồi xuống ăn cơm.

Trình Tố Vi buồn bã cùng thất vọng nhìn ba mẹ mình, cô nhẹ nhàng lắc đầu từ chối.

- Ba mẹ cứ ăn đi ạ! Con không đói.

Cô lại đi thẳng lên phòng.

Hai mắt Lâm Nhược Tranh ươn ướt, bà ngồi đối diện với chồng mình và nói.

- Sở Uy, chúng ta phải làm gì cho con đây? Chẳng lẽ việc rời khỏi Tô Vận đối với con bé như mất đi nửa mạng sao?

Trình Sở Uy đặt tách trà xuống, suy ngẫm một lúc rồi nói.

- Tôi thấy mọi chuyện không phải chỉ đơn giản như vậy. Chắc chắn Vi Vi đang có chuyện gì giấu chúng ta. Bà còn nhớ Vi Thành đã nói gì không? Nó nói Vi Vi đã chủ động đề nghị chia tay với Tô Vận, hơn nữa con bé còn nói sau lưng cậu ta là vẫn còn tình cảm. Nếu thật là như vậy thì việc làm của con bé rất đáng nghi. Vi Vi yêu Tô Vận đến như vậy, cho dù đánh chết con bé cũng sẽ không từ bỏ.

Lâm Nhược Tranh lắc đầu, tỏ ý không tán đồng.

- Từ khi Vi Vi gặp lại Tô Vận chỉ toàn những ngày tháng đau khổ, có thể con bé quá mệt mỏi nên không muốn tiếp tục.

Trình Sở Uy tiếp tục đưa ra quan điểm của mình.

- Vi Vi đã đợi cậu ta bốn năm rồi. Nếu so sánh những đau khổ mà con bé phải trải qua với thời gian bốn năm thì bên nào hơn? Con bé không thể nào chờ bốn năm để kết thúc như vậy được!

Lâm Nhược Tranh nghe qua cũng thấy có lí, bà gật đầu và lo lắng hỏi.

- Vậy rốt cuộc ông muốn nói gì đây?

Trình Sở Uy uống thêm một ngụm trà rồi đưa ra ý kiến cuối cùng.

- Tôi nghĩ, đã có kẻ chen chân vào giữa chúng nó!

Lâm Nhược Tranh thật sự hoảng sợ khi nghe được câu này, bà cuống cuống lên mà hỏi thử.

- Chẳng lẽ là ông ta? Ông ta đã nói hết mọi chuyện với Vi Vi?

Trình Sở Uy thở dài nặng nề.

- Đây mới chỉ là suy đoán của tôi thôi. Tôi luôn hy vọng ông ta sẽ không dùng chuyện trong quá khứ để làm tổn thương bọn trẻ nữa. Dù sao chuyện đã xảy ra cả ba người đều có một phần lỗi. Ông ta làm vậy là đang trối bỏ hết lỗi lầm của mình.

Lâm Nhược Tranh đan hai tay vào nhau, chống giữa cằm và hai chân, bà sốt ruột lắc đầu.

- Mọi chuyện đều tại tôi! Năm đó lẽ ra tôi không nên làm vậy! Nếu ông ta muốn trách muốn hận thì cứ việc chửi lên người tôi. Tại sao phải làm hại Vi Vi chứ? Hay cứ để tôi đi gặp ông ta, quỳ gối xin ông ta tha thứ?

Trình Sở Uy đau lòng ôm vợ vào lòng, dịu dàng an ủi.

- Đó không hoàn toàn là lỗi của bà. Đã ba mươi năm rồi, nếu ông ta có ý tốt tha thứ tất cả thì đã không dày vò chúng ta đến tận hôm nay. Dù sao thì năm đó ông ta mới là người có lỗi với bà trước.

Lâm Nhượng Tranh vẫn không hết lo sợ, bà cắn chặt môi bàn tay, cứ nghĩ đến người đàn ông đó làm hại đến con gái mình thì bà lại bồn chồn không yên.

Từ sáng sớm Trình Tố Vi đã chuẩn bị đến công ty, cô cũng không ăn sáng như mọi hôm, đi qua phòng ăn, cô dừng lại một lúc để nói với ba mẹ.

- Từ hôm nay ba mẹ không cần cho người đi theo bảo vệ con nữa đâu ạ. Con không sao đâu!

Trình Sở Uy và Lâm Nhượng Tranh đưa mắt nhìn nhau và đang định nói gì đó với con gái thì đã thấy cô đi thẳng ra khỏi nhà.

Xe của Trình Tố Vi đã được tài xế lái ra trước cổng và chưa đóng mui lại. Cô ném túi vào trong ghế và đưa tay mở cửa.

Cạch!

Rầm!

Cửa xe vừa được cô kéo ra đã bị tay một người đàn ông đẩy lại, hắn đang chặn cô lên xe.

Trình Tố Vi quay qua nhìn và thấy Tô Vận đang đứng ngay bên cạnh cô. Hôm nay trông hắn rất tiêu tụy và hình như gầy đi rất nhiều, nhìn hắn như vậy tim cô thật sự rất đau nhưng chẳng thể lao vào ôm lấy hắn.

- Anh còn đến làm gì nữa? Tô Vận, tôi thấy mặt anh chẳng những không phải dày mà anh còn rất dai nữa đó. Tôi đuổi thế nào anh cũng chẳng chịu đi, thật sự anh còn muốn nghe gì nữa đây?

Một tay Tô Vận chặn ở cửa xe, tay kia kéo cổ tay Trình Tố Vi, vẫn là đề cập đến vấn đề kia.

- Vi, anh sẽ không từ bỏ đến khi nào em chịu nói với anh lý do thật sự. Lý do khiến anh thật sự không thể chống đỡ nổi!

Trình Tố Vi cắn chặt môi nhìn hắn. Hắn thật sự muốn nghe lý do thật sự ư? Nhưng cô không thể làm được! Nếu cô nói với hắn sự thật kia, cô sợ hắn sẽ thật sự không chống đỡ nổi, hắn sẽ rất đau đớn. Cô không thể nhìn người đàn ông mà mình yêu hơn cả sinh mệnh vì sự thật tàn khốc kia mà đau khổ được!

- Tô Vận, tôi không biết nói thế nào thì anh mới ngừng đến làm phiền tôi nữa đây? Anh không mệt nhưng tôi rất mệt đấy!

Tô Vận đã đến thì sẽ không có ý định bỏ cuộc. Hắn kéo cô ra trước đầu xe và giữ chặt hai vai cô bằng hai tay của mình.

- Vi, có phải có ai đến dọa em không? Bọn họ đã đem gì ra để dọa em chứ? Tính mạng của anh? Trình gia? Em nói cho anh biết đi có được không? Cho dù là gì thì anh cũng sẽ bảo vệ được cho em. Em cho anh biết đi được không? Vi, anh xin em đấy!

Trình Tố Vi bực bội gạt hai tay hắn ra, cô nổi đóa.

- Tôi cũng xin anh đấy! Xin anh đừng làm phiền tôi nữa! Chúng ta dừng lại được rồi đó!

Tô Vận thật sự không can tâm, hắn còn định nói gì đó thì một giọng nam cắt ngang ý định của hắn.

- Vi Vi, hôm nay đi làm sớm vậy? Em đã ăn gì chưa? Anh biết một quán cháo gà mới mở gần đây, có muốn đi ăn cùng anh không?

Hứa Vi Thành tươi cười bước tới đứng bên cạnh Trình Tố Vi, hoàn toàn xem Tô Vận là người vô hình, thoải mái trò chuyện với người đẹp.

Tô Vận cũng không xem anh ra gì, hắn chỉ lo quan sát biểu cảm trên gương mặt Trình Tố Vi.

- Vi, em còn chưa trả lời anh đấy!

Trình Tố Vi im lặng khá lâu, giống như đang suy tính gì đó. Rồi cô nở một nụ cười ngọt ngào, chủ động khoác tay Hứa Vi Thành và trả lời anh.

- Em cũng đang định gọi anh đi cùng đây!

Nhìn hành động thân mật của hai người, Tô Vận vừa kinh ngạc vừa tức giận.

- Vi, em đang làm gì đấy?

Trình Tố Vi nén nỗi đau trong lòng mà lấy hết can đảm để đối diện với hấn. Cô vẫn khoác lấy tay Hứa Vĩ Thành, nở nụ cười khinh miệt nhìn Tô Vận.

- Anh vẫn chưa rõ sao? Tôi và Vĩ Thành đang quen nhau. Anh có biết hôm đó Đường Nhã Tịnh đến tìm tôi đã nói gì không? Cô ta nói thật ra bốn năm trước hai người đã được định sẵn hôn ước. Điều đó có nghĩa là ngay từ khi bắt đầu anh đã lừa dối tôi. Anh đã có vị hôn thê của mình rồi thì tại sao tôi lại không thể có tình yêu của riêng tôi?

Tô Vận nghe như sét đánh ngang tai. Hôn sự? Hôn sự của hấn và Đường Nhã Tịnh chỉ mới được ấn định cách đây vài ngày, tại sao lại thành bốn năm trước chứ? Chẳng lẽ Đường Nhã Tịnh thật sự đã nói với cô như vậy và cô tin những gì cô ta nói?

Nhưng chưa được bao lâu thì Tô Vận đã hừ nhẹ trong lòng.

Trình Tố Vi là người như thế nào chẳng lẽ hấn không rõ! Một cô gái có cá tính mạnh mẽ như cô sẽ không dễ gì tin vào những lời nói kia của Đường Nhã Tịnh. Hôm nay cô lôi Hứa Vĩ Thành vào diễn kịch cùng cô càng khiến hấn thêm khẳng định những gì hấn suy đoán là đúng!

Bây giờ chỉ cần hấn biết được nội dung cuộc trò chuyện giữa cô và ba hấn thì hấn có thể đưa cô trở về bên cạnh hấn rồi!

Trình Tố Vi không thấy hấn phản ứng gì, tưởng rằng hấn đã bị đánh gãy tinh thần nên cứ như vậy mà khoác tay Hứa Vĩ Thành đi về phía xe của anh.

Đúng lúc, Tô Vận liền đuổi theo cô và van xin.

- Vĩ, em đừng tin những gì Đường Nhã Tịnh nói! Anh và cô ta thật sự không có hôn ước nào cả!

Trình Tố Vi lạnh lùng nhìn hấn, cô gạt tay hấn ra và nói.

- Tô tiên sinh, để tôi cho anh một lời khuyên. Nếu không muốn mất tất cả thì đừng một chân đứng hai thuyền.

Nói xong, cô còn ném cho hấn một cái nhìn lạnh nhạt rồi cùng Hứa Vĩ Thành lên xe đi mất.

Tô Vận nhìn chiếc xe dần mất dạng, khoé môi hấn khẽ giương lên. Rất nhanh thôi hấn sẽ đưa cô trở về bên cạnh.

Hấn rút điện thoại ra gọi cho một số.

- Thế nào rồi?

- -----

Tại phòng vip của một cửa hàng spa.

La Mục Nhiễm đang nằm sắp để chuyên gia chăm sóc vùng lưng.

Bên cạnh bà ta còn một vị trí trống và lúc này đã có người đến.

- Tô phu nhân đúng là rất biết giữ chữ tín. Thật sự rất cảm ơn bà.

Đường Nhã Tịnh nằm xuống giường để bắt đầu các bước chăm sóc da.

La Mục Nhiễm không cần nhìn cũng đã biết là ai đến. Bà ta cười khinh và giọng đầy chế nhạo.

- Còn không xem lại bản thân mình đã muốn bước chân vào Tô gia? Nếu không phải vì muốn tống khứ con ranh Trình Tố Vi kia đi thì còn lâu cô mới có tư cách bước chân vào cửa lớn của Tô gia!

Đường Nhã Tịnh không để gì bị những lời này của bà ta kích động. Cô ta nhoen miệng cười.

- Tô phu nhân, không phải bây giờ Trình Tố Vi đã không dám bén mảng tới trước cửa Tô gia nữa sao? Hơn nữa những chuyện ác bà làm đều đã không giấu được Vận nữa, vậy thì tại sao bà vẫn phải nhẫn nhịn rước tôi vào nhà chứ?

La Mục Nhiễm vừa cười vừa lắc đầu.

- Cô nghĩ tiểu Vận sẽ từ bỏ Trình Tố Vi hoặc Trình Tố Vi sẽ chấp nhận rời khỏi tiểu Vận? Một cuộc hôn nhân ngay lúc này chính là giải pháp tốt nhất. Nhưng cô đừng nghĩ rằng mình trở thành Tô thiếu phu nhân rồi thì muốn làm gì cũng được.

Đường Nhã Tịnh ồ một tiếng rồi gạt đầu.

- Tôi chỉ cần lấy được Vận, những chuyện khác tôi đều không quan tâm.

La Mục Nhiễm hài lòng nhắc nhở lần nữa.

- Hy vọng cô sẽ làm như lời mình nói.

- -----

Sau khi kết thúc cuộc họp, Tô Vận và Hàn Tiềm trở về phòng làm việc. Hấn ngồi xuống sofa đợi nghe báo cáo từ Hàn Tiềm.

- Tô tiên sinh, đây là ảnh chụp được khi đi theo Trình tiểu thư.

Hàn Tiềm đem một sấp ảnh lên bàn.

Tô Vận cầm tất cả lên xem.

Tất cả đều là cuộc hẹn giữa Trình Tố Vi và Tô Nhiếp Minh.

Hấn ném tất cả trở lại bàn, lạnh giọng hỏi.

- Chuyện tôi bảo cậu điều tra đã có kết quả chưa?

Hàn Tiềm do dự rất lâu mới dám đem một tấm ảnh cũ đưa cho Tô Vận.

- Tô tiên sinh, anh xem.

Bàn tay Tô Vận cầm bức ảnh cũ kia không khỏi lạnh run, mày kiếm đen rậm nhíu chặt.

Trong bức ảnh chụp ba người cùng tổ chức một bữa tiệc sinh nhật.

Đó chính là Tô Nhiếp Minh và vợ chồng Trình Sở Uy. Nhưng trong ảnh, Tô Nhiếp Minh và Lâm Nhượng Tranh giống như một đôi hơn!

Chuyện này là thế nào đây?

Ba người bọn họ từng quen biết?

Hơn nữa lúc đó Lâm Nhượng Tranh và Tô Nhiếp Minh....

Nếu vậy, chẳng lẽ Tô Vận và Trình Tố Vi là....

Không thể nào!

Tô Vận hoảng sợ nhìn Hàn Tiềm ngồi đối diện, giọng hấn trở nên khàn đặc.

- Tôi và Vi?

Hàn Tiềm lắc đầu một cách chắc nịch và đưa cho hấn một bản xét nghiệm ADN.

- Lúc nhìn thấy bức ảnh này tôi cũng đã có suy nghĩ giống ngài. Nên đã bí mật làm xét nghiệm ADN của ngài và tiểu thư. Kết quả là hai người không cùng huyết thống.

Tô Vận cầm bản xét nghiệm ADN lên xem và nhìn thấy rõ ràng kết quả ở bên dưới. "Không có quan hệ anh em". Tang đá trong lòng hấn như được gỡ xuống.

- Cậu ra ngoài trước đi!

Hàn Tiềm gật đầu và đứng lên đi ra khỏi phòng làm việc.

Tô Vận lại cầm bức ảnh lên xem lần nữa.

Mối quan hệ của ba người này rốt cuộc là thế nào đây?

Căn cứ vào bức ảnh có thể thấy Tô Nhiếp Minh và Lâm Nhượng Tranh từng là một đôi, vậy lúc đó Trình Sở Uy là gì của bọn họ?

Tô Nhiếp Minh ghét Trình Tố Vi đến mức muốn lấy cả mạng của cô nên chắc chắn cô không phải con gái của ông ta. Cộng với việc Lâm Nhượng Tranh và Trình Sở Uy là vợ chồng nên có thể suy ra nguyên nhân Tô Nhiếp Minh lại coi Trình Tố Vi như cái gai trong mắt. Vì cô chính là kết quả của một sự phản bội! Lâm Nhượng Tranh phản bội Tô Nhiếp Minh vì Trình Sở Uy.

Nhưng Tô Vận lại được sinh ra trước, vậy hấn là ai? Nếu hấn thật sự là con của Tô Nhiếp Minh và La Mục Nhiễm thì người phản bội trước chính là Tô Nhiếp Minh!

Mối quan hệ này chính là cái mà Tô Nhiếp Minh dùng để đe dọa Trình Tố Vi sao?

Tô Vận ngồi phịch xuống chiếc ghế xoay trước bàn làm việc. Hấn nhìn bức ảnh trên tay và cười chế nhạo.

Bọn họ đang diễn vở gì đây chứ?

Ân oán từ trước gieo lên đầu của thế hệ sau ư?

Đây là lí do mà hấn và Trình Tố Vi không thể đến với nhau?

Đây là lí do mà tai nạn bốn năm trước xảy ra?

Đây là lí do mà suốt bốn năm qua trí nhớ của hấn bị điều khiển như một con rối?

Không phải rất nực cười sao?

Hấn và cô đã làm sai gì chứ mà lại phải hứng chịu oan nghiệp của bọn họ?

Nếu đây là lí do thật sự ép Trình Tố Vi rời bỏ hấn thì hấn sẽ đem ba người bọn họ chôn cùng một chỗ để kết thúc tất cả!

Hấn rút điện thoại gọi vào số của La Mục Nhiễm.

- Không phải bà rất muốn tôi kết hôn với Đường Nhã Tịnh sao? Gọi cô ta và mấy tên chó săn đến đi.

Nói xong, không đợi bên kia phản ứng mà hấn đã cúp máy, ném điện thoại lên bàn.

Lí do thật sự đã rõ ràng! Trình Tố Vi vẫn còn yêu hấn, như vậy là đủ rồi. Với hành động sáng nay của cô, hấn sẽ dùng chiêu gây lưng đập lưng ông để đối phó với cô. Hấn muốn xem thử cô thật sự có thể để hấn rơi vào vòng tay của người khác?

- -----

Trình Tố Vi không thể tin nổi mà nhìn người đàn ông trước mặt, phần nộ kèm theo sợ hãi.

- Như vậy là cho dù tôi có đẩy anh ấy ra khỏi tôi thì ông cũng sẽ không tha cho anh ấy?

Tô Nhiếp Minh từ từ xoay người lại, nhìn cô gái nhỏ mặt trắng bệch như tờ giấy, ông ta cười vang.

- Tô thị là giang sơn một tay ta dựng nên, ta sẽ không bao giờ để bất cứ kẻ nào cướp nó đi! Những kẻ nào có dã tâm với nó đều phải bị loại trừ. Nhưng nếu muốn nắm giữ giang sơn của ta thì kẻ đó phải là một kẻ có trái tim máu lạnh như ta. Một kẻ mà trái tim đã nhiễm một vết như tâm thương thì không xứng để ta giao lại giang sơn.

Trình Tố Vi lắc đầu không ngừng, phần uất cùng ân hận đan xen nhau. Cô bỏ chạy trong sợ hãi.

Cô sai rồi!

Cô đã lựa chọn sai. Ngay từ đầu cô đã không nên tin vào ông ta.

Ông ta là một con quỷ, một con quỷ điên!

Cô ngốc nên mới buông tay Tô Vận như vậy.

Cô không nên hết lần này đến lần khác dùng những câu dối lòng mình để làm tổn thương hấn.

Cô không nên đẩy hấn ra xa mình.

Tô Vận của cô, tình yêu của cô, cô sẽ tự mình đi tìm lại nó!

" Vận, đợi em! "

Trình Tố Vi lái xe đến thẳng Tô thị. Cô vui vẻ bước xuống xe, trong lòng ngập tràn hy vọng và hạnh phúc khi nghĩ đến việc được quay lại bên cạnh Tô Vận.

Nhưng chỉ trong phút chốc mà bước chân cô khựng lại khi thấy một cảnh trước mắt. Bên ngoài đại sảnh Tô thị, rất nhiều phóng viên đang vây quanh, đèn flash không ngừng nhấp nháy, tiếng bấm máy tạch tạch liên tục, rất nhiều cái micro được đưa tới trước mặt Tô Vận. Bên cạnh hấn là một người phụ nữ rất quen thuộc: Đường Nhã Tịnh.

Bọn họ nói gì đó rất nhiều căn bản Trình Tố Vi không hề nghe rõ nhưng câu cuối cùng của Tô Vận lại như điểm vào tử huyệt của cô. Hấn thông báo với truyền thông về hôn sự của mình và Đường Nhã Tịnh!

Tô Vận thật sự sẽ kết hôn? Vậy mà hắn nói hôn sự đó không xảy ra! Nói dối!

Hắn đã có hôn thê của mình sao vẫn còn lừa dối cô? Tại sao lại tàn nhẫn dày vò trái tim của cô như vậy?

Cô rất muốn chạy đến hỏi hắn tại sao lại làm như vậy? Tại sao chỉ trong vòng một ngày mà hắn có thể thay đổi nhanh chóng đến nỗi cô không kịp ứng phó?

Nhưng cô không thể nào nhắc chân nổi, rất nặng nề. Cô đau lắm, thế giới trước mắt cô như đã sụp đổ, nước mắt cô vô thức rơi xuống hai bên má. Cô tuyệt vọng nhìn người đàn ông cách xa cô kia, nhìn hắn đang vui vẻ bên cạnh vị hôn thê của mình, nhìn hắn đang chìm đắm trong hạnh phúc. Chỉ có cô như một người thừa bị lãng quên, chỉ có cô ngốc nghếch mới chạy đến đây tìm hắn.

Hoá ra không phải vì sự thật kia mà bọn họ với kết thúc. Cô và hắn ngay từ khi bắt đầu đã không phải là của nhau rồi!

Có rất nhiều chuyện xảy ra giữa hai người rồi, rốt cuộc là cả hai đã không thể nào nữa rồi!

Tô Vận đứng giữa đám phóng viên nhưng tầm mắt vẫn rơi trên người Trình Tố Vi đang đứng bên cửa xe. Hắn nhìn rõ từng nét biểu cảm trên gương mặt cô, nhìn thấy cô khóc, nhìn thấy cô đau đớn, thất vọng. Và cuối cùng hắn nhìn thấy cô từ từ chui vào trong xe và rời khỏi Tô thị.

Bây giờ vẫn chưa phải lúc, hắn vẫn chưa thể kéo cô trở về bên mình. Chỉ cần đến ngày tổ chức hôn lễ nữa thôi, hắn sẽ cùng bọn họ kết thúc tất cả!

Trình Tố Vi không biết mình đã trở về nhà như thế nào nữa, cô vừa vào đến phòng khách đã nghe được tin tức kết hôn của Tô Vận và Đường Nhã Tịnh phát trên tivi.

Thấy cô trở về với sắc mặt rất khó coi, thím Kì nhanh tay cầm điều khiển chuyển kênh. Nhưng tất cả các kênh đều cùng phát một tin tức đó. Thấy vậy, một cô người làm nhanh chóng chạy đến tắt luôn tivi. Xong xuôi, hai người họ nhìn Trình Tố Vi bằng vẻ mặt hơi lo lắng và cố nặn ra một nụ cười gượng gạo.

Trình Tố Vi đứng nhìn bọn họ, cô cười yếu ớt.

- Thím Kì, con không sao đâu ạ! Mọi người không cần phải lo cho con đâu.

Cô bước từng bước nặng nề như một cái xác không hồn lên trên lầu. Cô vào phòng và khoá cửa lại, nằm xuống giường khóc thật lớn.

Nếu như khóc thật nhiều có thể quên hết tất cả, có thể đem những nỗi đau chôn vùi đi thì cô cũng can tâm.

Nếu như khóc như vậy có thể giúp cô từ bỏ được mối tình đầy đau thương này thì cô thà rằng khóc cả đời.

Nếu như khóc nhiều như vậy mà có thể chữa lành trái tim cô, giúp cô lấy lại nụ cười thì cô bằng lòng khóc mãi.

Nhưng liệu rằng khóc mãi có thể rũ sạch tất cả không?

Nếu thời gian có thể quay trở lại bốn năm trước, cô tình nguyện không bắt đầu mối tình này để hôm nay không phải đau đớn và tuyệt vọng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cận Bả! Anh Quên Em Rồi sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Bí mật ba mươi năm trước

Tô Vận tuyên bố kết hôn với Đường Nhã Tịnh đã trở thành tin tức nóng hổi nhất trong giới kinh doanh.

Mỗi người một nhận xét, mỗi người một thái độ.

Từ Lâm và Doãn Thiên Duật từ kinh ngạc đến thờ dài cảm thán.

- Cậu đừng nói với tớ là cậu thông báo kết hôn để giá cổ phiếu của Tô thị tăng lên đấy?

Doãn Thiên Duật vừa uống nước vừa nói.

Tô Vận tiếp tục lấp đạn vào.

- Giá cổ phiếu của Tô thị muốn tăng cũng không cần dùng đến cách này đâu.

Pằng pằng pằng!

Hắn bắn liên tục vào trọng tâm của bi nhắm.

Pằng pằng pằng!

Từ Lâm bắn liên tục ba phát mới nói với hắn.

- Kết hôn với người cậu không yêu đau khổ hơn cậu tưởng đấy!

Tô Vận tiếp tục bắn mấy phát, hắn nhếch môi cười và hỏi ngược lại.

- Vậy lúc cậu kết hôn với tiểu Xuyên Xuyên cũng là vì cậu yêu cô ấy?

Từ Lâm thật sự muốn một phát bắn xuyên não của hắn. Ai cũng biết cuộc hôn nhân không hạnh phúc của Triết Liệt và Lisa nên không ai muốn có thêm một cuộc hôn nhân tương tự.

Tô Vận hết nhìn Từ Lâm lại quay sang nhìn Doãn Thiên Duật.

- Hai người các cậu lúc kết hôn không phải định đem người mình yêu ra hành hạ sao?

Doãn Thiên Duật lấp đạn vào khẩu súng trên tay và làm động tác nhắm bắn về phía Từ Lâm nhưng lại đang nói với Tô Vận.

- Tớ không xấu xa như tên kia. Tớ kết hôn vì muốn bảo vệ Kỳ Kỳ. Nhưng mà đang nói chuyện của cậu sao lại thành chuyện của bọn tớ rồi chứ? Vận, cậu cũng giỏi lằng lằng đấy chứ?

Tô Vận cũng muốn trả lời như Doãn Thiên Duật, nhưng chuyện của hắn và Trình Tố Vi không phải chỉ đơn giản là bảo vệ thôi.

Tiếng súng nổ vang cả sân tập bắn, kỹ thuật của cả ba người đều không thua kém nhau là mấy.

.....

Và đương nhiên tin tức kia đối với Tô gia và nhiều người lại trở thành một tin vui.

Hôm nay Tô Vận và Đường Nhã Tĩnh cùng đi đón vợ chồng Đường gia về nước. Hành khách đang đi ra rất đông, Đường Nhã Tĩnh vừa nhận ra ba mẹ mình đã gọi lớn và chạy đến ôm chầm lấy hai người. Ông bà Đường cười hạnh phúc khi nhìn con gái, hai người cùng nhìn về phía Tô Vận đang đứng cách đó không xa.

- Tĩnh Tĩnh, con và Tô thiếu thật sự sẽ kết hôn sao?

Nghe bà Đường hỏi vậy, ông Đường cũng nói chen vào.

- Hai con đã chia tay hai năm rồi sao đột nhiên lại kết hôn là thế nào?

Đường Nhã Tĩnh không vui khi nghe ba mẹ nói vậy, cô ta kéo cả hai người đi về phía Tô Vận.

- Ba mẹ, bọn con còn có tình cảm thì kết hôn thôi ạ. Hai người không cần lo lắng như vậy đâu ạ.

Ông bà Đường còn định nói gì đó nhưng trước mặt Tô Vận họ vẫn ngại nói ra, đành im lặng lên xe của hắn cùng con gái.

Tô Vận đưa cả ba người về nhà của Đường Nhã Tĩnh rồi lái xe đi mất. Từ đầu đến cuối hắn chỉ trầm mặc không nói gì càng khiến ông bà Đường thêm lo lắng.

- Tĩnh Tĩnh, không phải mẹ nhiều chuyện nhưng mẹ thấy Tô thiếu thật sự không hề để chúng ta vào mắt.

Đường Nhã Tĩnh bưng trà ra cho ba mẹ và ngồi xuống nói.

- Mẹ, anh ấy chỉ là do áp lực công việc nên mới như vậy thôi ạ. Chứ thường ngày anh ấy vẫn rất lo cho con đấy mẹ.

Ông Đường uống một ngụm trà rồi thờ dãi nói với vợ.

- Bà đấy, Tĩnh Tĩnh lấy chồng chứ có phải bà đâu mà bà phải lo chứ?

Đường Nhã Tĩnh thấy ba mình đã ngừng tác hợp nên rất nhanh liền ngồi sang bên cạnh ông.

- Ba, ba vẫn là hiểu con nhất!

Bà Đường cũng chỉ còn biết thờ dài lắc đầu.

Reng reng reng.

Điện thoại của Đường Nhã Tịnh đổ chuông nhưng cô ta không bắt máy khi nhìn thấy người gọi, đến lần thứ ba thì người đó đã ngừng gọi và gửi một tin nhắn. Cô ta cố tình không để ba mẹ mình thấy mà đọc vội tin nhắn. Trong đó ghi một câu ngắn gọn " Tôi đang ở trước cửa nhà cô".

Bà Đường nghi hoặc hỏi con gái nhưng cô ta chỉ cười và lắc đầu.

- Ba mẹ, hai người nghỉ ngơi đi ạ! Con ra ngoài một chút sẽ về ngay.

Ông bà Đường gật đầu. Đường Nhã Tịnh ra khỏi nhà của mình và chạy xuống tầng trệt của khu chung cư. Cô ta nhìn thấy Trương Định Siêu đang đứng bên cạnh xe.

- Trương tiên sinh, anh đến tìm tôi có chuyện gì sao?

Đường Nhã Tịnh đứng đối diện anh ta và hỏi.

Trương Định Siêu nghiêm túc nhìn cô ta mà chất vấn.

- Bác sĩ Đường, cô đã suy nghĩ kỹ chưa mà lại đồng ý kết hôn với Tô Vận chứ? Cô không nói nhưng tôi biết rất rõ mối quan hệ giữa hai người. Người mà anh ta yêu là Trình Tố Vi chứ không phải là cô.

Đường Nhã Tịnh khó chịu nói.

- Chuyện của tôi không cần anh quản!

Cô ta lườm anh ta một cái và định trở lại bên trong. Nhưng Trương Định Siêu đã nhanh tay kéo cô ta lại.

- Bác sĩ Đường, tôi thật lòng muốn khuyên cô, người như Tô Vận cô không nên chọc vào!

Đường Nhã Tịnh hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt nhìn người đàn ông trước mặt vô cùng thách thức.

- Tôi cũng thật lòng nói với anh. Đừng xen vào chuyện của tôi nữa! Tôi kết hôn với ai, chọc vào ai cũng không liên quan đến anh!

Trương Định Siêu vừa giận vừa lo nhìn cô ta, thấy cô ta vội vàng bỏ đi nhưng lại không biết nói thế nào. Thật ra anh ta đã có ý định sẽ tỏ lộ lòng mình với cô ta nhưng chuyện này đến quá bất ngờ, tâm trạng anh ta hiện giờ vô cùng rối bời.

- -----

Từ ngày Tô Vận tuyên bố kết hôn, Trình Tố Vi đã tự nhốt mình trong phòng cho đến bây giờ. Cô không ăn không uống, cũng không nói chuyện với ai nữa.

Trình gia lại rơi vào những tháng ngày lo âu và bất an.

Tô Vận lái xe đến trước cổng Trình gia, hắn chọn vị trí mà Trình Tố Vi có thể nhìn thấy từ trên phòng để đậu xe. Hắn ra khỏi xe và nhìn lên căn phòng ở tầng ba, nhìn chiếc cửa sổ phòng cô, do dự một lúc hắn lấy điện thoại gọi cho cô. Hắn gọi rất nhiều lần mới thấy cô bắt máy.

- Vi, em thế nào rồi?

Bàn tay nắm điện thoại của Trình Tố Vi run lên, nước mắt lăn chã tuôn rơi, một tay cô bịt chặt miệng để không bật khóc thành tiếng. Cô không trả lời mà cứ giữ máy như vậy.

- Vi, xin lỗi em....

Giọng của Tô Vận khàn khàn, hắn vẫn nhìn lên chiếc cửa sổ đang được che màn lại kia.

- Vi, đợi anh được không?

Trình Tố Vi ra sức bịt chặt miệng, nước mắt đã ướt đẫm gương mặt cô. Đã lâu rồi cô không nghe được giọng nói quen thuộc này, đã lâu rồi cô không được nhìn thấy người đàn ông này, đã lâu rồi cô không còn đôi co với người này..... Hôm qua hắn sống chết theo đuổi cô, ngày hôm nay hắn đã sắp kết hôn. Hắn đối với cô rốt cuộc là thế nào đây? Hắn nói xin lỗi cô ư? Vì hắn mà cô thành ra như vậy, chỉ một câu xin lỗi là kết thúc sao? Hắn nói hãy chờ hắn? Hắn đã sắp kết hôn rồi cô còn gì để chờ?

- Vi, em có nghe anh nói không? Vi, em trả lời anh được không?

Tút tut tut!

Trình Tô Vi cúp máy và oà khóc thật lớn, cô đã muốn quên đi tại sao hấn vẫn còn tìm đến? Cô đã muốn sống thật tốt nhưng tại sao hấn không để cô được như ý?

Tô Vận bắt lực buông điện thoại xuống khỏi tai, hấn đau lòng nhìn khung cửa sổ kia mãi. Chỉ vài ngày nữa thôi, vài ngày nữa thôi hấn sẽ không để cô phải đau khổ nữa!

Hấn nén nỗi đau trong lòng và cất bước rời đi.

.....

Tô Vận vừa lái xe vừa bàn chuyện công việc với Hàn Tiềm.

- Cậu chuẩn bị mọi thủ tục đi, sắp đến lúc rồi!

Hàn Tiềm trả lời bằng giọng đanh thép.

- Tất cả đã xong rồi ạ. Chỉ còn thiếu mỗi chữ ký của lão gia và Trình tiểu thư.

Kít!!!.

- Tôi sẽ gọi lại sau!

Tô Vận vội vàng phanh thắng gấp, hấn cúp máy và mở cửa bước xuống xe. Một cậu thanh niên ngã xuống trước đầu xe của hấn. Hấn tốt bụng đến gần và đỡ cậu thanh niên đó lên.

- Cậu không sao chứ? Có cần đến bệnh viện không?.

Cậu thanh niên nhận lấy mấy túi đồ mà hấn nhặt lên giúp mình, phui sạch và lắc đầu.

- Tôi không sao, tại tôi đâm vào xe anh trước mà.

Tô Vận vẫn không yên tâm mà hỏi.

- Tôi thấy hay là để tôi đưa cậu đến bệnh viện kiểm tra!

Cậu thanh niên cười trừ và lắc đầu.

- Tôi không sao đâu, nếu anh có ý như vậy thì anh đưa tôi đến chỗ bố tôi đi, bệnh viện Yên Lạc, bố tôi làm việc ở đó!

Tô Vận gật đầu và đưa cậu thanh niên lên xe. Chiếc xe rất nhanh đã đến trước cổng bệnh viện Yên Lạc. Đây là một bệnh viện tình lý, trông hơi cũ kỹ.

Tô Vận giúp cậu thanh niên xách đồ đi vào thang máy của bệnh viện. Bọn họ đến phòng làm việc của trưởng khoa. Bác sĩ và y tá của bệnh viện này thì ít nhưng bệnh nhân thì nhiều.

Tô Vận và cậu thanh niên vào đến phòng của trưởng khoa.

- Ba, con đem ít đồ đến cho ba này!

Cậu thanh niên xách đồ tới đưa cho trưởng khoa, cũng là ba của mình.

Thấy chân con trai cà nhấc, trưởng khoa lo lắng hỏi thì cậu con trai giải thích sơ qua và giới thiệu Tô Vận với ba mình.

- Ba, là anh ấy đã đưa con đến đây đây ạ!

Trưởng khoa nhìn thấy Tô Vận như nhìn thấy ma giữa ban ngày, ông hoảng sợ không tin nổi.

- Giống, thật sự rất giống!..

Tô Vận và cậu thanh niên đều kinh ngạc khi thấy biểu hiện rất lạ của trưởng khoa.

- Ba, ba biết anh ấy sao?

- Trưởng khoa, ông nói tôi giống ai cơ?

Trưởng khoa bản thân hỏi một cách gấp gáp.

- Cậu là con trai của Tô Nhiếp Minh?

Tô Vận bắt đầu thấy kinh ngạc khi nghe trưởng khoa nhắc đến tên của ba mình, hấn gật đầu.

Trưởng khoa lấy lại tinh thần và nói với con trai.

- Tiểu Tát, con đến chỗ y tá Trần kiểm tra trước đi.

Cậu con trai nghe lời ba và chào Tô Vận đi ra khỏi phòng.

Tô Vận trực tiếp hỏi trưởng khoa.

- Tại sao ông lại biết ba tôi?

Trưởng khoa mời hấn cùng ngồi xuống sofa rồi mới giới thiệu.

- Tôi là Giang Trào, trưởng khoa của bệnh viện Yên Lạc. Hơn ba mươi năm trước tôi đã từng gặp ba cậu ở đây!

Tô Vận căng thẳng hỏi lại ông ta.

- Ba mươi năm trước?

Trưởng khoa Giang lấy trong ngăn kéo của mình ra một bức ảnh cũ và đưa cho Tô Vận.

- Đây là bức ảnh mà ba mươi năm trước một nữ bệnh nhân của tôi đã đưa cho tôi.

Tô Vận nhận ra bức ảnh này vì đây là bức ảnh mà hấn đã nhận được từ mấy ngày trước.

- Bệnh nhân đó của ông ba mươi năm trước là ai?

Trưởng khoa Giang đi tới kết sắt của mình, bí mật mở khoá và lấy ra một tập hồ sơ bệnh án đã rất cũ. Ông ta đặt lên bàn và nói.

- Người đó là Lâm Nhược Tranh, mẹ ruột của cậu!

Tô Vận nghe như sét đánh ngang tai, hấn không tin nổi và hỏi lại.

- Ông vừa nói gì cơ? Mẹ ruột? Ai là mẹ ruột của tôi? Lâm, Lâm Nhược Tranh?

Trưởng khoa Giang đau lòng gật đầu.

- Phải! Lâm Nhược Tranh là mẹ ruột của cậu.

Tô Vận hít thở dồn dập, lắc đầu một cách thống khổ.

- Không thể nào! Chuyện này không thể nào! Vậy còn Vi? Ông đừng nói với tôi Vi là em gái cùng mẹ khác cha của tôi? Tôi sẽ không tin những lời này đâu!

Trưởng khoa Giang nghi ngờ hỏi.

- Cậu đang nói đến Trình Tô Vi, con gái của Lâm Nhược Tranh và Trình Sở Uy?

Vừa hỏi xong liền lắc đầu một cách chắc chắn.

- Điều này thì tôi dám khẳng định với cậu là không! Vì cậu là đứa con duy nhất mà Lâm Nhược Tranh có được!

Đã bao nhiêu năm chiến đấu trên thương trường, đối đầu với bao nhiêu kẻ gian xảo, ghê tởm nhưng Tô Vận chưa bao giờ thấy lo sợ như thế này, giọng hấn trở nên khàn khàn.

- Vi như thế nào? Cô ấy không phải con của bà ấy thì cô ấy là ai?

Trưởng khoa Giang vừa đau lòng vừa khâm phục khi nghe Tô Vận hỏi như vậy, sự thật này khiến hấn suy sụp đến không thể thở nổi nhưng hấn vẫn chỉ quan tâm và lo lắng cho Trình Tô Vi. Hấn sợ cô sẽ bị tổn thương như vậy sao?

- Trình Tô Vi không phải con ruột của Trình Sở Uy và Lâm Nhược Tranh vì Lâm Nhược Tranh đã bị vô sinh sau khi sinh cậu!

Tô Vận ngược nhìn ông ta, như chờ ông ta nói tiếp.

- Ba mươi năm trước, Lâm Nhược Tranh, Trình Sở Uy và Tô Nhiếp Minh là bộ ba bạn thân. Trong đó, Lâm Nhược Tranh và Tô Nhiếp Minh là một đôi yêu nhau..

.....

Trình Sở Uy đam mê hội họa nên đã tự lập một công ty nghệ thuật, ông là bạn thân của cặp đôi Lâm Nhượng Tranh và Tô Nhiếp Minh. Sau khi hai người kia kết hôn, biến cố bắt đầu ập tới. Tô Nhiếp Minh vì sức ép của gia tộc phải sinh con trai ngay trong năm nếu không muốn mất quyền thừa kế. Vì vậy mà ông ta đã rất nhiều lần bắt ép vợ mình. Kết quả Lâm Nhượng Tranh vẫn không có tin vui, quá chán nản, ông ta đã nghe theo sự sắp đặt của gia đình mà chung sống bên ngoài với La Mục Nhiễm như vợ chồng, bỏ mặc cô vợ hợp pháp của mình ở nhà. Sau khi Tô Nhiếp Minh bỏ ra ngoài một thời gian thì Lâm Nhượng Tranh biết tin mình mang thai, và cũng là lúc bà biết mối quan hệ của chồng mình và La Mục Nhiễm. Đau khổ sinh ra tâm bệnh, bà mắc chứng trầm cảm trong thời kỳ mang thai. Biết được chuyện này, Trình Sở Uy vốn đã thầm mến Lâm Nhượng Tranh từ lâu không thể nhìn cảnh người mình yêu phải chịu gầy vò thêm nữa nên nhiều lần khuyên bà li hôn. Việc qua lại thân mật giữ Lâm Nhượng Tranh và Trình Sở Uy đến tai Tô Nhiếp Minh, ông ta hiểu lầm vợ mình phản bội và có con với người đàn ông khác nên lập tức đề đơn li hôn với bà. Ngày bà hạ sinh Tô Vận cũng là ngày đứa con của Tô Nhiếp Minh và La Mục Nhiễm chào đời, nhưng đứa trẻ xấu số đó vừa chào đời đã chết. Trình Sở Uy vì không muốn Tô Vận bị Tô gia bỏ rơi nên bí mật đã trao đổi thân phận của hai đứa trẻ. Tô Vận trở thành đại thiếu gia danh chính ngôn thuận của Tô gia.

Về phía Lâm Nhượng Tranh, sau khi nghe tin con của mình chết sau khi mới sinh, bà đã suy sụp một thời gian.

Biết được con của bà đã chết, Tô Nhiếp Minh đột nhiên muốn nói lại tình cảm, hủy đơn li hôn. Nhưng Lâm Nhượng Tranh quyết không quay lại với ông ta, nhiều lần gặp gỡ Trình Sở Uy bên ngoài. Nhiều lần bà mang thai nhưng đều bị Tô Nhiếp Minh ép bỏ hoặc đánh đến sảy thai. Trong một lần bỏ trốn, bà gặp tai nạn và sống thực vật suốt bảy năm.

Sau khi Lâm Nhượng Tranh hôn mê, Tô Nhiếp Minh mới chấp nhận kí đơn li hôn.

Bảy năm trời, Trình Sở Uy là người duy nhất ở bên cạnh và chăm sóc cho Lâm Nhượng Tranh. Bản thân ông chỉ còn lại một đứa con do người vợ quá cố để lại, đó chính là Trình Dân.

Sau bảy năm kiên trì và cố gắng, hạnh phúc đã thật sự mỉm cười với cặp đôi Lâm Nhượng Tranh và Trình Sở Uy, họ yêu nhau hai năm rồi quyết định tiến tới hôn nhân. Lúc này một tin đau buồn lại đến với họ, Lâm Nhượng Tranh bị vô sinh do nhiều lần sảy thai và phá thai lúc trước. Đau đớn không gì hơn, nhưng họ vẫn không buông tay nhau. Cuối cùng họ quyết định cùng nhận con nuôi nhưng lại công bố với bên ngoài đó là con ruột của họ bằng cách mang thai giả.

Trình Tố Vi- đứa trẻ được họ nhận nuôi từ một cô nhi viện bây giờ đã trở thành thiên kim tiểu thư của Trình gia. Còn Trình Dân vốn là con riêng của Trình Sở Uy với vợ trước nhưng lại mang danh là con nuôi.

.....

Đó là câu chuyện đã xảy ra ở bệnh viện Yên Lạc này ba mươi năm trước, khi đó trưởng khoa Giang là bác sĩ điều trị cho Lâm Nhượng Tranh ngay từ khi bà mắc chứng trầm cảm thời kỳ mang thai. Ông đã nghe bà kể lại mọi chuyện của mình và bà trở thành bệnh nhân cuối cùng của ông tại một bệnh viện lớn và tráng lệ. Ngay sau đó, một trận hoả hoạn xảy ra đã thiêu rụi bệnh viện thành hình dạng như bây giờ.

.....

Tô Vận bước từng bước nặng nề ra khỏi bệnh viện, hần ngồi trong xe rất lâu. Từng câu từng từ mà trưởng khoa Giang nói khiến hần không thể nào hít thở nổi, lồng ngực như có ngàn khối đá đè chặt.

Lâm Nhượng Tranh, người phụ nữ mà Trình Tố Vi luôn gọi là mẹ lại chính là mẹ ruột của hần!

Tô Nhiếp Minh, cha ruột của hần lại chính là kẻ đã gây ra bao nhiêu tổn thương cho mẹ ruột của hần, cũng chính là người mẹ đã nuôi dưỡng người con gái hần yêu.

Chuyện này rốt cuộc là chuyện quái gì đây chứ?

Chẳng lẽ Tô Nhiếp Minh đã nói hết mọi chuyện với Trình Tố Vi?

" Chuyện mẹ cậu bị vô sinh ba cậu không hề biết. Ông ta luôn cho rằng Trình Tố Vi là con của mẹ cậu và Trình Sở Uy. "

Tô Nhiếp Minh chưa biết hết mọi chuyện. Vậy ông ta đã nói gì với Trình Tố Vi?

Tô Vận bắt đầu thấy lo lắng cùng sợ hãi.

Trình Tố Vi của hần rốt cuộc đã biết được những gì? Cô đã bị sự thật này làm tổn thương đến đâu?.

Trong đầu Tô Vận hiện giờ chỉ có mỗi mình Trình Tố Vi. Hần lái xe thật nhanh đi khỏi khu vực bệnh viện mà không hề hay biết có một chiếc xe bí ẩn đang ngược chiều với hần chạy vào bệnh viện.

- - - - -

Sau lần Tô Vận gọi điện thoại đến, Trình Tố Vi không còn nhận được cuộc gọi nào của hần nữa.

Cô cũng không muốn nằm mãi như thế này nữa nên hôm nay quyết định xuống phố đi dạo.

Cô đi bộ cả ngày, tâm trạng cũng đã đỡ hơn rất nhiều. Mặc dù ở một số nơi cô vẫn nghe được tin tức về hôn lễ của hấn nhưng cô đều cố gắng không bận tâm.

Bước chân cô chậm lại khi nhìn thấy một người bán bóng bay dạo, cô không hiểu tại sao mình lại đến mua một quả bóng bay rồi ngồi xuống ghế băng bên đường.

Một màn này đã rơi vào mắt Tô Vận, hấn nhìn cô đến ngây người. Quả bóng bay trên tay cô đã gọi hấn nhớ lại hai lần cô gặp tai nạn vì hấn, vì yêu hấn mà cô luôn bị nguy hiểm và những mối đe dọa rình rập.

Ngồi bên cạnh hấn là Đường Nhã Tịnh, cô ta cầm trên tay một tấm thiệp màu đỏ chói. Tô Vận nhìn Trình Tố Vi như thế nào thì cô ta đều nhìn rõ. Cô ta không nói gì mà một mình xuống xe, đi tới trước mặt Trình Tố Vi.

- Trình tiểu thư, đã lâu không gặp!

Trình Tố Vi ngẩng đầu nhìn cô ta và dĩ nhiên cũng sẽ nhìn xem thử ai đã đưa cô ta đến đây. Cô đã thấy một chiếc xe đậu cách đó không xa, mặc dù người đó ngồi trong xe nhưng cũng đủ để cô nhận ra hấn là ai. Cô nhìn hấn một lúc rồi thu hồi tầm mắt lại, đối diện trực tiếp với Đường Nhã Tịnh.

- Bác sĩ Đường, cô tìm tôi có việc gì sao?

Đường Nhã Tịnh nói với giọng chua ngoa và đắc ý.

- Cũng không có gì, chỉ muốn đến xem thử cô tiểu thư tranh giành đàn ông với tôi bây giờ thua cuộc thì sao thôi.

Trình Tố Vi vén lại tóc, cô nở một nụ cười như có như không và dịu giọng hỏi.

- Bác sĩ Đường, có lẽ cô đã hiểu lầm rồi! Tôi chưa từng có ý định sẽ tranh giành đàn ông với cô. Còn nữa, người đó chưa từng thuộc về cô.

Đường Nhã Tịnh không giận mà còn cười. Cô ta lấy từ túi ra một tấm thiệp màu đỏ rồi đưa cho Trình Tố Vi.

- Có thuộc về tôi hay không thì mời cô tự đến mà xem.

Trình Tố Vi cầm tấm thiệp trên tay mà như đang nâng cả một khối núi, nặng vô cùng. Không cần xem thì cô cũng biết đây là thiệp cưới của Tô Vận và Đường Nhã Tịnh.

- Sao vậy? Không dám mở ra xem?

Đường Nhã Tịnh cố tình thách thức, nhưng cô ta nhận thấy Trình Tố Vi không hề để ý đến những lời của cô ta mà cứ nhìn phía sau nên cô ta cũng quay đầu lại nhìn.

- Vận!

Tô Vận rút hai tay trong túi quần và bước từng bước vững chãi về phía bọn họ, hấn liếc nhìn Đường Nhã Tịnh bằng một ánh mắt chán ghét vô cùng, lạnh giọng nói.

- Em lên xe đợi tôi!

Đường Nhã Tịnh núng nịu lắc đầu, nhưng ngay lập tức bị giọng nói lạnh băng cùng thái độ không hài lòng của Tô Vận dọa cho bỏ chạy.

Tô Vận nhìn tấm thiệp trên tay Trình Tố Vi cùng chiếc bóng bay cô đang cầm, gương mặt hấn trầm xuống nặng nề.

- Vi, em vẫn còn thích chơi bóng bay sao?

Trình Tố Vi cười trừ..

- Anh vẫn còn quan tâm? Không phải anh đã sắp kết hôn rồi sao?

Tô Vận kiên nhẫn hỏi cô.

- Tại sao em không hỏi tại sao anh lại đột ngột kết hôn như vậy?

Trình Tố Vi buông tay để quả bóng bay bay lên cao, cô buồn bã nói

- Tình yêu của chúng ta giống như quả bóng này vậy, đã lỡ buông tay một lần thì sẽ mãi mãi không thể níu giữ nữa. Chúng ta kết thúc lâu rồi!.

Tô Vận cười cay đắng.

- Nhưng nếu anh cho nó một mái nhà thì nó sẽ không vụt mất nữa.

Hắn nhìn tấm thiệp trên tay cô, giọng chua xót cùng cô đơn nói.

- Vì, nếu em còn yêu anh thì tất cả vẫn chưa kết thúc. Nếu em vẫn còn đợi anh thì anh vẫn sẽ mãi đợi em.

Hắn nhìn cô thật lâu một lần rồi dứt khoát xoay người rời đi.

Trình Tố Vi ngược nhìn quả bóng bay vẫn còn bay dập dờn trên bầu trời. Hắn có thể cho cô một mái nhà sao?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Cặn Bả! Anh Quên Em Rồi sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.